

ВИКТОРИЯ ФОКС ОСТРОВЪТ НА ИЗКУШЕНИЕТО

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

*Наши дни**Остров Какатра, Индийски океан*

Ако небето не беше толкова безоблачно, луната ослепително ярка, а въздухът застинал като в картина, полюшваното от кротките вълни, обърнато с лице надолу тяло можеше да изчезне под прикритието на нощта. Сребристата светлина обаче излагаше безмилостно на показ восъчната кожа на едното рамо и свлечената презрамка, оплела се по ръката като водорасло, и караше дребните кристалчета по роклята да лъщят не по-смъртно от звездите в небосклона.

От далечината се разнасяше басовият пулс на музиката, накъсван от радушни възгласи. Светлините на луксозната яхта мъждукаха на хоризонта, а силуетът ѝ се открояваше в златисто от катранените води на океана, досуц като диамантена гилотина, разсичаща непрогледните дълбини. Първокласният плавателен съд беше домакин на най-дългоочакваното рожденическо парти на годината: грандиозно събитие, същински еталон на пищността и разточителството. На борда му бяха поканени рояк изтънчени личности, от олимпийски идоли и правителствени величия, през холивудски звезди, бляскави супермоделки, певци, актриси и танцьори, та чак до избрани персони от каймака на бизнес обществото. Възцарилият се покой отвъд борда беше в друга вселена: никой не подозираше, че под краката им, бездиханна и по-тиха от нощта, се носеше удавена тайна.

Смъртта не я беше споходила отдавна, може би преди половин час. Силният прилив тласкаше тялото към брега, но нежно, сякаш за да не я събуди, а водата целуваше с мразовити устни студената кожа. Ръцете ѝ плаваха разперени, а косите ѝ бяха впримчени в сложна плетеница като мачтови въжета на сразен от буря кораб, запътил се към чудни земи, но срещнат от гибел наред чужди морета. Вълните си играеха със скъсаната ѝ рокля, а от прободната рана се процеждаше безцелно тънка струйка кръв.

Ако спеше, грубият допир на крайбрежния чакъл несъмнено щеше да я събуди. На раздяла ръбестите камъчета одраха корема ѝ и приливът я положи с прискърбие на брега. После се отдръпна с шумолене на коприна.

Малко по-надолу по плажа крачеше смел ловец на морски костенурки. Татко му беше казал, че нощем снасят яйцата си на брега и момчето се оглеждаше за люспести крачка и лъснали под лунната светлина черупки в пясъчните бразди. Нямаше работа тук посред нощ — спипаше ли го навън, госпожица Дженсън, икономката, щеше собственоръчно да му извие врата, но му беше доскучало. Присви очи и се загледа в яхтата, чиято светлинка блещукаше като че ли на стотици километри от брега, и му се прииска да е там. Бяха му обещали, че един ден всичкото това ще е негово и ще се радва на баснословно наследство. Клечеше до разливащите се вълни, обхванал с длан брадичката си, ровейки слепешката из влажния пясък с другата ръка, и си мислеше какво ли би било да стане много богат. Коленете му вече мокрееха, но той продължаваше да тършува из погълналите дневната топлина копринени песъчинки в търсене на последната за вечерта находка.

Първоначално пръстите му стиснаха откритието съвсем инстинктивно, както бебешка ръчичка стисва палеца на мама. Имаше чувството, че е напипал мрежа, като онези, в които ловеше раци, но тази го теглеше, сякаш го принуждаваше да погледне.

Още като наведе глава, осъзна, че е попаднал на нещо страшно. Ръката му беше заровена чак до китката в нещо подгизнало, лепкаво като паяжина, неприятно и... човешко на допир. По кожата на ръката му плъзнаха като пипала потъмнели от водата снопове нишки. Не нишки, а кичури, а в основата им...

Писъкът на момчето прониза нощния покой. Изригна от тайно кътче на тялото му, за чието съществуване дори не беше подозирал. Островът ахна в отзвук, изтръпвайки в постелите на просторното си океанско ложе, и отвори едно око, сякаш дори в съня си бе очаквал тайната да се разбули.

Един ден по-рано

Двайсет и четири часа до отплаване

Рубен ван дер Мейде слезе от борда на яхтата си с внушителната осанка и авторитетността на крал. Той си беше абсолютен крал, дяволите го взели, поне в това кътче на света, където лесно се забравяше, че отвъд отривистата синееща линия на хоризонта съществуват други земи и цивилизации. Ръбът на земята, крайната точка на кръгзора: ако питаха Рубен, това беше Какатра.

Въпреки че беше поискал от икономката си възможно най-тънката ленена риза, Рубен се обливаше в пот. Усещаше как се стича на струйки по гърба му, образува петна под мишниците му и се насъбира в отпуснатите гънки по тялото му, които така усърдно се мъчеше да изглади. Божичко! Откога започна да се поти и в ушите? Свали бейзболната шапка от главата си с гневен замах и попи влагата с носна кърпа, бръквайки с крайчето в ушите си. Доволен от свършената работа, закрачи целеустремено по плажа, почесвайки умислено рижиия мъх по брадата си.

Подготовката вървеше усилено: огледал беше яхтата лично, обсъдил беше това-онова с организаторите, уредил беше и въпроса с благотворителната томбола... Какво оставаше? След двамайт и четири часа всички знатни особи щяха да отпразнуват с него шейсетия му рожден ден и да почетат с вдигнати чаши безспорно (така де, къде беше смисълът да се спори с неоспорим факт) най-богатия и влиятелен човек на планетата.

Всеки от гостите беше получил покана няколко месеца предварително, не че съществуваше опасност да забравят за най-очакваното социално събитие на годината. През цялото това време личният му състав се занимаваше с телефонни обаждания от непоканени звезди — певци, модели, актриси, политици, търговци на изкуство, писатели, изобщо личности, които се имаха за близки с Рубен, но очевидно не отговаряха на изискванията. Нямаше как — все

някой трябваше да си остане вкъщи. Животът на върха го беше научил да прави жертви.

Беше купил Какатра с идеята да я превърне в следващото си бизнес начинание: откъснато от света райско местенце, където богатите и известните можеха да разпуснат и да се насладят на спокойствие, да намерят убежище от ярката светлина на прожекторите. Но и той самият започна все по-рядко да напуска собствения си оазис. Тучната растителност на острова, лазурната вода и златисти пясъци му даряваха отмората, от която така се нуждаеше. Какатра беше живописен подслон и скривалище. В света не бяха останали много подобни оазиси.

Близко до плажа, нагоре по няколко реда вити каменни стълби, се намираще имението на Ван дер Мейде. Колосалната бяла сграда беше обкръжена с бълбукащи фонтани и смарагдови палми и беше издигната по съвършен образец. Понастоящем се славеше със званието „Най-бленуваното жилище на света“, отредено ѝ преди няколко години от голямо американско списание. Рубен имаше планове да внесе още подобрения, започвайки с разширяването на и бездруго грамадния плувен басейн и преобразуването му в многоетажен паметник на архитектурата с директна връзка с океана. Завидният му предприемачески дух беше спечелил благосъстоянието му: хрумнеше ли му някоя налудничава идея, Рубен моментално се заемаше да я осъществи.

Днес обаче нямаше време за налудничави хрумвания. Чакаше го грандиозно парти.

Маргарет Дженсън го чакаше на главния вход. Англичанката икономка беше дребничка като врабче и към четирийсетте, с права като праз кафеникава коса, безжизнено увиснала до раменете ѝ, и трескаво стрелкащи се очи. Движенията ѝ бяха чевръсти, решителни и дори леко припрени.

— Всичко наред ли е, господин Ван? — попита жената, когато Рубен профуча край нея, шляпайки с джапанки по полираната подова настилка. Така предпочиташе да го наричат. — Яхтата изглежда впечатляващо.

— Напълно. — Резкият му йоханесбургски акцент окастри думата. Метна шапката си върху близкия бюфет от тъмно дърво — безумно скъпа африканска мебел, с която се беше сдобил на търг

миналата пролет. На шапката му пишеше: **ДЕЙСТВАЙ, ПРЕДИ ДА СИ РАЗМИСЛИЛ.**

Влезе в кабинета, затвори вратата и отиде до бюрото. Естествено, че яхтата изглеждаше впечатляващо: иначе какъв беше смисълът? Рубен ван дер Мейде вечно се стремеше към възхищението на околните. Все пак беше бог и очакваше от народа си да се отнася с него подобаващо.

Включи макинтоша, чудейки се дали най-накрая е получил отговор за азиатския вариант. Във входящата кутия имаше едно непочетено съобщение от подател, чийто имейл адрес не му звучеше познато, и Рубен щракна лениво с мишката, отпусвайки се назад в кожения стол. Зад гърба му се ширеше неописуема панорамна гледка към океана.

„Един от тях съм. Утре истината ще излезе наяве.“

Рубен закова недоумяващ поглед в съобщението. Приведе се напред. Стана и отвори вратата.

— Маргарет!

Госпожица Дженсън мигновено изникна в коридора.

— Слушам, господин Ван.

— Къде е Жан-Батист?

Маргарет бързо се овладя. Нямаше жена, която да не копнее по Жан. Не и без гузна съвест, понеже делата му бяха повече от потресаващи. Знаеше, че и французинът е не по-малко студен и безкомпромисен от началника ѝ, но поне тайнствеността му отиваше. Открай време го имаше за неизвестна величина.

Рубен използваше пълното му име само когато нещо не беше наред.

— Не съм го виждала — отвърна Маргарет. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Рубен захвърли добрите обноски.

— Сериозно ли си въобразяваш, че въпрос, изискващ намесата на Жан-Батист, може да е по твоите възможности?

— Извинете, аз...

Рубен затръшна вратата.

Съобщението беше просто нечия представа за шега. Но как беше успял този някой да се добере до личната му поща? Само тесен кръг от хора бяха допуснати толкова близо: Жан-Батист и шепа избрани клиенти.

Колкото и да се мъчеше да усмири надигналите се опасения, сърцето щеше да се пръсне. Туп, туп, туп.

Мамка му. Ничия власт не се простираше по-надалеч от неговата. Тържеството щеше да мине благополучно, а после щеше да се заеме с издирването на майтапчията, дръзнал да се меси в бизнеса му. Бизнес — точно това си беше. А той самият беше бизнесмен. Всичко сторено до тук... Всичко беше за пари. В резултат на това сега се къпеха в пари. Нямахше намерение да подхваща морален монолог, за който така или иначе не вярваше да намери материал. Съвестта беше за женчовците — не и за него.

Този път потърси Маргарет по интеркома. Не желаше да понесе отново недобре прикрития ѝ възторг от поредната изникнала драма.

— Намери ми момиче — нареди той. — И по-живо.

Едно-единствено нещо можеше да му помогне точно в този момент: добра свирка.

ПЪРВА КНИГА
2008 — 2009

Лори

Лориана Гарсия Торес четеше роман. Не беше никак лош. Главният герой беше меланхоличен, недоразбран поклонник на женската красота, с пламтящо за мъст сърце.

Няколко палави тъмни къдрици паднаха върху лицето ѝ и тя ги прибра на тила си. Салон за красота „Трес Ерманас“^[1] неугледен търговски обект с олющени, надраскани с графити стени в Ийст сайд, Лос Анджелис, както обикновено, пустееше.

Анита се приближи до тезгяха.

— Някой трябва да изхвърли боклука — подсмихна се презрително тя и чертите на лицето ѝ придобиха обичайната си комбинация от злоба и отегчение. — Хайде!

Лори вдигна очи от книгата. Беше на седемнайсет, кожата ѝ беше с цвета на пустинята по залез, очите — големи, бляскави и черни, с плътни мигли. Излъчваше безспорен сексапил, макар че беше девствена, или може би точно заради това. Тази сладка възраст беше още един плюс към вродената ѝ красота. Стигнала до прага на женствеността, тя все още не се беше разделила с детската си невинност. Доведените ѝ сестри, едва с няколко години по-големи, но напълно лишени от чара и благодушието на Лори, я ненавиждаха поради точно тази причина.

— Тук съм от шест — възрази Лори. — Това е първата ми почивка.

— Това е първата ми почивка — иронизира я Анита, джвакайки дъвка с отворена уста. Гледката беше отвратителна заради изобилно наклепаните ѝ с бляскаво червило устни. Ноктите ѝ бяха извити и дълги няколко сантиметра, а от ушите ѝ висяха тежки кръгли обици. — Какво толкова си се зачела в тая помия! — Издърпа книгата от ръцете ѝ и я запрелиства с отвращение. — Тука се бачка, драга, тъй че престани да мрънкаш.

— Не мрънкам. Не съм почивала цял ден... — Момичето млькна, смутено от смразяващия поглед на Анита, която засили песента на Джей Зи по радиото и добави:

— Никакви почивки! Или ще кажа на мама и Тони за Рико. Май не ти се ще, а? — Рико беше гаджето на Лори. Семейство Гарсия за нищо на света не биваше да научава за него, иначе щяха да откачат.

Лори мразеше всичко в „Трес Ерманас“: пукнатите огледала, противната, омекнала от жегата и белеща се като изгоряла плът тапицерия от изкуствена розова кожа, ухабените порцеланови купи, където плакнеше косите на клиентките, натрапчивата смрад на амоняк. Мразеше всяка секунда, прекарана тук.

Животът не беше лесен, откакто майка ѝ беше починала преди десет години. Не след дълго Тони, баща ѝ, се беше оженил повторно, придобивайки ново семейство: доведените сестри Анита и Роза, които ѝ завиждаха за красотата и тровеха живота ѝ, и мащехата ѝ Анхелика, чийто зъл поглед и обидни подхвърляния изразяваха неприязънта ѝ към заварената дъщеря. За да не разочарова родителите си, Лори беше напуснала училище и се беше присъединила към семейния бизнес, бъртейки се от сутрин до здрач с капнали от умора пръсти и мазоли на краката. Но като че ли усилията ѝ никога не бяха достатъчни. Поведението на сестрите ѝ беше прогонило много клиенти и салонът тънеше в дългове и отчаяние.

Лори не разполагаше нито с пари, нито с перспективи. Работните дни се точеха един след друг, а заплатата ѝ беше мизерна. Докато Анита и Роза пилееха парите си за евтини дрехи, цигари и мъже, Лори директно влагаше своя дял обратно в бизнеса. Обичаше баща си и не искаше да го гледа измъчен, макар да беше твърде късно да го направи щастлив. Тя не водеше живот, а борба за живот.

Роза влезе през задния вход към двора, където ходеше да пуши. Тя беше най-голямата от трите сестри — и на възраст, и на килограми. Носеше лъскавата си тъмна коса късо подстригана, разнообразявайки прическата със ситно накъдрени предни кичури.

— Лориана разправя, че си била свършила работата за днес — изчурулика Анита. — Явно има по-важни задачи!

— Така ли било? — Роза изгледа Лори пренебрежително. — Какви например?

Лори се отказа да спори и се надигна. Нямахме смисъл да им противоречи. Единствено Тони заставаеше на нейна страна, но напоследък и той беше вдигнал ръце. Безкрайната поредица от заеми, непогасени вноски и заплахи от страна на банката го бяха сломили. Беше се превърнал в безгласна буква, давайки свобода на Анхелика да се разпорежда диктаторски с бизнеса и семейството, и най-вече с Лори. Нямахме друг избор, освен да се грижи сама за себе си. И тя го правеше.

Вратата на салона се отвори и единствената клиентка на Роза за целия следобед — нацупено чернокожо момиче с изтощена къдрава коса — прекрачи лениво прага. Тръсна се в най-близкия розов стол, посочи с поглед Лори и заяви:

— Искам като нейната коса.

Не се случваше за пръв път клиентка да поиска като къдриците на Лори, което беше непосилна задача. Роза изгледа с омраза заварената си сестра.

А Анита се усмихна доволно, като видя Лори да хваща парцала.

— Късметлийка си, че имаш работа, да знаеш — подхвана тя, оглеждайки орловите си нокти.

— Моето семейство отвори салона — възнегодува Лори, — така че работата ми няма общо с късмета.

Това беше самата истина. Родителите на Лори бяха горди, богобоязливи и трудолюбиви хора, бедни като църковни мишки, но все пак щастливи. Пристигнаха в Америка с два цента в джоба, те бяха взели заем и отворили собствен бизнес. Купили разнебитен магазин в една от най-западните части на Ел Ей и с усърдие го превърнали в своя гордост.

Ала майка ѝ почина. По най-неочакван, внезапен и потресаващ начин. Заслепен от връхлетялата го скръб, Тони беше потърсил утеха в прегръдките на първата жена, която си беше направила труда да го изслуша. И така Анхелика се уреди с мъж и действащ бизнес. Още след първите няколко седмици салон за красота „Пелобело“ беше прекръстен на „Трес Ерманас“ и определено тръгна към провал. Лори даваше всичко от себе си да задържи бизнеса, като се трудеше неуморно и безвъзмездно. Но каузата беше загубена. Отчаяние и безнадеждност обзеха цялото семейство. Поражението надвисна над дома им.

Лори отказваше да приеме такава бъдеще. В сърцето ѝ искреше малка светлинка. Понякога си мислеше, че е духът на майка ѝ, вечно с нея, друг път — неугасващото въгленче, чийто пламък я държеше жива. Очакваше промяната. И щеше да я разпознае и приветства, когато настъпи.

— За днес приключих — обяви тя и облегна мопа в ъгъла.

— Не си го и помисляй! — озъби ѝ се Анита.

— Не си го мисля. — Лори грабна чантата си, събу неудобните обувки с пластмасови токчета — въведен от Анхелика задължителен дрескод — и намъкна любимите си, макар и поизносени кецове „Конвърс“. — Просто си тръгвам.

— Къде отиваш?! — Роза тикна фризьорската си ножица в лицето на Лори. — Имаш още час работа и ще го изработиш до последната секунда!

— Или какво? — подметна Лори, събирайки купчина оръфани книги от рафта под тезгяха.

— Силно се надявам да не си тръгнала към Рико! Защото няма да ти се размине току-тъй!

Момичето отвори вратата под звука на така познатото металическо изскърцване. Притисна книгите към гърдите си заедно със стаените в тях приказни светове, където се рееха мечтите ѝ. Колко сладък беше вкусът им, досущ мед.

„Ще се измъкна от тук — обеща си Лори Гарсия. — Един ден. Един слънчев ден ще вкуся свободата.“

---

[1] Три сестри (исп.) — Бел.прев. ↑

Аврора

— Какво ще кажеш да се изучаваме?

Минк Рей, надхвърлил шейсетте рок музикант, току-що завърнал се от турне със „Злите братя“, остави четката, вторачи опиянен поглед в платното пред себе си и заяви недоволно:

— На нищо не прилича.

Аврора Наш смачка недопушената цигара с марихуана и се надигна. Беше чисто гола.

— Засягаш ме с такива приказки.

— Съмнявам се.

— Я да видя картината. — Тя се отлепи от дивана, един от няколкото продънени мебели в холивудския апартамент на Минк. Беше върлинещо момиче, около метър и осемдесет, с къса платиненоруса коса и сивкаво сини като лед очи. Гърдите ѝ бяха малки и щръкнали, с тъмни, твърди зърна. Аврора прегърна Минк, който беше облечен в традиционното грубо кожено яке. — Не е чак толкова зле...

Всъщност картината беше ужасна — или пък умишлено абстрактна...

— Това какво е? — зачуди се тя на торпедото в средата на произведението.

— Едната ти цица — обясни той, запали нова цигара и отиде до барчето, за да налее по питие в чашите.

— Уж ми обеща, че ще е благоприлична — подметна Аврора без следа на възмущение в гласа. Какво ти благоприличие! Та тя позираше гола пред бащата на приятеля си, който очевидно се изживяваше като шантав художник.

— Напълно непо kvarено изображение — отвърна Минк, гаврътна чашата и си наля още едно питие. — Ти самата не можа да познаеш какво е, нали?

Аврора се обърна към него, все така невъзмутимо. Сложи ръка на хълбок, усещайки как погледът му шари по младото ѝ тяло. Кожата ѝ

беше гладка, съвършена и уханна.

— А сега е мой ред — рече тя и погледна палаво към изпъкналия под кожените му панталони чатал. — Дай да ти покажа творческите си заложи.

Минк само изсумтя. Повдигна с пръст една от щорите на прозореца, пропускайки тънка ивица следобедна светлина. Лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки — последица от злоупотреба с алкохол, наркотици и кой знае още какво, — но Аврора ги намираще за много секси. Той пусна щората и апартаментът възвърна обичайната си пещерна атмосфера. Момичето седна на един от високите столчета на барчето и кръстоса дългите си крака, скривайки изкусителното светло триъгълниче. Минк я гледаше.

— Искаш ли да се надрусаме? — попита мъжът, докато Аврора надигаше чашата.

— Какво предлага заведението?

Минк знаеше, че най-вече трябва да ѝ предложи халат. Въпреки това не го направи и попита дрезгаво:

— Та на колко казваш, че си?

— Достатъчно голяма да отварям краката си, пред когото искам.

— Много знаеш, малката.

— Догодина навършвам деветнайсет. — Аврора предполагаше, че цифрата ще му се стори допустима. Сигурно в разцвета си беше палувал и с по-невинни.

Той присви очи.

— Или осемнайсет?

— Все тая. — Тя пресуши чашата си и я бутна към него за следващото питие. Докато крачеше към дивана с пълна чаша, чувстваше погледа му, залепен за задника ѝ.

Всъщност Аврора беше на петнайсет, но отдавна беше надрасла възрастта си. Познаваше куп момичета, които твърдяха същото, но в нейния случай беше факт. Не за пръв път щеше да преспи с мъж, по-стар от баща ѝ. Минк очевидно я желаше. Личеше си от километри.

Настани се удобно на дивана и сви колене под брадичката си. Мъжът продължаваше да се любува на гледката. На врата ѝ висеше сребърен медальон. Аврора отвори капачето и извади отвътре флаконче с бял прахец. Изсипа малка купчинка на върха на единия си пръст и вещо смръкна от кокаина.

— Хей, почерпи другарчето. — Минк се довлече до дивана с чаша в ръка. Пръстите му бяха окичени с грамадни пръстени с черепи, пантери и какви ли не други твари, а ноктите му изглеждаха крайно занемарени. По кокалчетата му имаше засъхнала боя.

Аврора го почерпи и двамата се отпуснаха доволно на облегалката. Ръката му се озова върху бедрото ѝ, плъзгайки се все понагоре.

— Не чукам хлапета на твоя възраст — заяви той тържествено.

— Аз пък не чукам дъртаци — затапи го тя.

Огледа я с ъгълчето на окоето си — издигането и спускането на гърдите ѝ в ритъм с дишането ѝ, близостта на щръкналите ѝ зърна го влудяваше, изкушаваше търпението му и провокираше нарастващата издутината в панталона му. Кога за последно му се беше случвало подобно чудо? Това девойче беше наистина апетитно.

— В такъв случай имаме равен старт — заключи той с пресипнал от слад глас.

Аврора се усмихна. Светлината в стаята имаше виолетов оттенък, а във въздуха танцуваха ситни пращинки.

— Родителите ми не биха одобрили — подразни го тя, надничайки невинно през ветрило от светли мигли. Ролята ѝ на непорочното момиченце на тате подтикна в него угризения към нечестивите му помисли.

Аврора Наш беше дъщеря на Том Наш и Шерилин Роуз, преуспели кълтри рок легенди, и откъдето и да ги погледнеш — порядъчна американска двойка. Първоначално се бяха отдали на самостоятелни кариери: Шерилин се изживяваше като любимката на кълтри и уестърн сцената, а Том беше надраснал славата на Били Рей Сайръс. Въпреки това публиката постоянно ги сравняваше. Когато продажбите на албуми спаднаха през деветдесетте, двамата се обединиха, за да се превърнат в дует сензация, покоряващ слушателите с парчета във възхвала на добрата стара Америка, земята на безкрайните възможности, изобщо всякакви брътвежи, които Аврора тайничко смяташе за абсолютен бълвоч. Но бълвочът се продаваше — и то как. От него бяха натрупали милиони.

Единствено отроче на родителите си, Аврора беше израснала презадоволена и разглежена. Всеки неин каприз беше удовлетворяван, всяко желание — изпълнено. Думичката „не“ просто не съществуваше

за нея. Харесваше живота си, забавляваше се и също се радваше на успех, макар, без да влага особено усърдие. Ама пък и на кого му беше притрябвало да се старее? Старанието я отегчаваше. Само през последната година тя беше издала свой собствен албум, култ сред тийнейджърите, сътрудничила си беше с друга знатна музикантка за създаването на модна колекция и беше пуснала на пазара свой парфюм, удачно наименуван „Всичко е мое“. А още не беше навършила шестнайсет!

— Кой е казал, че баща ти трябва да знае за нас? — Минк взе ръката ѝ и я насочи към издутината.

Разкопча ципа на панталона си. Членът му впечатляваше с размера си.

Аврора я досмеша, но Минк я попита сериозно, със задъхан от възбуда глас:

— Ще го налапаш ли като добро момиченце?

С една ръка поглаждаше унесено пениса си, а с другата притискаше тила на Аврора. Тя обаче се съпротивляваше.

— Изчакай си реда — каза момичето, легна по гръб и разтвори крака. Ченето на Минк увисна, което беше добро начало. — Първо дамките.

Стиви

Имаше нещо романтично в излизането от жълто нюйоркско такси. Стефани Спелър затвори вратата и измъкна чантата си от багажника. Колата се вля в гръмкия несекващ трафик и тя вдигна заплепен поглед към обкръжаващите я небостъргачи. За пръв път от доста време повярва, че най-сетне беше на мястото си.

Имаше чувството, че се е озовала на снимачна площадка. Шофьори крещяха от прозорците на колите, забързани минувачи профучаваха с горещи чаши кафе и отвсякъде долитаха оживени разговори. Неустоимият аромат на вкусотиите, предлагани на уличните фургони, потулваше неприятната миризма на разлагащата се от летния зной смет. За да види върховете на високите сгради, Стиви трябваше да наклони главата си колкото можеше по-назад, и дори тогава...

Някой се блъсна в нея и тя залитна.

— Ей, госпожице, размърдай се!

— Извинете — измрънка тя, примигвайки зад очилата си. Беше развила типичния за англичаните навик да се извинява за неща, за които нямаше вина.

Намери убежище в кафене с италианско име, облицовани с червена кожа сепарета и огромен вентилатор на тавана. Служителите зад бара току се провикваха — лате, кафе американо, пак лате... и баристите хвърчаха, грохнали от търчане. След като даде поръчката си и грабна сгънат брой на „Ню Йорк таймс“, Стиви се шмугна в едно от сепаретата и извади телефона от чантата си. Нагласи очилата върху носа си, което се беше превърнало в нервен тик, изпълняван дори в отсъствието на очила.

Телефонът ѝ се оказа ползотворно средство за убиване на малко време. Типът в съседното сепаре я зяпаше нахално. Безочливият му оглед я изненада: никога досега не беше предполагала, че да огледаш човек от глава до пети, реално означава да го огледаш от глава до пети.

Мъжът беше с официален костюм — подходящо за седем часа или началото на трудовия ден. Ако съдеше по лаптопа и купчината документи, струпани на масата пред него, вниманието му трябваше да е насочено другаде, а не в нея. Непознатият беше набит — или поне горната част на тялото му създаваше такава представа, — плешив и широкоплещест. Имаше вид на надут с пъхната в най-съкровено му отверстие помпа.

Стиви извърна поглед. Дори да го намираше за привлекателен и да имаше навика да си тръгва с нагли типове от кафенетата само часове след пристигането си в непознат град, настоятелното му внимание я караше да се чувства неудобно. Какво право имаше да я зяпа така? Какво като беше със скъп костюм, обувки и вероятно дебел портфейл? Това не я впечатляваше. Ето защо се беше преселила тук от Лондон и се беше заклела да не поглежда назад.

Поръчката ѝ пристигна, благодари на сервитьорката, а британският ѝ акцент подсили още повече интереса на непознатия. Стиви забодя поглед в телефона си, преглеждайки сайтовете за недвижими имоти под наем. Всеки от приятелите ѝ би се изсмял при мисълта за благоразумната Стиви, която беше хукнала, без да си е подсигурила квартира, но решението ѝ беше светкавично и време за планове нямаше. Пък и никой от тях не беше запознат с обстоятелствата. Цял живот беше следвала предварителни сценарии и правила и ето докъде я беше докарало здравомислието ѝ: до едва разпознаваемо отражение в огледалото.

Навършила беше двайсет и седем, имаше пет по-малки братя и сестри и открай време познатите ѝ я описваха като кротка и старателна. В такова многолюдно семейство лесно намиращ начин да се скъташ на заден план без необходимост от белег за самоличност. И все пак и на нея ѝ се случваше да излезе от кожата си, ако обстоятелствата го изискваха. Поведението ѝ през последните няколко месеца стъписа всички.

Чувстваше се капнала след дългия полет, затова сложи повече захар в кафето си. После допусна грешката да срещне погледа на обожателя си. Представи си се в неговите очи. Свенлива навярно. Неспокойна. Дори малко задръстена — в училище определено се беше ползвала с такава слава заради скобите на зъбите си и притеснението от задявките на момчетата.

Стиви беше дребничка на ръст, с меланхолично, сериозно излъчване, а геометрически съвършените ѝ черти и млечно-бяла кожа често ѝ печелеха комплименти за „класическа“ или „непреходна“ красота. Винаги се беше чудила как да разбира това определение: навяваше я на мисли за мраморните бюстове в Британския музей, за римските им носове и празни, виращи се в нищото очи, наподобяващи белени варени яйца. Косата ѝ беше черешово тъмночервена и обикновено вързана на спретната конска опашка. Използваше единствено спирала за мигли и никакъв друг грим. Беше си възвърнала стила наскоро след раздялата, тъй като той предпочиташе жени с много сенки, ружове и крещящи червила. Тя нямаше нужда от това. Чувстваше се красива така, както единствено хората без капка суета могат да се чувстват.

— Извинете...?

Прекалено грубо ли щеше да е, ако го игнорира? Определено.

Вдигна поглед. Мъжът беше събрал нещата си и като че ли се канеше да тръгва.

— Случайно дочух акцента ви. От Лондон ли сте?

Стиви забеляза потта под очите му. Досега не беше виждала човек да се поти на такова място.

— Да — отвърна тя с премерена усмивка.

— Невероятен град — възкликна непознатият. — За пръв път ли идвате в Ню Йорк?

Тя кимна.

— Да имате нужда от екскурзовод?

Стиви се замисли как е най-разумно да формулира отговора си: мъжът се държеше вежливо, но тя нямаше никакво намерение да се запознава с него. Посещаваше Ню Йорк за пръв път, ала имаше чувството, че го познава от филмите и от разказите на приятели. Беше напълно уверена, че ще се ориентира достатъчно добре и сама.

— Благодаря. — Посочи мобилния си телефон, за да му покаже, че има карта на града, и дори излъга: — Имам роднини тук.

— Разбирам, разбирам. — Той се усмихна широко. — Но в случай че размислите... — Извади визитна картичка от джоба си и я сложи върху масата. Ръцете му изглеждаха меки, а ноктите добре поддържани — сигурен признак за благосъстояние.

Когато мъжът си тръгна, тя се върна към сайтовете с квартири. Уви, нищо ново не се беше появило след последната ѝ проверка.

Необходимостта от апартамент и работа беше най-далечният план, който дръзваше да направи. Когато преди няколко дни взе необмисленото решение, събуждайки се за пореден и последен път с познатото гадене, Америка ѝ се стори най-логичният вариант. Баща ѝ беше живял много години в Бостън, след като ги напусна заради друга жена още когато Стиви беше тийнейджърка, и нито го беше виждала, нито чувала оттогава. Съвсем наскоро научи, че е починал от сърдечен удар на ски писта в Австрия. Американското ѝ гражданство ѝ предоставяше шанс да намери работа тук и да обмисли следващия си ход. Повече никога не искаше да стъпи в Лондон.

За тази вечер се беше регистрирала в хотел, а утре щеше да започне сериозното търсене.

Събра нещата си, с изключение на визитката, допи последната глътка кафе и се разрови из джобовете си за бакшиш. Не знаеше дали това е прието в Ню Йорк, но след кратката и ужасяваща кариера на сервитьорка в тийнейджърските си години не пропускаше да остави десетпроцентов бакшиш.

Чак на излизане забеляза листчето, залепено до вратата. Имаше и други съобщения, снимки и информация за връзка, както и обяви за търсене на изгубени кучета, работа за бавачки, курсове по пилатес... С червен химикал и темпераментен почерк бяха написани адрес и телефонен номер, последвани от цял куп удивителни знаци. Бележката завършваше със: „ОБЕЩАВАМ, ЧЕ ЩЕ СЕ ЗАБАВЛЯВАМЕ!!!!“

Стиви записа телефона в мобилния си и без много да му мисли, излезе на улицата и натисна зеления бутон. Долепи телефона до ухото си и зачака.

Така се запозна с Биби Райнър.

Лори

Енрике Маркес ремонтираше лодки в пристанището на Сан Педро. Лори се загледа в него. Той човъркаше нещо по такелажата на една от по-големите яхти за развлечения, а катраненочерната му татуировка се разстиляше като нефтено петно от ключицата към ръката. Беше само по дънки с ниска талия, вързал гарвановата си коса на висока конска опашка, от която се бяха изплъзнали няколко кичурчета. На едното рамо беше метнал бял парцал, изцапан с машинно масло.

— Привет, моряко!

Енрике се обърна и по хлапашкото му лице плъзна широка усмивка.

— Почти бях забравил колко си прекрасна.

Лори махна кокетно с ръка. Тя също имаше чувството, че не се бяха виждали цяла вечност, а не само няколко дни. Трудно успяваше да се откъсне от задълженията си в салона за красота, а прибереше ли се вкъщи, ставаше още по-невъзможно. Баща ѝ нямаше да понесе факта, че излиза с мексиканец. И то не какъв да е, а член на прословутото семейство Маркес.

— Ела. — Той протегна ръка.

Лори се качи на яхтата. Ярките лъчи на слънцето се отразяваха по гладките бели платна. Рико я придърпа през кръста със силните си ръце и я целуна. Когато целувката се разгорещи, тя се отдръпна и каза:

— Красива лодка. Чия е?

Момчето сви мускулестите си рамене и се усмихна. На лицето му грейнаха две чаровни трапчинки.

— Знам ли. Плащат ми да я държа в движение. Ала някой ден аз ще бъда баровецът, за когото ще се трудят. Ще имам най-хубавата яхта!

— И ще странстваме по широкия свят?

— Ще те вода, където пожелаеш. — Целуна я отново и пусна ръце по изкусителните ѝ бедра под късата рокличка. Пъхна език в

устата ѝ и тя усети възбудата му.

— Не си отвличаш вниманието, надявам се — извика мъжки глас.

Лори се обърна и видя закръглен мъж, който ги гледаше и бършеше слънчевите очила в ризата си.

— Почти приключих, шефе — отвърна Рико, без да пуска Лори от обятията си.

Началникът му свъси вежди. Огледа тялото на Лори — от буйната ѝ грива до златния загар на прасците и опърпаните кецове.

— Отлично знаеш, че не е позволено да каниш гаджета на лодките.

— Няма да се повтори. — Ръцете му продължаваха да я прегръщат.

Мъжът им хвърли един последен назидателен поглед и продължи пътя си по крайбрежната дъсчена пътека.

— Ще ме пуснеш ли вече? — престори се на възмутена Лори.

— Може ли да поизчакаме, докато възвърна пристойния си вид? — засмя се Рико и ѝ намигна.

— Ех, че си!

— Не аз, а ти си виновна. Виждаш ли как ми въздействаш?

Лори извърна поглед. Не биваше да държи Рико настрана — харесваше го, беше свестен, с добро сърце и джентълменски обноски. Но някакво вътрешно чувство ѝ повтаряше, че още не е готова. Не знаеше какво точно чака: брак ли, идеалната половинка ли, чисто нов живот ли... Хората обичаха да говорят за истинската любов, за единствения човек, в чието име си готов да понесеш всичко, защото той е най-свидното нещо в живота ти и двамата ще останете завинаги заедно, каквото и да ви поднесе съдбата... Но това бяха фантазии, такава любов съществуваше само в книгите. Тук, долу на земята, нещата не се случваха така.

Питаше се защо ли не изпитва подобни чувства към Рико. Най-добре би било да не се замисля и все пак той не излизаше от главата ѝ.

Летяха по магистралата на мотора на Рико. Лори обожаваше вятърът да развява косите ѝ, да брули голите ѝ крака и да изпълва гърдите ѝ с въздух. В такива моменти си позволяваше да забрави всичко. Превръщаше се в друга, в чисто нова жена.

Рико живееше в разнебитен апартамент заедно с майка си, но тя беше толкова надрусана, че дори не ги чу да влизат. Баща му го нямаше, а брат му Диего, главатарят на „Ел Пелигро“, най-страховитата улична банда в цяла Санта Ана, не се беше прибирал от седмица. Никой не смееше да задава въпроси.

— Трябва да се махнем — каза Лори, когато затвори вратата на стаята му. — Просто да изчезнем.

Рико пусна музика и запали цигара.

— И къде по-точно ще отидем?

Лори седна по турски на затрупаното му с непрани дрехи легло. Рико изхлузи тениската си през глава и я метна върху омачканата купчина. Животът му беше къде-къде по-тежък от нейния. Семейството ѝ тънеше в мизерия, новодошлите в дома им жени се държаха грубо с нея, но поне знаеше, че нямаше да намери баща си в наркотичен делириум, задавен от повръщане и с прехапан език. Рико беше заварил майка си в такова положение за пръв път, когато бил едва на десет.

— Където и да е — отговори тя. — Навсякъде е по-добре от тук. Втръснало ми е да живея в Ел Ей.

Рико дръпна от цигарата.

— Омръзнало ти е от твоя жребий. — Той отвори прозореца и се повеси навън. Банда момчета се биеха сред уличния прахоляк, крещяха и псуваха. — Просто ни се е паднала лоша карта. Всичко, за което мечтаеш, е точно тук, Лори, на една ръка разстояние. Седим върху мечтите си. Толкова са близо.

— За Холивуд ли говориш?

Рико вдигна рамене.

— Защо не? Достатъчно красива си. Дори си прелестна! Можеш да постигнеш всичко, което си наумиш.

— Само ти ми говориш така.

— Какво те е грижа за нападките на семейството ти? — Рико знаеше, че семейство Гарсия не гледат с добро око на него. Заедно с противните им приятелчета се отнасяха с него като с боклук, понеже беше бедняк и родителите му бяха първо поколение „американци“. Като че ли те самите не бяха прекосили границата! Но само защото обитаваха града от повече време, си мислеха, че имат правото да плюят

в лицето му, да осъждат постъпките му и да го смятат за човек от по-долна класа. — Ела да живееш у нас — предложи той. — Забрави ги.

— Сам знаеш, че не е толкова лесно.

Рико хвърли фаса през прозореца, седна до нея и я прегърна.

— Изобщо не подозираш колко си различна.

Може би Лори имаше право — трябваше просто да вдигнат гълъбите и да се покрият в някое закътано местенце. Но майка му се нуждаеше от него. Не искаше да я изостави, както беше направил баща му.

Лори помириса кожата му: сол, топлина и тежък труд. Любов ли изпитваше? Навярно. Не искаше да го загуби. Само той ѝ беше останал. Ръцете му пълзяха по тялото ѝ и тя се чудеше как да го отблъсне. Какво я прихващаше? Никоя от приятелките ѝ не срещаше затруднения със секса.

— Подлудяваш ме — прошепна момчето. Плъзна длани към предницата на роклята ѝ и докосна женствените ѝ форми. Беше толкова привлекателна! Рико знаеше, че щеше да ѝ е за пръв път и искаше всичко да бъде съвършено. Отказът ѝ го побъркваше. Той далеч не беше неук, но напоследък беше забравил що е то секс.

Отпуснала тяло и отметнала глава, Лори му позволи да я целува. Рико зарови лице в шията ѝ. На моменти изпитваше мимолетен, безспорно мощен прилив на страст, който тутакси угасваше като кибритена клечка, потопена във вода. Някои момичета споделяха, че така се възбуждат от приятелите си, че са готови да направят всичко и навсякъде, докато тя изпитваше чувство на клаустрофобия от проявата на силни страсти.

— Рико, спри...

Той опипваше гърдите ѝ, опитваше да откопчае сутиена ѝ и през цялото време ту целуваше, ту хапеше нежно кожата ѝ.

— Недей, Рико, моля те...

— Отпусни се — каза той и впи устни. — Обещавам, че няма да ти причиня болка.

Тя усети ръката му по вътрешната част на бедрото си и пръстите му закачиха ластика на бельото ѝ.

— Нали ти казах, че не съм готова — отблъсна го тя и седна, придърпвайки крайчеца на роклята си.

Рико преглътна, прегърна я внимателно и каза:

— Извинявай. Не трябваше да... — Следобедното слънце проникна в стаята и окъпа златистия загар на гърдите му в ярка светлина, подчертавайки черното мастило на татуировката. — Знаеш, че ще чакам колкото е нужно. Никога не бих те насиллил. Кълна се.

Лори се почувства виновна. Защо се пазеше толкова? Все някога трябваше да загуби девствеността си — защо да не е с човек, който я обожаваше?

— Имаш ли ми доверие? — попита я Рико.

— Разбира се.

Той кимна.

— Обичам те.

Тя впи поглед в очите му.

— И аз те обичам — отвърна Лори, макар да не проумяваше значението на думите си.

Аврора

Аврора форсира двигателя на черешово червеното си ферари „Спайдър“. Колата мъркаше под краката ѝ, докато чакаше зелен светофар. Небето се беше обагрило в кайсиево, из въздуха се носеха сладки аромати, а слънцето се разтапяше като нажежена сфера на хоризонта.

Беше се запътила с приятелките си към „Мазето“, любимия им клуб в Холивуд. Петъчната вечер беше за хайлайфа: деца на прочути звезди, богати наследници, тийнейджъри актьори и манекени, ревностни застъпници на морала с тайна кокаинова пристрастеност, парадирани с девственост старлетки, обещаващи свирки на мениджърите си, наперени млади актьорчета, навити и на момичета, и на момчета — всички хукваха на купона.

Във ферарито вече се въртеше първото шише водка за вечерта. Стъкмяваха се цигари с марихуана. Смъркаше се бял прашец. Всичките вече се бяха наредили, а нощта едва започваше. Докато чакаха на червен светофар, привлекателен латино на колело хвана окоето на Аврора. Имаше смайваща прилика с Рафаел Надал, по който си падаше неимоверно. За кръста му се беше щипнало симпатично момиче с циганско излъчване, буйна гарванова коса и дълги, мургави крака. Аврора си се представи в леглото и с двамата. Явно беше нимфоманка — минавало ѝ беше наум и преди.

Светна зелено и красавецът отпрати. На негово място се появи открит джип, претъпкан със сърфисти на връщане от плажа. Всичките бяха мокри и голи до кръста, а пиърсингите им блестяха на залязващото слънце. Започнаха да махат и да подсвиркват на момичетата, а един дори направи неприличен жест на Аврора:

— Закопчали ли сте коланите? — обърна се тя към момичетата в колата.

Фара Майкълс, най-добрата ѝ приятелка и дъщеря на собственика на преуспяващо холивудско продуцентско студио, смръкна

кокаин и се закашля. Очите ѝ бяха замъглени.

— Баща ти ще лудне, ако му потрошиш колата.

Аврора отново форсира двигателя. Шофьорът на джипа ѝ намигна. Едно от момчетата се изправи, свали шортите си и им показва голия си задник. Момичетата изпискаха. На задната седалка Джена Рейнолдс вдигна блузата си и разклати в отговор пищна гръд.

— Чекиджии! — извика Аврора, стъпи на газта и ферарито изръмжа яростно, достигайки сто километра в час за няколко секунди. Другата кола просто нямаше шанс. Джипът се смали до точица и изчезна.

Джена се беше залепила за седалката с все още вдигната блуза.

— Олеле! Пълна лудница! — възкликна тя.

Фара се смееше неистово.

Аврора пийна още една глътка. Без да намалява скоростта, сви по булевард „Сънсет“. Гумите на колата изсвистяха.

— Ало, мадам? — измърмори Фара, събирайки кокаиновите джаджи от седалката и пода. — Някои се опитват да запалят.

След броени секунди паркираха пред „Мазето“. Аврора изглеждаше страхотно в прилепналата си бяла минирокличка, убийствени токчета и крещящи дрънкулки по ръцете. Платиненорусата ѝ къса коса изглеждаше удивително на фона на бронзовия загар. Сините ѝ очи бяха подчертани с очна линия. Останалите момчета, макар и всяка със своя чар, бледнееха пред нея.

Папараците бяха обкръжили заведението. Щом спряха, ордите им атакуваха:

— Аврора! Погледни насам, Аврора! Аврора, насам!

Тя подхвърли ключовете на момчето от паркинга и поведе тумбата към входа.

Купонът беше във вихъра си. Насочи се към ВИП зоната и поръча шотове за всички момчета. Червенокосата сладурана Фара огледа клуба за нашумялата момчешка музикална банда, която очакваха да се появи. Пред обществото момчетата се представяха като добродетелни и невинни, но за едното например се носеше слух, че си падал по изкуствени пениси.

Аврора беше свикнала да я оглеждат. Целият град я познаваше. Британски диджей беше направил ремикс на една от песните на

Шерилин Роуз и в момента парчето оглавяваше музикалните класации. Несъмнено тази вечер щяха да го пуснат в нейна чест.

Миналата седмица бяха отпразнували годишнината от сватбата на родителите ѝ. Поради неизвестна причина всяка година отбелязваха събитието, купувайки ѝ подарък, сякаш нейното присъствие ги крепеше заедно. Сбъркана работа. Но как да откажеш ферари за двеста хиляди долара? Фара беше права: Том щеше да изпадне в умопомрачение, разбереше ли, че щерка му прескача от купон на купон с новата си кола, но пък не беше нужно да научава. Аврора беше малкото му момиченце и той посрещаше радушно всяка нейна постъпка. Подозираше ли дори къде се намира тази вечер? Не можеше да прецени дали двамата с Шерилин наистина нямаха представа що за живот води, или просто им изнасяше да се правят на разсеяни. Явно си имаха достатъчно грижи, за да се терзаят и за разюзданата си щерка, която имаше навика да си ляга с всичко живо.

В крайна сметка Аврора се озова в скута на олимпийското величие Джакс Джаксън, чийто член прославяха до митични висоти. От настоящото си място не оставаше с такова впечатление. Около врата му висяха масивни ланци, а на ръката му лъщеше часовник от чисто злато, който вероятно струваше повече и от колата ѝ. От другата страна на бара Фара се натискаше с музикалното превъплъщение на младия Исус. Джена, която беше участвала в няколко детски приключенски филма на седемгодишна възраст, но така и не се беше разделила с ненужните килца, танцуваше сред кръг от обожатели. Аврора започваше да се отегчава.

— Що не пропуснем заигравките и направо да те водя вкъщи? — предложи Джакс. Размърда се на дивана и притисна нарастващата си ерекция в задните ѝ части. — Да си спретнем едно частно парти, а?

Аврора не го беше правила с чернокож. Сигурно беше различно... Чувстваше се доста пийнала, но събра сили и скочи от скута му.

— Тръгвам си.

— Ами сега! — подсмихна се Джакс и моментално прехвърли вниманието си към най-близката блондинка. — Е, твоя си работа.

Аврора успя да си пробие път през тълпата, отлепи Фара от „момчето мечта“ и кресна в ухото ѝ, че си тръгва.

— Толкова скоро? А аз как ще стигна до вкъщи?

Дори не си направи труда да ѝ отговори. Това си беше неин проблем. Или си тръгваше с нея, или се оправяше както може.

— Аз оставам — заяви Фара. Исус я хвана за брадичката и шмугна език като плужек в устата ѝ.

На Аврора ѝ беше писнало от подобни сцени. Всеки ден — едно и също: купища купони, купища момчета, купища от всичко. Реши да остави Джена на Фара и излезе.

Навън камерите я нападнаха от всички страни. След секунди колата вече я чакаше и тя скочи вътре. Мамка му! Май беше тъпо да кара в такова състояние. Но забраните ѝ бяха напълно чужди и тя подкара по „Сънсет“. Клепачите ѝ натежаваха и едва усещаше крайниците си.

На път съм да припадна, каза си тя, чу клаксон и блъсна главата си във волана. После всичко потъна в мрак.

Стиви

Биби Райнър беше същинска фъртуна. Дребничка, пъргава, с безумен облак от ситно къдрава кестенява коса и огромни зелени очи. Още от първата среща със Стиви на прага на апартамента ѝ преди около месец не беше спряла да плямпа.

— Двечките с теб така ще се забавляваме! — бърбореше тя, докато развеждаше Стиви из жилището си на „Уест Стрийт“ 54, напълно убедена, че съвместният им живот ще бъде прекрасен.

Апартаментът — паркет, снежнобели стени и множество лампички с тесни абажури — беше на най-горния етаж на внушителна кооперация с изглед към Сентръл парк. Стаята на Стиви беше просторна и светла, с предостатъчно място за вещите ѝ и с голямо, удобно легло. През лятото я заемал братът на Биби, също актьор, преселил се в Ел Ей. Стиви се беше обадила в подходящ момент и се радваше на късмета си.

— Как беше полетът ти? — не спираше да говори Биби. — Как е Лондон? Обожавам го! С какво се занимаваш? Аз съм веганка — не ям месо, нито млечни продукти, но веднъж в годината си позволявам по един хотдог, защото много ги обичам. Освен това съм будистка. Не пия алкохол, само шампанско. Задължително спя по девет часа, инак организмът ми залинява и кожата ми става като на смъртник. Твоята е прекрасна. Какви продукти използваш? Толкова си красива, къде-къде по-красива от мен. Умирам си за коса като твоята. Колко е права! Моята на нищо не прилича. Нали? Какво ли не съм пробвала. Ужасно косище! Трябва да я боядисам. В червено може би? Или пък в розово. Все ми се ще да е розово. Искам и татуировка на гърба, ето тук, пеперуда. — Тя се пресегна към въпросното място на гърба, но не успя да го достигне. — Съвсем мъничка, сладуранска пеперудка. Агентът ми обаче смята, че така ще си огранича ролите. А аз искам да преуспея.

Биби не млъкваше. Инак беше мила, забавна и грижовна. В случая на Стиви, която си отваряше устата единствено когато има какво да каже, новата ѝ съквартирантка се оказа и идеалният слушател. Момичетата бяха на светлинни години една от друга, но пък си паснаха моментално. Биби се смяташе за развейпрах и затова гледаше на Стиви като на най-прекрасното същество на земята, което притежаваше така непознатите ѝ спокойствие и мъдрост.

Стиви търсеше работа вече пет седмици. Наемът беше съвсем сносен и все пак краят на спестяванията ѝ вече се виждаше. Обикаляше града, докато краката ѝ не се подгънеха, оставяше автобиографии къде ли не, но се поддаваше и на поканите на Били за обяд, партита, пазарски турове и кафе.

Беше четвъртък. Стиви се излежаваше по корем на леглото и се прозяваше. Облегнала брадичка на едната си ръка, тя се ровеше безцелно с другата в сайтовете за работа. Вече дори не знаеше какво точно търси. Попаднеше ли на нещо подходящо, или срокът на обявата беше изтекъл, или работното място беше в друг град, а често изискваха и сертификат, с какъвто не разполагаше.

Тъй като беше прилежна ученичка, Стиви разочарова учителите си, защото не пожела да следва. Беше само на петнайсет, когато баща ѝ ги напусна, и следващите няколко години от живота ѝ се оказаха крайно напрегнати. Наложил се да припечелва — баща ѝ ги беше оставил без пукната пара, а майка ѝ се бореше да отгледа и изхрани цяла армия от деца. Не можеха да си позволят изплащането на цял куп университетски такси.

От десетина години работеше като личен асистент. Поверявани ѝ бяха задачи с различно ниво на отговорност и към всичките подхождаше експедитивно и организирано. Или поне така беше допреди година.

На вратата се почука. Биби подаде ухилената си глава и попита:

— Може ли да вляза?

— Разбира се — усмихна се Стиви. Усмивката озаряваше цялото ѝ лице и безспорно беше едно от най-хубавите ѝ качества. Понякога изглеждаше доста сериозна и макар това да се дължеше само на съсредоточеността ѝ, контрастът беше зашеметяващ.

Биби, пременена в избелял джинсов гащеризон и кърпа за глава в стил осемдесетте, влетя с две чаши кафе. Остави ги на нощното

шкафче, плъсна се върху леглото и обяви тържествено:

— Трябва ми гадже!

Стиви затвори лаптопа.

— Не ти трябва гадже, а искаш гадже. Има разлика.

— Да не би да си станала феминистка?

— А ти не си ли?

Биби сви рамене и впери поглед в тавана. Покри с длан едното си око, после другото и повтори упражнението няколко пъти.

— Виждам по-ясно с лявото.

— Може би ти трябват очила.

— Май да. Искаш ли да излезем?

Стиви се надигна.

— Не мога да си го позволя, Биб. Трябва да си намеря работа.

— Трябва?

— Да. Иначе как ще ти платя в края на месеца?

— Я стига! — Апартаментът принадлежеше на далечна леля на Биби, та затова по думите ѝ наемът беше „суперготски“, но Стиви не желаше да се възползва от този факт, пък и хич не ѝ беше приятно да стои безработна. — Искаш ли довечера да отидем на купона у една приятелка? Не трябва да пропускаме! Хайде!

Стиви забодя унил поглед в лаптопа си.

— Ама още е едва три!

— Е, и? Първо ще обиколим магазините. А на купона ще има готини момчета! А знаеш ли какво значи това? Флиртове. А знаеш ли какво предполагат флиртовете?

— Да се събудиш в нечие чуждо легло на следващата сутрин без грам идея как се казва господинът?

Биби погледна невинно.

— Щях да кажа закачки, а не легло, но щом настояваш...

Стиви я замери с възглавницата.

— Хайде! — Биби се погледна в огледалото и нагласи кърпата над ушите си. — Актърчетата са, ще падне голяма забава!

Стиви обичаше Биби и не се съмняваше, че един ден ще се превърне в прочута и талантлива актриса — тя се кълнеше, че мечтата ѝ е да се посвети на кинобизнеса, — но напоследък беше развила лека фобия към тези среди. Ето например скандалът с Аврора Наш. Беше ѝ жал за момичето — само на петнайсет, а снимката от ареста беше

плъзнала във всички вестници. Миналия месец беше катастрофирала с колата от богатия тате и се беше сдобила с досие. В организма ѝ имало наркотици, достатъчни за упояването на цял кон. Всъщност едно от веществата наистина било транквилант за коне. Грозна картинка. И пагубна невъздържаност.

Последната работа на Стиви беше личен асистент на директор на фирма, занимаваща се със съдебните дела на знаменитости: разводи, съдебни решения, политически скандали — всичко. По задължение посещаваше служебните банкети, които ненавиждаше. Парите правеха тези хора недосегаеми, или поне им внушаваха тази убеденост. Скоро след назначението шефът ѝ се зае с делото на женен телевизионен водещ, заснет да съблича и облича четири двайсетгодишни руски проститутки като Вълшебника от Оз. Фирмата им трябваше да отблъсне медиите от горещата диря. Опитва се да прогони спомена от главата си. Защото с този случай беше започнало всичко... Работните дни преминаваха в работни вечери... Той отиваше до прозореца и разхлабваше вратовръзката си на фона на позлатените от залеза лондонски кули... Покана за питие и после...

— Нали си падаш по мъже? — прекъсна Биби унеса ѝ. — Когато бях на шестнайсет, целунах най-добрата си приятелка на ваканционния лагер.

— Е, и?

— Ами питам да не си обратна.

— Не.

— Само проверявам. Защото познавам много момичета, с които мога да те уредя.

— Кой е казал, че изобщо искам да ме уреждаш? — Стиви свали очилата си и отиде до гардероба, за да избърше стъклата с някоя памучна тениска. — Колкото и да не ти се вярва, не се оплаквам от живота си.

— Виждаш ли без очила?

— Горещо-долу. Просто не различавам по-далечните предмети.

— Трябва да си сложиш лещи.

— Ще видим — каза Стиви и затвори лаптопа.

— Значи не се навиваш? — скръсти ръце Биби.

— Не.

— Добре тогава. — Хубавото на Биби беше, че бързо разпознаваше поражението и лесно го преживяваше. — Така или иначе трябва да се пазиш за партито на Линъс Позън.

— Кой?

Биби се беше запътила към вратата, но се обърна и се престори на изненадана.

— О! Да не би да съм пропуснала да ти спомена?

Стиви вдигна вежди.

— Аха.

— Не може да не си чувала за Линъс Позън.

— Режисьор? Продуцент?

— Първото. Агентката ми ще ходи и обеща да ни вкара. Това е партито на сезона! Линъс е много влиятелен. Ако се представя добре, наистина може да ми се отвори вратичка! Ще дойдеш, нали? За морална подкрепа?

Стиви се двоумеше.

— Направи го заради мен!

— Май ме изнудваш...

— Нали си в Ню Йорк, моето момиче, трябва да го удариш на живот! Не се дърпай, за твое добро е!

Биби ѝ смигна и излезе.

Лори

Тони Гарсия сгъна последния брой на „Ла опинион“ и тихо го постави върху масата. Лори забеляза купчината от неотваряни пощенски пликове с надничачи през прозорчетата червени печати на известията с последно предупреждение. Под очите на баща ѝ плуваха тъмни кръгове.

— Срамота! — Анхелика стърчеше зад рухналите рамене на съпруга си със скръстени ръце и здраво стегната в кок черна коса. Устните ѝ бяха изписани с червило с кървав цвят.

— Нищо лошо не съм сторила — заяви Лори. Току-що се беше върнала от „Трес Ерманас“ и още не беше свалила чантата си от рамо, когато Анхелика се впусна в гневната си тирада. Анита и Роза, проклетите кучки, долните *putas*, я бяха накльопали.

Разправяха се в малката кухничка. Къщата беше тясна дори и по времето, когато живееха само тримата с майка ѝ, но в семейството цареше любов и теснотията не ги притесняваше. А сега Лори имаше чувството, че стените се приближават и я притискат. В мивката чакаха цял куп мръсни чинии, в ъгъла имаше планина от дрехи за пране с небрежно захвърлените гащи на Анита на върха. Всичко тънеше в прахоляк и мръсотия. Трите доведени жени бяха над тези неща.

— Рико ме обича — заяви тя с вирната брадичка. — Грижи се за мен.

— Енрике Маркес не е от нашата черга — изсъска Анхелика, сякаш този аргумент приключваше спора. — Позориш семейството ни, Лориана.

— Какво семейство? Вие не сте ми семейство и никога няма да бъдете!

Очите на Анхелика захвърляха искри.

— Тони, кажи на дъщеря си да се държи подобаващо!

— Чу ли, Лори! Внимавай какво говориш!

Прищя й се да го удари. Скръбта променяше хората, но баща й беше станал неузнаваем.

— Цялата му фамилия е измет! — изфуча Анхелика.

— Ти не ги познаваш!

— А мъртвото бебе! Да не сме паднали от луната! — Майката на Рико беше родила мъртво момиченце предишната година и за никого не беше тайна, че причината бяха наркотиците. — Всичките са един дол дренки! Пълни боклуци! Мръсни имигранти!

— А ние какви сме в такъв случай?

— Тони! — Анхелика се олюля при мисълта, че някой би сложил нея и дъщерите й в същия кюп като Маркес.

Лори знаеше, че Анита и Роза са в коридора и подслушват разговора. Представи си тържествуващите им изражения и за пореден път се почувства крайно онеправдана. Никоя тяхна постъпка не се смяташе за нередна. Само тя правеше грешки. Чувстваше се пренебрегната в собствената си къща.

— Ако искаш да говорим за хора, които не се издържат самостоятелно, ето ги двете ти дъщерички! Само лентяйстват. По цял ден *нада*. Всичката работа е върху моите плещи — както в салона, така и вкъщи. — Гласът й пресекна. — Мама не би го понесла.

Тони като че ли се наклони да вземе отношение, но мигновено се отказа. Анхелика не понасяше споменаването на предходницата си.

— Ах, ти, неблагодарна кучко! — избухна тя. — Да не мислиш, че ще цъфнеш и вържеш самичка? Давай — пробвай! Ала не забравяй, че живееш под нашия покрив...

— Не помня вие да сте купуват къщата — прекъсна я Лори. — Пък и знам, че би спала по-спокойно, ако изобщо ме нямаше, ако изобщо не се бях раждала. Защо тогава не ми позволиш да се виждам с опасното момче? Може пък да ти провърви и да пукна, а!

— Млъкни! — обади се Тони най-накрая. Настъпи тишина. Лори осъзна, че е прекалила, но целта й беше да го накара да реагира. И успя. — Щом така разсъждаваш, няма да те спираме. Даже ще те поощрим. — Той разтърка очи и когато погледите им се срещнаха, Лори забеляза, че са червени и празни като пресъхнал кладенец.

— Ако настояваш да се срещаш с онова момче, ще се наложи да те изпратим при Корасон.

— В Испания?! — слиса се Лори. Корасон беше престарялата майка на Тони, която живееше в отдалечен планински район.

Тони кимна.

— Двамата с Анхелика мислим, че така ще бъде най-добре.

— Стана на твоята — обърна се момичето към мащехата си. — Да ме разкараш и най-хубаво хич да не се върна.

— Поне ти предлагаме избор — каза Анхелика, разигравайки проява на справедливост. — Ако продължаваш да се срещаш с Енрике Маркес, ти не ни оставяш избор.

Лори отвори вратата към коридора. Анита и Роза се изнизиха като мишки. Стълбите изскърцаха под огромното туловище на Роза и двете момичета се скриха в банята.

Единствената надежда на Лори беше Рико. Само той я насърчаваше да търси изход от неволите. В никакъв случай не би допуснала да замине за Испания. Баба ѝ беше сигурно на сто и с единия крак в гроба. Там щеше да се чувства като заточеник в гробище.

— Лориана, веднага се върни тук! — побесня Анхелика. — Не съм приключила с теб!

Плажът я зовеше. Умираще от желание да се обади на Рико, но нямаше сили да му разкаже за кавгата. Грубите думи на Анхелика ехтяха в главата ѝ и се лутаха като птица в кафез.

Докато пресичаше булевард „Оушън“, един шофьор на камион наду клаксона и ѝ подвигна нещо. В протърканите си дънкови панталонки, мрежест потник и фини, блещукащи в буйната черна коса кръгли обици, Лори беше същинска сирена. Не осъзнаваше красотата си и затова беше още по-красива.

Океанът беше спокоен. Още не се беше спуснал мрак. Събу обувките си и закрачи боса по златистия пясък. Спря до водата.

Значи такъв избор ѝ предлагаша: да престане да се вижда с Рико или да замине за Испания. Ако я изпращаха на друго място, веднага щеше да се възползва от възможността — та нали мечтаеше за бягство! Спомняше си къщата в Испания съвсем откъслечно. От хаотичните, несвързани фрагменти на далечното детство се очертаваше тъжна

картина на безутешност и самота. Какво я очакваше там? Чакане. Докато собственият ѝ живот я подмине.

Mierida!^[1] Отчаянието ѝ прерасна в истинско нещастие. Забраняваше си да плаче. Сълзите бяха за слабите духом, а и не помагаха. Трябваше ѝ план.

Лори затвори очи. В месеците след смъртта на майка си си беше представяла далечен и необитаем остров, кътче, към което винаги се отправяше в мислите си, за да повярва, че широкият свят я очаква. Безкрайни бели плажове и блещукащи зеленикави води, жарко слънце и жегата... Застанала на ръба на океана, тя докосваше безбрежността му и почти успяваше да повярва в съществуването на такова място. Лично неин остров, неин блян, далеч от хората.

Ала съдбата ѝ се разминаваше с мечтите, описани и в романите, които четеше с часове, и в които откриваше чудесата на сияйни, отрупани със съкровища светове. Въпреки това се надяваше и вярваше на сърцето си.

Лори вдиша соления въздух. Някой ден щеше да се озове на мечтания остров и щеше да превърне мечтите в реалност.

Решението беше взето. Обсъдено с Рико.

Очакваше ги бягство.

---

[1] По дяволите (исп.) — Бел.прев. ↑

Аврора

В тесни кожени панталони и разкопчана бяла риза, Том Наш се загледа в отражението си в стъклените врати на терасата. Звукозаписното студио му разказваше играта. Приглади още веднъж изрусената си на кичури коса. Аврора го наблюдаваше с интерес.

— Не ти ли е топличко в тези панталони? — попита тя, запали тънък джойнт и се отпусна в шезлонга край басейна. Палещото слънце проникваше дори през марковите ѝ слънчеви очила и изпълваше полезрението ѝ с малки точки. — Имам чувството, че ще се стопят на бедрата ти.

Баща ѝ полагаше прекалено големи грижи за външния си вид. Кожата му беше почти оранжева вследствие на процедурите в солариума и сауната в сутерена, които друг така и не използваше. Майка ѝ имаше красива млечнобяла кожа и хроничен страх от меланома. Показваше се на открито единствено под прикритието на широкополи шапки и рокли с дълги ръкави. Аврора нямаше физическа прилика с никой от двамата.

Беше свикнала да не получава отговор на въпросите си, когато баща ѝ се контеше. Последният хит на родителите ѝ, „Неизменна любов“, лежерна, приспивна кънтри балада, струеше от къщата. Аврора пъкна слушалките на айпода в ушите си и усили до дупка любимия си стар албум на „Пърл Джем“. Изтегна се на шезлонга и потъна в музиката. Открай време залиташе по рокаджии. Преди няколко седмици беше отишла на концерт на една нашумяла група от Уисконсин и беше завършила вечерта със секс с китариста в басейна на мама и тате. Обърна поглед към синята вода и си спомни сцената с прилив на копнеж: ръцете ѝ, стиснали мраморния ръб на басейна, тласъците, вливайки граничеща с болка наслада, изплисканата извън ръба вода... В сравнение с Фара тя общуваше с далеч по-готини и по-зрели мъже. Всъщност не се беше виждала с най-добрата си приятелка от нощта на катастрофата.

Над главата ѝ надвисна сянка. Аврора отвори очи и извади слушалките. От нея се разнасяше миризма на трева, но Том, както винаги, се правеше на ударен.

— Ще тръгвам, миличка — обяви баща ѝ с провлачен тексаски акцент, който многото години в Ел Ей не бяха успели да заличат. Той разроши косата ѝ и добави: — И да слушаш.

— Разбира се. Както винаги.

Том повдигна вежди. Скорошният ѝ позор противоречеше с казаното.

— Къде е мама?

— Излезе.

— Няма ли да идва с теб?

— Има сеанс с Линди.

Линди беше психотерапевтката на майка ѝ. Шерилин я посещаваше, откакто двойката беше научила — скоро след раждането на Аврора, — че не могат да имат повече деца. Аврора намираше дълготрайното ѝ упование на Линди и психарските ѝ терапии за леко обидни. Нима беше недоволна, че има дъщеря като нея?! Том не се оплакваше от липса на друго дете.

— Кога ще се върне? — Аврора се надяваше да прекара следобеда сама. Можеше да покани Фара на гости. А и Исус, който, да се надяваме, имаше по-голям брат!

Том не знаеше часа на завръщането на майка ѝ. По отношение на кариерите си родителите ѝ винаги действаха заедно, но опреше ли до лични въпроси, живееха отделно.

— Сериозно ти говоря — каза Том, опитвайки да звучи строго. — Дръж се прилично.

Аврора го удостои с най-пленителната си усмивка.

— Ще слушам, тате.

Баща ѝ не ѝ повярва. Едва преди два месеца дъщеря му припадна зад волана след коктейл от разнородни наркотици. Ченгетата пристигнаха на мястото на катастрофата и незабавно я откараха в болницата, където изпомпаха целия ѝ стомах и я оставиха да повръща до пълно изтощаване. Не ѝ се размина и арестът. Както и потресаващата снимка. Световните медии я глътнаха като топъл хляб: малката Аврора Наш, някогашното русокосо ангелче на двамата най-преуспели, консервативни и високонравствени американски звезди, се

беше превърнало в опиянена дива на петнайсет години, надрусана до козирката, разминала се на косъм със смъртта. Поведението ѝ шокираше — пренебрежителен поглед и несъответстващо на възрастта ѝ отегчение от живота.

С нагънат като акордеон таван, ферарито ставаше единствено за вторични суровини. Том и Шерилин бяха бесни. Наказаха я за седмица, но още на втората нощ тя се измъкна от стаята си с помощта на Джена. Родителите ѝ така и не разбраха. Том ѝ купи нова кола, но с условието, че ще я кара поне след месец. А и властите още не ѝ бяха възстановили правомощието да шофира. Още колко ли време щеше да кисне без возило?!

— Не може така — заяви Шерилин, но по-скоро състрадателно, отколкото ядосано. Понякога ѝ се искаше майка ѝ да беше с по-силен дух. — Няма да е лошо да те запозная с Линди.

Господи! Предпочиташе да пукне, вместо да посещава кабинета на Линди. По всяка вероятност щяха да провеждат съвместни сеанси или нещо още по-отвратително. Изключено! За пореден път щеше да се измъкне от ситуацията с миловидна усмивчица, големи закръглени очички и искрени обещания.

— Доскоро, дребосък — каза Том и я целуна.

— Доскоро, тате.

Аврора свали горната част на банския си, отпусна се на шезлонга, сложи слушалките в ушите си и отново се замечта за привлекателния китарист и секса в басейна.

Сепна се от хладния въздух. Явно беше задрямала. Слънцето вече залязваше. Колко ли време беше прекарала в страната на сънищата?

Погледна часовника си: приближаваше седем.

Взе дрехите си и влезе в къщата през големите плъзгачи се врати. Имението беше в кънтри стил с нюанси на холивудски блясък. В чест на Том се забелязваха и елементи на тексаска архитектура. Аврора си наля чаша лимонада от хладилника. Отделението за плодове и зеленчуци беше запълнено с авокадовите маски за лице на Том.

Вратата зад гърба ѝ се затвори и тя подскочи.

— Ти пък кой си?!

Някакво момче — по нейна преценка година-две по-голям — стоеше на входа, натоварено с кафяви пазарски торби. Младежът беше

с мургава кожа, тъмна коса, набито тяло, зелени очи и свежо, гладко лице. Той изглеждаше не по-малко стреснат от нея.

Аврора се осъзна, че е гола от кръста нагоре. Покри гърдите си с ръце, но голотата ѝ вече беше оказала ефекта си върху неканения гост. Бузите му пламтяха.

— Аа... аз съм... Майка ми е... — Английският му беше доста зле. В съзнанието ѝ изплува мъгливият спомен за мексиканската икономка, която родителите ѝ бяха наели неотдавна.

— Син си на Хулиета?

— Да — отвърна той, все още забил засрамен поглед в земята. — Днес тя не добре... Аз дойдох да помогна... Госпожата каза, че може...

— Говорил си с майка ми? — попита Аврора, свали ръцете си и отпи глътка лимонада. В стаята беше прохладно заради климатика и зърната ѝ се втвърдиха.

Момчето закима. Остави торбите на плота и промълви:

— Аз тръгвам... Вие заета...

— И няма да ми помогнеш да прибера продуктите? — учуди се Аврора, сочейки към пълните торби. — Нали беше дошъл да помагаш?

Досега не беше виждала тъмнокож да се изчервява. Той не беше по-висок от метър и седемдесет, не точно предпочитаният от нея калибър мъже, но определено я привличаше. Интересно дали беше девствен.

— Как се казваш?

— Себастиан.

Тя се усмихна, седна върху плота и кръстоса крака. Очите му бяха на нивото на гърдите ѝ.

— Играеш ли билиард?

Той преглътна и стрелна поглед към басейна.

— Защо гледаш басейна, глупчо? — Не че не можеше да се сети и за няколко развлекателни водни игри. Придърпа ръката му към дясната си гърда и усети как пръстите му притискат меката ѝ плът. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Устата му беше полуотворена — може би от страх, може би от захлас. Допирът на Себастиан стана по-настоятелен и другата му ръка стисна лявата ѝ гърда. Той се наведе и пое едното ѝ зърно с устни.

— Ела с мен — прекъсна го Аврора, слезе от плота и го поведе към игралната зала. На билиардната маса със зелен филц лъщяха

подредените топки, а отстрани бяха подпрени щеките.

Момчето седна на ръба на масата, докосвайки гладкия, лъскав фурнир с голите си бедра.

— Съблечи се — нареди тя.

С нервни пръсти Себастиан изхлузи тениската си през глава, разкопча колана и събу дънките си. Имаше широки плещи и мускулести, яки крака. Пенисът му напираше под бельото и беше със скромнен, но достатъчен размер. Смъкна слиповете си и ги изрита настрана.

Тя свали бавно долницето на банския си и в момента, в който разтвори крака, Себастиан я притисна, обезумял от страст.

— По-кратко! — дръпна се Аврора. — Не забравяш ли нещо?

Мексиканецът клекна и зарови в джобовете на дънките, докато извади цветна опаковка с презерватив. До тук с предположението за девствеността. Момчето я облада, тя легна на масата и билиардните топки се разпиляха. Вкопчи ръце в ръба, а Себастиан проникваше все по-навътре и по-настървено с ръце под задника ѝ. Почти се беше покатерил върху масата, с едното коляно опряно на зеления филц, а с другия крак здраво стъпил на земята за опора. Такова яко чуване не ѝ се беше случвало. Той се качи на масата, застана на колене и я обърна по корем. Две от топките се затъркаляха и се чу кадифеното туп на точно попадение. Мексиканецът притискаше с едната ръка корема ѝ, а с другата мачкаше гърдите ѝ. Когато влязоха в равномерен ритъм, Аврора сграбчи една от щеките и я придърпа под себе си, докато не почувства хладната ѝ, гладка повърхност между краката си. Момчето пое нещата в свои ръце, стисна края ѝ и когато Аврора беше на ръба на оргазма, извади щеката изпод тялото ѝ, оттегли члена си и плъзна на негово място гладкото дърво. После свърши със заседнал в гърлото стон. Аврора извика в неудържим оргазъм. Момчето се отпусна върху нея и двамата останаха неподвижни и без дъх.

— Мамка му! — успя да рече Аврора. — Чукаш се като истински бик!

Себастиан зацелува гърба ѝ, от тила чак до опашката. Още не бяха отшумели спазмите от оргазма ѝ, когато прокара език между бедрата ѝ. Тя се усмихна сладно и се отдаде на поредния прилив на наслада. Той продължи с пръсти и тя изпита втори оргазъм, който я разтърси, така че не чу вратата на игралната стая да се отваря.

Шерилин Роуз изпусна чантата си на земята. Себастиан скочи от масата и трескаво нахлузи дънките си, мърморейки на испански.

По дяволите!

По дяволите, и пак по дяволите!

Аврора вдигна поглед, издуха падналите върху лицето си потни кичури и каза:

— Здравсти, мамо.

Стиви

Партито на Линъс Позън, или по-скоро „приемът“, както тръбеше поканата на Биби, се състоеше в луксозния му нийоркски апартамент в неделя вечер. Още от пръв поглед Стиви разбра, че Линъс е от онези хора, които организират неделни събирания, за да демонстрират, че са способни да променят правилата. Домакинът беше висок и доста едър, с налагащо се присъствие, тътнещ баритонов глас и зловни, трескави очички като стафиди в сурово тесто.

Стиви моментално изпита неприязън — нямаше навик да прибързва с оценките, но отегченото му, арогантно поведение хич не ѝ допадна.

Докато пътуваха с таксито, Биби попита:

— Сигурна ли си, че изглеждам добре?

— Само не ми казвай, че си падаш по него — учуди се Стиви.

— Естествено. Линъс Позън е голяма работа. Той е режисьорът, който може да даде старт на кариерата ми! Агентката ми твърди, че набирал актьори за новия си филм. Матю Макконъхи бил избран за главната роля.

— И значи ли това, че трябва да си падаш по него?

— По Макконъхи ли?

— По Линъс Позън! Не е ли малко дъртичък?

— Към петдесет. — Биби беше отворила пудрата си за милионен път. — Честно казано, не ми пука. И в инвалидна количка да беше, пак бих го запознала с магическите пинизи на Биби Райнър.

— Ужасна си.

— По-скоро пресметлива.

— И все пак, харесваш ли го или не?

Стиви съзнаваше, че прекалява с въпросите. Това, че се беше подлъгала и отдала на влиятелен мъж, не означаваше, че същото бедствие ще сполети и Биби. И все пак не би искала приятелката ѝ да се разочарова.

— Апетитът идва с яденето — отговори Биби. — Важното е да ме забележи.

Партито гъмжеше от познати физиономии. Двете си проправиха път през оживената, шумна тълпа. Обстановката напомни на Стиви за сбирките на знаменитости, които беше посещавала покрай работата си за „Симс енд Корт“ в Лондон. Ала тук като че ли всичко беше от по-висока класа. Беше се издокарала с черни прилепнали дънки, високи ботуши и потник. Такъв беше стилът ѝ — ненатрапчива елегантност. Биби опита да ѝ пробута своя рокля, но безуспешно. Съгласи се да пусне косата си и само да пробва едни от нейните обувки с токчета. Биби възкликна: „Носим еднакъв номер, ето на, писано ни е да сме заедно!“

Щом влязоха, съжали за подбора на тоалета си. Всички жени бяха с вечерни рокли и поли, което караше Стиви да се чувства доста negliже, особено до Биби, пременена с много елегантна реплика на минирокля на „Версаче“ и качена на убийствени токчета.

— Добре ли си? — погледна я загрижено приятелката ѝ.

— Да. Защо?

— Ами имаш умислен вид. Всичко наред ли е?

Не за пръв път се опитваше да я предразположи към откритост. Нали беше страшна бърборана, Стиви се беше наслушала на историите ѝ за бивши гаджета и изживявания от миналото. На пръв поглед Биби създаваше впечатление на навита пружина, но под спонтанността ѝ се криеха любвеобилност и всеотдайност.

— Не те лъжа. Нищо ми няма.

Биби прие обяснението. Взе две високи чаши със златисто шампанско от подноса на най-близкия келнер и сръчка Стиви.

— Ето го! Да вървим!

— Ще те познае ли? — Стиви не желаше да търчи по петите на богатия чичко като тийнейджърка. Изобщо не искаше да се запознава с Линъс, а още по-малко да гледа как приятелката ѝ любезничи с него.

Биби я сграбчи за ръката и я задърпа към тълпата, обкръжила режисьора. За малко да се блъсне в появилия се изневиделица поднос с канапета с хайвер, наподобяващ на истинско произведение на изкуството.

— Ако ли не, ще му дам шанс да ме опознае.

Задържа ги Кери Пиърс, агентката на Биби, жена с леден поглед и къса коса с цвят на удавен плъх, която се държеше така, сякаш клиентката ѝ беше голяма късметлийка, че се ползва от нейното покровителство. Това беше твърде необосновано, тъй като тя непрекъснато се явяваше на прослушвания, но без никакъв резултат.

— Стиви е от Англия! — заяви Биби, придавайки едва ли не екзотична аура на острова, ала Кери не се впечатли и хладно подхвърли:

— В бранша ли сте?

— Работа като асистент по продажби — поклати глава Стиви, рискувайки да разочарова Кери, макар да не виждаше защо трябва да се смуцава от това, че най-сетне беше започнала работа на непълнен работен ден в магазин за конфекция на Бродуей.

Докато Биби бърбореше, Кери беше лепнала дежурната усмивка и очите ѝ шареха в търсене на по-интересен и известен събеседник. Стиви усети нечий настоятелен поглед и се обърна. Мъж с дълга, подвита под ушите кестенява коса стоеше на няколко метра от тях и не сваляше очи от нея. Вдигна чаша за поздрав. Усмивката му несъмнено беше пленителна. Тя се усмихна, но съжали за привързаността си и извърна очи.

— Хайде! — дръпна я Биби, щом Кери Пиърс се оттегли. Стиви я последва с нежелание към опашката желаещи да разговарят с Линъс. Тумбестата му бяла глава лъщеше под яркото осветление.

Когато най-сетне дойде ред на Биби да размени няколко думи с именития режисьор, тя го поздрави фамилиарно и се разприказва жизнерадостно, докато Линъс я слушаше с безразличие, дъвчейки ордьоври. Хранеше се с отворена уста и зяпаше апатично и безочливо в деколтето на Биби. Стиви едва се сдържаше да не повърне.

От мъже като Линъс я побиваха тръпки. Според техните виждания високата позиция в обществото им даваше права върху всяка жена и те живееха с увереността, че и да удареха на камък, винаги имаше следваща. Разтягаха локуми за любов и розово бъдеще, за развод със съпругата, за предстоящ съвместен живот — всичко беше една голяма лъжа. Докато един ден заслепената от сладки обещания жертва, се опомняше и проумяваше, че напразно е загърбила собствената си същност, ценности и убеждения.

— Няма ли да ме запознаеш с... прелестната си приятелка? — попита Линъс, забивайки поглед в Стиви.

Биби почти не близваше алкохол и шампанското ѝ беше завъртяло главата. Гримът ѝ се беше размазал, а лицето ѝ пламтеше.

— Ама, разбира се! Стиви Спелър, това е Линъс Позън.

— Приятно ми е — рече той, взе ръката ѝ и я целуна. От допира на устните му ѝ призля.

— Тя е моя съквартирантка — похвали се Биби. Последва мълчание. На Стиви ѝ беше пределно ясно що за филм се върти в главата на режисьора. — Голяма сладурана, нали?

Линъс се ухили и притвори натежалите си клепачи.

— О, и още как — отвърна похотливо той, попивайки класическата красота на Стиви, бледото ѝ овално лице и тъмните бадемови очи зад очилата. Сериозно момиче. Разумно. От онези, които биха те издали на учителката, ако си направил беля. — Неустойимо привлекателна!

Линъс пхна по една визитка в ръката на Биби, а после и в ръката на Стиви, която я прие от любезност. Не приличаше на бизнес визитка, а по-скоро на лична: само инициали и телефонен номер.

— Потърсете ме, ако ви потрябва работа — предложи той с красноречив поглед. — Искрено се надявам да ви помогна.

Жестът му беше някак снизходителен, все едно раздаваше бонбони на деца. Биби стисна визитката и щом се разделиха, ахна възторжено:

— Чу ли! Току-що ми предложи работа! Предложи и на двете ни! Невероятно! Това е началото на нещо страхотно! Ще станем супер актьорски дует! Ще се прочуем — също като Кагни и Лейси! Или като Телма и Луис!

— Не знам, Биб, струва ми се някак...

— Как така не знаеш? Това е най-бомбастичният ни пробив! Той ще ни превърне в звезди! Всичко, което докосне, се превръща в злато!

Стиви разгледа визитката.

— Не ми вдъхва доверие.

— Моля?! — Ухилена до уши, Биби взе следващата чаша шампанско и тръгна към Кери Пиърс, за да ѝ съобщи новината на века.

За съжаление Стиви имаше чувството, че агентката не дава пет пари за клиентката си. Колкото до Линъс, може и да не беше по вкуса

й, но това не означаваше, че е отвратителен, долен тип. Крайно време беше да преодолее съмненията си, че всеки срещнат мъж представлява заплаха и че е неин дълг да спаси женското съсловие от опустошителния чар на силния пол. Не искаше да прекара живота си в огорчение и самота, но с това недоверие...

Прибра визитката в джоба си, огледа се и срещна погледи на мъжа, който не отлепяше очи от нея. Беше привлекателен, но изпитите чаши шампанско несъмнено подсилваха притегателността му. Размениха си по едно безгласно „Здравей“, той го възприе като покана и започна да си проправя път към нея.

— Привет. Казвам се Уил. — Изглеждаше с няколко години по-възрастен. На брадичката имаше трапчинка, която хлътна очарователно, когато се усмихна.

— Стиви.

— Хубав акцент — отбеляза той.

— Благодаря. — Тя го погледна с усмивка и усети, че не беше забравила как се флиртува. — Твоят също.

Уил ухаеше приятно, на канела. Може би трябваше да се отпусне, да приеме това ново запознанство, да загърби лондонския спомен и да преодолее болката.

— Искаш ли да се махнем от тук? — попита той.

Биби бърбореше все така оживено с агентката си.

— Защо не — съгласи се Стиви, преди да успее да размисли, и го хвана за протегнатата ръка.

В крайна сметка нийоркският живот не беше чак толкова отчайващ.

Лори

Коси навсякъде! Космите я боцкаха под ноктите, оплитаха се около пръстите ѝ, лепяха се по дрехите, а легнеше ли вечер грохнала след поредния изнурителен ден, по възглавницата ѝ отново изникваха чужди косми. Никога не беше предполагала, че нещо толкова прозаично може да ѝ причини такъв тормоз. Задушаваше се от тия косища и всеки косъм ѝ напомняше за пропуснатата възможност.

Последен ден в „Трес Ерманас“. Още няколко часа и излиташе завинаги от този проклет град.

Град на ангелите. Не и за нея. Може би бдяха над други хора...

— Лориана! — провикна се Анита от тезгяха, където се беше настанила да лакира извитите си орлови нокти. — Иди да ни купиш кафе! И по-живо!

Лори режеше фолио за боядисване на кичури.

— Ей сега — отвърна тя, едва потискайки гнева си.

Отиде до местния бар и бързо взе кафетата. Барманът беше латино и знаеше поръчката ѝ наизуст. Щом се върна, Анита изкомандва:

— Бягай да изчистиш отзад, че е доста мръсно.

Лори не отвърна и се замисли за статията, която беше прочела наскоро. Необузданата старлетка Аврора Наш се беше озовала в рехабилитационния център за пореден път. Чудеше се как е възможно младо момиче като нея да пропилее всичките си възможности. Защо все се бунтуваше? Живееше толкова охолно. Имаше пари, слава, успех... и любещи родители.

Без да каже гък, Лори се зае със следващата задача. Анита като че ли се озадачи от липсата на възражение и добави:

— И както си започнала, поизтъркай и клозета!

Някой беше разлял кутия сок на пода и лепкавата течност беше привлякла рояк мухи. Лори коленичи, накисна петното с топла вода и затърка линолеума.

След скандала с Анхелика се беше отказала да спори. Кротуваше и се преструваше, че връзката ѝ с Рико е приключила. През това време двамата събраха малкото пари, с които разполагаха, и планираха маршрута си през Америка. Не я интересуваше как ще потръгне животът им — мислеше единствено за утрешния ден и за чувството да се събудиш на съвсем различно място. Почти усещаше вкуса на свободата като нещо напълно реално.

Лори прекоси прашния двор и изхвърли боклука сред облака от мухи в смърдящата кофа. По крака ѝ пропълзя голяма хлебарка. Замисли се за баща си, за мизерията, в която го оставяше, и си каза, че щом намери работа, незабавно щеше да му изпрати пари. Не би го изоставила, но и не можеше да живее повече така.

В този миг чу мотора на Рико, който влетя в двора.

— Какви ги вършиш? Ще те видят! — извика Лори и му даде знак да изгаси двигателя.

Момчето я послуша, скочи от мотора и тя го придърпа до задната врата на салона. Рико беше много блед, а белият му потник беше оцапан със засъхнала кал.

— Добре ли си? — попита го тя и докосна челото му. — Да не си болен?

— Не, добре съм.

— Какво има тогава? Изглеждаш зле.

— Няма нищо...

— Всичко готово ли е за довечера?

— Точно затова съм тук.

Веднага я обзе паника. Рико не можеше да ѝ връзва тенекии — не и сега, когато бяха на косъм от свободата.

— Ще закъснея — каза той. — С около час. Трябва да свърша една работа.

— Каква работа?

— Няма значение. Но няма да успея до полунощ. Не исках да ме чакаш и да се притесняваш, че няма да дойда.

Лори впи поглед в очите му.

— Всичко по план ли е?

— Да.

Май криеше нещо от нея.

— Хубаво — кимна тя. — На същото място ли ще се чакаме?

— На същото. — Хвана ръцете ѝ. — Обичам те, Лори.

— И аз те обичам.

— Наистина ли? — В очите му чернееше отчаяние. — Защото двамата така и не... сещаш се, не сме... Не съм ти показал любовта си както подобава. Знаеш какво имам предвид.

Лори извърна поглед.

— Обсъждали сме го вече.

— Знам.

— И знаеш защо, нали?

— Да. — Той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. — Просто исках да се уверя, че не си намерила някой по-добър. Имам чувството, че не ти давам всичко.

Тя поклати глава. Никога не беше изисквала от него всичко.

— Тогава вземи това. — Той пъхна ръка в джоба си, извади семпъл сребърен пръстен и го сложи на безименния ѝ пръст. Среброто проблесна на следобедното слънце и Лори си спомни за пръстена, който майка ѝ си беше купила преди много години, когато беше малко момиченце, и който им се наложи да продадат не след дълго.

— Защо си ми купил пръстен?

— Това е символ на клетвата ни. — Целуна пръстите ѝ отново и тя видя, че и той има същия пръстен. — Приемаш ли го?

— Да — смутено отвърна Лори.

— Никога не забравяй за клетвата. Каквото и да се случи.

— Рико, какви ги говориш?

— Шшт. До довечера, нали?

Тя го целуна по бузата.

— Да.

Момчето прекоси двора, яхна мотора и изчезна сред облак от горчив прахоляк.

Беше студено. Луната, досущ самотна перла в ясното небе, сияеше ослепително, а пред лика ѝ се нижеше фина паяжина от облаци скиталци.

Лори извади мобилния телефон от чантата си и провери колко е часът. Бавеше се вече половин час. Къде се губеше? Бяха си уговорили среща на магистралата на Санта Ана, където трябваше да ги чака кола.

Тя беше планирала бягството си до най-дребния детайл: влезе в стаята си по-рано от обичайно, усили звука на телевизора и се измъкна с багажа през прозореца. Изключи телевизора от двора и хвърли дистанционното в стаята. Щяха да се усетят чак на сутринта.

Лори се загърна с якето си. Вдигна поглед към осеяното със звезди небе и едрата луна, през чието сребристо лице прелетя самолет.

На няколко пъти пред нея спираха коли. Излагаше се на опасност — шофьорите я вземаха за улична жрица или за стопаджийка, тръгнала към Куинс. Изпитваше и страх, и гняв. Къде беше Рико?! Защо не се обаждаше? Поне едно съобщение да беше изпратил.

Ами ако е размислил? Не биваше да го насилвам. Идеята беше моя, не негова...

Завъртя пръстена върху измръзналия си пръст: „символ на клетвата ни“.

Вятърът се засилваше. Смяташе да го почака още половин час. Остави раницата на земята и седна отгоре ѝ, сгушвайки голи колене под брадичката си. Всеки път, когато я заслепяха фарове и задаващата се кола намалеше скорост, сърцето ѝ литваше с надежда, но само след миг клюмваше обезкрилено.

Чака половин час. После още половин и още половин. В три сутринта беше сигурна, че Рико няма да се появи.

Вдигна палец и зачака някой да спре.

Роза приготвяше закуска, когато Лори влезе в кухнята. По брадата ѝ се стичаше мазнина от палачинките със сироп, кои ги нагъваше.

— Чух те да се прибираш снощи — подхвана тя, но не получи отговор. — Къде беше?

Часовникът показваше шест. Лори беше дремнала само един час, а салонът отваряше съвсем скоро. Мисълта да прекрачи прага му отново я убиваше.

— Знам, че си била на среща с Рико. — Роза сръбна от кафето. — Дано да си е струвало. Защото като научат мама и Тони... — Сестра ѝ повдигна заканително нарисуваните си вежди.

Лори ѝ обърна гръб и впери празен поглед в стената.

— Не ми пука. Кажи им да ме изпратят при Корасон, ако така са решили. Все ми е тая.

— Да не е скъсал с теб, а? — подигравателно попита сестра й. Лори си каза, че това не беше изключено. Може би не беше събрал кураж да ѝ го съобщи. Може би пръстенът беше символ на раздяла...

— Престани с мрънканията. — Роза щракна радиото. — Ще ти мине.

Гласът на радиоводещия изпълни кухнята.

— Рано тази сутрин младеж беше застрелян пред квартален супермаркет в Санта Ана, Калифорния. Полицията е арестувала двайсетгодишния заподозрян Енрике Маркес, за когото се предполага, че има връзки с уличната гангстерска банда „Ел Пелигро“, отговорна за шест престъпления от миналата година, две, от които с фатален изход. Според докладите господин Маркес е по-малкият брат на Диего Маркес, една от високопоставените личности в криминалната организация. Уведомено е семейството на жертвата и се очаква по-късно днес тяхна говорителка да даде изявление пред пресата...

Палачинката на Роза плесна на пода.

— Лори! Чу ли?!

Момичето се стовари в най-близкия стол. Имаше чувството, че ще повърне.

— Била си с него! — извика Роза. — Била си с него!

— Не, не бяхме заедно. Той не дойде на срещата.

— Ще видиш ти, когато мама разбере! Рико Маркес убиец! Знаехме си, че така ще стане, че ще тръгне по пътя на брат си и останалите си пропаднали роднини...

— Млъкни!

— Колко прави сме били!

Лори покри ушите си с длани.

— Млъкни!

Роза се закиска истерично.

— Добре се наредихме! Лориана Гарсия влюбена в убиец!

Лори скочи и зашлеви сестра си. Плесницата изплющя и бузата на Роза пламна. Искаше ѝ се да повтори и да потрети, за да накара тъпата си сестра да млъкне и да я остави на мира.

Спомни си думите на Рико: *Трябва да свърша една работа.*

Подът като че ли се огъна и олюля. Лори осъзна, че коленете ѝ не държат и поддават. Срути се до стената. Роза започна да я скубе, да я нарича кучка и убийца и да я драци с орловите си нокти, но момичето не усещаше нищичко.

Аврора

Рехабилитацията беше чиста загуба на време. Аврора не беше очаквала друго, но се беше съгласила, само и само да умилостиви родителите си и да помогне на майка си с преодоляването на травмата, нанесена ѝ от потресаващия вид на родната ѝ дъщеря върху билиардната маса. Освен това всички разправяха, че рехабилитацията действа единствено ако субектът иска да се промени. Беше си прекарала чудничко със Себастиан, възбуждаше се само при спомена от секса с него, и макар че по неприятно стечение на обстоятелствата — и за неин, кажи-речи срам — Шерилин беше влетяла в толкова неподходящ момент, изобщо не съжаляваше за случилото се.

Съжаляваше единствено, че уволниха Хулиета. Не стига, че бедното мексиканско семейство оставаше без прехрана, ами и не се очакваше сладкото им синче да я изчука още веднъж.

Беше прекарала цял месец в рехабилитационния център „Тайрел Чейс“ в компанията на консултантката си, съсухрена психиатърка на име доктор Лъкс, която настояваше да ѝ казват Ед. Доктор Лъкс предъвка същата, до болка позната реч; безотговорното ѝ поведение се дължеше на презадоволеност, хедонистичен начин на живот, липса на установени граници, дрън, дрън, дрън. Шерилин приемаше диагнозата като лична обида и след всяка среща с доктор Лъкс цивреше неутешимо. *Лоша майка ли беше? Къде бе сгрешила? Дали Аврора не беше тръгнала по крив път, защото си нямаше братче или сестриче?* През цялото това време Аврора седеше безучастно, чоплеше ноктите си и мечтаеше за деня, в който щеше да си тръгне.

Когато я изписаха, майка ѝ се беше посъвзела от шока. Том ѝ каза, че била зачестила посещенията си при терапевтката Линди — Линди несъмнено имаше какво да каже за сценката с билиардната маса — и гълтала нови хапове от лъскавата розова опаковка на ноцното си шкафче.

Утре Аврора навършваше шестнайсет. Цяла седмица имението гъмжеше от хора: снабдители, организатори, стилисти, че дори и дресьор на коне, чиято задача беше да определи маршрута от входната алея до басейна, тъй като рожденичката щеше да се появи на бял жребец. Аврора подозираше, че Том урежда и гостуването на „Блек Айд Пийс“, а репортерите на Ем Ти Ви щяха да отразят звездния тийнейджърски купон. Предстоеше удивително зрелище!

— Радвай се, че склонихме на това тържество — смъмри я Том. — След всичките неприятности, които ни докара.

— Благодаря, тате — погледна го затрогващо тя. — Двамата с мама сте толкова мили и великодушни — знам, че не го заслужавам!

— И дано си вземеш урок — продължи с проповедите Том. Опитваше се да говори строго, но искрицата в очите му го издаваше, че вече ѝ е простил. — Навършваш шестнайсет — няма да те лишим от най-хубавия рожден ден в живота.

Когато Рамон, коафьорът, пристигна, Аврора извика майка си, за да присъства на боядисването на косата ѝ. Така се бяха разбрали предишния ден. По съвета на доктор Лъкс момичето не биваше да остава насаме с мъже заради пристрастеността си към секса.

— Хайде, мамо, Рамон е тук!

Шерилин Роуз мацна малко руж по болезнено бледата си кожа. Изглеждаше зле. Осветлението в будоара ѝ винаги играеше лоши номера с отражението в огледалото, но този път наистина личеше колко е изтощена, потисната и недоспала. Отвори едно от чекмеджетата на тоалетката и извади шишенце с червени хапчета. Метна една шепа в устата си и ги глътна с малко вода.

— Идвам, миличка! — изчурулика тя и меката южняшка тоналност на гласа ѝ потече като меласа по стълбището.

Надигна се и се замисли върху сериозните актьорски усилия, с които играеше ролята на добра маминка. Преди ѝ идваше отвътре, но напоследък имаше чувството, че тази престореност е едва ли не ненормална. Нервите ѝ бяха съсипани. Нощем успяваше да заспи благодарение на хапчетата, предписани от Линди. Спохождаха я страховити кошмари. Сънуваше спомени, които смяташе за дълбоко погребани в миналото. При всяко следващо изпълнение на Аврора — онова на билиардната маса наистина я довърши — я връхлитаха все по-страшни и по-страшни кошмари.

Обширният Индийски океан. Островът. *Онзи мъж...*

Само още две хапчета, само двенки... Глътна и тях и се запита защо всъщност живее... Какъв беше смисълът на всичко това?

Шерилин пое дълбоко въздух — вдишваш през носа, издишваш през устата, както я беше учила Линди. Слизайки към долния етаж, опита да се усмихне. Изтръпна, докато минаваше покрай откренатата врата на игралната зала. След случилото се беше наредила всеки един предмет в залата да бъде изтъркан и дезинфекциран. Гледката я беше потресла и отвратила.

Съпругът ѝ не срещаше подобни затруднения. Хората казват, че бащите били по-близки с дъщерите си. Може би оттам идваше всичко. Може би им завиждаше за близостта, която се беше стремила да почувства, да изгради и в крайна сметка да изфабрикува. Без какъвто и да е успех. Оказа се безсилна пред „подвижите“ на дъщеря си, които нямаха край.

Що за страшилище бяха отгледали с Том?

Но Шерилин не се самозалъгваше: двамата заслужаваха съдбата си.

Първата мисъл на Аврора беше, че майка ѝ има нужда от стилист. Наскоро боядисаната ѝ коса беше с фризура ала Барби, а тесните ѝ, изтъркани дънки и високи обувки бяха адски демоде.

Шерилин седна на високия стол на барчето до вратите към вътрешния двор. Така можеше да наблюдава басейна и текущата подготовка за партито, както и фризьора Рамон — младеж с прическа щръкнал гребен, който разтоварваше коафьорското си куфарче. Отявлената му хомосексуалност обезсмисляше присъствието ѝ.

— Казвай, слънце — зачурулика Рамон, прокарвайки пръсти през русата коса на Аврора. — Какво си ѝ намислила на тази грива?

Шерилин запали цигара и погледна изпитателно дъщеря си. Ръцете ѝ трепереха при всяко дръпване.

— Какво ще кажеш за малко филиране? — предложи тя.

— Искам да я махнеш всичката — заяви Аврора.

— Бръсната глава?! — ахна Рамон.

— Не. Но съвсем късо. Първи номер, като момче.

— Скъпа, недей! — въздъхна майка ѝ.

— Ако обичаш! — посочи цигарата ѝ Рамон и кимна към куфарчето с пяна и спрейове за коса. — Нося запалими вещества.

— О! Фойерверки! Изумително! — подхвърли Шерилин.

— За теб — всичко.

— Няма да е зле и да я боядисаме — продължи Аврора. — Да я изсветлим до бяло.

— Екстра — зарадва се фризьорът.

— Сигурна ли си? — попита Шерилин и загаси цигарата. — Звучи ми малко крайно...

— Падам си по крайностите, мамо. А партито си е мое.

— Хубаво, щом така ти харесва... — вяло рече майка ѝ и се понесе към басейна.

— Да не е друсана? — попита Рамон.

— Най-вероятно — кимна момичето и той се захвана с приготвянето на боята. — Не я виня. Напоследък ѝ разказах играта.

Тя наистина изпитваше угризения заради случката с билиардната маса, но реално животът ѝ никак не се беше променил. Понякога си мислеше, че на Шерилин би ѝ помогнал един хубав електрошок, или поне здраво сръчкване с остен: изобщо нещо, което да я освети, та дано дойде на себе си и да се върне към реалния живот. Но щом сцената в билиардната не я беше изкарала от вечния ступор, то какво ли би могло...

Рамон започна да нанася студената боя в корените ѝ, без да продума.

Аврора се загледа в голия до кръста работник, който окачваше лампички на дърветата край басейна. Майка ѝ също го наблюдаваше. Не бяха ли забранени този тип страсти на омъжените жени? Представи си Шерилин и Том в леглото. Бяха на сто години и сигурно вече не палуваха. Но — каква отврат! — сигурно се бяха чукали... Поне веднъж.

От куфарчето на Рамон се подаваше жълт вестник. На предната страница беше изтипосана така наречената ѝ най-добра приятелка, Фара Майкълс. Заглавието гласеше: СХВАТКА МЕЖДУ ПРИЯТЕЛКИ: „МЯСТОТО НА АВРОРА НАШ Е В ЗАТВОРА!“ Схватка беше силно казано, понеже скандалът беше едностранен: не *тя* се възползваше от всяка възможност да излага приятелката си пред медиите и така да си осигурява евтина публичност. Просто Фара беше огорчена заради раздялата с Исусчо, когото бяха спипали да ѝ изневерява с джудже по време на турне във Вегас.

Хвърли вестника и Рамон ѝ се скара:

— Стой мирно!

Шерилин стоеше до басейна и говореше по телефона. Мусеше се и кимаше. Когато се върна, Аврора я попита за телефонния разговор, но майка ѝ се направи, че не я чува, и се обърна към Рамон:

— Още колко време ти е нужно?

— Не го пришпорвай, мамо!

— Нямаме много време. Говорих с баща ти. Има да ти казва една новина и ще ни води на обяд в „Ил Чело“.

— Нещо свързано с тържеството?

— Не съвсем.

— За какво става дума тогава?

— Предлагам да почакаме до обяд.

Рамон излъчваше любопитство като реотан на печка.

— Това пък какво беше? — не се съдържа той, когато Шерилин излезе.

Аврора се прозя.

— Най-вероятно ми е купил нова кола. Искат да ме изненадат, ама се налага да ми кажат, понеже искат да координират подаръка с появата ми на бял кон. Вече не знам какво да я правя тази колекция от коли. Да не говорим, че още не са ми върнали разрешителното за шофиране!

— Двамата с майка ти имаме един последен подарък за теб — обяви Том в ресторанта.

Келнерът допълни каната им с вода. Ледените кубчета пукаха, дрънкаха по стъклото и се топяха на следобедното слънце. „Ил Чело“ имаше разкошна тераса и както винаги, за Том Наш и семейството му беше отделена най-хубавата маса. Аврора се усмихна, любувайки се на новата си платиненоруса прическа в отражението на огромната витрина.

— Супер! Казвай!

Обкръжи ги шумна групичка почитатели. Том измърмори под нос, но съумя да се усмихва приветливо през цялото време, докато с Шерилин раздаваха автографи по хвърчащи листчета и сметки. Жените припадаха по Том Наш: мъжкарското му излъчване ги превръщаше в

глупави, крякащи гъски. Умираха си по южняшкия му, облагороден с калифорнийски блясък, чар и се възхищаваха на непоклатимата му републиканска позиция. Том държеше на традициите, възвишените житейски ценности, високия трудов морал и непоклатимата роля на семейството. Фенките лочеха фалша като изгладнели полуслепи котенца.

В същото време оглеждаха Аврора и новата ѝ прическа с леко безпокойство, сякаш доближаваха заредена бомба. Но на нея не ѝ пукаше и мислеше единствено за изненадата.

Шерилин чоплеше почти недокоснатите лингуини с рачешко месо.

— Хайде, Том — подкани го тя.

Аврора ги погледна озадачено. Какво ли ѝ бяха купили? Май този път не беше кола. През главата ѝ минаваха какви ли не мисли.

— Изпращаме те в Англия.

Очите на Аврора светнаха.

— В Лондон? Може ли пак да отседна в „Дорчестър“?

— Този път не е екскурзия, мила — поясни Шерилин.

Последва неловка пауза.

— Записахме те в училище с пансион — прокашля се Том.

— Моля?! — ужаси се Аврора.

Родителите ѝ се спогледаха.

— Правилно чу — каза Том. — И не е в Лондон. Спряхме се на реномирано, не особено известно училище в северната част на Великобритания. Там ще получиш необходимите грижи.

— Не можете да ми причините такова нещо — изкрещя тя. — Няма да отида. Забравете. — Думата пансион ѝ навяваше асоциации с метални решетки и експлоатация на детски труд.

Шерилин докосна ръката ѝ и занарежда:

— Трудно ни беше да вземем подобно сериозно решение. Но вярваме, че така е най-добре за теб. След случилото се със... Себастиан Ортега. И с ферарито. И с Минк Рей.

— Какво знаете за Минк Рей? — попита Аврора с пламнало лице. Да не би да я бяха шпионирали?

— На няколко седмици ще се прибиращ вкъщи — смени темата Том. — Подсигурили сме ти настойник в Лондон, за да прекарваш кратките ваканции в столицата.

— Не можете да ме принудите — заяви момичето с разтреперана долна устна.

Баща ѝ остана учудващо непреклонен.

— За твое добро е — увери я той и започна да реже телешкото с жест, предполагащ край на темата. — Терапията не даде резултати, рехабилитацията — също... Това е последният вариант и ние сме убедени, че ще ти се отрази положително.

— На това ли му викате подарък за рожден ден!

— Е, купихме ти и поршето, което си беше харесана — усмихна се Том.

— Майната му на шибаното порше! — Аврора бутна стола със замах и стана. Грабна чашата с червено вино на Шерилин и я изля върху хлебчетата.

Стиви

Стиви се събуди и слънцето блесна ослепително в очите ѝ. Мъчеше я лек главобол, понеже беше прекалила с коктейлите миналата нощ. Смътно си спомняше бара, в който се бяха озовали с Уил Гарднър. Бяха минали седмици от запознанството им в къщата на Линъс Позън и можеше да се каже, че имаха някаква връзка, изразяваща се в ходене по барове и търкаляне в кревата. Уил не знаеше много за нея и тя не виждаше причина да го просветлява повече от най-необходимото. Още от началото го беше предупредила, че не търси сериозна връзка, и той се беше съгласил с условията ѝ.

Лежеше под тежестта на праметнатата му ръка. Загледа се в красивото му спящо лице, дългите мигли и набола брада. Той беше чаровен, забавен и приятна компания — мъжът мечта за всяко момиче. Секса си го биваше, доставяше ѝ удоволствие, но рядко стигаше до оргазъм, и то единствено когато беше отгоре. Преди да започне работа в „Симс енд Корт“, Стиви беше сменила доста гаджета, с които сексът беше нито по-добър, нито по-лош. Дали ѝ беше писано вечно да сравнява сексуалните си партньори с мъжа, който беше внесъл промяната? Та той се беше отнесъл толкова зле с нея! Омразата ѝ към него нарастваше с всеки изминал ден. Вече година от раздялата им, а още не можеше да го забрави.

Какво го открояваше от останалите? Кое го правеше толкова различен? Дали това, че след дълги години на безгласност в семейството ѝ най-накрая се беше намерил човек, който я изслушваше, сякаш беше най-запленяващата жена на земята? Или пък беше подвластна на възрастта и внушителното му влияние? Осъзнаваше, че разсъждава като леконравна секретарка в стереотипна ситуация. Шефът остава в офиса след работно време, асистентката приготвя питиетата и дори се обажда на съпругата му, за да я извести, че „скъпият съпруг“ ще закъснее... За свой срам и позор веднъж го беше нарекла точно така и реакцията на жена му се беше загнездила в

съзнанието ѝ. Чак след края на аферата им съумя да анализира потулените нотки на примирение, отчаяние и най-вече тъга в гласа ѝ. Безкрайна, дълбока тъга, породена от многократните му изневери. Възхищението ѝ към този мъж и уверението, че бракът му е пред разруха, бяха осуетили способността ѝ да разсъждава логично и тя беше прокудила спомена за клетата женица в тъмните недра на съзнанието си. Баща ѝ беше постъпил по същия начин с майка ѝ. И този факт я караше да се презира още повече.

Уил отвори очи и по лицето му плъзна доволна усмивка. Обърна се по гръб, а Стиви в опит да прогони миналото го целуна и плъзна ръка към слабините му. Той я притисна и изстена. Жадна за самозабрава, тя се пресегна за презерватива, след миг се надвеси над него и двамата се понесоха в плавен ритъм.

— Приказна си — промълви Уил и се надигна, за да я придърпа в скута си. Гърдите им се долепиха, следвайки танца на телата, а устните им се сляха.

Темпото се засили. Стиви почувства първите тръпки на приближаващата кулминация, бутна Уил назад върху възглавниците и увлечена в желанието си да заличи миналото и запълни празнотата, задвижи бедрата си още по-бързо и настоятелно. Стисна ръцете му и отметна глава назад. Той плъзна длани по шията и гърдите ѝ, докосвайки с целувки всяко достижимо кътче на тялото ѝ.

Оргазмът ѝ беше стихиен, придружен от сподавен вик и горещи, разтърсващи вълни. Уил удължи екстаза ѝ, прониквайки все по-дълбоко, докато и той стигна върха, потръпна и въздъхна изнемощял.

— Божичко, Стиви! Какво ми причиняваш!

Тя се загърна с ризата му и тръгна към банята. Душът я заля с вряла, после с ледена вода. Таванският апартамент на Уил, макар и в центъра, беше по-долнопробен и от общото им жилище с Биби, но в повечето случаи преспиваха тук. Така избягваше сутрешния кръстосан разпит на приятелката си.

Щом излезе от банята, телефонът ѝ иззвъня. Беше Биби.

— Днес те искам на едно прослушване с мен! — заяви тържествено тя.

Стиви си сложи очилата и седна на леглото. Уил развърза възела на хавлиената ѝ кърпа, тя се свлече и той прокара лениво пръсти по гърба ѝ.

— Как така?

— Трябва ми партньор. Ще се получи хиляди пъти по-добре, ако чета репликите с мой човек, а с теб се чувствам най-удобно и се отпускам. Така мога да изкарам целия си потенциал наяве. Инак все се притеснявам и пропилявам шанса си! А ти успяваш да извлечеш най-доброто от мен.

— Не знам, Биб...

— Моля те — настояваше Биби, — ролята си струва и много я искам! Моля те, ела с мен!

Стиви беше обърквана. След партито у Линъс Позън приятелката ѝ сътрудничеса на режисьора по няколко проекта и настояваше и Стиви да му звънне, но вече се беше предала след дългата поредица от откази. Стиви знаеше единствено, че срещите на Биби и Линъс са на някакви поверителни места. Повече така и не научи, което беше доста странно за приказливата ѝ приятелка.

— Моля те само да ми подхвърлиш няколко реплики — продължаваше Биби. — Страшно много искам тази роля. Моля те!

— Добре — въздъхна Стиви. Все някак трябваше да ѝ се отблагодари за помощта и добрината. — Кога ме искаш?

Уил я притисна в прегръдките си и тя усети възбудата му.

— На момента! — прошепна в ухото ѝ той.

— В два часа — радостно отговори Биби. — На Парк авеню. Страшно съм ти благодарна!

Стиви затвори телефона и каза:

— Трябва да тръгвам.

Уил я хвана през кръста.

— Трябваш ми за пет минутки! После те пускам да си ходиш.

Прослушването беше на втория етаж на стара сграда с офиси на Парк авеню. Пред стаята имаше опашка от изпълнени с надежди кандидати. Още с пристигането си двете момичета привлякоха поредица от недружелюбни погледи. Според Биби това било напълно нормално. След като си взеха кафе от автомата, тя подаде куп листове на Стиви и каза:

— Ти ще четеш репликите на Джери.

— Джери мъж ли е?

— Не. Като Джери Хол, сещаш ли се?

— Аха... А ти коя си?

Лицето на Биби придоби замечтано изражение.

— Аз съм Лорън. Тайничко съм влюбена в съпруга ти, но ти за нищо на света не бива да научаваш, защото сме много близки приятелки. А пък ти още по-тайничко си влюбена в мен! Тъй като си много примерна домакиня, ти в никакъв случай не би разтрогнала брака си заради друг човек, особено пък заради жена! Шок, ужас и разни такива. Пиперливо, нали?

— Ролята на Джери ми звучи по-интригуващо от тази на Лорън.

Биби сви рамене.

— Но пък Лорън е главната героиня. Сюжетът разказва нейната история. От което следва — тя направи артистична чупка в кръста, — че получа ли ролята, аз ще съм звездата на филма!

— Мислех, че нещата се развиват добре с проектите на Линъс — подхвана Стиви. — А ти като че ли си решила да изпробваш нещо ново...

Биби хвана ръцете ѝ.

— Да вървим, иначе ще изпуснем реда си.

Прослушването мина по мед и масло. Стиви успя да прочете репликите ясно и не предаде надеждите на Биби, което си беше сериозен подвиг, тъй като сценичните изяви никак не ѝ допадаха. Е, първите няколко минути се обърка, но после влезе в тон. Биби изнесе мелодраматично представление, по-подходящо за Шекспировия театър, отколкото за холивудска снимачна площадка. Стиви определено намираще излъчването ѝ за обаятелно, но не можеше да пренебрегне факта, че малко преиграваше: сценарият предполагаше лека степен на загадъчност, един вид покана към зрителите сами да си направят заключение за чувствата на героите. Но може и да не беше права, защото не познаваше мистериите на актьорското майсторство.

След прослушването членовете на журито обсъдиха представянето им насаме, благодариха им и се обърнаха към следващите кандидати.

Двете излязоха на улицата и Биби подскочи от радост.

— Разказахме им играта!

Стиви се усмихна поощрително.

— Справи се блестящо. Как успяваш да запаметиш всичките тези реплики! Аз не бих могла.

— Наистина ли мислиш, че се представих добре?

— Абсолютно. Кога очакваш да ти се обадят?

— Кери ще се свърже с мен веднага.

Биби започна да маха на такситата и добави:

— Стискай кълки за мен!

— Моля?

— Шегичка! — засмя се приятелката ѝ. — Знам, че не можеш, нали си все с Уил.

— Доста тъпа шегя. Освен това не съм с Уил. Не съм с никой.

Биби присви очи.

— Да не би да имаш фобия от обвързване?

— Нищо подобно — усмихна се Стиви. — А ако е така, сигурно е временно.

— Но, мила, любовта е най-чудното нещо на света. — Тя притисна длани към гърдите си. Обичай силно и за цял живот!

— Не на мен такива.

Едно такси спря и Биби отвори вратата.

— Е, знаеш какво ти пожелавам!

Стиви знаеше. Но любовта ѝ беше донесла само болка и мъка. Той нито веднъж не ѝ беше казал, че я обича. Дори когато направи аборт.

— Благодаря ти, че дойде, Стив.

— За теб — винаги. А и се забавлявах.

В този миг от сградата изскочи млада руса жена с чорлава конска опашка, огледа улицата и им махна. Стиви я разпозна — отговорничката за разпределянето на ролите.

— Биб, онази жена ни маха, виж!

— Божичко, Стив! Дали няма да ми предложи ролята? Какво да правя?

Стиви се засмя.

— Ще я приемеш и толкова.

Жената приближи и каза:

— Бихте ли се върнали? Искаме да ви чуем отново.

— Разбира се — зарадва се Биби.

— Не вие. — Отговорничката гледаше Стиви. — Вас искаме да чуем, ала този път в ролята на Лорън. Търсим персонаж като вас от дълго време. Мислим, че сте идеална за ролята. — Усмихна се широко, разкривайки дребни, но хубави зъби. — Е?

Лори

Когато Тони и Анхелика научиха за участието на Рико в уличното убийство, взеха решение да изпратят Лори в Испания без повече отлагане.

— Само там можем да сме сигурни, че ще си далеч от неприятности — обясни баща ѝ.

Лори се беше чула с приятеля си по телефона малко след ареста. Беше го попитала дали информацията по медиите е правдоподобна. Той беше потвърдил. Сърцето ѝ се късаше. Образът на Рико, добродушния Рико с приветливите очи и обаятелните обещания, се беше изпарил от съзнанието ѝ. Приятелят ѝ се беше оказал коравосърдечен убиец, способен да отнеме човешки живот.

Събитията се развиха бързо. Полетът ѝ беше на следващия ден. Кацнеше ли в Мурсия, щеше да вземе такси и да се отправи на юг, към предградията на отдалеченото градче, където се намираше същата онази селска къща, в която Тони беше прекарал детството си. Сградата се разпадаше, понеже беше прекалено голяма и западнала, за да е по силите на сама жена. И тя беше на доизживяване като грохналата си собственичка.

Тони я караше до „Трес Ерманас“ за последен път.

— Моля те, не ме отпращай — не губеше надежда тя. — Не смяташ ли, че понесох достатъчно наказания?

— Дадох всичко от себе си, за да оправя нещата, Лориана. Бутах бизнеса, доколкото можах, постарях се да ти осигуря бъдещето, което майка ти искаше за теб. Намерих ти и друго семейство...

— Аз не съм искала друго семейство. Имах теб.

— Ами аз кой си имах?

— Мен...

— Ти беше невръстно дете. Трябваше да се грижа за теб.

— Мама винаги казваше, че независимо от възрастта и големината си човек винаги може да остави отпечатък.

Тони гневно отби сред експлозия от яростни клаксони.

— Ще престанеш ли?

— С какво да престана?

— Приеми най-накрая, че нея я няма. — В гласа му се прокрадна горчивина. — От десет години се мъча да намеря малко щастие, а ти все бленуваш по миналото...

— За да продължиш напред, не е нужно да забравиш какво си оставил зад себе си.

— Да не мислиш, че мога да забравя? Как да забравя, като в теб виждам нея?

— Затова ли искаш да ме отпратиш? — Лори заплака с дълго стаявани, големи сълзи. Надяваше се, че Тони ще я утеши, но прегръдка не последва. Вместо това баща ѝ даде мигач и се върна на шосето.

— Пращам те да живееш с Корасон, защото така е правилно. Надявам се и някак да потуша безсмисленото ти буйство. Онова момче и семейството му са опасни. Не мога да си позволя да те загубя.

Последният ѝ работен ден започна като всеки друг. Нищо не подсказваше за приближаването на събитието, което щеше невъзвратно да промени живота на Лори. Цяла сутрин сестрите ѝ обсъждаха злорадо предстоящия ѝ живот с изкуфялата дъртофелница, докато Лори вдигаше телефона, посрещаше клиентите, бъркаше бои, миеше и чистеше. Вършеше работата си механично досущ кукла с лице и коса, с ръце и крака, ала вътре — празна, куха коруба без сърце и душа.

Минаваше два часът. Лори разопаковаше пратките с козметични продукти. Анита и Роза взеха пари от касата и я уведомиха, че „ще поизлязат“, което означаваше, че отиват на плажа да пият студена пина колада, да си чоплят ноктите и да клюкарстват по неин адрес.

Пратките бяха тежки и пълни с продукти, от които не се нуждаеха и които не можеха да си позволят, но момичетата все някак трябваше да уплътняват времето си, а на Лори се падаше честта да върне стоката. Шофьорът на куриерския микробус стовари кутиите пред вратата и тя подписа приемането на доставката. След време щеше да си спомня как след този подпис Лори Гарсия вече нямаше да

съществува, как, без да знае, беше дала последния си автограф и най-сетне беше напуснала стария си живот.

Беше се навела с гръб към вратата, когато чу някой да влиза.

С готовност да се извини за отсъствието на сестрите си — несъмнено пристигаше някой забравен клиент — тя се обърна рязко и застана лице в лице с непознат мъж. Беше мургав и набит, с широко, ниско чело и обезформен от побои нос. Очите му бяха хлътнали и не мигаха, беше облечен с черен потник, подчертаващ месестата, татуирана плът на врата и раменете му. По едната му ръка се виеше огромна кобра, чиято глава с тънък раздвоен език изникваше чак под порязаната при нескопосано бръснене брада.

Диего Маркес.

Братът на Рико.

— Какво искаш? — попита студено Лори.

Устата на Диего се разтегна в тъничка усмивка.

— Искам да ти кажа две думи, *chica*.

— Заета съм.

— Аз също. — Той ритна вратата с един крак и тя се затръшна зад гърба му. — Точно затова ще ми дадеш каквото търся, и то по най-бързия начин.

— Не ме доближавай — заотстъпва тя.

— И как ще ме спреш? — Очите му направиха светкавичен оглед на целия салон. — Май ти е самотно тук. — Пресегна се да я докосне, но тя се отдръпна. — Не искаш другарче, така ли?

— Ще се обадя в полицията!

Той се изсмя. Смехът му беше жесток и вледеняващ. Лори усети тезгяха зад гърба си. Диего навря лицето си в нейното.

— Един Маркес май не ти стига.

В гърдите ѝ се надигна вълна от паника.

— Моля те. На никой няма да кажа, че си идвал.

Диего присви очи. Лори забеляза изпъкналите сухожилия на врата му и едно пулсиращо мускулче, което сякаш се напрягаше да изскочи.

— Знам, че няма. Не и докато не получа каквото търся. — Той сграбчи брадичката ѝ така грубо и внезапно, че Лори прехапа вътрешната страна на бузата си. — Сега се дръж като добро

момиченце и ми разкажи какво се случи снощи. Първо си помисли внимателно, защото не понасям недомлъвките.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш и още как. Била си с Енрике. Била си с него през цялото време. Двамата не сте се разделяли нито за секунда. Ясно?

— Това е лъжа.

Диего я стисна още по-силно.

— Мислиш ли, че на Енрике му пука за истината в дранголника? В очите ѝ припламна ненавист.

— Ти никога не си помагал на Енрике! Нито веднъж не си му подал ръка. Само го проваляш и съсипваш живота му!

Диего я притисна към тезгяха с тежестта на цялото си тяло. Лори усещаше очертанията на напрегнатите му, железни мускули. Той поклати глава и зацъка неодобрително с език. В ноздрите ѝ проникна противна смрад на стара пот и на нещо гадно и кисело.

— Не така, малката. Ти май не ме слушаш внимателно. Чуй сега. Когато ти поискам нещо, Лориана, ти ми го даваш. Фасулска работа. Да пробваме пак?

— Нищо няма да получиш от мен.

— Тогава нищо няма да ти спестя.

Мутрата на Диего се навря в лицето ѝ. Тя реагира светкавично. Изплъзна се от хватката му и побягна. Спусна се към вратата, напълно забравила, че тази сутрин беше чистила и подът беше хлъзгав. Краката ѝ изневериха. Протегна ръка в отчаян опит да смекчи удара, изкълчвайки китката си, а когато брадичката ѝ се сблъска с твърдия под, топлата кръв зашуртя стряскащо бързо, сякаш кожата ѝ беше тънка яйчена черупка или пък пълен с вода балон. Върху гърба ѝ се стовари тежък крак и така притисна дробовете ѝ, че секна дъха ѝ.

Чу щракване на запалка. Разнесе се цигарен дим. След секунди вратата се отвори. В първия наивен момент си въобрази, че ѝ идват на помощ.

Колко наивно...

Влязоха още трима мъже. Ушите ѝ пищяха, така че не успя да разбере и дума от разговора им. Устата ѝ беше пресъхнала, в носа ѝ нахлуваше острата миризма на дезинфекциращия препарат.

— Създава ли ти проблеми? — Усети леко побутване на ботуш, а после и по-силно, все едно беше безпомощно, ранено животно.

Диего я вдигна грубо на крака.

— Пусни ме — изхленчи Лори в напразен опит да се изтръгне от здравите му ръце.

Един-единствен поглед към обкръжението ѝ я обезкуражи. Беше заобиколена от бандата на Диего. Очите ѝ прескочиха от единия гангстер към втория, към третия и при вида на всяко следващо закоравяло, безизразно лице надеждата ѝ се изпаряваше, а гърлото ѝ се стягаше от ужас. По гърба на единия пълзеше дълга, пършива конска опашка. Той облиза сухите си устни.

— Опитай пак — прошепна заплашително Диего в ухото ѝ. — И този път се постарай повече, иначе такъв бой ще ти теглим, че няма да се познаеш. Схвана ли ми мисълта, *chica*?

— Рико не дойде на срещата ни — изпелтечи Лори. — Истината ви казвам. Не знам какво друго искате от мен.

Диего я дръпна рязко назад. Остра болка прониза изкълчената ѝ ръка.

— Знаеш, Лориана.

Трябваше им неговото алиби. Думите, които щяха да го извадят от затвора.

Той ѝ беше приятел. Мъжът, когото се предполагаше, че обича. Въпреки това не можеше да го направи.

— Не мога да излъжа.

— Сериозно? — Диего я изгледа подигравателно. — А пък аз си мислех, че си неговото вярно момиче. — Бутна я грубо в костеливите ръце на оня с конската опашка и добави: — Едно момиче трябва да защитава любимия си, прав ли съм, господа? Но пък щом не си неговото момиче, значи няма да се отнасяме с теб като с негово момиче. Ще се отнасяме с теб както подобава — като с мръсна курва.

Гнусните им ръце я заблъскаха. Подаваха си я като улично коте. Зави ѝ се свят, всичко се разми пред очите ѝ като мастило във вода. Опипваха я с похот, докато разкъсаха роклята ѝ.

— Престанете — умоляваше ги тя. — Моля ви, моля ви, спрете!

— Първо ще се позабавляваме.

Стори ѝ се, че чу как някой разкопчава катарамата на колана си.

— Веднага престанете!

Това беше нов глас.

Захвърлиха я на пода. Едва дишаше, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх.

Пръв се обади Диего.

— Ти нямаш работа тук! Разкарай се.

Непознатият се приближи. Лори чу отчетливите му стъпки.

— Пусни я!

Момичето вдигна глава и видя катраненочерни обувки, шит по поръчка елегантен панталон и безупречно бели ръкави под сакото. Костюмът му беше като от списание. Такива носеха богатите бизнесмени, посещаващи казината в компанията на палави секретарки. Кокалчетата на ръцете му бяха големи, челюстта ъгловата, а косата с цвят на влажен морски пясък. На дясното ухо имаше малка черна обица, която не пасваше на изисканото му облекло, но му придаваше екзотичност.

Мъжът я погледна със сините си очи, които бяха толкова светли, че приличаха на изкуствени. На горната му устна като светкавица пробягваше назъбен, загрозяващ белег.

— Не се бъркай, където не ти е мястото — предупреди го един от гангстерите. — Върви си и никой няма да пострада.

Мъжът се наведе и протегна ръка на Лори. Ръкавът му се вдигна и разкри тънка кожена гривна.

— Хайде...

Диего беше бърз, но новодошлият го надминаваше по ловкост. Застана пред Лори и в същия миг сграбчи юмрука на Диего. Един от гангстерите извади пистолет.

— Повече няма да повтарям! — изръмжа шефът на бандата. — Изчезвай!

Мъжът отби опита за удар на един от другарите му и изви ръката на нападателя, който се строполи и изстена.

— Счупи ми ръката! Копеле гадно!

Последва второ нападение. Спасителят на Лори се изплъзна ловко и стовари юмрук в гърлото на бандита, сграбчи пистолета му и го блъсна с все сила в стената. Третият, все още непострадал другар на Диего, хукна презглава.

— Бягай! — извика той на шефа си. — Бързо!

Диего впери поглед в дулото на насочения пистолет и процеди през зъби:

— Май не знаеш с кого си имаш работа!

Лори забеляза, че увереността на Диего се беше изпарила. В очите му проблесна страх.

— Разкарай хората си веднага — нареди непознатият. Говореше със странен акцент. — И повече да не сте припарили. Върнете ли се, ще потънете вдън земя. Никой няма да разбере какво ви е сполетяло. Нито жените ви, нито приятелите ви, нито братята ви, нито децата ви. Любовниците ще ви чакат напразно в студени стаи със студени легла. Ще умрете до един.

Непознатият хвана Лори за ръката и с бърза крачка я изкара навън. Лъскавият му черен мерцедес мъркаше на улицата в очакване. Момичето влетя в колата и се сви на задната кожена седалка. Мъжът натисна някакво копче и продиктува инструкциите си на шофьора зад паравана от затъмнено стъкло. Погледна Лори е лазурно сините си очи и каза:

— Ще те пусна да си ходиш чак когато се уверя, че си в безопасност. Не се страхувай.

Лори успя да продума с пресипнал глас.

— Познавам ли ви?

— Не.

Колата летеше.

— Кой сте вие?

— Никой.

Искаше ѝ се да го докосне. Да го докосне по непривичен, неизпитван досега първичен начин. Непознатият гледаше настрани. Лицето му беше непроницаемо.

В следващия момент, незнайно как, двамата се целунаха. Телата им се слепиха. Тя опозна устните му, езика и белега, който навяваше мисли за скрита опасност. Ведно се преплетоха ароматът на кожата и уханието на тялото му. Лори отпусна лице в силните му длани. Той погали с палец насинената ѝ брадичка и плъзна пръсти към врата ѝ. Имаше чувството, че може да го целува цяла вечност. До пълна забрава.

Ръцете му не слязоха по-надолу от врата ѝ. Ала тя копнееше да я докосва навсякъде, обзета от чувства, които не беше изпитвала с Рико. Пръстите му шареха по врата ѝ и допирът им я наелектризира. Топлината на тялото му и ласкавата настойчивост на устата му

предизвикваха неустоим трепет в най-съкровените кътчета на тялото ѝ. За пръв път в живота си Лори изпита страст. Несекваща, метежна, стихийна страст, която я прониза като нож, подлуди сърцето ѝ и спусна гладкото си острие надолу към слабините.

Колата спря. Мъжът се отдръпна с хладнокръвно и в същото време умислено изражение. Задната врата се отвори и силната слънчева светлина заслепи Лори. Бяха спрели пред „Трес Ерманас“. Шофьорът чакаше на тротоара.

Мъжът стисна ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред — увери я той. — Лично ще се погрижа. Няма да те изоставя.

Шофьорът ѝ подаде ръка и тя стъпи на тротоара. Мъжът се пресегна да затвори вратата.

— Почакай! Ще те видя ли отново? — попита момичето. — Как се казваш? И кой си?

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха в лека усмивка. Очите му не трепнаха със запечатан като в замръзнало езеро великодушен блясък.

— Няма значение кой съм.

Погледът му се задържа върху лицето ѝ и незнайният благодетел изчезна така бързо, както се беше появил.

В наши дни

Остров Какатра, Индийски океан

Четири часа до отплаване

Рубен ван дер Мейде беше самоиздигнал се индустриален предприемач с десетки милиарди в банката. Беше тръгнал от дъното. Осиротял като бебе, той беше израснал в дома на нелюбящо приемно семейство в южноафриканския град Йоханесбург.

На тринайсетгодишна възраст, след като го изключиха от училище заради лошо поведение, Рубен се впусна в улична търговия — продаваше крадени бижута на пътуващи бизнесмени. Един от тях, магнат с пропаднал брак, който наскоро беше загубил син на неговата възраст, го прие под крилото си, обучи го и му подsigури работа в една от проходащите си телекомуникационни компании. През седемдесетте години започна разгръщането на предградия като Совето и отвсякъде заваляха инвестиции. Добрият бизнесменски нюх на Рубен намери благоприятна почва за развитие и едва на двацет той притежаваше собствена комуникационна компания — „Ви Ди Ем“. С разрастването на бизнеса нарастваха и банковите сметки, и репутацията, и амбициите му. В крайна сметка „Ви Ди Ем“ се превърна в най-доходоносната компания в световен мащаб.

Рубен ван дер Мейде не беше от онези, които лесно прекланят глава.

Той крачеше по просторната тераса и спираше от време на време, за да облегне ръце на парапета и да зарее очи в океана. Погледна скъпия си сребърен часовник. Бяха минали четири часа. Предостатъчно време...

— Жан, изпотих се от притеснение — въздъхна той и се обърна към събеседника си.

Жан-Батист Моро разхлаби вратовръзката си. Смарагдовите палми шумоляха под полъха на соления бриз.

— Силно се надявам в най-скоро време да ти щукне решение на проблема — продължи Рубен. — Не само мен заплашват, момко, и ти

си в кюпа.

Жан седеше в един от плетените столове на асиметричната веранда на бялата каменна вила. Слънцето жареше, но по лицето му не лъщеше и капка пот. Пепеляворусата му коса беше безупречно подстригана, а изражението му все така непроницаемо. Личеше, че е потънал в дълбок размисъл, единствено по едва забележимия тик до белега на горната му устна — издайнически знак за тревожност още от детинството.

— Да му се не види! — избухна Рубен. — След всичкия труд, който вложих...

— Възможно е да не е каквото мислиш.

— А какво да е тогава?! Изобретателен подарък за рождения ми ден?

Най-накрая Жан се обърна към него. Твърдостта на погледа му накара треперещия от гняв Рубен да седне. Какви необикновени очи! Бистро сини, със сребристи точици и толкова светли, че приличаха на стъклени.

— Нищо в съобщението не предполага, че изпращачът има сведения за онова, което се опитваме да предпазим — заяви Жан. — Не се паникьосвай толкова.

Рубен се изсмя.

— А изречението „Аз съм един от тях“? Цяла нощ се мъча да го разнищя. Не мога да се отърва от лошото си предчувствие. Как е успял да проникне в личната ми поща? Кога се е случвало това? *Никога*.

Французинът се загледа в океана.

— Тревожиш се твърде много. Нещата са под контрол.

— Лесно ти е на теб! — изфуча Рубен. — Шляеш се из Холивуд с разни красавици, а аз вися тук и въртя бизнеса! — Жан не отвърна на упрека му. — Не твоята, а моята репутация е заложена на карта!

— Да не би да намекваш, че моят дял от работата е по-елементарен?

Рубен долови заплахата в гласа му.

— Аз не съм виновен, че хлътна по оная испанска фуста. Още от началото разбрах, че ще ни създава главоболия. Такива като нея винаги са били таралеж в гащите. Млади, тъпи и отчаяни...

— Не знаеш нищо за нея.

— Но знам, че идеята ни се свеждаше до евентуален бизнес актив. Следващия път си завържи оная работа на възел — помага!

Жан се изправи. По-дребният мъж, макар и по-влиятелен, отстъпи крачка назад и веднага съжали за думите си. Не биваше да вбесява Моро, който просъска:

— Намали децибелите, господин В. Ребека е вътре и ще те чуе. И престани да се свиваш като уличен пес. Със страх нищо няма да постигнеш.

Рубен посрещна гневния поглед на младия мъж, но не издържа на напрежението и извърна очи.

— Да приемем, че си прав.

— Винаги съм прав.

Една от асистентките на Жан излезе от вилата.

— Хората от фирмата за кетъринг пристигнаха, господин Моро — обяви жената и приглади полата, очертаваща задника ѝ. Беше преспала веднъж с него и знаеше, че сменя жените като носни кърпички, та се чудеше дали да се проклена заради лекомислието си, или да благодари на бог за нощта с шефа.

— Благодаря, Сара.

— Какво те интересува кетърингът? — попита намръщено Рубен.

— Наредил съм да ме информират за всеки новодошъл на територията на имението.

— За тази цел са назначени специални хора.

Жан поглади с пръсти ъгловатата си челюст.

— Предлагам да се придържаме само към бизнес въпросите.

— Хубаво — склони Рубен. — Но знай, че съм зарит до гуша с работа и не искам никакви неприятности. Организаторите са ми се качили на главата, а капитана никакъв го няма. Ние хубаво киприм палубата, ама ако няма кой да поеме руля, все едно да кача народа на плаващо лайно! Да им спретна уроци по плуване ли? Само да ми падне в ръчичките тоя, дето е изпратил съобщението, ще му изтръгна гръкляна.

Жан нямаше нито време, нито желание да става свидетел на истериите на Рубен.

— Трябва да се обадя по телефона — каза той и тръгна към къщата.

— Среца след час. Това парти се оказа цяло изпитание за нервите.

Французинът се обърна, преди да влезе.

— Ще бъда доволен, ако не се появят и други изпитания.

Маргарет Дженсън не обичаше да се моткат из кухнята ѝ. Работеше тук триста шейсет и пет дни в годината, ала никой не я зачиташе при подобни мероприятия. Все едно да пуснеш някой от улицата да му позволиш да пипа насам-натам и да променя реда! Фирмата за кетъринг, наета за тазвечерното събитие, действаше със завидна бойна прецизност.

Маргарет Дженсън се навърташе край вратата и следеше как приготвят храната. Крайното внимание към детайла в подготовката на хайвера към шампанското, розовият мус от омари, ментовите и босилковите тарталети със златиста декорация и седемпластовите миниатюрни тортички бяха в нелеп контраст с възцарилия се хаос. Служители с бели престилки хвърчаха като мухи без глави, преследвайки убягващото им се съвършенство. Господин В. не спираше да им намира кусури.

Маргарет Дженсън имаше и други грижи. Избърса ръце в полата си и усети ускорения си пулс.

Предстоеше ѝ да задейства замисления от осем години план. Отдавна кроеше подobaващо отмъщение за жестокостта на господин В., а сега беше намерила и човека, който щеше да осъществи плана. Открай време знаеше за гнусните му дела. Та тя беше една от многото измамени! Каква глупачка беше да повярва на празните му обещания за пари, сигурност и светло бъдеще. И в замяна на какво? На най-ценното... Как можа да му повярва! Но тогава беше друга жена, окаяна и безпътна. Като всички останали...

Само че тя не беше като другите. Опълчи се и той беше принуден да ѝ предложи компромисен вариант — работа на скромна икономка и гледачка на сина му, пренебрегната и забравена там долу, в кухнята. Не му беше минало през ум, че жена като нея няма да се примири с такъв живот и няма да остане вечно в сянка.

Маргарет излезе от къщата на Ван ден Мейде и спря на каменното стълбище, което водеше към плажа. Вдигна ръка, за да

предпази очите си от силните лъчи на слънцето, и плъзна поглед по златистото крайбрежие. Около яхтата на господин В. като работливи мравки се рояха организатори и служители, нетърпеливи да допринесат, с каквото могат към подготовката за партито. Сервилни слуги, те бяха заслепени от богатствата и властта му и изобщо не подозираха на какви безчинства бе способен господарят им.

Планът ѝ беше коварен. Безбожен. Но отмъщението си беше отмъщение и той го заслужаваше.

— Ралф! — извика тя и огледа плажа.

Не получи отговор, затова слезе още няколко стъпала и отново го извика. След секунди съзря дребната фигурка на момчето, което се зададе по плажа. Маргарет се усмихна — всеки път, когато го видеше, сърцето ѝ се изпълваше с радост. Всичките тези години не бяха напълно пропилены. Детето ѝ махна и тя отвърна на поздрава му.

— Какво прави цяла сутрин? — попита тя, когато Ралф приближи.

В червената му кофичка шаваха рачета с керемидено оранжеви черупки.

— Къде е Жан? Искам да му ги покажа! — развълнувано каза момчето.

— Не е тук, миличък.

Ралф вдигна кофичката високо, сякаш бранеше безценната плячка от крадци.

— Мислиш ли, че на тате ще му харесат?

Маргарет преглътна. Ралф издигаше в култ господин В., защото вярваше, че е единственият му жив родител. Открай време му го втълпяваха. Кога ли щеше да настъпи мигът на истината...

— Сигурна съм — отвърна тя. — Хайде да влезем, моето момче. Трябва да се изкъпеш и преоблечеш.

— Мога ли и аз да отида на тържеството?

Тя поклати глава.

— В никакъв случай. Нали чу какво ти каза господин В.

— Каза, че съм още малък...

— И има право.

— И все пак? — умолително попита Ралф с надеждата, че госпожица Дженсън отново ще му угоди.

— Казах не и точка по въпроса. — Като стигнаха до стаята на момчето, тя го погледна с усмивка. — Пък и ние няма да скучаем тук, нали? Само двамата ще сме си. На твърда земя. Нали знаеш, миличко, че морето поднася какви ли не неприятни изненади?

ВТОРА КНИГА
2009 — 2010

Лори

Шофьорът на таксито, което Лори хвана от летище „Мурсия Сан Хавиер“, беше кльоцав испанец на средна възраст, с орлов нос и гъсти вежди. На огледалото за задно виждане висеше молитвена броеница, а тапицерията беше пропита със сладникав мирис на лимони или ванилия. Смрачаваше се. От двете страни на шосето се издигаха мрачни планини, а колата бръмчеше по лъкатушещия път, вдигайки прахоляк до небесата.

Взеха един остър завой, после още един и започнаха да се изкачват. Пътят стана стръмен. Лори свали прозореца и вдиша с пълни гърди от непознатия въздух. Щурците я посрещнаха с вечерна песен. Лъхаше на море.

Беше прелетяла през цял океан и прекосила половината свят. Четирийсет и осем часа не спря да мисли за спасителя си. Затвореше ли очи, виждаше лицето и ръцете му, кожената гривна, грозния белег на горната устна. Случилото се между тях беше като сън или измислен разказ — непознатият сякаш бе герой от любимите ѝ романи. Каква целувка, каква страст... Кой беше този неустоим мъж? Защо ѝ се беше притекъл на помощ?

Срамът току нахлуваше в розовата аура на горещия спомен. Чувстваше се гузна, защото не се съгласи да излъже и да спаси Рико с фалшиво алиби, а и защото беше нарушила клетвата си и му беше изневерила. Имаше чувството, че е загърбила всичките ценности, които я ръководеха вече седемнайсет години. За пръв път се беше отдала изцяло на чувствата си и беше проумяла, че важните принципи в живота ѝ нито веднъж не я бяха дарили със задоволство и щастие. Това ново, шеметно усещане я окриляше и водеше към непознати хоризонти.

Кой беше този непознат? Кой?

Лори опипа с палец пръстена, който Рико ѝ беше дал. Сякаш беше изминал цял век и сякаш ставаше дума за друга Лори...

Минаха покрай сгушена в полите на планината църква в червено и бяло. Фаровете я окъпаха в златиста светлина и я оставиха в прегръдките на нощния мрак. Край пътя имаше кутия, осветена от самотна, мъждукаща свещица: олтар в памет на загинало дете, паднало от ръба на пропастта. Колата криволичеше по острите завои, катереше се по-нависоко и по-нависоко и монотонното ѝ бръмчене унасяше Лори.

Когато се събуди, луната сияеше в центъра на небето. Таксито трополеше по черен, чакълест път. Наоколо цареше пустош. От двете страни се редяха овощни градини и крайпътни дървета, чиито клони им махаха. След малко съзря силуета на бабината къща с маслиновата горичка отстрани. Единствената светлина идваше от мъждивата крушка на верандата.

Лори благодари на шофьора на испански и взе багажа си. Червените стопове изчезнаха надолу по пътя и тя се заслуша в тишината.

Откъм къщата не долиташе никакъв звук и когато почука на вратата, имаше чувството, че разбужда не само баба си, а и спящите хълмове. Най-сетне лампата светна. Към вратата се затътрузиха мудни стъпки, придружени от тихичко скимтене.

Вратата изскърца и отвътре изхвърча малко кученце, което отърка влажната си муцуна в краката ѝ.

— Пепе! Бързо вътре! Ах, ти! — извика старицата.

Лори потупа кученцето по главата, а то подуши коленете ѝ. Лицето на Корасон беше бледо и набръчкано от времето и преживените загуби. Обличаше се само в черно, откакто съпругът ѝ, дядото на Лори, беше починал преди петнайсет години. Дори под смътната светлина на верандата си личеше, че очите ѝ искрят от щастие.

— Лориана! *Querida*, миличка моя! — Протегна ръце с насълзени от емоции очи.

Двете се прегърнаха, но момичето внимаваше да не я притиска твърде силно — да държиш Корасон в ръцете си беше все едно да държиш наръч крехки, сухи съчки. Баба ѝ я погали по лицето и буйната грива и я целуна по челото.

— *Has crecido!* — възкликна тя и хвана ръцете ѝ. — Колко си пораснала само! *Te heche de menos*, Лориана. Много ми липсваше.

Влязоха и Корасон сипа на Лори паничка със зеленчукова яхния, която ѝ се стори много вкусна след дългия изтощителен път. Наля ѝ уханен билков чай и двете поговориха за детските спомени на момичето от Испания (или както Корасон я наричаше, „родината ѝ“) и за причината да се върне след толкова години. Лори не се впусна в подробни обяснения около напрегнатите взаимоотношения с баща си, но подозираше, че Корасон е доста по-запозната със случая, отколкото всъщност показваше.

Макар че беше прескочила деветдесетте, баба ѝ беше голяма хитруша. От чая ли, от яхнията ли, а може би и от преумора, но Лори се размекна и започна да излива душата си: сподели ѝ за доведените си сестри, за това колко ѝ липсва майка ѝ, за надеждите си и за Рико, за убийството и ареста... Спести ѝ случката с Диего Маркес и спасителя ѝ със странния акцент.

Старицата я изслуша търпеливо и каза:

— Радвам се, че дойде при мен. Тук ще ти се случат важни неща. Усещам го с мозъка на костите си. — Погледна надолу към Пепе и добави: — Нали така, *chiquita*?

Лори отиде в стаята си малко след полунощ. До леглото с чаршафи на цветя имаше малък квадратен гардероб и дървено бюро с лампа, на чиято слаба, мъждива светлина не можеше да се чете. Над леглото беше закачен изящно резбован кръст.

Таванът беше полегат, с дебели черни греди, а подът — грапав и хладен под босите ѝ крака.

Отвори прозореца. Въздухът беше изпълнен с благоухания и покой. Отпред се простираше нещо като двор, а в далечината я съзерцаваха планини, по-древни от света. Лори вдиша ароматите на нощта.

Всеки път, когато я споходеше образът на непознатия спасител, тя изпитваше приятен трепет, който я плашеше. Вълнението не я оставяше на мира, не ѝ се ядеше, не ѝ се спеше... Сигурно на това хората казваха любов... Но тя дори не знаеше името му!

Пълната луна сребрееше в мастиленото небе. Лори се загледа в сиянието ѝ и си представи, че и той се вира в същото това небе и луна и че погледите им се срещат.

Затвори очи. Сърцето ѝ запрепуска. Привидя ѝ се лицето му и като че ли дочу гласа му. Чувстваше се като омагьосана. По тила ѝ, точно където я бяха докосвали пръстите му, лазеха тръпки. Колко уверен беше допирът му. И колко обещаващ.

Лори облече бялата си памучна нощница и се вмъкна под завивките. Бяха студени и леко влажни. Не можеше да заспи и очите ѝ се взираха в мрака. От възглавниците се носеше мирис на застояло.

Изтекоха десет минути, после двацет. Тъкмо да се унесе, и вълната на възбуда отново я завладя. След половин час седна в леглото и светна лампата. Огледа стаята, постоя няколко минути така, после загаси светлината и си легна.

Гърдите ѝ се надигаха на пресекулки. Зърната им се бяха втвърдили под меката памучна нощницата и през тялото ѝ премина ток, когато ги докосна. Тръпките насочиха ръцете ѝ надолу, към влажните слабини. Ахна от собствения си допир. Пръстите ѝ се насочиха към една туптяща, свръхчувствителна точка и когато я притиснаха, от гърдите ѝ се изтръгна приглушен стон. Представи си как непознатият я милва и прониква в нея, а езикът му обхожда най-интимните кътчета на тялото ѝ. Уви, целувката им в колата беше кратка. Огънят на плътта ѝ лумна и забушува, тя изви сладно гръб и се отдаде на мощната, разтърсваща вълна на екстаза. После се отпусна изнемошляла и полежа в сладък унес.

Отиде в банята, за да се измие. Загледа отражението си в огледалото. Никога не бе виждала очите си толкова тъмни, по-тъмни и от катран.

Обля я вълна на срам. Беше чувала, че някои хора се докосват сами... Но това беше грях и не биваше да се повторя. Наплиска се със студена вода и се върна в стаята.

Затвори очи и потъна в непробуден сън.

Аврора

Девическото училище „Света Агнес“ беше масивна, невзрачна сграда в сърцето на Лейк Дистрикт^[1]. Неприветливото сиво здание с островърхи кули се издигаше в съседство до шистова каменоломна. В очите на Аврора по-грозно и депресиращо място просто не съществуваше.

Шофьорът сви по внушителната алея, заобиколи каменната статуя, чиито крака киснеха в овално езерце със зеления вода, и спря пред главния вход. Аврора едва дочака да запали цигара, размишлявайки върху следващата си стъпка. Щеше да се постарее да я изключат и толкова. Не би изкарала тук и една седмица. Родителите ѝ явно нямаха представа от тази дупка. Изпращаше снимка на Том и той скоростижно щеше да я измъкне отгук. Малко крокодилски сълзи при първото обаждане у дома и всичко щеше да приключи.

По алеята се зададе жена със сивкава, късо подстригана коса. Сиво, сиво, сиво — дори небето беше сиво. По-депресиращо — накъде?

— Какво ще обичате? — попита я лелката с отчетлив британски акцент. По горната ѝ устна чернееше мъхнато мустаче, а устата ѝ беше по-стисната и от кучешки задник.

Аврора духна цигарения дим в лицето ѝ и заяви с нагъл тон:

— Нова съм. Аврора Наш.

Дамата настръхна от безочливото ѝ поведение.

— Очаквахме ви утре.

— И какво сега, да опъна палатка на поляната ли? Заведете ме в стаята ми и ми покажете къде има телефон.

— На девойките не е позволено да пушат — каза жената. — Сигурна съм, че ще проявите разбиране.

Аврора дръпна от цигарата си.

— Надали.

Жената изтръгна цигарата от пръстите ѝ, хвърли я върху чакъла и я стъпка с грубата си обувка.

— Ехо! Какво става тук?!

— Казвам се госпожа Дърдън и съм възпитателка в пансиона. От сега нататък ще слушате всяка моя дума. В противен случай ще съжалите, че сте попаднала в училището ни.

— Не думай! — смънка Аврора.

— Последвайте ме.

Госпожа Дърдън влезе през главния вход, а Аврора се затътри след нея. Възпитателката имаше многогодишен опит с разглезени тийнейджърки. Чужденките бяха най-голямата напаст. Имаха си какви ли не: принцески, наследнички, щерки на шейхове и петролни барони, но най-неприятни бяха американските лигли с известни родители. Тазгодишното попълнение обещавахе куп главоболия.

Аврора се зачуди защо никой не се затича да вземе багажа ѝ. Къде се беше дянал портиерът? Наложил се сама да влачи чантата на колелца „Луи Вюитон“. Озоваха се в просторен салон. От стените я наблюдаваха мрачни портрети. Грамадната камина студенееше, непалена от памтивека. Повечето врати бяха затворени. Из въздуха витаеше противна смрад на готвено.

— Следобед ще се запознаете с директорката — информира я госпожа Дърдън и тръгна нагоре по стълбите. — Ще я уведомя, че сте пристигнали.

— Екстра — измрънка под носа си Аврора и се огледа. — Къде е асансьорът? — Спря и се облегна на широкия махагонов парапет.

Госпожа Дърдън я изгледа възмутено.

— Не разполагаме с подедни съоръжения. Ако не можете да се справите, оставете багажа тук и го качвайте на части. — Хвърли поглед към чантата ѝ. Ако това американче мъкнеше алкохол и наркотици, щеше много скоро да се раздели с тях. — Ще трябва да си вземете пътнически куфар. Тази... торба не е подходяща за една дама.

Аврора потръпна само при мисълта за старомоден пътнически куфар и попита:

— Не можете ли да накарате някой от хората си да качи багажа ми?

Посрещна я ледовита усмивка.

— Насам, моля!

Тръгнаха по коридора на горния етаж. Една врата се отвори със замах и шумна групичка момичета се затича покрай тях.

— В коридора не се тича! — извика госпожа Дърдън.

Момичетата забавиха крачка и хванати под ръка, влязоха в обширно помещение, навярно трапезарията. Аврора забеляза подредените в строги редици маси и отново я лъхна противната миризма на готвено.

— Няма ли си собствени дрехи? — попита тя. Сивите поли и безформените пуловери изглеждаха ужасно. — Отвратителна гледка!

— Това е училищната униформа — уведоми я госпожа Дърдън.

Подминаха няколко врати и възпитателката спря.

— Това е общата спалня.

— Дайте да се разберем — подхвана Аврора. — Първо на първо, няма да облека тъпата ви униформа. Аз държа на стила си. И второ, няма начин да спя в обща спалня. Настоявам за лична стая. Убедена съм, че баща ми е платил за такава!

Госпожа Дърдън се подсмихна.

— Тук се спи в обща спалня. Ще свикнете.

Още с отварянето на вратата Аврора осъзна с абсолютна сигурност, че това със свикването не би могло да стане. Вътре имаше поне десет легла! Помещението приличаше на гадна болнична стая. Къде щеше да държи всичките си дрехи? До всяко легло имаше малко гардеробче, което в никакъв случай не би ги побрало. Що за дупка беше това?

Госпожа Дърдън стигна до прозореца, спря и кимна към едно от леглата.

— Това е ваше. — Опознавателната обиколка ѝ доставяше удоволствие. По лицето на Аврора Наш се четеше безумен ужас. — Ще помоля някое от момичетата да ви разведе из пансиона. Такава е практиката. Тя ще ви помогне и с разопаковането на багажа. Като се настаните, ще ви уредя среща с госпожа Стокър-Лийч.

Възпитателката си тръгна и Аврора я изби на плач. Липсваше ѝ Ел Ей, липсваше ѝ баща ѝ, липсваха ѝ ласкавите вълни на океана и топлото слънце. Липсваха ѝ дори Фара и Джена. Как се беше озовала тук? Как можаха да я пратят в това забутано място? Загледа се през прозореца. Ръмеше. На хокейното игрище тичаха момичета с тъмносини поли, а дебелият физкултурничка надуваше неистово

свирката. Отвъд училищните порти се издигаха сиви и бездушни възвишения, а затворническата ограда пазеше каменната бастилия от света. По пътя се беше нагледала на хълмове, хълмове и още хълмове. Недоумяваше как е възможно да живееш в такова депресиращо място повече от пет минути.

Сред мъртвешката тишина на празната спалня Аврора се почувства истински самотна. Вината беше нейна, но не бяха ли попрекалили тези нейни родители? Така ли се изоставя родна дъщеря?

Загледа се в отражението си върху прозореца. Струйките дъжд приличаха на стичащи се сълзи. Реши да се стегне и да не се поддава на унинието. Трябваше да измисли бърз план за действие.

Екскурзоводката ѝ беше момиче на име Фран Харингтън, най-голямата задръстенячка от Зубървил. Косата ѝ беше с миши цвят, а лицето ѝ беше от невзрачно по-невзрачно. От нея, както и от цялото училище, лъхаха скука и досада. Аврора не можеше да се примири, че е заточена тук и пропуска толкова много купони и момчета. С удоволствие би изучакала някого. Ала тук нямаше пукнато момче!

От пристигането ѝ беше минала седмица и вече влизаше в крак с порядките на „Света Агнес“. Съученичките ѝ бяха дъщери на търговски магнати, правителствени клечки, царски особи... Скучни или не, тяхното бъдеще беше осигурено. В сравнение с тях щерката на Том Наш и Шерилин Роуз беше кръгла нула. Освен това всичките бяха подмазвачки и никога не се бунтуваха за нищо. Повечето от момичетата в нейната спалня бяха англичанки с превзети имена. Даскалиците — дърти кокошки с лош дъх — я ненавиждаха. Само господин Фолкс, преподавателят по химия, беше що-годе свестен и дори малко секси. Първият и единствен път, в който се беше опитала да флиртува с него, Аврора обърка сместа и предизвика експлозия в лабораторията. Госпожа Стокър-Лийч беше вещица и половина. Нима от човек с такова благозвучно име можеше да се очаква друго?

Вторник следобед. По програма — тренировка по хокей с Юджини Бофърт.

Юджини Бофърт беше голяма гад. Дъщеря беше на непозната на Аврора сценаристка, ала очевидно прочута на великобританска земя. Тя крачеше надуту, сякаш дворът ѝ беше бащиния, следвана от тайфа ревностни последователки, които попиваха всяка нейна дума. Още от самото начало Юджини възприе Аврора като враг. В час я зяпаше с

неприкрита злоба, а докато обядваха в трапезарията, клюкарстваше по неин адрес и се кискаше с дружките си. Но на нея не ѝ пукаше. Кретените не я интересуваха. Юджини непрекъснато се хвалеше, че прекарала миналата лятна ваканция на сноуборд курорт в компанията на принц Уилям и Кейт Мидълтън. Едва ли би ѝ се налагало да се перчи така, ако въпросните госпожички ѝ бяха истински приятелки. Аврора можеше да разказва с часове наред за познанствата си с богати и известни личности, но тя беше над тези неща. Тези гъски нямаха представа за холивудските кревати, през които беше минала. А това би бил чудесен повод за завист и злословие!

Никога не си беше падала по спорта и затова изглеждаше ужасно отегчена в екипа си на вратар. След минута игра Юджини Бофърт я заблъска със стика в краката.

— Майната ти! — не се сдържа Аврора, когато кръстосаха стикове.

— Майната ти на теб! — изсъска Юджини. За нея спортът беше религия и победата беше въпрос на живот и смърт.

Аврора чакаше да дойде краят на играта, за да се скатае в храстите и да изпуши един джойнт. Хрумна ѝ да счупи пиццалите на Юджини, за да я отстранят преждевременно. Заби стика си в краката ѝ и Юджини извика от болка. Дебелата учителка по физкултура дотича и наду свирката право в ухото ѝ.

— Вън! — изрева тя с пламнало лице и посочи пейките.

Юджини изглеждаше доволна от наказанието на омразната американка, тъй като за нея беше голям позор да те изгонят по средата на мача. Аврора не знаеше да се смее ли, да плаче ли. Трябваше да измисли нещо много по-скандално, за да се прибере по-бързо у дома. Телефонното ѝ обаждане до Том миналата седмица беше безрезултатно — той бързаше за спа процедури и държеше да не изпуска часа си. Колкото и да се беше жалвала, че заточението в „Света Агнес“ е по-ужасяващо и от смъртна присъда (тук дори не можеше да се надява на смъртоносна инжекция), баща ѝ запази позицията си непоклатима: можело да обсъдят въпроса след месеца и нито ден по-рано. Май я вземаше за прекалено наивна...

На пейката до нея седеше непознато момиче с дълга черна коса, бледа кожа и стегнато, дребничко телце.

— Ти защо не играеш? — попита Аврора.

— Не обичам да спортувам — обясни момичето, без да си направи труда да вдигне поглед. Четеше някаква книга на друг език.

— Какво четеш? — полюбопитства тя. В този миг мерна господин Фолкс на път за лабораторията и веднага се поразгърди, за да разкрие малко повече плът.

— Книга — отвърна момичето. Имаше лек акцент.

— Французойка ли си?

— Браво на теб.

На Аврора ѝ допадна очебийното безразличие на чужденката и тя протегна ръка.

— Аврора Наш.

Момичето отлепи поглед от книгата си. Беше изумително красива, с идеална млечнобяла кожа, кървавочервени устни и котешки зелени очи.

— Знам коя си. Мърморещата американка. Истински ли е тенът ти?

Аврора не се засегна.

— Чиста доза калифорнийско слънце, скъпа моя. И на теб би ти се отразило добре.

— Не ми харесва.

— Много ти благодаря.

Момичето отново се зачете.

— И аз мразя спортовете — каза Аврора. — Ти как се наложи да не играеш?

— Отказвам да изляза на игрището.

— Страшна тактика.

Чужденката затвори книгата със замах.

— Освободена съм от часовете по физкултура. Родителите ми имат приятел лекар. Написа ми извинителна бележка.

— С каква диагноза?

— Най-елементарната — липса на колективен дух.

Аврора се разсмя.

— А какво не ти липсва?

— Нищо, което ми трябва.

— А да ти трябва случайно малко тревичка?

Момичето присви очи.

— Нали не си въобразяваш, че ще станем дружки?

Аврора издърпа нагоре грозните, боцкащи чорапи.

— Все ми е тая.

— Защото не съм дошла тук да завързвам приятелства.

— Твоя си работа.

Поседяха мълчаливо, наблюдавайки необузданата радост на Юджини Бофърт след всеки гол в полза на отбора ѝ. По едно време момичето се обърна към нея и протегна бялата си ръка.

— Аз съм Паскал Деверо.

Аврора стисна ръката ѝ.

— Приятно ми е.

— И още по-приятно ще ти става.

— О! И защо?

— Защото си стиснахме ръцете. И от тук насетне това свято местенце го очакват интересни промени.

---

[1] Лейк Дистрикт — планински регион с езера в Северозападна Англия. Обявен за национален парк през 1951 г. — Бел.прев. ↑

Стиви

Стиви прие ролята. Предлагаха ѝ я на тепсия — ролята, за която си мечтаеха хиляди момичета. Включително Биби Райнър.

— Биб, толкова ми е неудобно — каза гузно тя, когато ѝ предложиха официално. — Ти искаше да играеш Лорън. На мен не ми е тук мястото...

Усмивката не падна от лицето на Биби. Не изпита завист, макар самочувствието ѝ да беше накърнено. Стиви нямаше представа защо приятелката ѝ толкова искаше ролята, но явно възприемаше и този провал като поредното неуспешно прослушване.

— Вземи ролята, Стиви — насърчи я тя и я прегърна. — И да откажеш, няма да я дадат на мен.

Но на Стиви ѝ беше съвестно. Никога не се беше надявала на актьорска кариера и шансът падна съвсем изневиделица. За нейна изненада сценарият като цяло я интригуваше и всички я уверяваха, че има талант и ще е престъпление да не се пробва. Какво губеше? Студиото от години търсело пълната противоположност на русокосите, синеоки калифорнийки и най-накрая я беше открило в лицето на Стиви. След като най-последно беше склонила да замени очилата си с контактни лещи, самобитната ѝ красота беше впечатлила всички.

— Биб, толкова съм ти задължена!

Биби стисна ръката ѝ, убедена, че и нейният звезден миг ще настъпи. После помоли Стиви за малка услуга. Снимките на „Лъжи ме“ бяха в Лос Анджелис, където от студиото щяха да ѝ подсигурят скромно апартаментче. По-малкият брат на Биби се беше установил в града, но отдавна не му бяха възлагащи роля. Затънал беше в дългове и спеше по диваните на приятели. Та молбата на Биби беше приятелката ѝ да го приюти за известно време.

Стиви нямаше против и се съгласи.

След шест седмици се озова на снимачната площадка. Продуцент на филма беше Дърк Майкълс, холивудска знаменитост и богаташ. Стиви не беше смогнала дори да разопакова багажа си и нощите в Ел Ей се заредиха с не повече от четири часа сън. Събитията се развиваха невероятно бързо — името ѝ се превърна в обществена собственост в рамките на дни, физиономията ѝ цъфна из страниците на Гугъл, а куп позабравени приятели мигом започнаха да ѝ звънят и да тръбят колко близка я чувстват. Занизаха се покани за партита и приеми, наградни церемонии и фотосесии и дори не ѝ оставаше време да проумее, че се е превърнала в любимка на свят, който открай време заклемяваше като пошъл. Разнасяха се горещи слухове за най-сексапилната изгряваща актриса в града: Стиви Спелър — следващата велика британска звезда, съчетаваща наперения лондонски чар на Кийра Найтли със съдържания интелект на Натали Портман.

След непохватната си изява на първото прослушване с Биби, Стиви се впусна в играта с изненадваща охота. Първото ѝ изпълнение на снимачната площадка беше съпроводено с вълни на страх и усещане за непростим фалш, но преди да се вцепени от паника, режисьорът извика „Стоп!“ и сцената беше готова. Цял живот се беше справяла задоволително с доста неща, но никога не беше блестяла. Ала потопеше ли се в ролята си, заживяваше живота на героинята и се чувстваше в свои води. Само така успяваше да прокуди от съзнанието си мислите за миналото. Гледаше се на екрана и изпитваше удивление от собствените си превъплъщения, а и научаваше нови неща за себе си.

Беше слънчева сряда, съвършена холивудска утрин, и Стиви се намираше в кабинета на агента си. Марти Кинг управляваше цял отбор суперзвезди. Не можеше да повярва, че точно той беше проявил интерес към нея, а когато каза на Биби по телефона, приятелката ѝ ахна: „Направо ме шашна!“ Марти Кинг беше прочут с дарбата си да открива изгряващи звезди по пътя им към върха. Беше агент на най-големите холивудски знаменитости — включително и на Коул Стийл. В детството на Стиви филмите на Коул бяха сред най-ценните попълнения в домашната колекция на семейство Спелър. И ето че имаха общ агент!

— Имаш ли си приятел? — интересува се Марти. В първия момент Стиви си помисли, че въпросът е целенасочен, но агентът я гледаше напълно сериозно от другата страна на бюрото. Той беше червендалест и с гъста рижава коса. Личеше си, че на младини е бил красавец, а сърдечната му усмивка беше рядко явление в този град.

Сети се за Уил, който не остана доволен от новината, че се преселва в Ел Ей.

— Не съм много сигурна...

— Значи нямаш.

Той извади с нокът нещо измежду зъбите си и го проучи внимателно, преди да го лапне. Явно нехаеше за впечатлението, което би й направил.

— От тук нататък е важно с кого те свързват — продължи той. — Стиви Спелър е еталон за класа. Някакъв си пикльо, за когото не ти пука, не ни изнася.

— Кой е казал, че не ми пука?

— Аз. Познавам ли го?

— Не.

— Хубаво. Точно тези, дето ги познавам, ми причиняват най-големи главоболия. Послушай ме и не се обвързвай. Безкрайно ще ми улесниш живота, пък и за теб ще бъде по-добре.

— Добре.

— С твоя външен вид и талант тепърва ще се издигаш. А сладкият ти акцент ще ти докара куп въшливи от пари продуценти.

Стиви се засмя. Той дори не се усмихна.

— Да си чувала за Зандър Джейкъбсън?

— Да. — Той беше доста привлекателен актьор и режисьор към трийсетте. Миналата пролет го бяха номинирали за „Оскар“.

— Мисля да те пратя при него. — Марти нави ръкавите на ризата си. — Новият му проект е само като за теб. — На вратата се почука.

В офиса надникна симпатична блондинка.

— Рита Клей ви търси. Казах й, че сте ангажиран, но тя ме накара да обеща, че лично ще ви предам.

— Благодаря, Дженифър.

Когато секретарката затвори вратата, Стиви попита:

— Та, какво за Зандър Джейкъбсън?

— Хвърли око на сценария, мисля, че ще ти допадне. Аз ще се свържа с него. Сигурен съм, че ще одобри предложението ми.

— Какво знаеш за Линъс Позън? — изведнъж попита Стиви.

Марти се облегна и присви очи. Едната стена на офиса му беше стъклена и разкриваше зелените върхове на палмите, които се олюляваха от топлия бриз.

— Защо питаш?

Стиви вдигна рамене.

— Ако те интересува, не се очаква скоро да работиш с него — заяви Марти. — Срещата ли си го лично?

— Миналата година в Ню Йорк. Предложи ми работа. Реших, че трябва да ти го кажа.

— Каква работа?

— Даде ми визитката си, но не му се обадох.

— Имаш ли представа в кой бранш е?

— Режисира екшън суперпродукции.

— Точно така. С две думи, не е по твоята част.

— Е, да...

— От мен един съвет. Стой настрана от него.

Уил Гарднър я чакаше пред входа. Братът на Биби щеше да пристигне същия следобед, затова първата ѝ реакция беше на раздразнение. Трябваше поне да ѝ се обади.

— Здравсти, хубавице! — Той я прегърна и целуна по устните.

— Какво правиш тук? — попита Стиви.

— Нужна ли е друга причина, освен тази? — Прегърна я през кръста и отново я целуна. Умираще от жегата и блузата беше полепнала по потната ѝ кожа на гърба. Искеше единствено да влезе под душа, да се преоблече в широка фланелка и да остане насаме с мислите си. Преживяла беше трескава седмица и Уил беше последният човек, когото искаше да види. И все пак нямаше как да не го покани.

— Заповядай. Извинявай, че е разхвърляно...

Апартаментът ѝ беше в непретенциозен жилищен блок, подобен на мотел. Едноетажната кремава сграда беше под формата на L, с басейн в двора. Всяка сутрин плуваше, хапваше здравословна закуска и преговаряше репликите за предстоящите сцени.

Щом влязоха, Уил отвори хладилника и надигна кутията с ябълков сок. Избърза уста с ръка и придърпа Стиви в обятията си. Тя нямаше търпение да вземе душ и да се преоблече, но Уил не я пускаше.

Докато се любеха, той не спря да ахка и охка — разкошна си, адски ми липсваше, тялото ти ме влудява, ненадмината си в леглото... Чудеше се как да реагира и как да му каже да ускори темпото, та да свършат по-бързо. От самото начало Уил влагаше много повече чувства от нея. Раздялата щеше да е неприятна, но и не биваше дълго да го заблуждава.

Най-сетне приключиха и Уил отиде в банята. Стиви се възползва от възможността да звънне на Биби. Искаше да я предупреди за Линъс. Напоследък приятелката ѝ не беше същата. Държеше се някак хладно.

Били вдигна телефона на четвъртото позвъняване.

— Стив! Какво правиш?

Стиви придърпа чаршафа и легна.

— Уил е тук.

— Сериозно? Нали уж щяхте да я карате кротко?

— Уж. — Тя въздъхна и разтри слепоочието си. — При теб как е?

— Тъкмо се канех да ти звънна. Имам голяма новина!

— Хайде, изплюй камъчето! — нетърпеливо рече Стиви с надеждата, че са ѝ дали роля.

— Нанасям се при Линъс! Ще живеем в къщата му в Бевърли Хилс!

— Не знаех, че сте заедно.

— Хем сме, хем не сме. Ако не друго, спим заедно. Е, не знам дали съм единствената... Но и не ме интересува. Сигурна съм, че ме харесва. Инак защо ще ме кани да живея с него? Обещавал ми е да ме свърже с всички големи кастинг агенти и просто няма как да не се прочуя! Удари и моят час! Ще ставам звезда!

Стиви онемя. Не знаеше какво да каже.

— Толкова се радвам, че ще живееш наблизо — най-сетне продума тя. Друго не ѝ дойде наум.

Биби и Линъс — гаджета? Що за чудо беше това!

— Така хубаво ще си живеем! — възкликна приятелката ѝ.

Уил отвори вратата на банята и прекоси спалнята гол.

— О, да. Хайде, чао, трябва да затворям. Ще ти звънна по-късно, става ли?

— Става.

Стиви затвори телефона. Въпреки облака топла пара, нахлул от банята, тя усети, че трепери.

Лори

Лори се промени по време на престоя в Испания. С течение на времето тишината се просмука в тялото ѝ, спокойствието и уединението донесоха дългоочакваната отмора на изтормозеното ѝ сърце. Дълги часове се разхождаше из маслиновите горички, четеше книги на майчиния си език, скиташе из тесните улички на съседното село и играеше с кучето. Чак сега разбираше колко благотворна може да е самотата.

Рико Маркес постоянно присъстваше в мислите ѝ. В един момент се тревожеше за него и се питаше как е, в следващия я обземаше свиреп гняв заради опасността, която бе довел буквално до прага ѝ. Дали е знаел за посещението на Диего? Дали той не го беше изпратил? В сънищата ѝ се прокрадваха ужасяващи спомени за гангстерите, за хищническия глад в очите им, за варварските им заплахи, за злата участ, която можеше да я сполети, ако спасителят ѝ не се беше появил...

Признателността ѝ към мъжа, чието име дори не знаеше, растеше ден след ден. Мисълта, че може би вече няма да го види, я влудяваше. Прибереше ли се в Ел Ей, на всяка цена щеше да го издири. Нямахше представа как, но щеше да направи всичко по силите си.

Корасон може и да беше стара, но умът ѝ беше остър като бръснач. Често седяха на верандата, пийваха лимонада, играеха карти и си говореха за детството на Тони. Понякога просто мълчаха, заслушани в песента на щурците или тихото дрънкане на радиото. Лори научи рецептите, които майка ѝ бе приготвяла в доброто старо време. Тя ги беше научила в същата тази къща. Понякога имаше чувството, че стъпва по нейните следи. Корасон се беше грижила за майка ѝ като за свое собствено дете. Една вечер баба ѝ я попита:

— Нали знаеш, че Тони много те обича?

Приготвяха вечерята — осолен хляб, люти и сладки чушки, понаситено червени и от вишни. Лори кълцаше червен лук и очите ѝ

пареха. Корасон съзря и истински сълзи, но премълча.

— Напоследък му е доста трудно — добави баба й.

— Знам.

— Побърза да се ожени повторно, защото вярваше, че така е най-добре. Искаше да се чувстваш сигурна у дома.

— По-скоро побърза да замени мама — не успя да се сдържи Лори.

Корасон остави ножа.

— О, Лориана, това не е вярно. Тони се бореше до край. Но не знаеше как да ти е и майка, и баща.

— Затова реши да се откаже и от двете! — Колкото и да искаше да се отърси от мъката и огорчението, те не спираха да я разяждат.

— Когато Мария се разболя, сякаш някой изтръгна сърцето му. С очите си го видях, *querida*. То тупна в краката му в кървава локва и знаех, че колкото и да се мъча, не мога да го върна...

Лори заби ножа в дъската за рязане и замълча.

— Трябваше да те опази някак — продължи Корасон.

— Да ме опази от какво? От собствения ми избор?

— Може би.

— Но аз не искам да ме пази! — Ръцете й се разтрепериха. Не искаше повече да води този мизерен живот. Никой никога не й беше казал, че светът би могъл да й предложи и да я научи на много повече. Докато не се беше появил той. — Искам да съм нещо повече от една бедна нещастница без майка.

Корасон поклати глава с неизмерима тъга в очите.

— Грешиш, *querida*. Ти не си такава.

— Мразя Анхелика. — Дори хвърли зеленчуците в нагорещения тиган и синкавият пламък облиза стените му. — Мразя и дъщерите й. Ако не бяха те...

— Не бива да виниш Анхелика. Смъртта на майка ти промени Тони. Мария беше любовта на живота му.

Дори кимна и прехапа устни, за да удържи напирещите сълзи.

— Не знам какво му е минавало през главата — продължи Корасон, — но разбирам защо е решил да се обвърже с Анхелика. Тя е силна, поема нещата в свои ръце...

— Тази жена е зла и неразумна! Пропиля всичките ни спестявания...

— Тази жена е съпругата на баща ти. — Корасон не откъсваше очи от нея. — Независимо дали ти харесва или не.

След малко баба ѝ я прегърна с измършавялата си ръка.

— Хайде стига. Нали ти обещах, че те чакат хубави неща? На моята възраст отдавна съм се научила да вярвам на инстинктите си. — Целуна я по главата и добави: — Имай търпение. Имай търпение, Лориана.

Лори пътуваше с автобуса до Мурсия два пъти седмично. Не беше разглеждала града по тъмно, затова на следващата вечер Корасон я подкани да излезе.

— А ти какво ще правиш?

— Иди се позабавлявай. Аз съм добре тук — усмихна се баба ѝ и се настани в любимия си стол с радиото до нея. — Погледай реката вместо мен.

В Мурсия имаше фиеста и по улиците се лееха реки от искрящи цветове. Песните и факлите на облечените в парадни костюми местни жители съживяваха въздуха и изпълваха атмосферата със заразителна ведрост. Лори беше разпуснала черния водопад на косите си и те се диплеха на раменете ѝ. Жълтата ѝ рокля беше със семпла кройка, а слънчевият ѝ загар беше придобил кехлибарен цвят. На ушите ѝ лъскаха две малки кръгли обички. Мина по внушителния Мост на опасностите, като спираше да погледа катранено златистото течение на река Сегура. Отвъд покривите на къщите и високата кула на готическата катедрала планинските вериги се домогваха до небето. Лори си представи непознатия до себе си. Би потърсил ръката ѝ и би опипал пулса ѝ, подлудявайки кръвта ѝ.

Седна в едно кафене на *glorieta*, градския площад, без да забележи настоящия поглед на жената на бара, която надникна в малко тефтерче с кожени корици и тръгна към нея. Лори си поръча чаша червено вино, което беше толкова гъсто и смолисто, че лепнеше в устата като сироп.

— Извинете? — заговори я нечий глас на испански.

Лори вдигна поглед и видя ослепително красива жена, по-възрастна от нея, със стелеща се лъскава черна коса до средата на

гърба. Лицето ѝ беше с фини черти, изящни високи скули и голяма бенка на едната буза.

— Може ли да ползвам пепелника ви?

Лори не пушеше и ѝ го подаде.

— Заповядайте.

Жената издърпа стола до момичето и седна на масата.

— Десидерия Гомес — представи се тя. — Надявам се да не ви преча.

Лори стисна ръката ѝ.

— *Que linda!* Много сте красива — каза жената и ѝ предложи цигара.

— Не, благодаря — усмихна се момичето.

— Тук ли живеете?

— В Америка. Лос Анджелис.

— Наистина ли? Какво съвпадение. Компанията ми има клон в Ел Ей. — Десидерия премина на английски и част от чара ѝ тутакси се изпари. — Търся таланти и работата ми е свързана с много пътуване. От време на време, макар и доста рядко, попадам на хубавици като теб.

Десидерия втренчи поглед в Лори и тя се почувства неловко.

— На почивка съм в къщата на баба ми. Тя живее извън града... — подзе момичето, за да наруши неловкото мълчание.

— Но възнамеряваш да се прибереш, предполагам? В Ел Ей?

— Да.

— Как се казваш? — попита жената на испански.

— Лориана Гарсия Торес.

— Лори Гарсия... Вече те виждам известна — присви очи Десидерия и добави: — Аз работя за „Ла Люмиер“.

Лори погледна въпросително.

— Модната агенция! Най-добрата в света! Не си ли чувала? — Жената изтръска пепелта от цигарата на земята. Да се чудиш защо ли бе поискала пепелник...

— Звучи интересно.

— Дали би проявила интерес? — усмихна се Десидерия.

— Към какво?

— Предлагам ти работа.

— Да, разбира се — кимна Лори обнадеждена. — В момента работя в козметичен салон — нищо особено, но ме бива в работата с

коса, грим и козметични процедури. Освен това бързо усвоявам нови умения, така че няма да загубите много време с обучение...

— Имах предвид снимки — прекъсна я жената.

— Какви снимки?

— Предлагам ти да станеш модел.

Лори зяпна.

— Модел?

— Толкова си сладка и невинна. Но в същото време и сексапилна.

Комплиментът я притесни.

— Ако в момента работиш в салон, миличка, мога да ти гарантирам, че няма да е задълго. Ти си разкошна! — Десидерия облиза долната си устна и промълви дрезгаво: — Би ли ми казала дали си хетеросексуална?

— Да. — Лори не проумяваше какво общо има това с работата на модел.

— Направи ми една услуга. — Десидерия извади малка черна визитка. — Обади ми се веднага щом се прибереш в Ел Ей. Ще те поканим на фотосесия, за да преценим как изглеждаш пред обектива, и ако харесаме резултата, ще ти предложим договор.

Лори взе визитката.

— Обещай ми, че ще се обадиш?

— Обещавам.

— Прекрасно. — Записа си координатите на момичето и добави: — Ще разкажа на шефа си за теб. Не би ми простил, ако не те заведе в студиото!

Аврора

Паскал Деверо и Аврора бяха неразделни вече няколко дни. Аврора не беше срещала толкова интересна, дръзновена личност, съвсем различна от така наречените ѝ приятелки в Ел Ей, които мислеха само за коли и дрехи. Паскал имаше висока култура и беше обиколила света. С интелекта и нестандартната си мисъл винаги намираще начин да просветли Аврора по какви ли не въпроси. Имаше остър ум, силен дух и дори смелост да се опълчи на даскалите в „Света Агнес“. Освен това, незнайно защо, останалите момичета, включително Юджини Бофърт, не смееха да се заяждат с нея. Родителите на Паскал бяха Жизел и Арно Деверо, известни френски политици. Тя произхождаше от влиятелен род.

Аврора беше доволна, защото в нейно лице виждаше съмишленик.

Двете правеха всичко заедно. Мръщеа се недоволно на един чин, тръгваха си заедно, когато им скимнеше, ходеха си на гости нощем и шушукаха в леглото, измъкваха се от общежитието по тъмно, пушеа и пиеха от патрончетата, които Паскал криеше в заключена кутия под леглото. Най-близкото населено място се намираще на километри разстояние, но това не ги тревожеше, защото намираха начин да се забавляват и в бастилията. Аврора можеше да приказва с новата си най-добра приятелка часове наред.

— Предполагам, че двете с гаджето ти ще спинкате в една палатка! — подхвърли Юджини Бофърт, преди да потеглят на организирания от госпожа Дърдън излет. — Всички знаем, че сте лесбийки.

Аврора се усмихна. Майната ѝ на Юджини Бофърт и на проникновеното ѝ изказване. Просто завиждаше, понеже всички искаха да дружат с Паскал, а тя не допускаше никой друг до себе си.

Момичетата бяха на игрището и тъкмо започваше да вали. Аврора мерна отражението си в прозорците на главната сграда и не

остана доволна. Английското време не се отразяваше добре на тена ѝ, а и без златните ръце на Рамон изрусената ѝ къса прическа беше избуяла чак до раменете, все още златиста на цвят, но без блясъка, който калифорнийското слънце даряваше.

— По-чевръсто, момичета! — изкрещя госпожа Дърдън, пременена в нелепо кепе и бричове. Тя размахваше някаква пръчка, сякаш събираше стадо овце. — Времето се влошава и искам да направим лагера колкото може по-бързо.

Аврора простена и погледна отчаяно към Паскал. Французойката сви равнодушно рамене — жест, който беше много по-красноречив от мрънкането.

Напуснаха територията на училището в мудна колона. Фран Харингтън явно още не беше схванала, че Аврора вече няма нужда от услугите ѝ, и току се лепваше за нея. Днес кихаше през две минути и се жалваше, че е настинала.

— Може ли да лагерувам с вас двете? — изхленчи Фран. Непромокаемите ѝ панталони шушкаха влудяващо на всяка стъпка.

— Още не знаем кой с кого ще лагерува — излъга Аврора. Господи, ако не познаваше Паскал, подобна експедиция щеше да е направо смъртоносна. Какво по-хубаво от това да катериш хълмовете с оловна тежест на гърба с плямпаща тъпанарка до теб! Все едно беше тръгнала на военен тренировъчен поход. Че и по-зле.

— Ама аз не знам как да разпъвам палатка! — завайка се Фран.

— Да не мислиш, че аз знам? Някой ще ни помогне.

След няколко часа изтормозената команда пристигна в удобна за лагеруване долина. Раменете ги боляха, а лицата им бяха почервенели от шибация дъжд. От всички страни ги заграждаха високи планини и враждебни облаци тегнеха над главите им. Беше едва четири следобед, а вече се смрачаваше. Слънцето никога ли не огряваше тази проклета страна? Аврора не помнеше кога за последно беше виждала синьо небе.

Оказа се, че Паскал е сръчна и в тази област. Разпъна палатката за няколко минути, докато останалите момичета се бореха безуспешно, а Юджини Бофърт се разпореждаше и ги поучаваше, оплетена до уши във въжета и рейки. За да затвори устата на Фран, Аврора ѝ позволи да разпъне палатката си до тяхната и дори ѝ помогна. Получи се нещо като килнат настрани, нестабилен и пронизван от вятъра балон. През

това време Паскал седеше в идеално опънатата им палатка и си лакираше ноктите.

— Кой ще участва в спортното ориентиране утре? — попита госпожа Дърдън, кръстосвайки лагера като армейски генерал. Момичетата се криеха и дори не надничаха през отворените предни щипове. — Аврора?

Аврора едвам устоя на изкушението да ѝ покаже среден пръст.

— Фран проявява желание, нали?

Фран подаде глава и се заоглежда като изплашен мишок.

— Добре — неохотно се съгласи се тя.

— Паскал, ти ще се заемеш с огъня, а аз ще приготвя вечеря — нареди възпитателката.

Вечерята представляваше метална тенджера с лигава оранжева гадост, която зарадва агитката на Юджини.

— Ооо, варен боб! — възкликнаха всички в един глас.

До тук ли бяха стигнали? До варен боб! Аврора не се сещаше за нищо по-гадно. Виж да имаше омари... Малко вероятно, особено, при положение че госпожа Дърдън вече приготвяше някакво жалко подобие на десерт. Единственото хубаво нещо на вечерта беше лагерният огън на Паскал. Топлината му сгря измръзналите им кости.

— Хайде да си разказваме страшни истории! — предложи Фран, притискайки колене към гърдите си.

— Да бе, понеже всеки ден виждаш духове — присмя ѝ се Юджини. Една от дружките ѝ, хърбаво момиче на име Алегра, се закикоти до нея.

— Не е нужно да съм виждала, за да вярвам в тях!

— Е, аз пък съм виждала — прозя се Юджини.

— Ооо, разкажи ни, хайде! — възкликна Алегра и шините на зъбите ѝ блеснаха на светлината на огъня.

— Ами случи ми се миналия срок. Събудих се посред нощ, а откъм края на леглото ме гледаше някакъв... силует. Не мога да го опиша точно, но беше черен и размазан. Съществуването беше ниско, колкото джудже, и беше загърнато с пелерина, която се развяваше като криле. По-грозно нещо не бяха виждала. Джуджето започна да дърпа завивките и чаршафа ми, опитах да изкрещя, но от гърлото ми не излезе звук. То не спираше да дърпа и цялото се тресеше, сякаш се смееше...

— Сигурна ли си, че не е била Дърдън? — Някои от момичетата се изкискаха на коментара на Паскал.

— Млъквай, Деверо — рече Юджини. — Нищо не разбираш.

— И после? — подкани я с притаен дъх Алегра.

— После заспах. И си умрях от студ.

— Защо не си взе завивките? — попита Аврора.

Юджини я изгледа.

— Защото проклетото джудже ги издърпваше обратно!

— И това видение стоя до леглото ти цяла нощ и държа завивките ти?

— Гледай си работата! Какво ли обяснявам на човек без никакво въображение.

— Май твоето ти идва в множество — отвърна Аврора. — Има ли някой, който наистина да е виждал призрак?

Паскал наруши настъпилото затишие.

— Аз не съм виждала призрак, но пък съм се натъквала на нещо... свръхестествено.

Момичетата впериха очи в нея.

— Не знам дали да ви разказвам...

— Разкажи, разкажи! Започна вече!

Паскал пое дълбоко въздух.

— Преди доста години отидохме на почивка в Дордон. Тамошната ни къща е много стара. Принадлежала е на безброй поколения в рода на баща ми. Като бяхме малки, братовчед ми обичаше да разказва за едно местно поверие, че под селото има тунел, който води към подземния свят. Плашеха с него непослушните деца и, да ви кажа, действаше, защото все се боях, че сторя ли някоя бяла, Дяволът ще изскочи и ще ме отведе.

Всички слушаха и не мигаха.

— Един ден котката ни роди и...

— О, не, не искам да слушам — изпищя Алегра.

— Едното се беше родило болно и чичо ми го уби с удар по главата — продължи Паскал. — Сложи го в торба с камъни и ми каза: „Отиди да го пуснеш в кладенеца!“ На път към кладенеца усетих, че малкото му телце шава в торбата, като мишка, щипната в капан. Не беше успял да го убие и клетото се гърчеше в агония...

— О, стигааа! — Алегра запуши ушите си.

— Знаех, че трябва да го довърша. Да му спестя мъките. Но се страхувах. Затова просто го пуснах в кладенеца и го оставих да се удави. Обрекох го на бавна, ужасяваща смърт.

— Ти не си наред! — заяви Юджини.

— Братовчед ми узна и ми каза, че ще ме сполетят големи злини, задето съм оставила беззащитната твар да страда и умре в мъки. През нощта се изви снежна виелица — продължи шепнешком Паскал. — Като се събудихме сутринта, цялата земя беше покрита с дебело снежно одеяло. Красива и чиста, ослепително бяла покривка. Едно-единствено нещо нарушаваше целостта на девствения сняг. Тънка пътечка от стъпки, която започваше от нищото и свършваше също толкова неочаквано, сякаш виновникът беше кацнал от небето и излетял. Като казвам стъпки, разбирайте... — Опита се да намери подходящата дума. — Следи от подкови. Само дето личаха два пръста отпред. Животно ли ги беше оставило, птица ли? Човек ли? — Паскал погледна захласнатите лица на момичетата в очакване на отговор. Те мълчаха слисани. — И кое ни се стори странно? Пътечката не беше двойна, ами представляваше единична права линия, сякаш направена от еднокрако същество... И знаете ли кое беше още по-странно? Следите не бяха само по земята. Продължаваха по стената на къщата, покрива и слизаха от другата страна в посока към реката. Минаваха по лехите в градината, катереха се по кората на едно дърво, шареха по клоните му... Бяха навсякъде. До ден-днешен вярвам, че онази нощ Дяволът беше дошъл да ме търси. Но за мой късмет не беше успял да ме намери. И до ден-днешен се чудя дали няма да го срещна.

Момичета мълчаха и не помръдваха.

— Това истина ли е? — промълви Фран Харингтън.

Паскал прихна.

— Ти как мислиш?

— Тия ги разправяй на баба ми! — заяви Юджини.

Госпожа Дърдън се върна и момичетата изядоха пихтиестия десерт. След това си легнаха някак умислени и смълчани.

Като влязоха в палатката, Паскал съблече туристическите дрехи. Аврора не за пръв път виждаше французойката гола. Винаги когато се къпеха или разменяха дрехите си, приятелката ѝ се разсъбличаше без всякакво стеснение. Всичките ѝ другарки от Ел Ей ревностно криеха телата си, макар да се съревноваваха коя има най-стегнат задник и най-

щръкнали цици. На Паскал не ѝ пукаше. Тя облече фланелка вместо пижама и се пъхна в спалния чувал. Аврора я последва и попита:

— Тази история истина ли е?

Паскал се обърна към нея в тъмнината.

— Има ли значение?

— Май не.

— Разкажи ми за детството си — обади се Паскал, повдигайки се на лакът. — Някоя интересна история...

Аврора се замисли. Том и Шерилин никъде не я бяха водили. Тримата не се бяха откъсвали от стреса на всекидневието, за да прекарат няколко дни заедно като семейство.

— Нямам нищо интересно за разказване — призна накрая тя. Думите ѝ прозвучаха доста тъжно, но не знаеше какво повече да каже.

— Питала ли си се какъв би бил животът ти, ако имаше други родители?

Въпросът дойде толкова неочаквано, че в очите на Аврора запариха сълзи.

— Какво имаш предвид?

Дъждът отново заромони. Чуваха барабаненето на капките по палатката.

— Няма значение.

— Има, кажи.

— Струва ми се, че животът ти е голяма каша.

— Благодаря.

— Не се засягай. Искам само да кажа, че не ти е лесно и хич не ти завиждам, че си дъщеря на Том Наш. Защото вечно ще си дъщеря на Том Наш. Цял живот.

Аврора не се беше замисляла над това. Изведнъж я обзе задушавачо, клаустрофобично чувство на безизходица.

— Е, и?

— Трябва да работиш върху индивидуалността си.

— Знам.

— И сама да решаваш за себе си.

— Винаги съм решавала сама за себе си — тросна се Аврора. — Никой не може да ми казва какво да правя. — Но колкото и да парадираше с независимостта си, тя знаеше, че животът ѝ се обуславя от имената на родителите ѝ. Том Наш беше световноизвестен

изпълнител. Шерилин Роуз се славеше като примадоната на кълтри сцената. Аврора Наш се беше прочула като... тяхно дете. И нищо повече. За разлика от Паскал, която правеше впечатление с уникалната си индивидуалност.

— Успях ли да те разстроя? — попита тихо приятелката ѝ.

— Не.

— Извинявай.

— Не ми се извинявай.

Аврора прехапа устна. Винаги се беше радвала на колите, парите и шикозните дрешки — изобщо на титлата си на холивудска принцеса, ала приятелството с Паскал разшири кръгзора ѝ. Може би в живота имаше и друго, освен платинени албуми, щури купони и готини момчета. Уж беше голяма щастливка, а се чувстваше празна... Солена сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Добре ли си? — загрижи се Паскал.

— Студено ми е.

— На мен също.

Паскал протегна ръка, прегърна Аврора и свали циповете на спалните им чували, за да споделят топлината на телата си. Ухаеше на чисто, на теменужки, а косата ѝ гъделичкаше лицето на Аврора.

Вятърът набираше скорост и разтрисаше платненото им убежище. Паскал замилва Аврора, плъзвайки непринудено ръка под фланелката ѝ. Допирът на деликатните ѝ пръсти с дълги нокти беше лек, едва доловим. Те проследиха бавно и гальовно линията на корема ѝ, после, сякаш случайно, пропълзяха нагоре и стигнаха до облите ѝ гърди. На Аврора дори не ѝ мина на ум да я спре.

— Може ли да те целуна? — прошепна Паскал.

Аврора настръхна.

— Да.

Устните на Паскал бяха меки и с вкус на плодов гланц. Езиците им се преплетоха в сладостно любопитство. Паскал захапа нежно долната устна на Аврора, отприщвайки наелектризирана вълна от копнеж. После съблече фланелката и събу бикините си. Между бедрата ѝ се разкри тъмен триъгълник, а високо върху гърдите ѝ две бледи зърна. Аврора ги целуна. Испита непознато досега чувство. Французойката въздъхна и двете се прегърнаха още по-силно.

Кожата на Паскал беше като коприна, допирът ѝ нежен, но и настойчив. Обезумяла от възбуда, Аврора плъзна пръсти във влажната вдлъбнатина между краката ѝ и я целуна още по-страстно. Имаше чувството, че се стреми да имитира момчетата, с които беше спала, недоумявайки как така бързо бе усвоила ролята на мъжа. Не че изобщо имаше нужда от мъж. В този миг осъзна, че всъщност никога не беше изпитвала истинска потребност от мъж...

Паскал я обърна по гръб и на свой ред плъзна пръсти между бедрата ѝ. Аврора простена. Обля я гореща вълна и тя повдигна таза си, възхищавайки се на вещия допир на партньорката си. Французойката прокара език през слабините ѝ и като гръм от ясно небе Аврора бе разтресена от върховна наслада. За първи път изпитваше такъв шеметен оргазъм.

Полежаха без дъх, Паскал се облече и се обърна на другата страна.

— Лека нощ — каза тя, сякаш нищо не се беше случило.

— Лека нощ — отвърна Аврора и се заслуша в трополенето на дъжда.

Стиви

Бен Райнър, деветнайсетгодишният брат на Биби, се оказа отвратителен съквартирант. В началото Стиви прояви търпение — момчето нямаше пукната пара, а и страдеше, защото тъкмо беше скъсал с приятелката си. Покрай собствените си по-малки братя и сестри знаеше, че нещата рано или късно ще си дойдат на мястото. Но още от първия ден хлапакът отчаяно пафкаше марихуана, нагъваше пилешки бутчета и зяпаше порно по интернет. Бен нямаше нищо общо със сестра си. След появата си в няколко реклами за продукти против младежки пъпки, в които, по негови думи, приличал на пълен смотаняк, той беше престанал да търси работа. Въпреки това Стиви го търпеше. В името на приятелството си с Биби събираше свити на топки мръсни чорапи, изключваше порно програмата на телевизора посред нощ и се тревожеше за него, ако не си покажеше носа до три следобед.

Хубавото беше, че присъствието му допринесе за скъсването ѝ с Уил Гарднър. Уил не гледаше с добро око на нанеслия се в апартамента ѝ нехранимайко. Дразнеше се и ѝ го показваше. А на Стиви ѝ трябваше съвсем малко, за да сложи край на връзката им. Агентът ѝ одобри раздялата — тя беше вече свободата да кръжи като пеперуда сред обществото. Работата по „Лъжи ме“ почти приключваше. Критиците определяха филма като „разтърсващо правдива обрисовка на приятелството и многото лица на любовта“, а актьорската ѝ игра прославяха като „впечатляващ дебют“. Стиви имаше чувството, че е надянала нечия чужда кожа. Мисълта, че беше обсебила ролята на Лорън, не я напускаше. Толкова много искаше да ѝ се отблагодари!

Биби пристигна в Ел Ей към края на месеца. Стиви ѝ намекна няколко пъти за преместването на Бен в скромната резиденция на Линъс Позън в Бевърли Хилс, но тя все ѝ отказваше: „Съжалявам, Стив, ама знаеш как е с новите връзки! Ще може ли да поживее при теб още малко?“ Стиви стигна до заключението, че Линъс нямаше

никакво намерение да помага на Биби и семейството ѝ, и това затвърди първоначалните ѝ опасения около режисьора. Нямахше му никакво доверие.

Най-сетне Биби я покани на гости и Стиви отложи всичките си планове за вечерта. Биби и Линъс щяха да бъдат домакини на грандиозно парти по случай нанасянето им в новия дом.

— Ами екстра, тъкмо ще ме запознаеш с тоя-оня — заяви Бен, който се беше разплул на дивана пред лаптопа, от който сваляше порнофилми.

Стиви се опита да запази спокойствие. Бен все я дрънкаше да го влачи със себе си и да го представя на агенти и режисьори, след което го домързвяваше да поддържа контакти и лентяйстваше по цял ден. Често я поставяше в неловко положение, защото излизаше, че пробутва един не само нереализиран, а и неамбициозен актьор. Успокояваше се с мисълта, че прави услуга на Биби и така ѝ се отблагодарява.

Двамата с Бен пътуваха към къщата на Позън. Когато го вземаше със себе си, Бен я караше да го хваща под ръка заради папараците, но Стиви не се съгласяваше, защото не искаше да плъзват слухове. Единствената физическа прилика между брата и сестрата беше ситно къдравата, червеникава коса. Момчето беше леко затлъстяло около брадичката и си пускаше брада. На снимките като малък беше много сладък, но пубертетът имаше свойството да заличава детското очарование.

Колата спря и папараците се втурнаха към Стиви, която беше с къса бяла къса рокля на Стела Маккартни (съветваха я винаги да носи английски марки тоалети). Светкавици, подсвирквания, подвиквания. Вълнистата ѝ вишневочервена коса се разстиляше до раменете. Усмивката ѝ искреше с чара на Мона Лиза и подлудяваше папараците.

Биби я посрещна на прага.

— Толкова се радвам да те видя, Стив! Нямах представа колко много ми липсваше! Видя ли само как те посрещнаха? Сигурно вече си свикнала и все пак! Изглеждаш ослепително! Харесваш ли роклята ми?

Роклята беше хубава, но не и видът на Биби. Зелените ѝ очи бяха мътни, а под тях тъмнееха кръгове, маскирани с фон дьо тен. Чаровно хаотичните ѝ червеникави къдрички бяха подстригани и изсветлени до восьъчен цвят. Светлината ѝ беше угаснала.

— Прекрасна рокля! — каза Стиви и я целуна по бузата. Испита желание да я загърне с меко одеяло и да я отведе у дома, за да се погрижи за нея. — Не виждам Линъс...

— О! Тук някъде е. Бен дойде ли? Слуша ли те?

Брат ѝ бърбореше с един третостепенен шотландски актьор и усърдно пресушаваше чашата си. Стиви отвори уста да каже: „Нали знаеш какви са тийнейджърите“, но усети, че ще прозвучи като петдесетгодишна лелка.

— Слуша с двете уши. Още свиква с обстановката.

Имението Позън имаше неземан интериор. На високите тавани искряха кристални полилеи, луксозни карирани канапета и старинни трикраки масички (имитация на английски мебели от деветнайсети век) красяха мраморния под на хола, по стените висяха огромни огледала с позлатени рамки и плакати на най-прочутите филми на Линъс — екшън кадри на апетитни актриси, хукнали да се спасяват от незначителна опасност. Някой би описал атмосферата като елегантна, но така или иначе ѝ липсваше всякаква индивидуалност.

— Ето го и него! — Биби посочи застарелия си, възпълен възлюбен, който си проправяше път през разнородната тълпа и оглеждаше гостите с недружелюбен поглед.

Стиви не го беше виждала от първата им среща в Ню Йорк, но отново я полазиха тръпки на отвращение. Междувременно той беше качил още няколко килца, а бялата му коса беше остригана почти до кожа, в армейски стил, който подчертаваше розовите му месести бузи.

— О, Стиви Спелър! — поздрави я режисьорът с влажна целувка. — Знаех си, че ще се прочуеш. Не ти ли го казах още на първата ни среща?

Тя не си спомняше да ѝ е казал подобно нещо, но в съзнанието ѝ изникна визитката, която ѝ беше дал. Същата като на Биби.

— Дай надежда на стареца — продължи той, облизвайки устни и плъзвайки похотлив поглед по тялото ѝ. — Обещай ми, че някой ден ще работим заедно...

Бен се приближи и Биби се зарадва, като протегна ръце за прегръдка.

— Малкото ми братче! Как върви животът с най-добрата ми приятелка?

— Не се оплаквам — сви рамене брат й.

За ужас на Стиви Линъс се възползва от възможността и й зашушна:

— Сериозно ти говоря. Дърк много те хвали. Предложението ми е в сила, когато и да проявиш интерес.

Интересно защо Линъс я обсъждаше с Дърк Майкълс... Излизаше, че я одумват зад гърба й.

— Ще го имам предвид — кимна тя, а Линъс обгърна кръста й с дебелия си ръка. Стиви се дръпна като ужилена.

— Колко хубаво, че най-сетне сме заедно! — възкликна Биби, но сърдечният й ентузиазъм не успя да разсее нито безразличието на Бен, нито отвращението на Стиви от противния допир на Линъс.

Режисьорът стрелна Биби с очи и й нареди, сякаш се обръщаше към домашен любимец:

— Хайде, скъпа, раздвижи се, отивай да посрещаш гостите.

Настъпи неловко мълчание. Стиви остана изумена от снизходителния тон на баровеца и още по-изумена от реакцията на приятелката си, която веднага се запъти към вратата. Предишната Биби, която тя познаваше, никога не би откликнала на подобна арогантност.

Биби Райнър се качи на горния етаж и влезе в една от стаите за гости. Напоследък спеше там. Главата й се въртеше, а устата нагарчаше. Разрови с разтреперани пръсти едно от чекмеджетата и извади бутилката. Разви капачката и отпи голяма глътка.

Преди да се запознае с Линъс Позън, не беше посягала към алкохол. Но напоследък не можеше без него.

Проклет да бъде този Линъс! Биби се намираше на кръстопът между зависимостта и отвращението си от този гаден тип. Беше й обещал целия свят на сребърен поднос: луната, звездите и всичко останало. Вместо това я беше впримчил в съвсем различна, мръсна игра без изход.

Линъс Позън ръководеше доходоносен страничен бизнес в сферата на порноиндустрията. Денем режисираше холивудски хитове, а нощем превключваше на филми със заглавия като „Момичето, което не знаеше не“ и „Шестима в кревата“. Правеше го от години. И не заради парите — отдавна се беше замогнал, — просто му харесваше. Хобито му доставяше истинско удоволствие.

Биби затвори очи и изтръпна. Какви ли неща не я беше насилвал да прави... с мъже, с жени, с предмети... Стиви я беше посъветвала да не му се обажда, но кой да я чуе? Не и Биби. Беше си уредила среща с Линъс още на следващата седмица и му беше позволила да я омае с обещанията си за слава и знаменитост, като я превърне в своя слугиня. Първоначално ѝ се беше ядосал, че е дошла сама, предпочиташе ги двечките в пакет: Биби с необузданата коса и големи, невинни очи и Стиви с хладната, класическа красота. Искаше да сподели потреса от преживяното с приятелката си, но не можеше...

Постепенно се беше стигнало до поквара от най-долна класа. Линъс я беше хванал на въдицата си с напразни обещания за величие и блясък. Докато се осъзнае, Биби беше стигнала твърде далеч и светлината в тунела не се виждаше.

Имаше и добри дни, в които вярваше, че нещата ще се променят. Линъс я уверяваше, че е самороден талант. Постоянно му се молеше да ѝ даде роля поне в един от другите филми. А той обещаваше ли, обещаваше: последно участие, само още веднъж и те изпращам на прослушване... Беше си въобразила, че като официална половинка на Линъс вратите към славата щяха сами да се разтварят пред нея. Напротив. Линъс стартира заснемането на още по-долни и по-перверзни филми, представяйки я на порноиндустрията като „Безликата лисица“. Експериментираше с тялото ѝ по нечувани начини, но лицето ѝ не присъстваше в кадър. Така империята Позън извличаше двойна полза: анонимност на екрана за множеството любители на жените в сянка и в същото време анонимност на бизнеса му.

Най-големият кошмар беше сексът със самия Линъс. Той отсъстваше с дни, а когато се прибираше, беше пиян и потен като прасе. За да го изтърпи, Биби се дрогираше до забрава. Така преживяваше и секса на снимачната площадка. Кокаин и пак кокаин. По изискване на Линъс обличаше ученическа униформа и го чакаше по

корем на леглото. Поне имаше късмета (голям късмет, няма що!) да не го гледа в лицето, докато го слушаше да пухти и хрипти зад гърба ѝ.

Мечтаеше да стане актриса — истинска, сериозна актриса, а се беше превърнала в елитна проститутка. Ако обърнеше гръб на Линъс, всичките тези месеци на унижения щяха да се окажат напразно пропиляно време, а тя продължаваше да се надява на помощта му. Как беше стигнала до това падение!

По бузата ѝ се търкулна сълза. Но долу се вихреше купон, гостите я очакваха и не беше време за плач. Шоуто на Биби Райнър трябваше да продължи.

Преди да слезе на долния етаж, смръкна предоволно от кокаина и се почувства малко по-добре.

Стиви разговаряше с Дърк Майкълс, ръководителя на „Сърчбийм Студиос“ и без съмнение близък приятел на Линъс. Събеседникът ѝ беше сравнително привлекателен, с черни очи, гъста, боядисана в махагоново коса и демонстративно я свалеше.

— Как е дъщеря ти? — попита Стиви, за да му напомни, че има семейство. Единственото му отроче, Фара, заедно със свитата си от тийнейджърки старлетки не излизаше от медийното пространство.

— Кротува. За момента. — Той не спираше да я гледа с нескрита похот.

— Радвам се.

Дърк въздъхна и взе по още едно питие от подноса на минаващия келнер.

— Най-добрата ѝ приятелка е голямо зло. На Том Наш най-сетне му дойде умът да я прати в Англия. Вече можем да дишаме спокойно.

— За Аврора Наш ли става дума?

— Да. Записали я в английско училище. Не може да не си чела по вестниците. Такава дандания вдигнала по средата на полета, че се наложило да приземят самолета преждевременно.

Бен се приближи и се обърна към Стиви:

— Няма ли да ни запознаеш? — Интересът му беше насочен към безспорно известния ѝ събеседник.

Двамата се здрависаха и само след миг се чу настоятелно шъткане — Линъс Позън се беше изтъпанчил на голямото стълбище с

усмивка на червендалестото лице и чаша в ръка.

— Приятели! Това тържество бележи началото на постоянното ми жителство в Лос Анджелис — ход, който от дълго време се канех да предприема. Бих искал да се възползвам от повода и да отправя специален въпрос към най-специалната жена в моя живот. — Той огледа гостите. — Къде е момичето ми?

Биби се запъти към стълбището със замръзнала усмивка. Стъпваше някак несигурно на високите токчета. Линъс ѝ подаде ръка и тя застана до него. Дребното ѝ телце изглеждаше още по-миниатюрно до огромното му туловище.

— Мила — обърна се режисьорът към гостите вместо към Биби, — двамата сме заедно от доста време. Мисля, че си пасваме, пък и старото куче няма да стане по-младо. — От тълпата се разнесоха лицемерни възклицания на несъгласие, но Линъс махна шеговито с ръка и продължи: — Биб, съгласна ли си да ми станеш съпруга? Да станеш госпожа Позън?

Надигна се вълна от одобрителни възгласи.

Биби потърси погледа на Стиви. В него се четеше паника и шок, истински шок. Разнесоха се поздравителни аплодисменти и Линъс вдигна ръката на бъдещата си съпруга, сякаш бяха станали шампиони в някакво състезание.

Биби мигаше слисано.

— Но тя още не е казала да! — прошепна Стиви.

Бен се прозя до рамото ѝ.

— Ще каже, ще каже, нали е Биб.

Лори

Корасон ѝ беше дала достатъчно пари, за да заживее сама. В първия момент Лори не ги прие, но след като стигнаха до споразумението, че ще ѝ ги изплати до последния цент, се съгласи. И така се завърна в Америка с окрилено от надежда сърце.

Сестрите ѝ щяха да пукнат от завист, когато им каза за мистериозната представителка на модната агенция.

— Ти? Модел? — ококориха се те. — Ти за нищо не ставаш! Сигурно са те съжалили!

Когато ги уведоми, че се изнася от къщи и напуска „Трес Ерманас“, направо откачиха и се обърнаха за помощ към Анхелика:

— Мамо, направи нещо! — Мисълта, че Лори ще се отдаде на такова бляскаво поприще, беше потресаваща.

Корасон телефонира на Тони и се застъпи за нея. Момичето не планираше бягство, нито пък беше тръгнало по лош път — просто трябваше да улови шанса и да опознае един друг, нов свят. Откажеше ли ѝ тази свобода, Тони щеше да я загуби завинаги. И не Рико Маркес щеше да му я отнеме, нито пък младежкото бунтарство, наркотиците и сексът, а бавното линеене в оковите на живот, лишен от правото на избор.

След две седмици Тони ѝ помогна с пренасянето в скромен апартамент в западен Холивуд.

— Престоят в Испания ти се отрази добре — отбеляза той. — Променила си се, Лори, пораснала си.

Беше напуснала Ел Ей дете. Сега можеше да се нарече жена.

— Невинаги бях до теб — призна той. — По-лесно ми беше да страня... Това беше недостойно, съжалявам.

Благодарение на Корасон Лори вече го разбираше. Напоследък Тони може и да не беше бащата мечта, но все пак се стараше.

— Не е нужно да се оправдаваш — каза тя.

Той прокара пръсти през оредяващата си коса. Личеше си, че се разкайва.

— Винаги ще си останеш моята скъпа дъщеричка, най-милото ми нещо на света.

Прегърнаха се. Тони я притисна силно и тя се просълзи.

Апартаментът се състоеше от две стаи, които планираше да обособи в две самостоятелни кътчета. Подреди малкото си лични вещи с любов. Най-сетне имаше свое собствено местенце. Замисли се за именията в Бевърли Хилс — недоумяваше кому са нужни такива огромни халета. Тя самата би се чувствала като прашинка в буркан.

Стените бяха празни платна, готови да приемат отпечатъка ѝ. Окачи две снимки. На едната беше Корасон като млада — усмихната и ведра, тя стоеше на големия мост, на който беше спряла и Лори преди няколко седмици. Втората беше реклама от лъскавото списание, на което беше попаднала по време на полета към къщи. Хареса ѝ снимката — остров Какатра с първокласен спа комплекс за знаменитости наскре Индийския океан, притежание на известен южноафрикански бизнесмен. Имаше и статия за най-атрактивните кътчета по света. Заради обширната си площ, златните пясъци и тучната растителност спа комплексът беше наречен „райско бижу“ и стоеше на челна позиция в класацията. Лори откъсна страницата, понеже снимката беше същинско копие на илюзорния остров, който често посещаваше в мечтите и сънищата си. С годините въображението ѝ беше нарисувало картината до най-малката тънкость и приликата беше поразителна. Привличаха я не пищното имение и скъпите яхти, а неземният пейзаж и лазурната вода.

Слънцето залязваше в огнено зарево над Холивуд. Лори се настани на леглото с поръчаната от ресторант храна. Извади папката, която беше съставила по време на гостуването си у Корасон, и се зачете. Беше си записала всичко за непознатия от „Трес Ерманас“ — как изглеждаше, с какво беше облечен и всичко, което си спомняше за мерцедеса му. Прегледа на Гугъл каталога и разпозна модела. Как се проклрнаше, задето не беше наизустила номера му! Спомняше си единствено, че започваше с „J“, и от там нататък — нищо. Прозорците

бяха затъмнени, а цветът беше графитно сребрист като цвета на мокра шистова скала.

Утре започваше да го издирва. И какво ли щеше да се случи, ако го намереше? Дали щеше да я прегърне и да ѝ каже, че се радва да я види? Фантазираше си за него какво ли не, но се стъписваше при мисълта за среща... Той някак не принадлежеше на реалността, а на един въображаем свят, който беше изградила около онзи мистериозен ден. Къде ли живееше? Какво ли работеше? Думичките „офис“ и „бюро“ не се връзваха с представата ѝ за него. А с какви ли хора дружеше? Какво го радваше? И какво го натъжаваше?

Мислите ѝ все се връщаха към един и същи въпрос — какво можеше да му предложи тя, едно бедно момиче от гетото?

Извади визитката на Десидерия Гомес и прокара палец по гладката ѝ повърхност. Всичко опираше до работата в „Ла Люмиер“: единствено така можеше да си позволи по-нататъшно разследване.

Офисите на „Ла Люмиер“ се помещаваха на Сънсет булевард. Отпред се ширеше огромен паркинг с лъскави автомобили. Лори се чувстваше неловко в семплата си рокля с презрамки и старата кожена чанта на рамо. Трябваше да си купи нова рокля, но след като беше платила депозита за квартирата и заредила хладилника с най-основното, парите ѝ бяха привършили. Доближи се до главния вход, стиснала визитката в ръка.

На рецепцията я посрещна вежливо, червенокосо момиче. На табелката с името ѝ пишеше Хейли. Във фойето имаше стъклена маса с купчина модни списания и четири стилни канапета, тапицирани в патладжанено лилава кожа. По стените висяха снимки на красиви жени. Бяха черно-бели с различни цветни детайли — вишнева сочна устна, виолетова сянка на клепач, огненооранжев кичур коса.

— Не те ли предупредиха да не се гримираш? — попита Хейли, докато я водеше към асансьора на тънките си високи токчета. Лъскавата ѝ коса се олюляваше на раменете.

— Не съм се гримирала — отвърна Лори. Бяха ѝ казали да се яви в естествен вид. Къдриците ѝ бяха разпуснати и нямаше никакъв грим.

Хейли я изгледа и като че ли не ѝ повярва, защото лицето ѝ беше като изписано. Дори моделите се нуждаеха от разкрасяване...

Десидерия ги очакваше в компанията на ниска жена с късо подстригана черна коса и очила, която ги поздрави със сдържана, професионална усмивка. Представи се като Кристи Белафонте, управляващ директор на агенцията.

— Нали ти казах, че е невиджана хубавица? — възкликна Десидерия. — Сега ми се струва още по-очарователна!

Кристи обхвана с длани лицето на Лори и я огледа отблизо. Момичето се смути. Жената я гледаше от милиметри разстояние все едно се канеше да я целуне.

— Прекрасна е — заключи Кристи с привичния си делови тон.

Двете с Десидерия докоснаха косата и огледаха тялото ѝ. Десидерия изпъна раменете ѝ назад и вдигна брадичката ѝ с пръст.

— Доста е нисичка... — отбеляза Кристи. — Колко си висока — един и седемдесет, един и седемдесет и пет?

— Един и седемдесет.

— За обектива е идеална — обади се Десидерия. — Не е нужно да я пускаме на подиума.

Кристи кимна.

— Добре. Да ѝ направим няколко снимки.

Слязоха с асансьора до сутерена. Един върлинест фотограф провеждаше фотосесия с нацупена брюнетка с кльощави бледи крака.

— Ей сега, кукло! — провикна се той с британски акцент.

Видимо изтощената стилистка дотича и я хвана за ръката.

— Насам! Лориана, много ще съм ти благодарна, ако ускориш крачка. Един куп работа ни чака.

Шмугнаха се зад някаква завеса и тя ѝ посочи закачалките с дрехи. Само дето не бяха дрехи, а по-скоро оскъдни парчета плат. Идеята беше моделите да покажат плът и да разкрият целия си блясък. Наоколо се навъртаха още няколко момичета — и те като нея бяха издирени от търсач на таланти. Успешните кандидатки щяха да имат привилегията да се срещнат със собственика на „Ла Люмиер“, или шефа, за когото Десидерия беше споменала в Мурсия. На него се падаше да реши коя ще остане да работи за престижната му агенция.

Премениха Лори в изрязан розов потник с широко, отпуснато деколте и най-обикновени сини шорти. Колкото и безформено да беше облеклото, тя изглеждаше зашеметяващо. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, сякаш обрулена от силен вятър. Когато се появи в

студиото, Десидерия ахна. Кристи се усмихна и двете си размениха няколко думи, които Лори не чу.

Първоначално се стесняваше пред обектива, но инструкциите на фотографа — погледни насам, погледни натам, усмихни се, нацупи се, прокарай ръка през косата си, седни, стани, кръстосай крака, обърни се, прехапи устна, наклони глава — ѝ помогнаха да влезе в ритъм и в ролята на модел. Оказаха се най-кратките десет минути в живота ѝ. Фотографът непрекъснато се обръщаше към Кристи и ахкаше:

— Ослепителна! Страхотна! Снимките станаха един път!

Десидерия ѝ помогна да се преоблече и я похвали:

— Справи се отлично. Знаех си, че си самороден талант.

Кръвта ѝ все още кипеше от адреналин, когато слязоха във фойето.

— Ще ти се обадим веднага щом покажем снимките на шефа. Не се тревожи. Господин Моро не е страшилището, за което хората го имат. Ще го опознаеш и ще видиш.

— Моро ли?

Името ѝ прозвуча познато. Беше го срещана по списания, по сайтове за скъпи маркови стоки и в репортажите за червения килим: „Тоалетът ми е на Моро. Никой не ме облича по-елегантно.“ Собственикът на агенцията беше син на легендарната двойка Пол и Емили Моро. Той беше техен наследник, макар и по неволя. Преди преждевременната си смърт — загинали бяха в трагична злополука по време на океанска почивка — родителите на господин Моро се славиха като дизайнери от класата на Валентино и Лагерфелд. Заради името им на ненадминати модни новатори специалистите се избиваха да работят с тях. Най-прочутите знаменитости дефилираха с техни тоалети — кинозвезди и супермоделки, политици и кралски особи. Наследникът им беше известен с това, че избягваше медиите и обществото. Говореше се, че ръководел модната къща задкулисно чрез експертен екип, отговорен за бизнеса.

Едва ли ставаше дума за същия човек...

— Точно така. Моро — подсмихна се Десидерия. — Струваш ми се изненадана.

— Не предполагам, че...

— Добре дошла в професионалната лига, миличка. Почакай само да те види. В случай че не знаеш, Жан предпочита да стои в сянка.

Далеч от публичните изяви. Хората от бранша уважават желанието му. Няма да ти предложи нищо даром, но довери ли те се, ще влезе и в огъня за теб. Знам от опит. Така че — спечели го!

Вратата зад Лори се отвори. Чу нечии сдържани, отчетливи стъпки. Толкова познати при това... В гърдите ѝ се надигна вълна с мощта на всепомитащо торпедо.

Десидерия я погледна съзаклятнически.

— Гледай ти! Сякаш сме се наговорили.

Лори се обърна. Първо забеляза белега. После ъгловатата линия на челюстта, сякаш очертана с един замах на добре подострен молив.

Той беше много по-привлекателен от изтъквания във фантазията ѝ образ. Погледът му ѝ подейства като афродизиак.

— Жан Моро — каза Десидерия, — запознай се с Лори Гарсия.

Аврора

Аврора прекара пролетната ваканция в „Крийксайд“, тексаското ранчо на баща си. Том Наш беше отраснал в Юга и след пробива в музикалната индустрия беше купил шестстотин акра прерийна земя с хълмове, ферми и езера. Тук поддържаше връзката си с природата и отдъхваше в своя утопичен свят.

Аврора нямаше нужда от такъв покой след месеците на заточение в английския пъкъл. Шерилин беше решила, че холивудският живот може да осуети постиженията на „Света Агнес“, затова я изпратиха директно в Тексас, където Том се трудеше по новия им албум.

Аврора подозираше, че напоследък родителите ѝ не прекарваха много време заедно. Когато им се обаждаше или им пишеше на Скайп, все бяха разделени. Надяваше се да не се разведат. Поне засега опровергаваха медийните клюки за евентуална раздяла.

В ранчото имаше няколко бунгала и крайезерни вили, от които „Крийксайд“ беше най-голямата. Къщата беше несиметрично разположена дървена постройка с мечешки кожи по пода и рогати еленови глави на стените. Аврора намираще интериора за странен, тъй като баща ѝ не си падаше по такъв стил. Той обичаше козметиката и шикозните дрешки, а маниерите му бяха префинени и едва ли не женствени. И все пак като че ли му допадаше да се прави на алфамъжкар. Докато твореше, крачеше наперено из стаята с ръце на кръста и каубойска шапка върху чорлавата си глава, гордо оглеждайки ловните трофеи. Мъж с изсветлени кичури, вперил поглед в очите на препариран глиган, единият с пяна по косата, а другият с пяна на устата... Неведоми са пътищата на творческата мисъл.

— Тате, излизам! — провикна се Аврора. Отброи секундите в очакване на отговора му — винаги десет, когато твореше.

— Добре, бонбонче — отвърна той точно на десетата секунда. — Да внимаваш!

„Да внимаваш?“ В какво, за бога, можеше да се забърка в тая пустош? Излезе на просторната веранда. Тревната шир на прерията шепнеше и напяваше. Дива гъска прелетя ниско на хоризонта.

Паскал ѝ липсваше неимоверно. Животът без нея беше скучен и посредствен. Напук на строгия училищен режим приятелката ѝ винаги намираще начин да я разведри. Имаше чувството, че двете могат да се забавляват навсякъде.

Слънцето напичаше безпощадно от високия си пиедестал в топлото синьо небе. Аврора закрачи мудно към поточето, затъжена за най-добрата си приятелка. Сексът беше едно от многото неща, които правеха заедно. Паскал се държеше така, сякаш нищо особено не се беше случило помежду им и че това беше напълно естествено. Отначало Аврора реши, че е обратна. Нищо че беше преспала с толкова много момчета. Да не забравяме за Линдзи Лоън! С Паскал имаше чувството, че може да се изживява и като момче, и като момиче, като опитна и като неопитна, като всякаква. Паскал си беше... Паскал. В нея имаше мистериозна притегателна сила, която увличаше и обсебваше. Тя имаше неколцина любовници в Париж и в момента вероятно палуваше с тях. Ала каквото и да правеше, за Аврора връзката им беше неприкосновена и несравнима с тривиалните любовни взаимоотношения.

Спря на брега на рекичката, коленичи и топна пръсти в сребристите вълнички. Огледа се във водата. Макар английският климат да не се беше отразил положително на кожата ѝ, Аврора изглеждаше много по-добре. Стоманената студенина се беше изпарила от очите ѝ, а лицето ѝ беше загубило циничната си гримаса. Отново приличаше на момиче.

— Ей, какво правиш там? — Гръмкият глас с напевен южняшки акцент я стресна. — Не се навеждай над водата! Опасно е!

Мъжът беше към четирийсетте, широкоплещест и снажен, с карирана риза и работни панталони. Аврора го познаваше — Били Боб, един от земеделските работници, селяндур от класа и дебелоглав за двама, с неподбиращ сексуален нагон и яко, мускулесто тяло. Май селската ваканция не се очертаваше толкова прозаична, колкото очакваше. Аврора се изправи, изтупа босите си колене и му отправи лазурносин поглед.

— Знае ли Том къде се размотаваш? — попита Били Боб. Лицето му беше обрасло в няколкодневна четина, на път да се превърне в гъста брада.

— Много ли е опасно? — заинтересува се Аврора.

— Моля?

Тя пристъпи към него. Колко отдавна не беше виждала мъж...

— Искам да знам кое му е опасното.

Той не помръдна.

— Хайде, малката, да те водим у дома.

Аврора протегна ръка и я опря в гърдите му. Тялото под ризата беше топло и твърдо. Били Боб не се отдръпна.

— Мен опасностите не ме плашат — промълви Аврора и свали поглед към ципа на дънките му. Личеше си, че е надарен. Притисна тяло в неговото. Той вонеше на пот и машинно масло, но кожата му излъчваше и онази ободряваща, свежа миризма на човек, прекарващ дълго време на открито.

Били Боб метна поглед през рамо, позамисли се за момент и разкопча колана си. Аврора се подсмихна. Мъжете бяха толкова леснодостъпни.

Том Наш зяпаше безцелно през прозореца на работната си стая, любувайки се на тревистия склон над реката. По едно време съзря Били Боб Хокър да крачи наперено по брега с вечната си потна карирана риза. Широкоплещестият работник мина покрай конюшнията, спря до чистокръвния жребец на ливадата и го потупа по носа. Том се почувства като затворник, копнеещ за живот, какъвто никога нямаше да има.

Избърса челото си с длан и се замисли за Аврора и кашата, в която се беше забъркала. Де да можеше да изтрие и тревогите си с един-единствен замах. Взе любимата си акустична китара „Гибсън“ и засвири разсеяно и без желание. Съзнаваше, че трябва да прекарва повече време с единствената си дъщеря, но проклетият албум нямаше да се напише сам.

Обикновено творческият процес не му се опъваше. Но сега имаше затруднения, тъй като Шерилин не проявяваше интерес към начинанието му. Беше я обзела пълна апатия. Чакаше да ѝ даде нотите

наготово, за да изпее механично песента. Навярно още не се беше съвзела от последните подвизи на Аврора. До ден-днешен краката ѝ трепереха, наложеше ли се да влезе в игралната зала, а и той самият се замисляше, преди да хване някоя от щеките.

Жена му имаше нужда да се откъсне от всичко, да си поеме дъх и да бие шута на онази психиатърка Линди Мартин. Не се съмняваше, че докторката си измисля какви ли не ужаси само и само за да бърка в джоба на Шерилин. Колкото повече небивалици слушаше жена му, толкова повече се навиваше. Като че ли само той беше разумният в това семейство! Жени! Какво да ги правиш...

Двамата с Шерилин наистина се тревожеха за Аврора. Струваше му се, че новото училище беше усмирило дъщеря им, но така или иначе Аврора се нуждаеше най-вече от майка си.

Том остави китарата и извади чековата си книжка от бюрото. Както обикновено, стисна зъби, преди да напише сумата. Предпочиташе цифрите пред думите. Парите биха стигнали за седмичната прехрана на една цяла малка страна. Вдигна писалката и си отдъхна, защото пишеше чек на всеки три месеца и до следващия имаше много време.

Включи радиото с надеждата да го споходи вдъхновение. За негово нещастие улучи песен на така омразния Били Рей Сайръс! Ключна глава над китарата. Дали това не беше знак, че албумът е прокълнат?

Едва ли. Том Наш принадлежеше към друга лига. Прочул се беше като мегазвезда, като душата и сърцето на кьнтри и уестърн музикалната сцена, като дясната ръка на консервативния Чичо Сам. Така и щеше да си остане, стига да попълваше чека четири пъти годишно, за да им държи езика зад зъбите.

Погледна се в огледалото.

Били Рей, пукни! Можеш само да мечтаеш за такава коса.

Месец след завръщането си в пансиона Аврора откри, че е бременна. Една сутрин в трапезарията Юджини заяви:

— Виждаш ми се доста скапана!

Аврора изсипваше лъжици захар върху зърнената си закуска. Чувстваше тялото си изцедено от повръщане.

Изпратиха я в лекарския кабинет. Сестра Кренли я тикна в ужасяваща стая с решетки на прозорците и с печална картина на клоуна Пиеро с жълто цвете в устата.

— Има ли някаква вероятност да си бременна? — попита сестрата още на вратата.

— Не мисля — отвърна Аврора, стискайки устни, за да не повърне.

— Не си? Или не си сигурна?

— Не мисля да съм.

Оставиха я да лежи с леген до кревата. По обяд Паскал я навести с тест за бременност.

— И без теста личи, че си надула корема.

— Ти пък... — измрънка Аврора.

— Личи ти, да знаеш.

— По какво позна?

— По всичко.

Аврора влезе в банята и зачака резултата. Паскал седеше на ръба на ваната. Двете минути изтекоха и на малкото прозорче се появиха две сини линии.

Аврора изхлипа. По-лошо от това здраве му кажи! В „Крийксайд“ беше преспала трикратно с оня селяк, но първия път не бяха използвали презерватив.

— Ще се гръмна! Какво ще правя сега?!

— Аборт, как какво — безцеремонно заяви Паскал.

Твърде млада беше за това. Самата дума ѝ звучеше нечовешки грозно. Тази процедура беше за други жени, не за нея. Ами ако болеше? Ами ако останеше без деца?

От друга страна, не ѝ беше време да става майка. Та тя беше още дете! Паскал имаше право. Абортът беше единственият вариант.

— Родителите ми не бива да научават. Направо ще ме убият.

— Не се безпокой, нашите ще уредят нещата. Остави всичко в техни ръце. Вече са минавали по този път.

— Правила си аборт?

— Дори два. Единственият начин да потулиш истината е да решиш проблема далеч от училище. Ела на гости в Париж този уикенд.

Аврора прехапа устни.

— Наистина ли ще ми помогнеш?

— Разбира се. — Паскал сви рамене и измъкна теста за бременност от ръката ѝ. — Приятелка си ми. Като за начало обаче трябва да се отървем от това.

На момичетата не им беше позволено да прекарват уикендите извън училище, но за семейство Деверо се допускаха изключения. След телефонното обаждане от Арно Деверо и експертно фалшифицираната от Паскал бележка от името на Шерилин Роуз пътуването беше уредено за петък. От Лондон щяха да пътуват първа класа с „Юростар“ и за нула време щяха да бъдат във френската столица. При други обстоятелства Аврора би очаквала с нетърпение малката им екскурзия, но сега не я ловеше сън при мисълта за предстоящия аборт.

Опитваше да не мисли за микроскопичния живот в тялото си. Замисли се за проблема със зачеването, който имаха Шерилин и Том, и, кой знае защо я обзе чувство за вина. Да не би да се имаше за заместител на майка си?! Бързо отхвърли мисълта като напълно нелепа. Пътуването до Париж и абортът бяха единственият правилен изход.

Вечерта преди заминаването им седяха в общата всекидневна, когато пуснаха един от новите музикални видеоклипове на Том Наш. Всички прихнаха при вида на пристегнатото му в кожени одежди тяло. Баща ѝ се кълчеше пред подивялата публика от възпълни американки, а някои го замерваха с бикините си. Аврора изхвърча от стаята. Многократно се беше забърквала в каши, лошотията ѝ идваше отвътре, но чак толкова никога не беше затъвала. Тук не ставаше дума за някоя от дребните лъжи, с които замазваше очите на баща си от време на време. Дали някога щеше да има очите да го погледне?

Заеха се да стягат багажа в стаята на Паскал. Аврора беше донесла бутиковите си пътнически чанти, но приятелката ѝ я посъветва да вземе само най-необходимото.

— Ще ти дам от моите дрехи, като пристигнем в Париж. Пък и майка ми има огромен гардероб.

Аврора се загледа в снимката на нощното шкафче на францужойката. На нея позираха двама мъже и една жена. Единият от мъжете — вероятно Арно Деверо — беше прегърнал жената. И тримата гледаха сериозно, макар и не недружелюбно.

— Това родителите ти ли са?

Паскал кимна.

— А този кой е?

Мъжът встрани от двойката беше доста по-млад, може би към трийсетте. Докато в израженията на Арно и Жизел се долавяше известна добронамереност, от него се излъчваше подчертана строгост, подсилвана от дълбокия, криволичещ белег над горната устна.

— Това е братовчед ми. Жан. Неговите родители починаха.

— Той ли ти разказа онази история?

— Коя история?

— За Дявола в Дордон, дето те следва по петите. Добре те е изплашил, а?

Паскал се усмихна и дръпна ципа на чантата си.

— Историята разказах аз, не той. И не ме е изплашил.

Двете нарамиха багажа и го оставиха в залата на долния етаж, та да е готов за заминаването на другия ден. После отидоха до храсталаците да запалят по цигара. Пушиха мълчаливо, всяка потънала в собствените си мисли.

Стиви

Марти я запозна със Зандър Джейкъбсън на обяд в „Айви“. Зандър беше с еврейски произход, трийсет и две годишен сценарист и режисьор, прочул се покрай популярен американски комедиен сериал за лекарската професия. Беше мургав и с изпитателен поглед, сякаш се гласеше да подложи събеседника си на кръстосан разпит.

Новият филм на Зандър предлагаше остроумно представяне на живота по прочутата отсечка „Стрип“ в Лас Вегас. Имаше вероятност Стиви да получи главната роля на вариететна танцьорка с трудно минало, която получава неустоимо предложение от загадъчен непознат. Сценарият грабна вниманието ѝ. Стори ѝ се оригинален, дързък и вдъхновяващ. Зандър беше успял да проникне дълбоко в женската психика и всяка дума звучеше истински. Персонажът на танцьорката съчетаваше преживявания, познати на Стиви от собствения ѝ живот. По думите на Марти филмът ѝ осигуряваше стъпка нагоре към славата.

Следващия петък агентът ѝ я зарадва с новината, че е одобрена за ролята.

— Заминаваш за Вегас?! — възкликна Бен Райнър. В последно време той почти не си показваше носа от апартамента и Стиви едва го издържаше.

— Да — троснато отвърна тя. — Май така е най-добре.

Бен отвори хладилника и огледа полупразните му рафтове.

— И кой ще пазарува?

— Ти ще пазаруваш. Не е толкова сложно.

— Не всички тънем в пари — сопна се той.

Стиви осъзнаваше, че възходът на собствената ѝ кариера подчертава горчивия погром на неговата, но както и да постъпеше, все излизаше виновна. Бен щеше да е доволен само ако и тя се излежаваше безработна в апартамента. Но в такъв случай кой щеше да плаща всички сметки и да задоволява неизчерпаемата му потребност от пица,

бисквити „Орео“ и кофи със сладолед, сякаш страдаше от постоянен предменструален синдром!

Актьорският състав и останалите от екипа бяха настанени в хотел „Дезърт Джуъл“, внушителна сграда в северната част на „Стрип“. Стиви беше посрещната от пиарката си Уанда Джерънд — блестяща брюнетка с отличен професионален маниер, но и упорита като ротвайлер.

— Следобед ще се срещнем с пресата — уведоми я Уанда, когато се качиха в апартамента на Стиви. — Така ще си спестим удоволствието да гоним хиените от снимачната площадка.

Стиви беше за пръв път в Греховния град и пищността му надхвърляше всичките ѝ очаквания. Никога досега не се беше потапяла в подобна атмосфера. Хората разправяха, че старият блясък бил избледнял, че в наше време всичко било бутафорно, и въпреки това въздействието на града беше неповторимо. Кичозните кабарета, свръхмодерните хотели и арогантните светещи реклами на казината би трябвало да я смутят и притеснят. Но не, тя беше в този прекрасен хотел, имаше лична пиарка и се чувстваше чудесно сред цялата тази помпозност.

— Като че ли съм в палат! — ахна Стиви при вида на гигантското легло със златиста копринена покривка, претъпканото барче и луксозната баня с джакузи и сауна.

— Добре дошла в Лас Вегас — рече Уанда и продължи да щрака по клавишите на блекберито. Тя познаваше града като дланта си и го намираще за доста неприветлив.

Заснемането на филма се оказа най-интересното приключение в живота на Стиви. Снимаха в специално изграден за целта салон, който беше като скалъпен от евтина пластмаса, но на екрана не отстъпваше на обстановката и в най-изтънчените театри на Вегас. Персонажът на Стиви беше изтъкан от крайности: в единия момент пееше, в следващия — плачеше. Ту танцуваше в брилянтен тоалет, ту плюеше отрова срещу отчуждената си майка. После излизаше на сцената за комедиен етюд и след края му откриваше най-добрата си приятелка с игла във вените... Влюбваше се лудо, но и пропадеше в черната бездна на отчаянието. Стиви играеше зашеметяващо. Партньорите ѝ и

снимачният екип бяха удивени от скромността ѝ, от блестящото ѝ сценично излъчване и вродения ѝ актьорски талант.

Зандър изискваше от актьорите си пълна концентрация. Макар и перфекционист, режисьорът винаги подхождаше справедливо. Не допускаше компромиси и отделяше внимание и на най-дребните детайли. Беше положил много труд и по сценария.

Всички в студиото се трудеха усърдно и бяха сплотени. Седмица след началото на снимките Зандър я придърпа и я попита без увъртане:

— Съгласна ли си да се съблечеш от кръста нагоре?

В договора не беше спомената голота, в каквата и да е степен... Струваше ѝ се, че би превъзмогнала и неудобството от снимането на подобна сцена, но... като че ли се притесняваше да се съблече пред Зандър, когото харесваше все повече и повече.

— Ами, аз...

— Сцената не се получава в оригиналния си вариант — обясни той. — Изглежда някак неестествено. Струва ми се, че благоприличието е изкуствено. — Вдигна поглед към нея. — Държа да знаеш, че не си длъжна да го правиш. Не бих искал да те поставя в неловка ситуация. Ролята е твоя, решението — също.

Тя кимна.

— Смятам, че си прав.

Сцената — страстен миг на двама влюбени без описване на плът — изглеждаше добре на хартия, но на лента... оставяше чувство на наложена нравственост.

— Ще говоря с Тайлър и може да направим проба. — Тайлър изпълняваше главната мъжка роля. В реалния живот беше по-гей и от Елтън Джон. — Ако усетиш, че се притесняваш, кажи.

Зандър се оказа прав. Сцената стана добре още първия път. Стиви остана доволна, макар лицето ѝ да пламтеше, докато я изгледа. Сладните целувки на Тайлър, пръстите му върху копчетата на роклята ѝ, свличането на фината материя, голите ѝ гърди... и „Стоп!“. Смущението ѝ идваше от факта, че екстазът по лицето ѝ беше породен от мисълта за Зандър Джейкъбсън и за това, че не друг, а той беше свидетел на този интимен момент. За пръв път след пристигането си в тази страна изпитваше истинско желание да бъде с мъж и да проникне в интригуващата му същност. Зандър нямаше нищо общо с бившия ѝ

шеф. Той беше грижовен, интелигентен и откровен. Коренно различен човек.

— Зашеметяваща си — похвали я режисьорът. — Рядко попадам на такива таланти. Сега разбирам защо Марти те е лапнал.

— Много мило от твоя страна. Не е за вярване как стигнах до тук. Никога не съм очаквала подобна кариера.

— Четох, че си работила в някакъв офис в Лондон.

— Да. Много отдавна. — Споменът не ѝ беше приятен. Опита да се усмихне. Зандър не откъсваше поглед от нея. — Е, не чак толкова отдавна, колкото ми се струва...

— Животът се мени светкавично.

— Да.

Стиви се запита дали Зандър беше свободен. Не беше споменавал да има приятелка, но това не означаваше нищо. Човек като него не можеше да остане сам задълго.

— Ще ходиш ли на модните награди утре? — попита тя, колкото да каже нещо. „Фронтлайн Фешън“ беше посещавана от много знаменитости благотворителна галавечеря в помощ на американските войски в чужбина.

— Не — извърна поглед той. — Подобни мероприятия не са по вкуса ми.

— Не обичаш грандиозните приеми? — Стиви се опита да прикрие разочарованието си.

— Ами да. — От предишната му увереност нямаше и следа. — Зависи кой ще е там — смутено добави Зандър.

— Аз ще съм там. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ и прозвучаха някак флиртаджийски.

За щастие той ѝ отвърна с усмивка.

— Не от теб се притеснявам.

— А от кого?

Зандър се подвоуми, преди да отговори.

— От някогашни съперници. Дълга история... Организаторът на галавечерята ми е... Накратко възгледите ни се разминават.

Стиви беше виждала снимка на организатора. Ледени очи, изискан костюм. Беше чела за него в едно списание. Фамилията му попадеше сред най-големите знаменитости на модния свят като Версаче, Армани, Лакроа.

Моро. След трагичната смърт на родителите си французинът беше поел фамилия бизнес.

Какво ли минало свързваше Зандър с Жан-Батист Моро? Беше твърде рано да задава такива въпроси.

— Значи ще трябва да внимавам — пошегува се Стиви.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— О, да.

Лори

— Запознай се с Лори Гарсия...

Онемяла от смайване, Лори не успя да скалъпи думите, репетирани хиляди пъти.

Жан Моро се престори, че не я познава. Протегна ръка за поздрав, а в спокойните му сини очи не просветна нито една издайническа искрица.

„Открих Лори в Испания. Вече я снимахме — самороден талант е.“

Устата на Лори пресъхна. Гърлото ѝ се стегна.

— Приятно ми е — кимна мъжът. — Надявам се хората ми да се грижат добре за теб.

Лицето ѝ пламтеше. В съзнанието ѝ изникна споменът за допира му през онзи далечен ден в колата, за необузданото им взаимно привличане, за неописуемото изкушение.

Искаше ѝ се да изкреци: „Аз съм, не ме ли помниш?“, всичко беше толкова странно... Моро беше известна личност — много по-известна, отколкото очакваше — и нямаше как да се хвърлят в прегръдките си в присъствието на Десидерия. Но от подписването на договора бяха изминали седмици и той не беше направил ни най-малък опит да се срещнат. „Ла Люмиер“ притежаваше армия от дългокраки жени с високо самочувствие и изпитателен взор. В крайна сметка тя не беше единственото момиче в агенцията, обсебено от тъмния чар на Моро. Всички до една си падаха по него.

Но нима не заслужаваше поне едно обяснение? Той беше нахлул в живота ѝ при обстоятелства, които започваха да я озадачават все повече и повече. Опитваше се да проумее отчуждението му, придържайки се към надеждата, че приближава края на мъчителния ѝ копнеж.

След срещата Лори загуби апетит, напусна я и сънят. Нощем будуваше с часове в тъмния апартамент в полуунес, нареждаше

сложния пъзел пак и пак, и пак... Царството на съня ѝ беше мимолетно. Пробудена от огнени желания, Лори се отдаваше на сладострастни мисли. Засищаше възбудата си с ръце и се кълнеше, че е за последно. Единственият лек за болестта ѝ беше бленуваният мъж.

В най-безнадеждните дълбини на нощта я изпълваше увереност, че е срещнала кармата си. Така ѝ се падаше, задето беше изоставила мъжа, до чието рамо трябваше да стои. Рико Маркес линееше зад решетките, защото му отказа помощта си. Вместо да му даде подкрепата си, тя беше хукнала в галоп, без да погледне назад. Егоизмът и страстта по друг мъж бяха затулили и малкото ѝ останало чувство за дълг. Не смееше да свали клетвения пръстен, сякаш очакваше да я споходи проклятието на загърбения оброк.

Десидерия ѝ съобщи, че трябва да заминат на организирано от агенцията парти в Лас Вегас. Откриваше се възможност да се запознае с величията в бранша и да вкуси атмосферата, в която ѝ предстоеше да се потопи.

— Научи се да се любиш на известността — посъветва я Десидерия. — Може да не е днес, нито утре, но съвсем скоро ще те споходи.

Пристигнаха във Вегас в петъчния следобед. Лори за пръв път посещаваше Греховния град и великолепието му я заплени. Този свят ѝ изглеждаше нереален, като сцена от фантазьорски сюжет, и едва ли не очакваше да се събуди с размит поглед от следобедната дрямка в „Трес Ерманас“ и нетърпимите крясъци на Анита.

Настаниха я в хотел „Мираж“. Няколко от момичетата, представлявани от агенция „Ла Люмиер“, имаха участие в тазвечерното шоу и стаите им се намираха в съседство с тази на Лори. Чернокожи, бели, азиатки, всичките до една бяха високи, ослепително красиви и обезпокоително слаби.

— Доста са притеснени — отбеляза Лори, докато вървяха с Десидерия към един от луксозните барове на хотела.

Вечерното шоу щеше да се състои в „Партенона“ и по план Лори трябваше да се появи на червения килим с деликатно закъснение.

— Има за какво. Очертава се грандиозна нощ. — Най-важната „изложба“ на модна къща „Моро“.

Седнаха и си поръчаха водка с вермут и лимон.

— Не беше ли благотворително мероприятие?

— Да, но освен това е и рекламна маневра — не само за модната линия, но и за моделите. Сега е моментът да направят впечатление. Не всеки ден им се удава възможност да демонстрират дарованията си пред шефа. Знаеш, че рядко се явява на подобни събития.

Лори отпи колебливо от коктейла. Беше силничък.

— Значи искат да впечатлят Жан.

— Момичетата ни знаят какво искат. Амбициозни са и не витаят в облаците. Не си мисли, че са марионетки с гланц за устни. И въпреки това, щом зърнат Моро, оплитат крака. Надявам се, че на теб няма да ти се случи.

Лори се засмя. Гласът ѝ прозвуча странно, като ненастроен музикален инструмент.

— Само щраква с пръсти и дотърчават като кученца. Вероятно е заради акцента: французите са опасна работа. Момичетата го възприемат като мъжа мечта. Богат, красив, амбициозен, преуспял... А още на следващия ден, бам, все едно че ги е нямало.

— С много жени ли е бил? — промълви Лори.

„Не и както беше с мен. С мен беше различно.“

— Ама ти да не би да живееш в деветнайсети век? Бил е с милион жени! Не бих искала и ти да се опариш, защото си добро и свястно момиче. — Десидерия хвана ръката ѝ и я погледна загрижено. — Просто бъди внимателна.

Момичетата взеха такси до „Партенона“. Десидерия размени няколко думи с уредниците, отговорни за червения килим, и подреди Лори между чешки супермодел и звездна холивудска двойка от свитата на Стефано Габана.

Лори беше с един от класическите модели на „Моро“: изящно прилепнала по тялото рокля с паднало рамо. Буйната ѝ коса беше прибрана в свободен кок под едното ухо, а свежото виолетово цвете подчертаваше мургавината ѝ. Тоалетът в цвят пепел от рози насочваше вниманието към екзотичните тъмни очи, разкриващи облика на непорочна хубавица с испански черти, сякаш слязла от иконопис.

Фотоапаратите кръжаха и щракаха неуморно, а папараците я заслепяваха с ярките си светкавици. Десидерия беше обявила името ѝ и отвсякъде се чуваха подвиквания. Влязоха във фоайето. Наоколо циркулираха подноси с шампанско. Елегантните бижута и ефирните материи блестяха като огрени от слънцето ручей. Телевизионните екипи интервюираха най-отбраните имена. Накъдето и да се обърнеш, Лори виждаше познати лица. Само неговото липсваше.

— Е, започваш ли да вярваш? — попита Десидерия.

— Да вярвам в какво?

— Че ще ги стигнеш и надминеш. Не забравяй, че си неотразима!

Моро имаше причина да избягва подобни нощи.

Светлият кръг на прожектора — това настоятелно обещано око — беше най-самотното кътче на земята. Всички присъстващи, заможни и популярни до един, жадуваха да усетят топлината му, и в същото време ненавиждаха натрапчивия му взор. Жан Моро умееше да се изплъзва от тази коварна клопка. И имаше пълно основание за това.

Отсъствието му подклаждаше хорското любопитство и във вестниците валяха заглавия: „КОЙ Е ЖАН МОРО?“, „НАСЛЕДНИКЪТ МОРО — ЗАБУЛЕН В МИСТЕРИЯ“, „МОРО ЗАМЕСЕН В ТАЙНСТВЕНА СЕКТА“, „ФРЕНСКИ МАГНАТ РАЗПУСКА В КОСМОСА“. Имаше и по-прозаични: „ОСИРОТЕЛИЯТ МОРО СЕ ЗАВРЪЩА ВЪВ ФРАНЦИЯ И ПОСЕЩАВА ЛОБНОТО МЯСТО НА РОДИТЕЛИТЕ СИ“. А миналия месец се пръкна и любимото му: „ЖАН МОРО СТАРТИРА НЕЛЕГАЛНА ДЕЙНОСТ“.

Последното докосваше същината на нещата. Но дебнещото око на медиите не можеше да се добере до истината. Драскачите си бяха драскачи: търсеха пикантни, лесносмилаеми истории. Дори тайната за Какатра да излезеше наяве, дори заговорът да беше разобличен, те не биха могли да се докопат до необходимата сензационна информация.

За човек, отбягващ обществото, Жан се държеше учудващо уверено. Той си проправяше път през многолюдното фоайе, кимаше и поздравяваше. Дългото отсъствие предполага дългоочаквано

завръщане: най-старият трик на света. Белият заек изскача от цилиндъра, когато изобщо не го очакваш.

Жан-Батист беше израснал сред самоуверени и талантиливи хора. Още от ранна възраст с него се бяха отнасяли като с мъж. Детинство не помнеше. Прочутите Пол и Емили отсъстваха с месеци заради бизнес или защото бяха на поредната романтична екскурзия. Жан нямаше братя и сестри — едно случайно появило се дете беше предостатъчно неудобство за звездната двойка. Когато навърши пет години, тръгна на училище. И то в чужбина. Време за игри нямаше. Животът беше изпитание и той трябваше да го разбере колкото може по-бързо.

Другата причина, поради която Жан рядко се появяваше на обществени мероприятия, бяха безпощадните разпити около покойните Моро и наследството им. Семейното огнище не беше от любимите му теми на разговор.

Спомняте ли си за тях с умиление? *Нали ми бяха родители.*

Как се отразява подобна трагедия на едно незряло момче? *Трудно ми беше. Споменът е болезнен.*

Вдъхновява ли ви творчеството им? *Черпя вдъхновение от други места.*

Тази вечер попадна в лапите на поривист телевизионен екип. Галавечерята се състоеше в помощ на войските, сражаващи се в други страни. Основната цел беше даване на гласност и набиране на средства.

— Какво цели да постигне „Фронтлайн Фешън“, господин Моро?

Репортерът очевидно беше новак. Жан имаше уменията да отсява дилетантите от професионалистите с един поглед. Надушваше неопитността от километри.

— Стремежът ни тази вечер е да демонстрираме подкрепата си към мъжете и жените, рискуващи живота си отвъд океана. Модният свят е нетрадиционен поддръжник, но ние смятаме, че всеки отрасъл трябва да даде своя принос.

— Планирате ли да останете във Вегас?

— Не. — Едното ъгълче на устата му се изви в сдържана усмивка. — Вегас не ми понася особено.

— Обичате ли хазарта?

— Само когато съм сигурен, че ще спечеля.

— Рубен ван дер Мейде беше близък приятел на баща ви. Затова ли ви придружава тази вечер?

Една от асистентките на Жан го побутна напред и се обърна към журналистите:

— Достатъчно за тази вечер.

Докато започваше следващото интервю, Жан забеляза Лори Гарсия в другата страна на залата. Опасявайки се да не проследят погледа му, веднага насочи вниманието си към протичащия диалог. Момичето беше в безопасност в компанията на Десидерия Гомес. Страхът и смущението я възпираха да го заговори, ала той не се самозалъгваше, че това ще продължава вечно.

Жан не искаше да се забърква с нея. Трябваше да ѝ обърне гръб и да я остави на съдбата. Беше непрофесионално от негова страна да подхожда така лекомислено... Но когато я видя за пръв път, тя беше в напълно безпомощно положение. Наложиха се да се намеси и да я спаси. После отново позволи на инстинктите да надвият рационалната му мисъл и в разрив с най-стриктните закони на Какатра Лори Гарсия го беше видяла за втори път, бяха разговаряли и вече нямаше връщане назад. Ала момичето имаше нужда от закрила. Налагаше се да подсигури безопасността ѝ и да спази обещанието си.

Един прословут дизайнер го впримчи в разговор. Жан имаше способността да взема дейно участие в подхванат диалог, докато в същото време мислите му работеха по други въпроси. Този случай не беше изключение. Дизайнерът приключи с бръщолевенето, кимна и пое нанякъде. Съпругата му веднага се възползва от удобния случай.

— Ти и аз — прошепна Арабела Клайн в ухото на Жан и той долови сладникавия аромат зад ушите ѝ — след шоуто!

Бяха преспивали няколко пъти и Арабела си я биваше в леглото. Жан пхна сгънато листче в ръката ѝ.

— Знаеш къде да ме намериш.

Лори беше настанена пет реда зад Моро. Той се появи и залата утихна. Приповдигнатото жужене на стотици гласове, изпълнени с тръпката от предстоящата нощ, се сниши до почтително шушукане. Жан беше от мъжете, които вселяват благоговение, без да полагат

усилия. Осанката му излъчваше величие и авторитет. Лори за пръв път осъзна какво точно означава думата харизма.

Той зае почетното място до подиума. От едната му страна седеше жена на средна възраст с каменно изражение и вдигната на тила тъмночервена коса, а от другата се беше настанил — необръснат и небрежно изтупан по последна мода — известният предприемач Рубен ван дер Мейде. Лори го разпозна от снимката в статията за остров Какатра.

— Не подозирах, че Рубен ван дер Мейде проявява интерес към модата — прошепна тя.

— Ван дер Мейде проявява интерес към всичко, което му пълни джобовете — обясни Десидерия. — На ти е с най-големите холивудски играчи.

— С кои например?

— Дърк Майкълс, Линъс Позън... През осемдесетте са се изживявали като великолепната четворка. Влиятелни приятели, алкохол, купони... и леки жени.

— А кой е бил четвъртият?

— Пол Моро. Бащата на Жан. Ван дер Мейде и семейство Моро са стари познайници.

— Как са се сдружили?

— Кой?

— Жан и Рубен.

— Не съм сигурна. Знам, че е бил като част от семейството. Семейство Моро редовно разпускало на частния му остров.

— Какатра изглежда истински рай.

— Да се надяваме, че няма да ти се наложи да го посетиш. — Изражението на Лори я подтикна да продължи: — Какатра е най-луксозният център за рехабилитация, който можеш да си представиш. Любимият курорт на звездите — напълно откъснат от света, пороците и злите езици. Ван дер Мейде всекидневно се отдава на нирвана. Така де, кой е казал, че раят не се купува с пари!

Рубен видимо нервничеше и не можеше да си намери място. Поведението му контрастираше с това на жената от другата страна на Жан, която седеше като восъчна фигура.

— Не ми прилича на голям тузар — заяви Лори. — В него има нещо хлапашко.

Десидерия сложи ръка на коляното ѝ.

— Там е и целият пиниз.

Лори се загледа в тила на Жан, в пепеляворусата коса, прецизно подстригана точно над яката на ризата, и в ъгълчето под ухото му, откъдето започваше ъгловатата челюст.

Кой си ти? Какво криеш?

Преди началото на модното шоу Жан се качи на подиума. Лори се притесни от топлата длан на Десидерия върху коляното си и се отдръпна, кръстосвайки крака. Стиви Спелър седеше отвъд издигнатата сцена. Погледите им се срещнаха и те си размениха усмивки.

Салонът потъна в пълна тишина.

Жан застана под светлия кръг на прожектора, сведе глава и изваяните черти на лицето му изпъкнаха още повече. Когато заговори с магнетичния си акцент, Лори почувства как душата ѝ се отваря като цвете на слънчевите лъчи.

— Бях дете, когато чичо ме попита що е то храброст. — Кратка пауза. — Отговорих му, че храбреците са смели. Добре, каза той, а какво значи да си смел? Да помагаш на беззащитните, отвърнах аз. Като на ранените и болни животни ли? Да, съгласих се аз. Дори ако се боиш? Дори ако не си сигурен, че помощта ти ще ги спаси? Да, заявих аз. Дори тогава, осъзнах аналогията в годините на моето съзряване. Животните се видоизмениха в хора. Болестта прерасна в поквара, мъка, мизерия...

Лори не можеше да откъсне поглед от движенията на устата му, от белега и от грейналите му очи, които сияеха в тъмната зала като ириса на нощна птица. Ако успееше да запомни всяка извивка и всеки контур и ако ги скъташе в паметта си, то останеше ли насаме, щеше да разгърне облика му и да му се любува както само тя си знаеше.

— Идеята за храбростта придоби ново значение. С времето куражът не идваше така лесно, както в детството. Как да е сигурен човек, че е настъпил правилният момент за проява на смелост? Та нали ползата от помощта се определя от възприятията на изпадналия в беда! Тази вечер, докато ние празнуваме, в една далечна страна хора като нас жертват живота си. Като малък не го осъзнавах, но храбростта означава саможертва. Не всеки е готов да окаже помощ. Храбростта е скъпоструваща добродетел. С творческите подвизи, които ще ви

представим тази вечер, модна къща „Моро“ и съдружниците ѝ полагат своята клетва за вяроност към нея. Вярвам, че ще се присъедините към нашата инициатива.

Публиката избухна в аплодисменти. Жан слезе от подиума. Благодарил на гостите със сдържано кимване. За Лори той беше като речен камък — бързеите вилнееха от всички страни, а той оставаше непоклатим на мястото си.

Дефилето започна. Ярки светлини обляха рампата. Музиката закънтя и съвършени свръхвисоки мъже, жени и същества с неясен пол закрачиха гордо по подиума. Спираха, за да позират за снимки — ослепителни светкавици, остри чупки в лакти и рамене, лебедови шици. През цялото време Лори наблюдаваше реакциите на Жан и кои тоалети и манекени привличаха интереса му. Гореше от желание да му припомни за случилото се помежду им, а и да го чуе как подшушна на Ван дер Мейде: „Това е момичето, за което ти разказвах.“

Лори реши да не стои дълго на партито след ревюто. Беше капнала, а и всякаква надежда за контакт с Жан се изпари, когато Десидерия ѝ каза, че щял да вечеря със спонсорите и да се появи на партито късно вечерта. Искаше да се върне в хотела, тъй като денят се беше оказал крайно изтощителен.

Десидерия настоя да я придружи и след като таксито ги остави пред „Мираж“, ѝ предложи по едно питие преди лягане и малко игра на блекджек. Лори отказа, защото едва се държеше на краката си.

Като стигнаха до вратата на стаята ѝ, Десидерия се наведе и я прегърна. Миришеше на цигарен дим и анасон. Лори понечи да се отдръпне от прегръдката, но жената се притисна в нея, зарови устни във врата ѝ и прошепна:

— Искаш ли да остана?

Момичето я побутна внимателно.

— Мисля, че не.

— Знам, че си девствена. Знам много неща за теб, миличка.

Лори направи опит да се измъкне.

— Не искам да те засегна, но...

— Ами тогава недей. Мога да те науча на това-онова. Ще ти покажа неща, които никой мъж не знае. Пожелах те веднага щом те видях. Нима не го усети? Извинявай, но чувствата са си чувства.

Жадувам да докосна устните ти и разкошните ти гърди... Да те вкуся и науча на невероятни неща...

— Не. — Лори я бутна назад. — Не споделям чувствата ти... Съжалявам.

Тя наистина беше девствена и не беше готова да откликва на подобни предложения. Възнамеряваше да се опази.

За кого?

За него.

Десидерия се засегна и отсече:

— Разбирам.

— Харесваш ми, но не по този начин — обясни Лори, без да знае защо изобщо се оправдава.

— Не знам какво си въобразих...

— Да го забравим. Лека нощ. До утре.

— Да. До утре.

Лори затвори вратата, Десидерия постоя една минута и си тръгна.

Три часа сутринта. Най-мъртвият час.

Жан Моро стана от леглото и плъзна поглед по голия ѝ гръб. Златистата коса на Арабела Клайн се стелеше по раменете с бронзов загар. Беше потънала в дълбок сън.

Сексът — буен, страстен и изпепеляващ — беше продължил няколко часа. Ала Жан не беше от мъжете, които заспиват сладко след подобна гимнастика. Сексът го оставяше пуст и насаме с мисълта за пълното му безсмислие... С Арабела не го свързваше нищо повече от креватните сеанси, които бяха пламенни и знойни, но не го топлеха в самотните мигове.

Апартаментът му в хотел „Ориент“ гледаше към „Стрип“. Жан обу анцуга си, плъзна тихо вратите и излезе на балкона. Вдиша въздуха с пълни гърди. От върха на най-величествената сграда във Вегас се виждаше всичко като на длан — светлини, казина, реклами. В същото време ничии очи не достигаха до него. Ето така живееше живота си години наред. Един невидим съзерцател.

Мигащата червена светлинка на самолет прекоси нощното небе. Жан опря лакти на парапета и вдигна поглед към звездния купол над

главата си.

Още от дете всички го смятаха за някак интровертен. Един летен ден, когато беше във Франция за училищната ваканция, той застана до вратата на гостната, където родителите му пийваха коктейли с джин и го одумваха:

— Това момче е студено като камък...

След фаталната злополука познатите им решиха, че му има нещо, защото всяко друго дете би рухнало и би се съсипало от скръб.

Не след дълго сам повярва в коравосърдечността си. Беше му по-лесно да гледа с равнодушие на спомените от миналото. Да притъпява емоциите си. В него зееше празнота, която стоеше все така незапълнена.

В моменти като настоящия го обземаше чувството, че всичко е наред, че и той има цел в живота. Но точно тогава празнотата заплашваше да го погълне като черна дупка. Мислите му полетяха към Лори. Тя беше толкова различна от останалите себични тигрици. Невинността ѝ сияеше като девствена зора. Привличаше го силно още от първия миг, в който я беше зърнал да се прегръща с приятеля си на пристанището в Сан Педро. Седмици наред я беше следил, ставайки свидетел на трудния ѝ живот. И бариерите, с които се беше оградил, започнаха постепенно да се разпадат.

Нищо чудно, че се беше поддал на изкушението. Колкото и да се мъчеше, не можеше да изгони от съзнанието си допира на устните ѝ и красивите, по-дълбоки от океана очи, в които бе потънал.

Ситуацията беше немислима. Той нямаше да бъде с нея нито в този, нито в следващия си живот. Но и за нищо на света не би позволил да ѝ сторят зло в онзи ужасен ден.

Аврора

Аврора и Паскал пристигнаха на парижката „Гар дю Нор“ рано вечерта в петък. Главата на Аврора се беше замаяла от шампанското, което бяха пили във влака по настояване на приятелката ѝ, и макар Аврора да не виждаше повод за празнуване, алкохолът ѝ се отрази добре. Не искаше да си спомня за причината на пътуването и за мръсната думичка с „а“. Но не вървеше да се оплаква пред Паскал — все пак приятелката ѝ беше претърпяла цели два аборта.

Арно и Жизел Деверо бяха изпратили шофьора си, привлекателен млад иранец на име Алекс, да ги вземе от гарата. Дватамата с Паскал очевидно се познаваха добре и бърбориха на френски по целия път към апартамента в Монмартър.

Аврора беше свикнала с лука, но не и във всичките му разновидности. За пръв път се докосна до истинска изтънченост и поразителен финес. Родителите на Паскал обитаваха елегантно обзаведен апартамент на най-горния етаж в стара и красива сграда навръх Монмартър. Жилището беше огромно, отрупано с ценни произведения на изкуството. Големият овален прозорец предлагаше изглед към цял Париж: Айфеловата кула, „Нотр Дам“ и копринената серпентина на река Сена.

Алекс забеляза заплененото изражение на Аврора.

— *C'est jolie, n'est-ce-pas?*

Аврора нямаше представа какво ѝ говори, но подразбра, защото знаеше, че фамилията на Анджелина Джоли означава „красив“.

— Да... *très*. Много...

— *A bientôt!* — сбогува се Паскал с Алекс и той си тръгна. После се обърна към Аврора и заяви: — Ще трябва да се постарая малко повече. Няма нищо по-ужасно от американка, която не си прави труда да научи езика.

Момичето влезе в кухнята и отвори хладилника, който беше голям колкото цяла стая, заредена с хранителни продукти, рафт с

шампанско „Въов Клико“ и малки бурканчета с корнишони и хайвер.

— Родителите ми ще очакват от теб да говориш поне сносен френски.

Аврора се притесняваше от срещата със страховитата двойка Деверо. Изобщо нямаше да се учуди, ако в момента си лафеха с президента. (Франция имаше ли президент? Или... премиер? Нямаше представа.)

— Уи... но... сий ву плее... — занарежда тя с ужасен акцент.

— Случайно аз да съм се появила в Англия, без да разбирам думичка от езика ви? — Паскал грабна две чаши и отвори втората за днес бутилка шампанско. — Това е проява на неуважение.

— Може и така да е.

— Дано наваксаш. — Паскал запали цигара. — Пуши ли ти се?

Покани я в една от стаите за гости — бонбонено розови покои с позлатени канделабри и кралско легло с четири колони, както си му е редът. Родителите ѝ я бяха водили на екскурзия в Париж по време на едно от европейските им турнета преди много години, но през по-голямата част от престоя Аврора се беше окупирала в хотелската стая, нагъвайки френски чипс и зяпайки Ем Ти Ви. Том и Шерилин бяха прекарвали цялата почивка в препирни, сякаш и двамата не можеха да се помирят с идеята, че ще трябва да издържат толкова време заедно. Единственият ѝ хубав спомен от цялата екскурзия беше посещението в „Юродисни“ през последния уикенд. Естествено, майка ѝ не беше благоволила да ги придружи.

Силно впечатлена от скъпите антикварни мебели и масивната порцеланова вана с излети чугунени крака, Аврора се питаше откъде ли бяха намерили всички тези красиви неща. Лесно беше да хвърляш пари по коли и тривиални скъпи вещи. Докато тук всичко беше стилно, изтънчено и неприсъщо на американския лукс.

Тъкмо разопаковаше багажа си, когато чу вратата да се отваря и откъм коридора долетяха ентузиазирани поздрави на френски. Тук-там из непознатата реч разпознаваше собственото си име, само дето френското „р“ го караше да звучи като кашлюкане — ... рр-орр-а. Аврора излезе от стаята, за да се запознае с домакините.

Паскал пушеше с майка си. Жизел беше с палто и кожени ръкавици в шоколадов цвят. Двете си бърбореха по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря. Толкова много си приличаха, че човек

наистина можеше да ги сбърка — гарвановочерни коси, дребно телосложение и подчертано експресивен начин на говорене. Арно наливаше бренди. Осанката му беше типично френска: прошарена коса, стройно и стегнато тяло, дълъг нос, бяла ленена риза с разкопчана яка и фина златна верижка на по сбръчканата шия.

Паскал зачурулика въодушевено:

— *Maman, papa*, запознайте се с Аврора Наш, *ma meilleure amie*.
Моята скъпа приятелка.

Жизел я прегърна.

— Най-добрата приятелка на Паскал е и наша най-добра приятелка. — Гласът ѝ звучеше гальовно, но даваше всекиму да разбере, че в следващия миг може да смени тона и да те изяде с парцалите. — Добре ли пътувахте?

— *Oui, merci. Très bien. Merci.*

Паскал я изгледа, но Аврора не проумяваше къде е сбъркала. Арно протегна ръка и тя я стисна.

— *Bonsoir.*

Седнаха да вечерят — с изключение на Жизел, която ги гледаше и пушеше. Паскал им разказа за училище ту на френски, ту на английски, а Аврора я допълваше с дума-две. Не беше свикнала да се чувства така неловко. За пръв път в живота си изпитваше чувство на малоценност. Макар и богаташка дъщеря с множество привилегии, тя самата не беше постигнала нищо в този живот.

Жизел зададе рутинния въпрос за родителите и певци, *les chanteurs*, и Аврора се притесни. Колкото и ужасно да звучеше, Том и Шерилин изглеждаха една банална и блудкава двойка на фона на семейство Деверо. Жизел и Арно разискваха исторически, политически, художествени теми... Нищо чудно, че дъщеря им беше ерудирано и самоуверено момиче. Докато единствените дискусии в нейния дом се въртяха около касовите албуми на родителите ѝ и съотношението между меденото и канеленото в косата на Том. Освен това не си спомняше кога за последно са вечеряли всички заедно като истинско семейство.

Напрегна се да си спомни уроците по френски на мадам Тейлър. Никога не беше внимавала в клас, а и беше загубила всякакъв интерес към езика след принудителния дебат с Юджини Бофърт относно разликата между *croque monsieur*^[1] и *croque madame*.

— Те са... *Ils sont... bon...* добре... — подхвана тя, но френският явно не ѝ се удаваше.

Жизел се засмя. Аврора искаше да им обясни, че само защото по някаква случайност Том Наш и Шерилин Роуз ѝ бяха родители, това не означаваше, че е тяхно копие и че ще тръгне по техните стъпки, наследявайки кариерата им на сладникави изпълнители на американски рок балади за безмозъчни домакини. Стига да пожелаеше, един ден тя можеше да бъде част от творческия или политическия елит на страната.

Причината за посещението ѝ и мръсната думичка с „а“ не бяха споменати. Аврора предполагаше, че е редно да благодари за грижите, но подобни теми не се сервираха току-така с десерта тарт татен. Пък и Паскал все я уверяваше, че „а“ не е кой знае какво и няма защо да прави от мухата слон. Тя не беше от най-състрадателните, но пък и нямаше защо да очаква съжалението ѝ. Грешката беше изцяло нейна.

Арно беше споменал нещо за *docteur* и толкова. Когато си легна, Аврора положи огромни усилия да прогони страха от утрешния ден.

Всичко се случи на следващата сутрин, събота. Паскал я придружи до частната клиника, въоръжена с купчина френски клюкарски списания и пълна невъзмутимост. Докторът беше изтъкнат лекар с посребрели коси и керамични зъби.

Използваха някакъв вакуум, подобен на прахосмукачка. Докторът непрекъснато повтаряше думата *bèbè*. Колко ли такива процедури беше извършил? Включително и на Паскал...

Аврора съсредоточи погледа си в тавана. През цялото време тръпнеше в ужасено очакване да чуе паническият крясък на доктора при вида на шесткракото изчадие, засмукано от прахосмукачката. Но не се стигна дотам. Беше най-обикновено бебе. Или поне щеше да бъде бебе.

От ъгълчето на едното ѝ око се търкулна самотна сълза. Какво ли би било един ден да роди и да стане майка... Слушайки историите за момичета, отървали се от нежелана бременност, Аврора винаги се поставяше на друго, по-високо ниво. Що за жени бяха това! А ето че по ирония на съдбата лежеше по гръб във Франция, докато ѝ правеха аборт.

В този момент Аврора се закле да промени живота си. Вече не беше хлапачка, а жена. Беше сглупявала многократно и беше преследвала моментната тръпка, без да я е грижа за околните. Само защото носеше името Аврора Наш. Но това... това *bèbè* вещаеше промяна. Какъв беше този идиотски свят! Създаваш живот и го хвърляш на боклука, без да ти мигне окото, докато най-добрата ти приятелка чака отвън, нагъва кроасан с шоколад и прелиства „Пари Мач“!

Дадоха ѝ хапчета и я предупредиха, че ще има болки в корема. Върнаха се в апартамента и Аврора потъна в неспокоен сън.

По някое време усети, че Жизел и Арно се прибират. Минаха часове, небето притъмня. Вратата на стаята се отвори. Беше Жизел, която притисна ръка към челото ѝ и прошепна нещо на френски. Паскал легна до нея и погали косата ѝ. Спохождаха я странни сънища, сънища за реки, поели към океана... Събуди се в четири сутринта, седна на тоалетната и видя струйката кръв. Къде ли беше *bebe*? В някоя боклукчийска кофа? Опаковано в найлонова торба? Осъзнаваше, че не е нищо повече от дребно мекотело, че не е човешко същество и все пак, и все пак...

В неделя се почувства по-добре. Паскал трябваше да се връща в „Света Агнес“, а Жизел телефонира на госпожа Стокър-Лийч, че грипът на Аврора се е влошил и ще се наложи да остане още няколко дни в Париж.

— Идвай си по-скоро, че ще откача без теб — каза Паскал на тръгване.

— Ще се видим след няколко дни — обеща Аврора.

Паскал я гушна набързо, взе си довиждане с Жизел и изчезна. В този момент Аврора проумя, че настъпеше ли денят, в който нямаше да прекарват всяка една минута заедно, а той несъмнено приближаваше, Паскал щеше да ѝ се изплъзне като вода между пръстите.

Аврора стана по обед, отиде в хола и седна на дивана до Жизел. Продължаваше да я мъчи чувството, че ако стои дълго права, вътрешностите ѝ ще се изсипят на пода.

Пийнаха по едно горчиво, гъсто кафе с бисквити и Жизел ѝ разказа за деня, в който за пръв път срещнала Арно. Били

осемнайсетгодишни студенти. Звучеше така романтично, така... интелектуално.

— Любов от пръв поглед? — попита Аврора.

Жизел се облегна на лакът и се загледа през прозореца.

— В началото се влюбих в брат му. В Пол.

— Скараха ли се за теб?

— Не — засмя се тя. — Пол обичаше Емили. Арно и Пол бяха неразделни, но и крайно различни. До ден-днешен вярвам, че Пол и Емили гледаха на нас като на ужасно скучна двойка. Ние обичахме да говорим за социология, история и революционни промени. Те пък си падаха по мода, музика, пари и купони. И все пак Пол беше голям чаровник. Нали казват, че противоположностите се привличат. — На лицето ѝ изгря усмивка. — Е, поне моят случай се оказа такъв.

— И какво стана после?

Жизел пийна глътка кафе.

— Пол ме запозна с брат си, Арно. Вероятно ме съжеляваше. — Аврора не можеше да си представи кой би съжалил жена като Жизел. — И така, двамата с Арно се сприятелихме, влюбихме и се оженихме.

— Виждате ли се още с брат му?

— Пол и Емили загинаха. — Аврора си спомни, че Паскал ѝ беше разказала за злополуката. За трагичната смърт на родителите на братовчед ѝ. Същият онзи братовчед с белега върху горната устна.

— О...

— Не си ли чувала за Пол и Емили Моро?

— Чувала съм. — Модна къща „Моро“ беше номер едно и тя имаше техни тоалети с инфарктни цени.

— Дватамата с Арно са от различни бащи, затова и фамилиите им са различни.

Значи Паскал не беше просто дъщеря на световноизвестни френски политици, но и племенничка на модната икона Пол Моро!

— До леглото на Паскал в пансиона има една снимка. Вие двамата с Арно и един мъж. Той ли е синът им?

— Да — рязко отвърна Жизел. — Макар че напоследък не се срещаме често.

— Не сте ли близки?

— Бяхме. Някога. Или поне двамата с Арно бяха. Съпругът ми открай време мечтае за син. Още кафе?

— Не, благодаря.

— Когато Жан беше малък — продължи Жизел, отправяйки се към кухнята, където гласът ѝ заглъхна отвъд междинната стена, — често изпадаше в мрачно настроение. Вечно търсеше уединение. Личеше си, че в надарения му мозък се мътят дълбоки, но несподелени мисли. Струва ми се, че харесваше единствено Паскал. Арно се опитваше да ме убеди, че е дете и че ще се промени.

— Кога починаха родителите му?

— Когато беше на четиринайсет. Били заедно на яхтата. Голяма трагедия.

— Ти май никога не си го харесвала...

— Той не ми даваше възможност да го опозная. Жан Моро присъства в живота ми от трийсет години, а до ден-днешен не мога да заявя, че го познавам.

— Двамата с Арно срещат ли се?

— Преди няколко години Жан се замеси в дейност, която не одобряваме. Оттогава Арно не търси контакти с него.

— Но нали е поел управлението на бизнеса на родителите си?

— Има и други неща.

— Какви неща?

— Не ми се говори за това.

— И все пак?

— Не и не! — Резкият отказ на Жизел я стъписа. — По-добре да не знаеш!

---

[1] Запечен на грил традиционен френски сандвич с шунка и сирене. Croque madame включва и пържено яйце — Бел.прев. ↑

Стиви

Апартаментът ѝ гънеше в мрак. Щорите бяха дръпнати до долу и наоколо витаеше неприятна миризма на отпадъци и неизмити съдове. Очевидно нищо не се беше променило след заминаването ѝ. Остави ключовете и се подготви за познатата гледка: братът на Биби изпружен с одеялото на дивана, заровил ръка в кутия пуканки и забол очи в телевизора.

Звуците, които я посрещнаха, бяха пъшкане и виене, придружени с кратки порно реплики. Стиви пристъпи тихомълком в стаята и замръзна с отворена уста и втрещен поглед. Лицето на жената не се виждаше — такава беше „идеята“, но гласът ѝ, колкото и пресилено да звучеше, беше до болка познат. Моментално разпозна слабото телце и татуираната пеперуда на гърба на Биби.

Дъхът ѝ секна, сякаш я бяха ритнали в корема. Милата, любвеобилна, забавна Биби — порнозвезда?!

Скована от ужас, Стиви се обърна към Бен, който беше зает с ръка в джинсите си и не беше забелязал появата ѝ. Гласът ѝ прозвуча като грачене на гарван.

— Искам да знам какво става тук?

Бен скочи от дивана и трескаво закопча ципа си.

Стиви захвърли пълните торби и изключи телевизора.

— Из-извинявай — измрънка Бен. — Мислех, че ще се прибереш утре...

— Бен, как не те е срам!

— Няма да се повтори. Ама нали уж апартаментът беше на мое разположение?

Той изобщо не подозираше кого беше гледал.

— Откъде намери тази гадост? — попита Стиви със сдържан гняв.

— Свалих го от интернет — смотолеви Бен и погледна към лаптопа, който беше включен под масичката на телевизора. До него

имаше цял куп дивидита. На обложките им се мъдреше голият гръб на главната „актриса“, украсен с татуировка на пеперуда, както и розов надпис „Безликата лисица“. Въпросната лисица не си поплюваше. Срещата се беше с киборги от бъдещето в „Еякулаторът“ позабавлявала се беше с жезъла на магьосника във „Властелинът на девствените“, беше обладавана и от духа на Коледа в „Гола нощ, скверна нощ“.

— Излез! — процеди Стиви.

— Какво? Заради някакво си тъпо порно?

Умът ѝ трескаво работеше. Как се беше стигнало до тук? Как не се беше досетила? От колко ли време Биб се подвизаваше в тази мръсна индустрия? В колко ли филма беше участвала: пет, десет, двайсет? Повече? И кой я експлоатираше?

— Бен, тази жена... Тази Безлика лисица е... сестра ти.

Той примига и прихна.

— Я стига!

— Това е Биби.

Лицето му пребледня и придоби нездрав зеленикав цвят като на грахова супа.

— Откъде ти хрумна?

— Просто познавам Биб. — Стиви щеше да се разплаче и едва продължи: — Учудвам се, че не си я познал. Гледай! — Грабна едно от дивидитата и тикна обложката в лицето му. — Виж хубаво! Аз познавам татуировката ѝ. Погледни раменете и ръцете ѝ! Тя все увърташе, когато станеше дума за работата ѝ, а сега ще се омъжва за оня плужек! Не е нужно да сме гении, за да видим очевидното!

Той се олюля и притаена ръце към устата си.

— Ще повърна!

После хукна към банята, разтърсван от конвулсии. След секунда бълваше в тоалетната чиния.

Стиви стискаше дивидитата, а лицето ѝ беше обляно в сълзи.

Ето над какво се беше трудил Линъс Позън през цялото това време... Всичката тази гнусотия обясняваше угнетеното настроение на Биби Райнър и потиснатия ѝ дух.

Обезглавеното ѝ тяло, голо, опошлено, вулгарни, брутални, извратени кадри. Млади, стари, кльоцави и дебели, мъже и жени отпред, отзад, отвсякъде.

Естествено, името на Позън не фигурираше. Нищо чудно и най-печените холивудски играчи да бяха заровили мазните си ръце в делвата с мед. Този бизнес носеше много пари. Спомни си безсрамните погледи на Дърк Майкълс на партито в къщата на Позън. За такива мъже нямаше закони. Особено законите на щата Калифорния, където се пристъпваха основните принципи на човешко благоприличие и зачитане на личността.

Стиви се посвести и влезе в стаята на Бен. Намери го легнал по корем на леглото с възглавница върху главата.

— Дано си се засрамир достатъчно!

Бен хвърли възглавницата. Очите му бяха червени от плач, но колкото и да рови за съчувствие в сърцето си, Стиви не го съжали. Това откритие би сразило всеки, но мъж, който намираше подобни зверства за възбуждащи, заслужаваше безмилостно наказание.

— Откъде можех да знам? — изхленчи той. — Откъде да знам, че онази жена е... Шибана работа. Не искам да имам нищо общо с това.

— Така значи! А защо не питаш Биб как се чувства?

Бен се изправи и взе комплекта за свиване на цигари от чекмеджето на шкафа.

— Остави ме на мира. Трябва да премисля нещата.

— Благодарение на хора като теб тази гнусотия продължава! Вие сте виновни, че изобщо съществува!

— Моля? Обвиняваш мен за цялата порноиндустрия?

— Търсене и предлагане.

— Я се разкарай! Тя поне получава чек. Някои и с толкова не можем да се похвалим.

Стиви едва се въздържа да не го зашлеви. Такова арогантно, гадно копеле!

— На теб ти излезе късметът — продължи той. — Но не и на Биби! Славата трябваше да е нейна, а ти я открадна под носа. Затова недей да ми прехвърляш вината!

— Не смей да обръщаш нещата в моя посока. Забрави ли в какво положение те спипах? Седеше като омагьосан от тая долна гнус!

— Така ли било? А ти къде беше през това време, невинна ми Стиви? Да чуем! Сред хайлайфа във Вегас, докато приятелката я чукаха няколко души едновременно! Ако не бях свалил точно този филм, изобщо нямаше да разбереш!

— Дотук бяхме с приказките!

— Изчезвай от стаята тогава!

— Тази стая не е твоя. Веднага се изнасяй.

— Няма да стане.

— Никой не те пита.

— Как ще го обясниш на Биб, а? Истината ли ще ѝ кажеш? Че си ме хванала да се забавлявам на последното ѝ творение?

— Ако се наложи, ще ѝ кажа.

Всъщност едва ли би го сторила. Биби щеше да рухне. И Бен го знаеше.

— Виж, трябва да намерим решение на проблема и да ѝ помогнем — промълви Стиви.

Той запали цигарата с марихуана.

— Аз не участвам. Какво очакваш да направя? Ако не забравя за случилото се, ще откача.

— Замисляш ли се някога за друг човек, освен за себе си?!

— Остави ме на мира.

Бен включи телевизора и засили звука, за да не я чува какво му говори. Тя излезе от стаята и затвори вратата. В главата ѝ се блъскаха хиляди мисли.

Изпитваше силна нужда да поговори с Биби, но положението беше много деликатно. В крайна сметка стигна до решението да потърси единствения друг човек, на когото имаше вяра: Зандър Джейкъбсън. Бяха се разбрали да поддържат връзка след сближаването си по време на снимачния период и въпреки чувствата си към него Стиви беше стигнала до заключението, че ще бъде доволна да го има поне като приятел.

Уговориха си среща в закътан бар в центъра. Зандър изслуша търпеливо цялата история — за Биби, за Линъс и накрая за Бен.

— Собственият ѝ брат?

— Да.

— Божичко! — Зандър поклати глава и прокара пръсти по необръснатата си брада. — Жал ми е за нея. Човек би си помислил, че в наши дни подобни неща вече са излезли от мода...

— Можем ли да направим нещо?

Той вдигна чаша. Беше приятно изненадана, че си беше поръчал наливна бира.

— Би могла да разобличиш Линъс. Но ще отприщиш голям бент. Тези хора са едри риби...

— А аз съм попова лъжичка?

— Нещо такова. Порнографията е стара индустрия, а в наши дни продуктите ѝ са по-леснодостъпни от всякога. Не казвам, че е нормално. За съжаление все повече се залага на насието и извращенията, но това върви на пазара. Не е изключено мръсните филмчета да допринасят повече за джоба на Позън, отколкото общоизвестните му проекти.

— Май не си особено изненадан.

— Не е като да не съм чувал за игричките на Позън и другарчетата му. Дърк Майкълс е един от тях.

— Но той е злоупотребил с доверието на Биби. Беше ѝ обещал съвсем различен живот.

— Не е изключено и да ѝ го подсигури. Все пак е в негов интерес.

— Защо?

— Ако един ден приятелката ти изгради успешна кариера в сферата на сериозното кино, участието ѝ в тези странични проекти ще му донесе солидни приходи.

— Не се бях замислила. Чувствам се ужасно.

— Вината не е твоя. А и не е късно да ѝ помогнеш. Съветвам те да поговориш с нея.

— И какво да ѝ кажа?

— Че искаш да я откъснеш от този тип. А след това ще прецениш обективно дали си готова да се впуснеш във война. Не всички битки си струват.

— Май говориш от личен опит.

— За съжаление...

— Тя ще се омъжва за него.

— Освен ако не я спреш. Лесно е да се мъдрува, когато не си забъркан в кашата. — Зандър поиска сметката и добави: — Но ти би могла да намериш изход.

Помълчаха умислени и Зандър каза:

— Така и не те попитах как мина шоуто на „Фронтлайн Фешън“.

— Нормално. Даже ми доскуча. Първите пет минути бяха забавни, след това моделите като че ли започнаха да стават еднакви. Дрехите не паснаха на вкуса ми.

— Видя ли най-важния човек?

— Жан Моро ли? Да.

— Как ти се стори?

Спомняше си го до най-малката подробност. Осанката на Моро беше необичайна комбинация между поразителна красота и студенина, граничеща с бездушие. Тази двойственост я навеждаше на мисли за болка, съчетана с чувство на удоволствие, за силни емоции и страдание, което води до усет към извисеното.

— Чаровен мъж — кратко каза тя.

— Кой беше с него?

— Не ги познавам. Но видях Рубен ван дер Мейде.

— Моя приятелка работи за агенцията. Говори много ентузиазирано за новото си протеже, момиче с испански произход. Лори Гарсия.

— И нея видях. — Стиви си спомни прелестното момиче, което седеше от другата страна на подиума, няколко реда зад Моро. В нея се съчетаваха чарът на Ева Мендес и красотата на Натали Уд в „Уестсайдска история“.

— Приятелката ми е запленена от красотата ѝ.

— Има защо. Трябваше и ти да дойдеш...

— Не бях в настроение.

Донесоха им сметката и двамата си я поделиха.

Стиви се престраши и най-накрая му зададе въпроса, който я измъчваше от известно време.

— Познаваш ли Жан Моро?

Зандър предпочете да не отговори, взе сакото си и каза:

— Радвам се, че те видях.

Дали беше чул въпроса ѝ? Най-вероятно не. Така или иначе не ѝ влизаше в работата. Беше проявил достатъчно отзивчивост към нея.

— И аз се радвам, че ми отдели време.

— Дръж ме в течение с положението на приятелката ти.

— Разбира се. — Сърцето ѝ се сви при мисълта за клетата Биби.

Как щеше да я измъкне от калта? — Е, довиждане — кимна тя. — Звънни ми следващия път, когато дойдеш в Ел Ей.

— Ще бъда тук и утре. Знаем един прекрасен ресторант. Искаш ли да вечеряме заедно?

Лори

Мак Валъри — не кой да е, а Мак Валъри от „Валъри Козметикс“ — искаше среща с нея. Десидерия звънна рано сутринта, за да ѝ съобщи новината.

Лори онемя от удивление. Мак Валъри беше най-голямото име в бизнеса. Ако работеше за него, светът щеше да е в краката ѝ.

А заедно със света — и мъжът на мечтите ѝ.

Взе такси до имението в Бел Еър, където се подвизаваше повелителят на красотата. Десидерия я чакаше издокарана в черно, с тънка ментолова цигара в ръка. Нито веднъж не беше повдигнала въпроса за онази нощ във Вегас. И оттогава насетне се беше превърнала в олицетворение на деловитостта.

С нея имаше още една жена — към двайсетте, с руса коса, пронизателни зелени очи и трапчинка на брадичката. Десидерия я представи като Жаклин Спарк, пиарка с големи перспективи в агенция „Един щрих“, с която работеха „Ла Люмиер“. Жаклин стисна ръката на Лори с професионален маниер и я удостои с вежлива усмивка.

— Изглеждаш прекрасно. Готова ли си?

— Винаги. Какво се очаква от мен?

— Да бъдеш себе си — посъветва я Десидерия и загаси цигарата. — Мак има среща с още три момичета, така че трябва да му направиш силно впечатление. Не говори, освен ако не те пита нещо. Запомни — от теб лицето, от мен и Жаклин — останалото.

— Лично аз смятам, че зърне ли те, другите момичета нямат шанс — любезно рече Жаклин.

Имението на Мак Валъри беше оградено с палми. Листата им шумоляха приятно на калифорнийския бриз. До вилата имаше луксозен басейн във формата на полумесец. Лори се мъчеше да запази спокойствие, макар стомахът ѝ да беше свит на топка. Навлизаше в територията на големите момчета. Само постройката на портиера беше по-голяма от бащиния ѝ дом.

Тройка бели къдрави пудели с розови панделки се изстреляха по алеята, дращейки с дълги нокти по размякнатия асфалт.

— Трикси! Тиара! Тили! Тук! Веднага!

Жена с кораловочервен гащеризон и коса с цвят на захарен памук се спусна след тях, олюлявайки се на чехли с тънки токчета и цикламени перца отпред. Гушна кучетата под мишница и лакираните ѝ нокти потънаха в гъстата им козина. Две от животинките я облизаха по лицето с пъргавите си езичета. Независимо от всичките пластични операции жената беше към шейсетте. Белезникавият фон дьо тен се беше наслоил в бръчките под очите ѝ като суха глина.

— Вал Валъри! — представи се тя. — Съпругата на Мак. Елате с мен. Ти си Лориана, нали?

Минаха през главното преддверие и излязоха от другата страна на къщата, където смаяният поглед на Лори се плъзна по безкрайната шир на зеленото голф игрище. Тантурест мъж с хавайски шорти и изпъчени космати гърди разговаряше с двама играчи в традиционно голф облекло. Като видя гостите, веднага дотърча запъхтян и протегна ръка.

— Мак Валъри.

Явно не си падаше по празните приказки, защото ги поведе делово към широката кремава шатра, която му служеше за кабинет. На масата бяха разхвърляни купища документи.

— Та значи искаш да те направим момиче на „Валъри“, тъй ли? — Той сложи слънчевите си очила и се отпусна на стола, преплитайки месести пръсти върху внушителния си тумбак.

Десидерия пое инициативата.

— Нашата Лори е много чаровна. Истинска красавица!

Мак махна към верандата на къщата и се провикна:

— Лимонадааа! — После се обърна към жените: — Обичате ли лимонада?

— Разбира се — усмихна се пресилено Десидерия. — Кой не обича лимонада?

Той свали очилата си и се загледа в Лори.

— Какво те кара да мислиш, че си най-подходяща? Знаеш ли колко фусти ми се молят за този договор! При това все известни имена.

— Лори може и да е нова — намеси се Жаклин, — но отзивите за нея са само положителни. Тя е истинска жена от плът и кръв, а не от

кожа и кости. Такава е целевата публика на „Валъри“. Ето защо смятаме, че партньорството ви ще е безкрайно плодотворно.

— Простете, мадам, но ми се струва, че не попитах вас.

Подозренията на Жаклин се бяха потвърдили — Мак Валъри беше поредният кретен. От къщата излезе едрогърда блондинка с поднос. Жълто-зеленикавият ѝ бански беше с твърде оскъдно долнище. Като сервира питиетата и се обърна да си ходи, Мак я шляпна по задника.

— Е? — обърна се той към Лори.

Тя държеше на този договор. Имаше нужда от него. С подписването му щеше да направи още една стъпка към бленувания живот. Пое дъх и подхвана:

— Жаклин казва истината. Образът на кльощавата жена не изглежда добре. По мое мнение продуктите на „Валъри“ се стремят да постигнат онзи естествен вид, който кара жените да се чувстват уютно в кожата си и да подчертават природните си надарености. А чувстваме ли се добре, то и изглеждаме добре, независимо от формите си. Вярвам, че мога да изразя и внуша тази идея от името на вашата компания.

Мак сръбна лимонада. Без всякакви уговорки щракна Лори с полароида си и заразмахва снимките под топлото слънце. Ръцете му бяха космати чак до кокалчетата на пръстите. Същински върколак. Масивни златни пръстени жълтееха тук-там между козината. За сметка на това главата му беше почти напълно плешива и темето му лъщеше от пот. Той проучи снимките и заключи:

— Не е зле. Имаш поглед „ала най-добра приятелка“. Но пък зависи как ще го разтълкуваш, прав ли съм?

— Поглед „ала най-добра приятелка“, добре казано! — ахна Жаклин.

— Ако бях момиче, бих споделяла всичко с нея. А ако бях младеж, честно казано, щях да съм ѝ много наточен...

— Подписваме дванайсетмесечен договор и Лори става представително лице на „Валъри“ — намеси се Десидерия. — Получаваш изключителни права и мога да ти гарантирам, Мак, че тази година ще бъде бомбастична за нашата Лори. Линията ти се нуждае от свеж стил, от подмладяване! Време е да ѝ влееш нов живот.

Лори стискаше притеснено ръце. Спомни си лепкавите стени в салона за красота, мухите над тезгяха, неспирните атаки на доведените си сестри. Всичко това се намираше на километри зад гърба ѝ. Сети се за баща си и за Корасон, която седеше на верандата в далечна Испания, заслушана в радиото. И за Рико, момчето, което обожаваше, но така ѝ не бе обикнала. А дали изпитваше обич към Жан Моро?

— Одобрявам я — обяви Мак. — Пък и е крайно време да подхвана партньорство с Моро. Няма да се срещам с другите момичета. Вземам нея.

След седмица Жан ги покани да отпразнуват договора.

— Моро не урежда току-така срещи със служителите — каза Десидерия. — Голяма късметлийка си, да знаеш.

Лори не го беше виждала от ревюто във Вегас. Договорът с Мак им даваше основателна причина да поговорят. Жан Моро, магнатът на модния свят, се беше появил в живота ѝ в онзи съдбовен ден, но кой би очаквал, че същото това момиче ще се изправи на прага му след броени месеци! Най-вероятно и него го бяха разяждали същите мисли... Но поканата за обяд бележеше промяна във възгледите му. Дори беше склучила този договор в името на бъдещите им отношения.

Цяла вечност се чуди какво да облече. Новият ѝ гардероб предлагаше разкошни тоалети, за каквито не беше мечтала. И макар че всеки един имаше свое собствено очарование, никой не подходдаше на случая.

В крайна сметка избра семпла кремава блуза без ръкав, копринен панталон с висока талия и затворени обувки. Косата върза на конска опашка.

Имаха резервация за изискан ресторант в Ел Ей на име „Ла Кут“. В колата пръсна парфюм зад ушите си и опита да се успокои. Дотук срещите ѝ с Жан бяха епизодични — бегъл поглед в агенцията, мимолетна реплика на някое парти или подочута от тук от там клюка. А сега щяха да вечерят заедно. Какво щеше да ѝ каже? Как щеше да му отвърне? Щеше ли да им се удаде възможност да поговорят насаме?

„Ла Кут“ се славеше с лазурния изглед към Венис Бийч и искрящия зеленикав хоризонт на Тихия океан. Помоли шофьора да я

остави на една пресечка преди ресторанта. Сърцето щеше да изскочи от гърдите ѝ. Едва събра сили да тръгне към входната алея.

Минувачите се любуваха на калифорнийското слънце, златните пясъци и океанската синева, караха кънки по крайбрежната алея и ближеха сладоледи.

„Спомни си как те целуна. Не забравяй, че вложи сърцето си в тази целувка... Хайде, действай, преди да си размислила.“

Жан седеше на терасата в компанията на Десидерия, Жаклин и Мак. Забеляза ги още в първия момент, но се направи на разсеяна, докато Десидерия не ѝ махна. Пътят към масата ѝ се стори безкраен.

Жан стана, за да я посрещне. Беше с широка бяла риза с навити ръкави и разкопчана яка, а косата му ѝ се стори по-тъмна, отколкото я помнеше. Косъмчетата на ръцете му бяха изсветлели от слънцето, а усмивката му едва ли не прикриваше белега.

— Лори.

От неговата уста името ѝ прозвуча като търкулната перла. Целуна я по двете бузи — истински, не като въздушните целувки за поздрав, с които започваше да свиква напоследък, — и мъжкото му ухание я подлуди.

— Заповядай, седни, изчакахме те, за да поръчаме заедно.

— Благодаря. — Уравновесеността на гласа ѝ я смая. — Извинете, че закъснях.

Жан се облегна и протегна ръка към бутилката в кофичката с лед. Един от келнерите се спусна да му помогне, но той го отпрати с деликатен жест.

— Идваш точно навреме за шампанското.

— Всяко уважаващо себе си момиче на „Валъри“ трябва да закъсняява — усмихна се Жаклин и протегна празната си чаша към Жан. — Права ли съм, Мак?

Мак Валъри намигна. Топчестата му, мургава глава се подаваше от яката на риза с крещящ десен.

— Няма нищо по-пленително от драматичната поява — отвърна той и метна една маслинка в отворената си уста.

— За новото момиче на „Валъри“ — вдигна тост Жан с чаша в ръка. Докато отпиваше, очите му наблюдаваха Лори. — И за светлото ѝ бъдеще.

Тя извърна очи. Нямахте сили да го гледа, защото се чувстваше като гола. Трепереше като ученичка, а самоувереността и куражът, които си беше наложила на идване, се бяха изпарили.

Двете жени подхванаха разговор с Мак. Жан привика келнера и поръча стриди. После насочи вниманието си към Лори.

— Предполагам, че си била доста изненадана.

Думите му я озадачиха.

— Моля?

— Очакваше ли всичко това или не?

Ако съдеше по тона на гласа му, Жан нямаше предвид договора.

— Не.

— Аз също.

Сините му очи просветнаха и тя си спомни думите на Десидерия: „Само щраква с пръсти и дотърчават като кученца... А още на следващия ден, бам, все едно че ги е нямало...“

Лори не знаеше какво да каже и затова посочи незаетото място на масата.

— Кого чакаме? Вал?

Мак отвори менюто и заяви:

— Слава богу — не! Ще си устроя пиршество и майната му на холестерола.

Десидерия направи физиономия, отпи глътка и каза:

— Ребека закъснява.

Лори забеляза как светлината в очите на Жан загасна и тихо попита:

— Коя е Ребека?

В този миг донесоха стридите и лъхна на море. Жан ги подкани да започват и каза:

— Ребека е съпругата ми.

Наши дни

Остров Какатра, Индийски океан

Три часа до отплаване

— Мамка му!

Рубен ван дер Мейде излезе от душа, псувайки под нос. Не му ли се полагаха поне десет минутки спокойствие преди голямото събитие? Явно не. Още не беше подредил в главата си информацията от кризисната среща с Жан, а вече му бяха съобщили по интеркома, че един от високопоставените гости е подранил. Шибани звезди!

Рубен слезе гол по стълбището. Предпочиташе да се разхожда из къщата както майка го е родила. Кърпите му се пречкаха в краката.

— Госпожице Дженсън — извика той и икономката се появи моментално. Голотата му не я изненада. Но може би детето беше наблизно.

— Господин Ван! — неодобрително рече тя и тутакси му подаде един от комиксите на Ралф, за да се прикрие. Тялото на Рубен я отвращаваше — как не го беше срам да се шляе насам-натам в такъв вид! Да не би да си въобразяваше, че е привлекателен! Изглеждаше отвратително. Чак ѝ се догади при спомена за преплетените им голи тела. Беше преди много години и ако не друго, тогава поне го биваше в леглото. А и не изглеждаше така.

— Ще бъда готов в седем и нито минута по-рано — заяви той, дръпна комикса от протегнатата ѝ ръка и го хвърли на пода.

Маргарет кимна.

— Очаквате ли подранили гости? — Тя се надяваше човекът ѝ да не е оплел конците. Младостта му леко я притесняваше. Дори най-беглата мисъл, че Рубен е надушил нещо, я ужасяваше.

— Вече имаме един. Познай кой!

Маргарет отвори уста да отговори, но от стълбището към двора долетяха разговори и приближаващи се стъпки.

— Да му се не види! — Рубен се завъртя на пети и се втурна нагоре по стълбището, вземайки стъпалата по две, по три, досущ

маймуна в джунглата. — Задръж ги! Ще слеза след малко.

След пет минути се появи на двора в изряден вид, с бели шорти и пусната памучна риза с разкопчани горни копчета. Очите му се спряха на загледания в океана почетен гост — едър мъж, изтупан в ленен костюм с цвят на ванилия. До него кудкудякаше свита от десетина-петнайсет раболепни служители.

— Джакс Джаксън! — извиси глас Рубен, протягайки ръка към олимпийския мегашампион. — Каква приятна изненада!

Почетният гост се обърна с маниера на човек, уверен, че всеки срещнат му завижда и мечтае да бъде на неговото място.

— Как е, Руб? Екстра местенце, няма спор!

Двуметровият атлет се облегна на мраморния парапет. Тялото му беше изваяно като скулптура — съвършени, яки мускули и физика на бог. Същинско превъплъщение на изяществото. Той се славеше като най-бързия човек на планетата, притежател на световния рекорд за стометров спринт. Олимпийската тренировъчна програма на Джакс включваше чести посещения на спа комплекса за отмора и възстановяване на силите и това обясняваше фамилиарниченето му с Рубен.

— Доволен си от престоя си, нали?

— Искан ли питане? Разпускам юнашки.

Рубен продължаваше да мисли за разговора тази сутрин и не успяваше да се отърси от чувството на страх. Едно бренди несъмнено щеше да му дойде добре.

— Леле, че жегга! — Джакс вдигна ръце и подуши първо едната, после другата си мишница. Гледката наподобяваше на куче, препискащо дърво. — Хей, Руб, хайде да ни поразведеш из имението преди купона!

Рубен едва сдържа негодуванието си. Ала от Джакс нямаше отървяване. Боже мили, колко звездни задници беше целувал през последните трийсет години! А уж и той самият беше знаменитост! Кой целуваше неговия задник?! Кой?

Усмихна се вежливо и каза:

— С най-голямо удоволствие.

По-незабележима и от сянка, Маргарет Дженсън се шмугна в къщата. Да бъдеш никой има своите предимства. Свободен си да действаш напълно незабелязано. Питаше се защо Рубен бе така притеснен. Един-единствен човек знаеше за плана ѝ, а той се очакваше да пристигне поне след час. Имаше нещо друго... Шефът ѝ неслучайно провеждаше срещи с Жан и се скиташе из имението като преследвано животно...

Очакваше с нетърпение качването му на яхтата заедно с всички останали надменни богаташи, заради които островът тънеше в поквара. Възмездието ѝ нямаше да се стовари само върху главата на господин Ван. Щеше да отмъсти заради всички жени по света, заради всички майки. Престъплението срещу самата нея оставаше в сянката на една всеобхватна неправда, на която бе станала неволен свидетел. Беше изпитала последствията върху гърба си — никоя майка не заслужава да бъде манипулирана по такъв долен начин и лишена от най-скъпото в живота си. Коварният господин Ван използваше думи като „хуманитарен принос“ и „благотворителна дейност“, прибирайки парите от нечестния бизнес до последен цент. Нищо чудно, че се къпеше в разкош. Крал беше от наивните и доверчивите, от хора, които на драго сърце ръсеха пари, за да защитят безценните си репутации, а нощем спяха спокойно с увереността, че помагат на клетите жени. Единствено тя имаше щастието да остане в живота на момчето, понеже господин Ван беше решил, че иска наследник на империята си.

Дали в последния момент щяха да осъзнаят какво се случва? Дали щяха да имат няколко секунди за угризения и разкаяния? Или смъртта щеше да ги връхлети мигновено?

Маргарет приготви бутиковия костюм на модна къща „Моро“, в който щеше да се преоблече господин Ван след обиколката с Джакс. Няколко минути в компанията на олимпийския идол ѝ бяха достатъчни да определи що за човек е. През живота си беше срещала множество известни лица, но този като че ли беше най-заблуденият от всички. За какъв се имаше, за божество ли? Дори не благоволи да я погледне. Икономката беше вън от неговия радар — не беше богата и знаменита, нито пък млада и красива. Джакс беше всеизвестен женкар. Една колежка от спа комплекс „Риф“ ѝ беше казала, че прочутият атлет се лекува на острова не от друго, а от пристрастеност към секса. Цялата тази работа с релаксацията и възстановяването на силите си беше

чиста заблуда на противника. Ако остров Какатра можеше да говори... Миналия месец им беше гостувал световноизвестен аренби изпълнител за лечение на манията му по вдигане на тежести. Нарамвал каквото му падне — шкафове и маси в мебелни магазини, коли по улиците... Тежестите във фитнес залата били за слабаци и много леки за него. Терапевтът му се принудил да закове мебелите в пода на кабинета си!

Веднъж да свършеше всичко, като нищо щеше да издаде книга. Маргарет погледна часовника си. Появеше ли се Енрике Маркес след час, връщане назад нямаше. Една мъничка частица от нея протестираше срещу дръзките ѝ планове. Мисълта, че всички тези хора ще измрат, ще се издавят като плъхове... А оцелелите? Тях ги очакваха акулите. Тази част на океана гъмжеше от акули. Беше виждала как черните им перки порят водната повърхност, тихо, смъртоносно и опасно близо до брега. Представяше си как зъбите им разкъсват на парчета свършените холивудски тела, раздират дизайнерските рокли, как дълго обгрижваната кожа подпухва и посинява, как ужасените им писъци огласят нощното небе...

Не трябваше да я гризе съвестта. Тук думата „съвест“ беше свършено непозната. Тя принадлежеше на речник, изчезнал преди дълги години и гниещ на океанското дъно. Господин Ван беше създал игра без правила, без милост и без състрадание.

Планът трябваше да бъде осъществен. В името на Ралф и на общото им бъдеще. В името на всички жени, изпаднали в нейното положение. И на онези, на които не им беше провървяло.

Дълго време беше отлагала — от нерешителност и страх, че властта е в ръцете на господин Ван. А всъщност беше в нейните ръце. От самото начало.

Настъпи мига да си върне отнетото.

От другата страна на острова, във вилата, където прекарваше повечето си дни, Ребека Щутгарт наблюдаваше съпруга си. Неотдавна със смайваща яснота я бе споходило странно прозрение: вече не го мразеше.

Омразата ѝ към Жан Моро имаше дълги корени, но не можеше да се опише като омраза в общоприетия смисъл. Беше го ненавиждала,

защото го обожаваше. Боготвореше го от мига на първата им среща, но дори след десет години брак не бе успяла да породи същите чувства и у него.

Погледът ѝ го следваше, докато плуваше дължина след дължина в басейна под прозореца. Силните му ръце пореха водата с тихи, спокойни движения, а тялото му се плъзгаше като копринена лента, носена от вятъра. Веднъж ѝ беше споделил, че месеци наред след злополуката плувал всяка божа сутрин. Борел се с вълните с километри, докато мускулите му не откажели. Срещата с океана се превърнала в мания.

Периодът на ухажване беше минал като миг. Жан, младеж на двайсет и три, а тя — по-възрастна с цяло десетилетие. Баща ѝ ги беше сватосал чрез серия от обеди и банкети. Ребека реши да пренебрегне факта, че трети човек дирижираше връзката им. Вярваше, че въпреки машинациите на баща ѝ в отношенията им с Жан има и нещо истинско.

Моро беше най-сексапилният мъж, когото познаваше. Излъчваше съблазън и страст. Те надничаха от очите му, от тези сини ириса, коитоменяха тоновете си като океан в разгара на буря. Струяха от устните му. От кожата му. От уханието му, свежо и чисто като утринен сняг.

Но това не беше всичко. В основата на увлечението ѝ стоеше ранената му душа. Бе повярвала, че може да я достигне и утеши. Постара се да намери път към истиналото му от липса на нежност сърце. Имаше усещането, че го разбира както никой друг — далеч по-дълбоко от равнодушните му родители, вкаменили душата му с престъпната си небрежност. Представяше си безрадостното му детство, лишено от топла грижа и привързаност, крехките младежки години, в които никой не го беше ценял и обичал и в които се беше чувствал едва ли не като грешка на природата и нежелан резултат от случайно невнимание. Ребека се надяваше, че с времето у него ще се събудят чувства, горещи и нестихващи като нейните.

В началото на връзката им правеше любов с нея като за последно.

Правеше любов...

Поривът, който погрешно беше взела за страст, въплъщаваше стремежа му към триумф, към придобиване на нещо, което му се

полагаше като даденост. Дали наистина не го правеше, за да запълни липсата на обич в живота си?

С времето осъзна, че в сърцето на Жан Моро цареше зима, и никое слънце във Вселената не можеше да го стопли.

След партито на Рубен Ребека щеше да напусне острова завинаги. Бракът им беше приключил. Жан се отнасяше добре с нея, проявяваше и състрадателност. Когато баща ѝ почина, съпругът ѝ я притисна в обятията си и я обсипа я с целувки, докато тялото ѝ престана да се тресе. Но Ребека знаеше, че не я обича. Знаеше, че се е съгласил на брака единствено защото не вярваше, че светът може да му предложи друго.

Чудно ли беше, че двамата търсеха убежище в различни посоки? Ребека — вечно устремена към пламенност, а Жан — към нещо, в чието съществуване се съмняваше, но за пращинката вероятност беше готов да стигне накрай света.

Не се примири никак лесно, когато научи за другите жени. Заживя с тази лъжа, която не спря да я измъчва.

Години наред опитваха да си родят детенце. В нейните очи това щеше да е преломната точка в живота на Жан, събитието, което щеше да го промени. Бленуваното дете така и не дойде на бял свят.

Ужасена от мисълта да го загуби, Ребека бе изрекла фаталната самоизмама, че той е отговорният за безплодието им. Жадувала беше да го нарани заради студенината му. Омразата, породена от любов, е най-пагубна.

Появата на испанката я беше разтърсила. След всичките тези момичета Жан беше за пръв път толкова запленил. Отначало Ребека се изненада, че щяха да работят заедно, но сега съзнаваше, че Лори и тайната ѝ бяха път към спасението.

Някога Ребека Щутгарт беше могъща жена. И може би все още беше... Ако знанието беше сила, тя я държеше в ръцете си.

ТРЕТА КНИГА
2010 — 2011

Лори

През лятото с представянето на новото момиче на „Валъри“ и стартирането на последната изключително успешна козметична линия на Мак, Лори Гарсия се превърна в най-търсения модел на модната арена. Ликът ѝ грееше по билбордове из цялата страна, в Европа и чак до Япония. Сексапилна и знойна, но и свенлива красавица, тя подлуди пазара с излъчването си. Всекидневно беше ангажирана с фотосесии, интервюта, участия в радио и телевизионни предавания, появи на червения килим и бизнес обеда със силните на деня в Ел Ей. Тя постепенно придобиваше славата на американски талисман. Каква по-голяма сензация от съдбата на бедно, очукано от живота момиче, попаднало в света на богатството и знаменитостите, следвайки пътеводната светлина на „Ла Люмиер“?

От една страна, славата отговаряше на очакванията ѝ, а от друга — показваше непознатото си лице. Налагаше се да работи до пълно изтощение. Хапваше набързо, дремваше и нямаше никакво лично време. Фотосесиите идваха и си отиваха, спеше от хотел на хотел, нямаше си дом, а приятелствата се зараждаха и изстиваха.

Непорочността ѝ не спираше да очарова масите. Притегателната комбинация от непоковарена добродетел и специален блясък в очите, който обещаваха нещо повече, беше първото, което Жаклин Спарк изтъкна за издигане на имиджа ѝ. Агентката се кълнеше, че тази комбинация ще спечели любовта на публиката. И се оказа права. Образът на Лори прерасна в прототип на младите момичета, без да попада в капана на консервативния модел на подражание. Тя олицетворяваше персонажа на по-голямата сестра, на приятелката, с която можеш да споделиш мечтите и тайните си. Силният пол я намираше за неустоима. Привличаше ги съблазнителната идея, че се пази за тях в един звезден свят, където липсата на порок беше рядко явление.

Но Лори не беше невинното момиченце, за което я представяха. Никога през живота си не се беше чувствала по-далеч от невинността.

Причината не се криеше във факта, че беше целунала женен мъж. Беше обръгнала вследствие на преживяния опит. За младото сърце на Лори измамата на Жан Моро беше възможно най-непростимата форма на предателство.

Често си спомняше за злополучния обяд в „Ла Кут“. Съпругата му се беше присъединила към тях с елегантна, уверена походка. Това беше жена, сигурна в мъжа до себе си. Ребека Щутгарт, дъщеря на покойния Крофърд Щутгарт, финансист милиардер и собственик на американска банкова корпорация, беше четирийсет и две годишна, с десет години по-възрастна от Жан. Имаше пленителния чар на филмова дива, лъскава тъмновиолетова коса и перфектна млечнобяла кожа. С всяка част от тялото си излъчваше лукс и съвършенство — от деликатния грим до скъпоценните камъни на китките и пръстите ѝ. Лори си спомни, че я беше виждала на ревюто на „Фронтлайн“ във Вегас — сериозната жена до дясното рамо на Жан. Как не се беше досетила тогава!

— Аз... не знаех, че си женен — едва изрече тя.

В момент на прозрение осъзна защо я бе изолирал така. Жененият мъж и гузната му съвест.

Всяка една подигравка, всяка обида, която сестрите ѝ бяха отправяли, изведнъж дойде на мястото си. *Курва! Уличница! Развратница!*

Жан си беше поиграл с нея, а тя му беше повярвала. Всички казваха, че е голям донжуан. Сигурно редовно навестяваше тийнейджърките от бедните квартали, омайваше ги със сладките си лъжи, като се правеше на герой само заради някаква целувка — а може би и нещо повече. Вероятно мъже като него се възбуждаха от идеята, че могат да притежават всяка жена, но и да свалят класата за разнообразие — отегчени от съпругите си и развили апетит към простолудието.

Сигурно се беше стъписал, когато Десидерия я беше довела от Испания. Бедно девойче, твърде неподходящо за лъскавия му живот. Но ето че изпитваше приятна нотка на злорадство, че се беше наложила и работеше за него, без да има намерение да жертва

изгряващата си кариера заради непристойната позиция, в която я беше поставил.

Каквото и да се беше случило помежду им онзи ден в „Трес Ерманас“, то беше в миналото и очевидно без значение.

Лори ненавиждаше Жан Моро. В празнотата от някогашното ѝ увлечение се загнезди семето на чиста омраза, което избуя във вита лоза. Тя се оплете умишлено в нея, защото се опасяваше, че отново ще му повярва.

Часовете прераснаха в дни, дните в седмици и времето я научи да забравя. Сетеше ли се за Жан, Лори влагаше всичко от себе си, за да го забрави. Контролираше съзнанието си и откри, че е по-силна, отколкото предполагаше. Изличи сцената на сблъсъка с Диего Маркес и бандата му. Прогони спомена за преживяното в колата на Жан. Спря да го вика в самотните нощи. Целувката помъждука в паметта ѝ и угасна.

Имението беше огромно. Имаше тенис корт, фитнес зала и голям басейн с разкошен изглед — изобщо екстри в излишък, половината от които нямаше да използва, а когато в края на дългия работен ден пропълзяваше в леглото на новия си дом, се чувстваше като малка, изтощена мравка. Всички я уверяваха, че това се полага на модел от нейната класа.

След дълги отлагания през август се обади на баща си. Не че нямаше желание да го види — просто вече не се чувстваше като момичето, което той познаваше, и се боеше, че промяната ще ги отчужди.

Като го видя, сърцето ѝ се сви. Тони се беше пременил в сако и официален панталон и миришеше на одеколон. Лори го прегърна, а той ѝ поднесе оклюмал букет.

— Хайде да седнем отвън — предложи тя и долови стеснението му от заобикалящия ги разкош. Не искаше да парадира с богатството си и все пак попита: — Искаш ли да пробваш басейна?

— Няма ли да ме разведеш из къщата? — усмихна се Тони.

Тя го поведе към горния етаж, през апартаментите за гости със собствени бани и огромни гардероби, към нейната спалня с полиран

паркет, грамадно легло с покривка от бяла коприна и панорамен изглед към пъпа на Холивуд.

Той застана до прозореца с ръце в джобовете.

— Браво на теб, Лориана.

— Понякога имам чувството, че късметът ми падна отгоре.

Лицето му се размекна в усмивка и тя за миг зърна бащата от детинството си.

— Майка ти би се гордяла с теб.

Лори се замисли за салона на майка ѝ — мястото, където беше преживяла най-тежките моменти в живота си и един-едничък миг на радост. Но веднага загърби спомена.

— Получи ли парите, които ти изпратих?

Тони кимна.

— Нямаше нужда.

— Защо?

— Защото са си твои. Ти си ги спечелила. Не искам да ме извличаш от калта, Лори. Не си ми длъжна.

— Длъжна съм и на двама ни.

— Благодаря ти.

Слязоха на долния етаж и се настаниха край басейна. Тони беше прекалено облечен за жегата, затова свали сакото и разкопча ризата си.

— Как сте вкъщи? — интересува се Лори. Хич не я беше грижа за Анхелика, Роза и Анита, но те бяха единствената им обща тема. Искаше ѝ се да попита как гледат на славата ѝ, но на Тони не му се говореше за тях.

— Нищо ново.

— А ти? Ти как си?

— Като изключим факта, че ми липсваш, всичко е наред.

— О, тате. — Тя докосна ръката му, но Тони я дръпна, сякаш искаше да каже: „Не ме мисли.“ — Вече се установих и ще можем да се виждаме по-често.

— Щастлива ли си?

— Май да.

— Голяма къща за само момиче...

— Знам.

Тони склучи ръце.

— Нашата пък е малка... за четирима... Та искам да кажа, че... Анхелика се чудеше дали...

Лори усети накъде бие баща ѝ. Мисълта я потресе. Стана и заяви:

— Съжалявам, но отговорът е не.

Тони се пресегна, ала успя да хване само върха на пръстите ѝ.

— Анхелика държеше да те попитам. Смята, че едва ли ти е нужно толкова място...

— А нея какво я засяга? — Лори прехапа долната си устна, за да попречи на жлъчта да се излее. През последните няколко месеца беше съществувала с убеждението, че отдавна е оставила зад себе си потъпканото момиче от „Трес Ерманас“, нещастния живот и доведеното си семейство. Но ето че старите рани прокървиха.

Баща ѝ поклати глава.

— Съжалявам. Изобщо не биваше да го споменавам.

— Тя не може ли сама да ме попита? — Лори скръсти ръце.

— Не вярваше, че ще ѝ се зарадваш.

— Но вярва, че ще ѝ се зарадвам, като се самопокани в къщата ми!

Тони заби поглед в земята. Пред нея отново стоеше бащата, чието поведение я вбесяваше. Беше се превърнал в безропотна марионетка на Анхелика. А ако си въобразяваше, че ще я върне към стария сценарий, жестоко се лъжеше.

— Тате — каза тя с посмекчен глас, — знаеш, че вратите ми са винаги отворени за теб. — Подтекстът беше от ясен по-ясен.

— Постъпих грешно. Извинявай.

— Не, не си. — Искаше ѝ се да добави: „Анхелика постъпва грешно“, но се сдържа. Стана ѝ някак съвестно. Щом Тони беше нейна отговорност, а те — негова, то... Тя живееше самичка в цяло имение, а баща ѝ прекарваше старините си натъпкан в кибритена кутийка. Врълхлетя я горчиво чувство за вина. Какво ли би я посъветвала майка ѝ?

— Ще си помисля — въздъхна Лори.

В очите на Тони проблесна искрица надежда и стомахът ѝ се сви на топка.

— Имам предложение за теб — заяви Жаклин и разбърка ментовия си чай. — От господин на име Питър Селзник.

— Кой?

— „От съпрузи няма нужда“ — това говори ли ти нещо? — Пиарката ѝ имаше предвид мегахитовия комедиен сериал, стартирал преди година. — Вече навлиза в зоната на пълнометражните филми. Възлагат му големи надежди. — Жаклин ѝ смигна. — Пък е и голям симпатяга.

Седяха в едно кафене на Мелроуз авеню. След сделката с Валъри двете не се бяха разделяли за повече от денонощие. Жаклин беше започнала кариерата си като младши сътрудник в „Един щрих“, но тутакси беше получила повишение благодарение на небивалия скок на първата си клиентка. Макар и да не познаваше тънкостите на пиарската професия, Лори усещаше, че Жаклин е изключително способна.

— Имиджите и на двама ви ще извлекат огромна полза, ако се появите заедно в общественото пространство — продължи тя. — А направите ли следващата крачка...

— Чакай малко — прекъсна я Лори. — За каква следваща стъпка говориш?

Жаклин се усмихна.

— Нали казваш, че в „Бей Хайтс“ ти е твърде широко?

— Е, и...?

— Ами Питър с удоволствие ще се нанесе при теб! Всичко е уредено и екипът е дал съгласие. Сега ни трябва твоето „да“.

Лори онемя.

— Искате абсолютен непознат да се нанесе в къщата ми?!

— Той не е абсолютен непознат. Всички го познават. Освен теб.

Лори се помъчи да намери логиката в думите ѝ, а Жаклин се възползва от възможността да продължи с пропагандата:

— Освен това имението е достатъчно голямо да водите независим живот. Приеми го като обява, че си търсиш съквартирант! Хората го правят непрекъснато. Приеми го като един вид симбиоза.

— И сама се справям, благодаря.

— Знаеш какво имам предвид. Това е фантастична възможност и за двама ви — медиите ще изпаднат в истерия. Пък и, както вече

споменах, можете да сте си просто съквартиранти. Няма какво да загубиш.

— Да, но...

— Какво „но“? Пък и кой знае, може след време да се сближите.

Лори се изчерви. На отсрещния тротоар шумна групичка момичета се спряха да я снимат.

— Надявам се, че този Питър не очаква от мен да...

— Разбира се, че не. — Жаклин поклати енергично глава. — Питър съзнава напълно какво е положението ти и колко важно е да си останеш...

— Непокътната?

Жаклин кимна с усмивка.

— Е, какво ще кажеш?

Лори се замисли. Репортерите неуморно я разпитваха за гаджета и годеници — май нямаше да е зле да си има някой красавец под ръка. И то красавец, който приемаше идеята за девствеността и. А и ще дам на Жан Моро да разбере, че съм го превъзмогнала. Дано го заболи...

— Държа първо да се запознаем.

— Естествено.

— И да видя дали ще ми допадне.

— Много ясно.

— Пък кой знае... — Сети се за разговора, който беше провела с баща си. Анхелика не би настоявала да се нанесе в къщата ѝ, ако я обитаваше и мъж! — Може и да се получи...

— Прекрасно! Като начало ще трябва да свалиш пръстена.

Лори проследи погледа на Жаклин. Така беше свикнала с пръстена от Рико, че понякога забравяше за съществуването му. Пресата естествено го коментираше, но от „Един щрих“ ги бяха уверили света, че бижутото е семейна ценност.

— Добре. Няма проблем.

Пръстенът се изхлузи с лекота. Стоял беше на ръката ѝ повече от година и на мястото му светлееше тънка ивичка.

Рико...

Символ на клетвата помежду ни...

— „Ла Люмиер“ ще знаят ли за Питър?

— Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Макар че Жан би одобрил.

Лори прехапа устни. Естествено, че би одобрил. Още от началото я беше взел за евтина уличница. Какво му пречеше да ѝ сводничи! Изкуши се да му отмъсти и преди да се усети, каза:

— Споменавала ли съм ти, че с Жан сме се срещали преди договора с агенцията?

Жаклин вдигна изненадан поглед.

— Не.

— Дойде в салона, където работех. Едни мъже ме тормозеха и той се намеси.

— Странно. Сигурна ли си, че е бил той?

Идеята, че някой някога може да сбърка Жан с друг мъж, беше абсурдна.

— Да. Но когато се срещнахме повторно в „Ла Люмиер“, той се престори, че не ме познава.

— Струва ми се, че не си първата.

— Сама стигнах до това заключение...

— Бързо загряваш. Може би не помни коя си.

— Нищо чудно.

— Между нас да си остане, но той е голямо леке. Ала всички жени му се лепят като мухи на мед. Сякаш е последният мъж на земята. Не ти е притрябвал, Лори. Не си струва.

— А ти не си ли се...

— Какво? Изкушавала? Не — отвърна Жаклин, макар че погледът ѝ трепна.

— Аз вече съм го превъзмогнала — заяви Лори.

— Дано. Защото този тип крие тайни, които е най-добре да не научаваш. Да тръгваме — надигна се тя. — Не трябва да държим Питър в неведение.

Аврора

Аврора се върна в Ел Ей за лятната ваканция. Цяла вечност не се беше прибирала в имението Наш/ Роуз, а за нейно най-голямо учудване изпитваше носталгия по Англия, по Европа и по Стария континент, където я бяха споходили най-значимите събития в живота ѝ. Тук се чувстваше като поредната старлетка с празна глава и пълни джобове. Вече нямаше никакво желание да е една от тях.

Фара Майкълс ѝ телефонира още първата вечер.

— Ехо, купонясва ли ти се? — Явно след месеците на раздяла Фара беше готова да зарови томахаваката. Аврора не си спомняше каква беше причината за публичния скандал помежду им, пък и открай време ѝ минаваше бързо.

— Защо не — съгласи се тя, макар и без особен ентузиазъм.

Отидоха в „Мазето“, изпиха по няколко шота силен коктейл и пушиха в беемвето на Фара. Аврора не знаеше откъде да започне да разказва — „Света Агнес“, Паскал, аборта, Париж... Но Фара така или иначе не прояви интерес. Вместо това ѝ наду главата с връзките на баща ѝ, който смятал да ѝ уреди главната роля в предстоящ филм на „Сърчбийм“. На Аврора ѝ влизаше през едното ухо и излизаше през другото. Разговорите с Паскал бяха съвсем различни, за истинските и важни неща...

Фара не би проумяла преживяванията ѝ в чужбина. Несъмнено щеше да се отвори от близостта ѝ с Паскал и да се изсмее на твърдението, че двама души могат да се свържат духовно, независимо от пола си. А що се отнасяше до аборта... Нощ след нощ Аврора бе плакала и се бе осъждавала за отнетия живот. Паскал ѝ повтаряше да забрави за случилото се и веднъж дори ѝ заяви, че ѝ е дошло до гуша да играе ролята на довереница. Равнодушието ѝ беше доказателство, че нищо особено не се беше случило, и че няма да я смятат за прокажена.

Няколко дни след пристигането ѝ Аврора се излежаваше с майка си до басейна. Момичето беше с доста оскъден бански, за да се

възползва максимално от калифорнийското слънце. Шерилин се беше увила с шал и се криеше зад тъмни очила със силна UV защита. По едно време се появи Том и седна на ръба на шезлонга на дъщеря си.

— Имам новина за теб!

Дано да не им беше скимнало да я върнат в тексаското ранчо! Повдигаше ѝ се при мисълта за злочестата случка с Били Боб Хокър. Не искаше да чуе за онова място.

— Каква новина?

— Току-що се чух с Рита Клей. — Том отметна боядисания меден кичур от лицето си и добави: — Съгласи се да ти стане агент!

Рита беше една от най-търсените агентки в Холивуд, но Аврора не сподели ентузиазма на баща си. Докато Том се превъзнасяше около значението на рекламните кампании и имидж маневрите, дъщеря му се чувстваше като предишната вечер в компанията на Фара. Имаше чувството, че вече принадлежи към друг свят...

— Е? Какво ще кажеш?

Аврора седна в шезлонга.

— Страхотно.

— Може да запишем съвместен проект тримата заедно! Стига да сключим договор със „Страйк“!

„Страйк Рекърдс“ беше звукозаписната компания на родителите ѝ и същата, чрез която беше издала и собствения си, оплют от критиците албум.

Хрумването му за съвместен проект смрази кръвта ѝ, но стисна зъби и каза:

— Благодаря ти, тате.

— За нищо, бебчо. — Той се изправи и я целуна по челото. — Много се радваме, че се възстановяваш. Нали, Шерилин?

Трудно беше да се каже дали майка ѝ спи, или будова зад очилата, но реакция не последва.

Том присви очи срещу силните лъчи на слънцето.

— Рита ще дойде на гости днес следобед. Тъкмо ще се запознаете.

Рита Клей беше очарователна чернокожа жена с късо подстригана изрусена коса. Още с пристигането си в имението

предложи на Аврора да излязат.

— Не бива да обсъждаме бъдещето ти в обкръжението на миналото.

Тя се оказа праволинеен и откровен събеседник, а и добър слушател. Рита работеше с най-големите имена в бранша, което изобщо не я учудваше.

Седнаха в ресторант „Булевардът“ на хотел „Бевърли Уилшър“. Няколко папараци ги заслепиха със светкавиците си.

— Аврора, насам!

— Аврора, как беше в Англия? Ще се връщаш ли?

— С нова агенция ли ще подписваш?

В началото на славата си Аврора се беше радвала на папараците, но после ѝ омръзнаха. Днес отново изпита тръпка, пък и компанията на Рита Клей означаваше позитивни отзиви в пресата.

— Как си се представяш след година? — попита я агентката.

Аврора не се беше замисляла. Всъщност ѝ оставаше още една година училище, след което се връщаше в Щатите завинаги.

— Ами не знам...

Рита очакваше да се срещне с разглежена холивудска лигла — такава беше информацията за Аврора Наш в пресата, но момичето ѝ се стори учудващо неуверено и раздвоено. Дори леко свенливо. В крайна сметка трудововъзпитателният лагер си беше свършил работата.

— И все пак? — насърчи я тя.

Аврора изпита нужда да сподели с Рита истинските си чувства и подхвана:

— Майка ми и баща ми, те... Как да го обясня, не знам... Наследила съм този начин на живот по рождение — Холивуд, слава, звезди, но вече не съм сигурна, че ми допада. Понякога се чувствам истински... празна. А ми се струва, че светът има какво да ми предложи. Сигурно ти звучи адски неблагоприятно от моя страна, но фактът си е факт. Баща ми крои разни планове за мен, ама нито веднъж не ми е задал твоя въпрос — как се виждам след година. Може би затова не знам отговора. Имам чувството, че не ги познавам — особено майка ми, — а и те не ме познават... Но на никого не му пука. Все едно сме съквартиранти. Майка ми е нонстоп надрусана. Не искам да бъда като нея след няколко години. Не искам такъв брак. Имам чувството, че двамата дори не се харесват. Отношенията им не са нормални и

семейството ни не е нормално. Ако изобщо съществува такова нещо като нормално семейство. С две думи, искам да ти кажа, че уважавам усилията ти и желанието ти да ми помогнеш, но не искам да те лъжа, че ще вложа всичко от себе си. Защо да ти губя времето...

Рига я погледна учудено. Такова нещо не ѝ се случваше често.

— Откога те спхождат подобни мисли?

— От доста време.

Донесоха поръчката и Рита сложи захар в силното си кафе.

— Мисля, че те разбирам. Не можеш да си представиш колко много момичета оплитат конците заради същите проблеми.

— Наистина ли?

— Да. Млада си още, а си преживяла много. Нямах цел в живота.

— Мислиш ли, че съм разглезена?

— По общоприетите стандарти — да, при това много.

— Защо тогава съм нещастна?

— Достатъчно умна си да си отговориш сама. Искаш ли да ти дам един съвет? Не вземай прибързани решения. Ако още не си разбрала какво искаш от живота, дай си време. Проучи възможностите си. И все пак не затваряй вратите пред себе си.

— Значи е най-разумно да подпиша с теб?

— Опитът ти за кариера като тази на родителите ти не се оказа толкова успешен. Албумът ти се провали, модната ти линия получи остри критики и прощавай, но парфюмът ти не струва.

— Опитваш се да ме окуражиш ли?

— Не, опитвам се да ти отворя очите. Идеята ми е, че с мен ще бъде различно. Успехът променя всичко. Практиката го е доказала. Предлагам да опитаме, без да прищпорваме нещата.

Аврора въздъхна с облекчение. Може би Рита имаше право. Все пак беше едва на седемнайсет и нищо чудно, че не знаеше накъде да поеме. Е, Паскал вече мечтаеше да стане астроном и непрекъснато говореше за далечни небесни тела с причудливи имена — Ганимед, Йо, Европа, — но тя беше изключение. Аврора жадуваше за своя собствена индивидуалност като тази на Паскал: копнееше да се превърне в личност, напълно различна от Том Наш и Шерилин Роуз. Партньорството с Рита ѝ предлагаше добра възможност, навярно

последната такава в живота ѝ, и ако не се възползваше от нея, може би никога нямаше да разбере дали ѝ е било писано да успее в този живот.

— Ами да пробваме тогава — усмихна се Аврора и вдигна чашата си с кола за тост.

Терапевтичните сеанси на Шерилин Роуз се състояха два пъти седмично в рехабилитационен център „Тайрел Чейс“, Холивуд. Посещаваха го куп знаменитости и непрекъснато се натъкваше на познати физиономии. И двете страни се правеха на разсеяни. Според общоприетото схващане хората от тяхната сфера се нуждаеха от специален отдушник като „Тайрел Чейс“ — особено в лицето на Линди Мартин.

— Разкажи ми за последните няколко дни — подкани я Линди с медено гласче, след като бяха изпълнили рутинните техники за отпускане. Шерилин лежеше върху черния кожен диван в кабинета със затворени очи.

— Трудничко заспивам. Не мигвам до четири сутринта.

— Ще ти напиша рецепта за твоите успокоителни — каза Линди, а Шерилин пропусна да спомене, че напоследък гълташе толкова много от магическите хапченца, че беше привикнала и те не ѝ действаха. Не я приспиваха, а само я замайваха. В това състояние преживяваше всеки божи ден.

— Притеснява ли те нещо? — подкани я Линди и кръстоса слабите си крака с приятен загар.

— Непрекъснато. — През последните двайсет години, още от сватбата им с Том, я тормозеше зла участ. — Все се терзая около постъпката ни. Ами ако сме сбъркали...

— Вече сме обсъждали този въпрос, Шерилин. Случило се е преди цели седемнайсет години. Трябва да оставиш миналото зад гърба си.

— Живеем в лъжа. — Устните ѝ бяха сухи и напукани, очите ѝ преливаха от горещи, парещи сълзи. — Толкова много време. Дори не мога да се погледна в огледалото. Знаеш ли какво е да си част от измислица?

— Предлагам да насочим вниманието си към теб.

— Разяжда те отвътре — продължи пациентката и се загледа във вентилатора на тавана. И той като думите на Линди се въртеше незабелязано и безспир...

— Би ли могла да ми обясниш какво точно те притеснява?

Да, би могла. Ако се върнеше на онова проклето място...

— Островът — промълви най-сетне тя. Умората от снощното безсъние я връхлетя и изпаднала в унес, Шерилин се понесе по зеленикавите вълни на обширния Индийски океан. Том Наш държеше ръката ѝ. — *Какатра*.

— Как се казваше мъжът? — Линди знаеше, но пациентката ѝ трябваше да го каже на глас, за да даде име на страха си.

— *Рубен ван дер Мейде*.

Линди кимна. Първия път, когато бе разговаряла с пациентка, преживяла същия кошмар на Какатра — Шерилин Роуз и Том Наш далеч не бяха единствените, — терапевтката беше останала потресена. Изумена от факта, че човек в позицията на Ван дер Мейде би участвал в подобен заговор. Сега вече проумяваше, че именно високата позиция му го позволяваше: богатството и властта му даваха това право.

Линди не беше повдигала темата за подмолния бизнес пред колегите си от центъра — нито пред съпруга си. Споделеното в кабинета ѝ си оставаше между четирите му стени.

— А как се казва дъщеря ти?

— Аврора.

— Точно така. Аврора е твоя дъщеря. А ти си нейна майка. Права ли съм?

Шерилин се пребори с емоциите, възникнали при споменаването на името на детето ѝ.

— Том си въобразява, че всичко е розово след престоя ѝ в Англия. Но нищо не се е променило.

— В смисъл?

Поредният глупав въпрос на Линди я изтръгна от унеса.

— В смисъл че не знаеш какво е да завариш дъщеря си с билиардна щека между краката и след няколко месеца да вярваш, че се е превърнала в ангел небесен!

Линди беше привикнала към изблиците на гняв от страна на клиентите си. Търпеливо изчака Шерилин да се съвземе.

— Не са няколко месеца, а цяла година. Хората са способни да се променят за толкова време.

— Не и тя. Тя е зло същество. Рожба на кармата ми, на греховете ми, наречи го както искаш. Тя е моето наказание.

— Можеш ли да ми обясниш защо виждаш нещата по този начин? — Сеансите на Шерилин Роуз следваха неизбежна рутина: отчаяние, гняв, параноя. Всичко се случваше с точността на часовников механизъм.

— Постъпихме нередно! Получихме я по грешния начин, водени от грешни причини.

— Двамата с Том не сте могли да имате свои деца.

— Не можехме, но въпреки това се оженихме. Самозалъгнах се, че нещата ще потръгнат. Уж всичко ни беше наред: пари, музика, популярност. Бяхме приятели. По онова време положението беше поносимо, но сега... сега умирам по малко всеки ден.

— Споделяла ли си това със съпруга си?

— Със съпруга ми?! От твоите уста звучи сякаш всяка вечер си лягаме хванати за ръчичка. Не, не съм и няма да го сторя!

През последните месеци вниманието на Том беше насочено изцяло към новия им албум. При всеки прилив на вдъхновение той хукваше към тексаското ранчо. Побиваха я тръпки, като си помислеше какви ли ги върши с онзи негов работник. Тя посещаваше рядко Тексас, но неведнъж бе забелязала как очите на Том шарят по мускулестото тяло на Били Боб Хокър.

— Както и да сте подредили живота — настоя Линди, която нямаше навика да загърбва собственото си гледище, — не пречи да сте приятели.

— Твърде късно е за това. Твърде късно е за каквото и да било. Навърши ли Аврора осемнайсет, връчвам на Том молба за развод. Крихме проблемите си прекалено дълго време. Настъпи моментът да разкрием пред света кирливите си ризи.

Стиви

Нощем я будеше, за да се любят безмълвно, докато ярката луна надничаше през прозореца и къпеше телата им в призрачна светлина. През деня посещаваше снимачната му площадка и открадваха по десетина минутки насаме в караваната му, в най-близката тоалетна, зад прикритието на някой екран, облежани на закътана стена. Тази сутрин вече го бяха правили два пъти, неспособни да се наситят един на друг дори в края на втория месец от връзката си. Стиви жадуваше тялото му всеки един миг. Точно когато се беше примирила с идеята, че страстта е отживелица и когато беше готова да я замени с нещо по-непреходно, той ѝ бе показал, че може да притежава и двете. Дватамата изпитваха напълно сходни чувства.

Имаха почивен ден и останаха да се излежават. Пръстите му стискаха ръката ѝ. Стиви се обърна към него, любувайки се на дългите му, копринени мигли. Никога не си беше представяла, че ще открие такова щастие в Америка. Нима беше възможно разбитото ѝ, накарнено до неузнаваемост сърце да намери любовта?

Зандър отвори очи. Погледът му беше умислен, сякаш търсеше разрешение на проблем. Най-неочаквано седна в леглото и каза:

— Нанеси се у нас. Да ударим печата.

Стиви се надигна на лакът.

— Моля?

— Сериозно ти говоря. Какво ни пречи?

— Как ти хрумна?!

Той хвана двете ѝ ръце и ги целуна една по една.

— Знам, че сме на прав път. Ти също го знаеш. Всичко е такова, каквото трябва да бъде.

Тя се засмя.

— Омъжи се за мен.

— Зандър!

Той се усмихна по онзи негов неустоим начин.

— Нанеси се у нас, омъжи се за мен!

— Ама ние сме... заедно едва от няколко месеца. Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Тя опря длан на бузата му и каза тихо:

— Попитай ме пак.

— Искам да ти отдам целия си живот, Стиви — пророни той. — Искам да сме заедно завинаги. Искам да се оженим. Кажу „да“, моля те!

Биби Райнър беше женена за Линъс Позън по-малко от шест месеца и всяка една секунда от брака им беше същински ад. Линъс дори не прикриваше изневерите си. Опитваше се да я вкара в леглото с още няколко момичета, но тя беше дала да се разбере, че не е съгласна. Поне да я беше оставил на мира. След края на работния ден и всички противни, вулгарни унижения, които съпругът ѝ беше подготвил за Безликата лисица, идваше и неговият ред. Едва издържаше потното му, гнусно туловище и стискаше зъби, молейки се всичко да свърши побързо.

Сега я очакваше сватбата на Стиви и Зандър. Щяха да се врекат във вярност на скромна церемония на Бахамите само седмици след вестта за годежа им.

Стиви знаеше всичко за нея. Преди време ѝ се беше обадила с настойчива молба да се срещнат и Биби се беше досетила за причината. Приятелката ѝ не спомена как се е натъкнала на „Храбрият шибач“ и Биби не я попита. Стиви заяви, че ще я измъкне от мръсните лапи на Линъс и се спусна да ѝ събира багажа.

Ала това не беше толкова лесно. Биби все така се надяваше, че униженията ѝ не са напразни и Линъс ще спази обещанието си и ще ѝ помогне да стане известна актриса. Без неговата подкрепа щеше да остане поредната порнозвезда без шансове за кинокариера.

— Умолявам те, Биб — разрида се Стиви. — По-важно нещо от щастието ти няма. Това безобразие не може да продължава.

Но за Биби друг вариант не съществуваше. За разлика от Стиви нея я сполетя такава зла участ...

— Ще ти намеря жилище — продължи Стиви. — Ще заживееш самичка. Ще ми върнеш парите, когато можеш, не го мисли. Ще те

свържа с Марти...

Биби се изсмя.

— Като че ли Марти Кинг ще ми обърне внимание! Щом надуши миналото ми и съм въвн от играта.

Стиви я накара да обещае, че ще се чуват по телефона всеки ден. Увери я, че размисли ли, моментално идва да я вземе и край на миналото...

Линъс се беше разплул в стола на хотелската им тераса, докато карибското слънце жареше кълбовидното му, бледо тяло. Спеше с отворена уста и хъркаше, капнал след полета. Зандър и Стиви бяха подсигурили на гостите си хотелски стаи в курорт близо до Насау. Церемонията щеше да се състои на другия ден на брега на съседния остров Парадайс.

Биби се отвращаваше от вида на съпруга си — провиснали гърди със сиви косми, грозни грамадни стъпала, криви, пожълтели нокти...

Разопакова багажа си тихо, за да не го събуди. След сън винаги я награваше и колкото и да се дърпаше, той надделяваше, докато солените ѝ сълзи попиваха във възглавницата.

Всеки път — едно и също. Страданието ѝ не го притесняваше, а го възбуждаше.

Биби извади несесерчето си, влезе в банята и засмърка от белия пращец. Денят мигновено се проясни.

Стиви беше пожелала спокойна церемония без камери и без публичност — само приятелите и семейството. Златистият бряг на остров Парадайс подходеше на желанието ѝ. Роклята ѝ беше на английски дизайнер — класическа кройка, дълбоко обло деколте и дълги дантелени ръкави. Двамата със Зандър се венчаха под окичена с цветя арка на плажа.

— Поздравления, госпожо Джейкъбсън — каза Марти Кинг, похапвайки от ордьоврите. — Да си призная, хубавата новина ме изненада.

— Сериозно? — Стиви не беше яла нищо и шампанското я беше замаяло. — Впрочем не съм госпожа Джейкъбсън. Запазвам фамилията

си.

Уанда Джерънд кимна одобрително.

— Точно така. Винаги ми е харесвало името ти — Стиви Спелър!

— Менделсон го прави още по-благозвучно! — пошегува се Стиви, сочейки сватбената си халка.

— Изненадах се, защото и двамата ми се струват твърде съсредоточени в кариерите си — поясни Марти.

— Не е лъжа — потвърди Стиви. — Но бракът е друго нещо.

Съвместният им проект, филмът за кабаретната танцьорка от Вегас, беше обрал овациите на критиците. Уанда я беше предупредила, че като нищо ще плъзнат слухове как бракът им е рекламен трик, целящ да обсеби медийното пространство точно в седмицата на филмовата премиера, но този факт не я тревожеше. Светът гъмжеше от теории на конспирацията.

— Марти, бъди готов — подразни го Уанда, — може ти да си следващият.

— Силно се съмнявам.

Той беше заклет ерген, прекалено ангажиран, за да се отдаде на романтична връзка. А и още не беше намерил достойната жена. Кариерата беше на първо място в живота му.

Стиви мярна Биби и Линъс да вървят по брега. Биби беше събула обувките си и джапаше във водата, напомняйки й за безгрижното момиче, което беше срещнала в Ню Йорк. Извини се на Марти и Уанда, които бяха подхванали разпален спор за женените двойки в Холивуд, и тръгна към приятелката си.

— Ето я и прекрасната булка — захили се Линъс. Под мишниците на сивото му сако тъмнееха потни петна.

Стиви прегърна Биби, но не събра сили да прегърне и мъжа й. Ако не се беше чувствала длъжна да го покани, не би го допуснала дори на километри от сватбата си.

— Тъкмо разказвах на Линъс за съжителството ни в Ню Йорк! — усмихна се Биби с блестящи очи. Личеше си, че пак е надрусана, но Линъс явно не го беше грижа.

— Страхотно си прекарвахме — кимна Стиви.

— И още как! — Биби огледа гостите. — Братчето ми защо го няма?

Защото не съм го канила.

— Изникна му някаква работа...

Беше успяла да се отърве от Бен едва преди няколко седмици, когато най-накрая си беше намерил приятелка и беше решил да се пренесе у тях и да използва нея. Не беше проявил никакво желание да помогне на Биби навярно защото собствените му срам и отвращение надделяваха над братската любов. Стиви го беше намразила до непоносимост. Егоизмът, безделието, пристрастеността му към царевичните пръчици, които се търкаляха из целия апартамент, и слухтенето пред спалнята, когато Зандър оставаше при нея, засилиха ненавистта ѝ. Гледката как се задоволява, наслаждавайки се на Безликата лисица, се беше запечатала в съзнанието ѝ.

— Може би участие? — попита с надежда Биби.

— Не съм сигурна.

Зандър се присъедини към тях и прегърна Стиви през кръста.

— Привет, мила ми съпруго.

— Не знам кога ще свикна с това обръщение.

— Гледай да е по-бързо.

— „Съпруже“ звучи по-добре от „съпруго“ — отбеляза Стиви. — Направо гали ухото.

Биби се засмя, а Линъс посъветва Зандър:

— Най-добре я дръж под око! Кой я знае какви ги мисли.

— Винаги мога да проследя мисълта ѝ — сдържано отвърна той и се усмихна.

— Тук ли ще прекарате медения си месец? — попита Линъс и намигна: — Да се запасите с мед, ако схващате какво имам предвид.

— Всъщност ще посетим Европа — обясни Зандър, опитвайки се да смени темата. — Мой приятел има яхта край италианското крайбрежие.

— Европа е чудесно място — изпуктя Линъс и плъзна поглед по тялото на Стиви. — Европейките са страхотни жени!

Биби продължаваше да се взира в океана. Стиви усети, че бяха прекалили с приказките за съвместно щастие, и докосна Зандър по лакътя, за да му даде знак, че ще го остави за малко. После хвана ръката на приятелката си.

— Хайде, ела да се поразходим.

Двете тръгнаха по плажа. Когато се отдалечиха, Биби спря.

— Стив, искам да споделя нещо с теб.

— Разбира се. Можеш да ми кажеш всичко.
Биби пое дълбоко въздух и разкри плана си.

Лори

След около месец Питър Селзник се нанесе в къщата ѝ. Той беше двайсет и седем годишен актьор, отскоро познат в киносредите покрай участието си в хитовия сериал „От съпрузи няма нужда“ където играеше гол до кръста градинар. Пълнометражният филм с първата му главна роля предстоеше да излезе на големия екран в началото на идната година.

Лори се беше помъчила да го хареса при първата им среща. Привличането би улеснило нещата. Само че така ѝ не успя. Питър беше расов калифорнийски жребец — висок, снажен, мускулист, с небрежно разрошена русолява коса и чаровна усмивка, — но не беше неин тип. Обичаше да използва изрази като „готини мацки“, „яко“ и „нямай грижи, пич“. Напомняше ѝ на задъхано и игриво кутре. Като се има предвид с какви хора можеше да я събере, Жаклин не я беше прецакала чак толкова.

Освен това рядко се засичаха в имението. Снимките на Лори продължаваха до тъмно, а Питър не пропускаше нито едно парти. Понякога ходеха заедно, за да позират пред папараците. Пресата постоянно тръбеше колко сладка двойка били.

Тази вечер се прибираха вкъщи след поредното парти. Питър си беше наел шофьор, латино на име Санто. Лори поговори с него на испански, докато Питър бърбореше какви ли не глупости. Май започваха да наподобяват истинска двойка.

— Сладурано, побъркахме ги! — превъзнасяше се Питър, докато шофьорът паркираше пред къщата. — Щяха да се изтрепят да ни снимат.

— Аха — промърмори Лори, която беше капнала и нямаше търпение да се шмугне между чаршафите.

Но още с отварянето на вратата Питър хвана ръцете ѝ и я притисна към стената.

— Какво правиш?! — ядоса се Лори.

— Хайде де, бeбчo, да не мислиш, че вярвам на тия измишльотини с девствеността. Знам, че ме желаеш.

Тя го блъсна с цяло тяло и заяви:

— Грeшиш. Разкарай се.

— Е, пък и ти. Така ще натъжиш малкия Питър.

Лори измъкна ръцете си.

— Отивай в стаята си!

Той се начумери.

— Ама ти наистина ли си девствена?

— Да.

— На колко си — двайсет и две, двайсет и три?

— На деветнайсет.

— Леле! И защо се пазиш?

— Лека нощ, Питър.

Той се ухили и я огледа с влажен поглед.

— Да знаеш, че си падам по предизвикателствата.

Тя стигна до стълбището и се обърна.

— Дано да си по-пиян, отколкото изглеждаш. В противен случай ще си имаме разправии. Отивай да спиш.

Дръжката на вратата изскърца и я събуди. Тя хвърли сънен поглед към часовника: два сутринта. После видя силуета на Питър Селзник на прага на стаята.

— Връщай се в стаята си! — възмутено каза Лори.

— Не мога да заспя — оплака се Питър и светна лампата.

За неин ужас беше чисто гол и изцяло епилиран, без нито едно косъмче по тялото. Лори гледаше слисана, защото за пръв път виждаше гол мъж, при това възбуден. Не можеше да отлепи поглед от слабините му. Питър го разтълкува като покана.

— Знам, че ме искаш, сладурано. Защо се съпротивляваш? Все някой ден ще трябва да се простиш с девствеността си. Мога да те науча на някои неща. От теб се иска да се отпуснеш и да ми позволиш да те забавлявам. Имаш ли представа колко момичета мечтаят да са на твое място?

Лори седна в леглото и извърна очи. Имаше чувството, че ѝ пробутват някаква евтина, пошла стока.

— Питър, казах ти вече. Не и не! Не проявявам интерес. Мислех, че хората от „Един щрих“ са ти обяснили как стоят нещата.

— Нека сега аз ти ги обясня — не се предаваше Питър.

Той седна на леглото, а Лори се дръпна към стената, осъзнавайки, че потничето и шортите ѝ не прикриват достатъчно гърдите и бедрата ѝ. Обзе я тръпката, която беше почувствала с Рико. Не се съмняваше, че Питър е добър любовник. И въпреки това каза:

— Настоявам да си тръгнеш веднага!

— Изпускаш много. По-хубаво нещо от секса няма. А сексът с мен е супер!

— Отивай си в стаята.

— Искаш да кажеш, че не искаш една хубава доза от ето това? — Той плъзна ръка по корема си.

Тя устоя на порива да погледне.

— Да.

— Да — искаш, или да — не искаш? — намигна Питър.

— Отивай да си лягаш — каза Лори за пореден път и се зави с чаршафа.

Питър изпъшка отегчено и скочи от леглото.

— В случай че размислиш, знаеш къде да ме намериш.

— Ясно.

Когато се увери, че си е тръгнал, Лори се отпусна в леглото и загаси лампата. Лежа будна дълго време. Ръката ѝ се прокрадна под ластика на шортите, тя затвори очи, но за нейно разочарование в съзнанието ѝ изникна не друг, а Жан Моро. Как ли изглеждаше гол...

— Не се шегувам. Дойде посред нощ! Налага се отново да обсъдите условията на съжителството с агентите му.

Жаклин я гледеше потресена.

— Толкова съжалявам! Какъв ужас!

— Като че ли си е поставил за цел да ме вкара в леглото.

— Абсолютно недопустимо поведение. Остави нещата на мен.

Ще въдворя ред.

— Благодаря ти.

— Не ми благодари. И не му се поддавай. Питър е прочут с женкарството си, а ти — с девствеността си. Пресата е луда по такива истории — жребецът срещнал жената, за която е готов да прояви

търпение... А може би не? Връзката ви позволява на хората да видят и теб, и него в друга светлина. Затова настоявахме да ви „сватосаме“.

— Не съм съгласна да се стига до консумиране на връзката.

— Разбира се.

Десидерия Гомес организираше тържество по случай четирийсетия си рожден ден. Питър отсъстваше от града, така че Лори отиде самичка. На купона не беше дадена гласност и пред крайбрежното жилище на домакинята имаше само шепа папараци.

Десидерия изглеждаше поразяващо в сексапилна рокля и обувки на висок ток. Лъскавата ѝ черна коса беше вързана на конска опашка. Поздравя Лори на вратата и тя ѝ поднесе подаръка: дебела сребърна гривна с гравирани инициали „ДГ“. Десидерия ахна от възхита.

Повечето гости бяха пристигнали. Лори забеляза Данте, привлекателен чернокож мъж с бръсната глава, наскоро навлязъл в света на модата, и двуметровата червенокоса моделка Пърл. Двамата имаха договор към „Ла Люмиер“.

— Здравсти, красавице — поздравя я Данте с целувка и дяволито попита: — Как е Питър?

— Не ми се говори за него.

— Лори, откъде се взе това плашило! — прошепна той, загледан в някой зад гърба ѝ.

Тя се обърна. Данте беше известен с ехидните си реплики и задкулисни злословия.

Зад нея стоеше Ребека Щутгарт.

Лори плъзна трескав поглед из стаята, тръпнеща от желание да зърне Жан. Само дано гневът ѝ не надделееше, че тогава нищо не би я спряло да лисне питието си в лицето му.

— Не е за вярване, че спи с най-сексапилния мъж на планетата — пошушна Пърл. — Какво ли е всяка вечер да си лягаш с Жан Моро?

— Моля? — възмути се Данте. — Най-сексапилният мъж на планетата стои пред теб! И все пак си права...

За зла участ местата на Лори и Ребека на масата за вечеря бяха едно до друго. Съпругът ѝ обаче липсваше.

— Как вървят нещата с Мак Вальри? — попита Ребека и даде знак на келнера, че не иска повече вино.

— Прекрасно — отвърна Лори. — Доволна съм от договора си.

Навсякъде, където се обърнеш, нещо ѝ напомняше за Жан. Дали Ребека не знаеше за тайната им? Беше останала с такова впечатление след срещата в „Ла Кут“. Дали Жан ѝ беше признал за случилото се? Дали не я беше излъгал, че Лори го е целунала без неговото съгласие? Дали не ѝ се бяха присмивали заедно — наивната хлапачка, докопала се до влиятелен мъж? А може би Ребека гледаше подозрително на всяка моделка от „Ла Люмиер“, защото знаеше хищническия апетит на съпруга си...

— Радвам се, че си доволна. Жан много те харесва.

Лори имаше чувството, че се подиграват с нея, че я канят да участва в игра със странни правила, която не би могла да спечели. Сервираха ордьоврите и двете си размениха хвалебствия за качеството на храната. След това Ребека се усмихна и каза:

— Съпругът ми е много привързан към всички момичета от агенцията.

— Разбира се.

— Жан замина за Европа. Гостува на семейството си.

— Във Франция, предполагам?

Ребека хапна от муса и задъвка бавно.

— В Италия. На остров Капри.

— Не съм била там.

Последва неловко мълчание.

— Ти ще отидеш ли?

— Едва ли. Тази седмица се налага да се прибера у дома.

— Не живеете ли в Ел Ей?

— Жан има апартамент тук, но домът ни е другаде.

Думата „дом“ и неизбежно свързаните с нея спокойствие и уют не се връзваха с образа на човек като Жан. Защо изобщо се беше женил? Какъв е смисълът на брака, ако прекарваш цялото си време в преследване на други партньори? Не беше изключено да имат отворена връзка. Много двойки в Холивуд живееха така. Лори искрено се възмущаваше на такава слободия, тъй като за нея венчилото беше свято и символ на вечна клетва.

— Къде е домът ви?

Ребека я изглежда.

— Извинявай, не исках да любопитствам.

— Няма нищо. — Отговор така и не последва.

За щастие в този миг Десидерия вдигна тост. Речта продължи достатъчно дълго, за да сложи естествен край на разговора им.

Аврора

— Ела в Италия.

Паскал ѝ се обади седмица преди началото на учебния срок. Аврора моментално прие поканата. Едно последно развлечение, преди госпожа Дърдън отново да впие вампирските си зъби в шиите им. А и осемседмичният престой в Лос Анджелис ѝ идваше в повечко въпреки ободряващото въздействие на Рита Клей. Агентката работеше неуморно по полагането на основите на така нареченото ѝ завръщане: вълнуващи събития се очертаваха след края на учебната година и окончателното ѝ прибиране в Лос Анджелис.

Окончателно.

Идеята я плашеше. Ами ако не искаше да се връща? Ако ѝ се щеше да се уедини на някое тихо местенце и да се порадва на анонимност за известно време? Не беше споделяла с Паскал за терзанията си, понеже знаеше какъв отговор я очаква: че трябва да напусне Лос Анджелис завинаги и да стори нещо „значимо“ в живота си. Само дето не беше толкова лесно.

Жизел и Арно Деверо имаха вила на остров Капри. Тъй като никога не беше посещавала Италия, името не ѝ говореше нищо (макар че имаше понятие за панталони модел „капри“: престъпно лош вкус). В началото на септември взе самолет до Неапол, където Паскал я посрещна радушно на летището.

— Липсваше ми! — викна възторжено Аврора. Целунаха се леко по устните.

Паскал я поведе през терминала.

— Чака ни яхта.

Взеха такси до неаполското пристанище. Фериботните площадки преливаха от туристи, влачеци претъпкани куфари на колелца след себе си. Аврора и Паскал си пробиха път през навалиците, откриха яхтата „Бомбардие“ на семейство Деверо и се качиха на борда с помощта на двама смугли италианци. Единият, облечен в безупречно

бели къси панталони и риза с моряшка емблема на гърдите, държеше руля.

— *Grazie, signor* — каза Паскал и продължи да говори на италиански, но Аврора изпусна нишката.

Скалистите върхове на Капри се виждаха през морската шир, макар че тежката мараня размиваше зъберите им. Когато яхтата напусна кея с шеметна скорост, бързо отдалечавайки ги от мръсотията и прахоляка на Неапол, Аврора вдъхна соления морски въздух, заслушана в заглъхващата шумотевица на сушата и равномерното бръмчене на двигателя.

— Каква красота само, а? — отбеляза Паскал, скривайки очите си зад слънчеви очила на „Гучи“.

— Суперско е. — Аврора незабавно съжали за глупавия си отговор. Трябваше да овладее някак така наречената от Паскал „безмозъчна американщина“ в изказа си. Намираше се в Европа все пак. И то в компанията на Арно и Жизел Деверо. А колко ѝ се щеше да притежава поне капка от изтънчеността на Паскал.

След двайсетина минути стигнаха острова. Нижеха се опашки от плавателни съдове, чакащи да акостират. Туристите стъпваха един по един на брега с помощта на масивната, почерняла от слънцето ръка на млад италианец. Таксито кабриолети, всичките бели, прииждаха да откарат посетителите към хотелски стаи и апартаменти или пък по витите пътища на стръмните канари на юг, към стария град Анакапри. Аврора се смая от факта, че яхтата на семейство Деверо разполага с частен док и още с вкарването към нея се спуснаха цял куп мъже, които грабнаха въжета, вързаха ги за площадката и поеха багажа на момичетата.

Паскал веднага намери шофьора на баща си. Аврора предположи, че вероятно разполага с различен шофьор за всяко кътче на света.

Къщата на Арно и Жизел беше кацнала на груба оголена скала. Представляваше златиста на цвят триетажна вила с просторна полукръгла веранда с изглед към морето. Дървените кепенци на прозорците, чиято маслинозелена боя се лющеше под жарките слънчеви лъчи, ѝ придаваха старовремско очарование, което се връзваше отлично с атмосферата на острова. Клонките на лимоновите

дръвчета натежаваха от зрели, дебелокори плодове, а водата в приличния на лагуна басейн блестеше ослепително под яркото слънце.

Беше доста ветровито. Къщата им се намираше на най-високата точка на острова. Под краката им се ширеха варовиковите скали на градчето Капри, а над главите им — безкрайно синьо небе.

Във вилата нямаше никого. На вратата на хладилника имаше бележка, написана с дръзкия почерк на Жизел. Докато Паскал я четеше, Аврора тръгна на разходка из високото, прохладно помещение, прокарвайки пръсти по изящната дърворезба на скринове и шкафове, по рамките на картини и кориците на книги, по бразди и пукнатини, поели фин прах. Интериорът ѝ напомняше на английските църкви, които беше посещавала по принуда на учителите от „Света Агнес“ — тих и прохладен, еквив и пропит с миризмата на вехто.

— Излезли са — изтъкна Паскал очевидното. — Искаш ли да се поразходим из града?

— Разбира се — съгласи се Аврора. — Къде са вашите?

Паскал пъхна бележката в колана на дънките си.

— Посрещат братовчед ми.

— Жан е тук? — заинтригува се Аврора. Спомни си за разговора с Жизел в Париж, за снимката му в общежитието на Паскал.

— Не ти ли споменах?

— Не.

— Ще се запознаете на сутринта. Татко ще ни изведе с яхтата.

— Онази, с която пристигнахме днес ли?

Паскал се разсмя.

— Не ставай глупава. Тя е просто играчка.

Лодката, с която отплаваха, се оказа трийсетметрова суперяхта с игрална зала, казино и богато зареден бар на борда. Пореха стремително лъскавите води на морето и топлия, наситен със слънце въздух. Подминаваха по-малки плавателни съдове — италиански, френски, немски флагове плющяха на морския бриз, докато гигантската яхта преваляше вълните, оставяйки разпенени дири след себе си.

На палубата над носа беше монтиран плувен басейн, обграден с луксозни шезлонги и обслужван от няколко униформени прислужници,

в готовност да откликнат при първия сигнал. Жизел се препичаше на слънце, пристегнатата тъмната си коса под елегантен шал. Завидната ѝ фигура беше облечена в изрязан цял бански костюм с украса от лъскави камъчета по деколтето. Паскал четеше книга под един от сенниците.

— Имаш ли нещо против да пообиколя яхтата? — попита Аврора, изваждайки слушалките на айпода от ушите си.

Паскал не вдигна глава.

— Стига да се навърташ в тази част.

— Защо?

Французойката сви рамене.

— Обсъждат бизнес въпроси.

Аврора се питаше дали някога ще ѝ изпадне шанс да спипа Жан насаме. Още с качването Паскал като че ли правеше всичко възможно да ги държи на разстояние един от друг. „Знаеш ли, той е женен“ — беше ѝ заявила важно призори на отплаване с поредната малка яхта, дошла да ги вземе от острова и да ги отведе до кея, където ги очакваше „принцесата“ на Арно, прилична на бяла апликация върху синьо платно. „Е, и?“ — отвърнала беше Аврора, напомняйки си, че развратните играчки с всеки срещнат отдавна са останали в миналото.

Но при вида на братовчеда, Аврора нямаше как да не отбележи, първо, факта, че Жан Моро е пълната противоположност на Били Боб Хокър, и, второ, че не си беше падала толкова по някого още отпреди екскурзията си до Париж. Освен това не беше за пренебрегване и фактът, че пред нея стоеше истински тузар: едно от най-големите имена в модния свят. Когато за жалост се беше изпуснала пред Фара, че се е сприятелила със семейството му, приятелката ѝ я беше затрупала с въпроси. Пращял ли от сексапил? Хлопала ли му дъската? Срамежлив ли бил? Развел ли се бил най-накрая с дъртата си съпруга? Не че Аврора я беше информирала особено подробно: Паскал, също като родителите си, говореше уклончиво за Моро.

— Ей сега се връщам — обяви бодро, без да обръща внимание на погледа изпод вежди на приятелката си. Успееше ли да привлече погледа на Жан и да го привика в някоя от каютите, предупрежденията на Паскал така или иначе нямаше да я спрат.

До големия салон на кърмата се стигаше през плъзгащи врати от матирано стъкло. Мъжете седяха върху Г-образни кожени канапета и

разговаряха оживено. Жан беше облечен в разкопчана чак до пъпа бяла риза, потрепваща на вятъра.

Не погледна към нея.

Мамка му.

Щеше да привлече вниманието му по друг начин. От ясно по-ясно беше, че я харесва. И как иначе? Няколкото седмици в Лос Анджелис бяха преборили восъчната бледост, придобита в „Света Агнес“, възвръщайки ѝ предишния облик на дългокрака американска сладурана, чиито прелести влудяват мъжете. Още със запознаването я беше огледал от глава до пети. Ако Паскал я нямаше, Аврора щеше да премине на флиртаджийски режим, но къде този късмет. Погледът му беше хипнотизиращ, наелектризиращ като от снимката — остър, стремителен, нетрепващ дори под силните лъчи на слънцето. Чувството да го срещнеш на живо беше странно. Стана ѝ ясно, че без да подозира, е носила образа му в главата си през цялото това време. Сблъсъкът с реалния Жан ѝ се стори свръхестествен, сякаш беше магически съживен персонаж от запечатала се в съзнанието ѝ картина.

Като слезе под палубата, се озова в коридор с дървена ламперия и видимо скъпи произведения на изкуството. Заоглежда ги нехайно, с одобрение, но не и с разбиране. Хрумна ѝ, че един ден, когато се сдобие със свое собствено жилище, ще го отрупа със същите такива красоти, които ще карат гостите ѝ да въздишат и да си правят заключения за личността на домакинята, макар и тя самата да е в неведение относно посланието на елитните творби. Точно така, ще се превърне в интригуваща, мистериозна жена. Ще бъде енигматична — любима думичка на Паскал.

— Здравсти — обади се нечий глас иззад гърба ѝ. Имаше дълбоко звучене и дори в тези две срички акцентът си личеше много потчетливо от този на Паскал и родителите ѝ.

— Ох — възкликна изненадано, обръщайки се с ръка на гърдите, вбесена, че я е хванал неподготвена. — Стресна ме.

— Извинявай — усмихна се Жан. По-сини очи не беше виждала през живота си. Изглеждаха сякаш носи контактни лещи. Вдигна ръка, облегна я на стената, точно под линията на картините, и отпусна тялото си върху опората ѝ. Ризата му се отвори още повече.

— Мислех... ъ... мислех си, че си на палубата — запелтечи Аврора. Как ѝ хрумна да каже подобна глупост? Къде бяха

флиртаджийските ѝ заигравки и остроумни реплики?

— Бях — отвърна той. — Сега съм тук.

— Май да.

— Търсиш ли нещо?

— Просто разглеждам. — Страхотно, сега пък прозвуча като петгодишна хлапачка, въоръжена с кофичка и лопатка. Най-лесната защитна реакция в случая беше да се наежи. — Теб какво те вълнува?

Жан направи типично френска физиономия и сви леко рамене. Божичко, колко секси беше отблизо. Особено с този белег, който не изпъкваше толкова, колкото си беше представяла, и все пак придаваше на горната му устна прелестна, съкрушителна дяволитост.

— Следя да не се забъркваш в бели.

Бинго! Флиртуваше с нея.

— Белите не са толкова лошо нещо. — Аврора го погледа изпод изсветлели от слънцето мигли, най-сетне влизайки в крачка. — Или греша?

— Зависи колко често си ги навличаш.

Тя вдигна кокетно едната си вежда.

— Така ли?

— Знаеш какво имам предвид.

Държанието му рязко се промени. Аврора внезапно осъзна, че бяха далеч от флирта. Жан излъчваше смущаваща компетентност, сякаш познаваше всяка мисъл, прекосявала някога съзнанието ѝ, сякаш безумно сините му очи проникваха като лазер в главата ѝ.

— Трябва да полагаш по-добри грижи за себе си — каза ѝ и се отдръпна назад.

Думите му я стъписаха.

— Моля?

— Тялото ти е безценно, Аврора. Не бива да го отдаваш на всеки срещнат.

— Гледай си работата — сопна му се, изумена от факта, че си позволява да я назидава. — Не си ми баща.

— Все някой трябва да поеме тази роля.

— Моля?

— Родителските насоки са важно нещо.

— Как смееш? Ти дори не познаваш баща ми! Не знаеш нищо за него.

— Знам, че си твърде млада да имаш такова поведение.

Обхвана я необузdana ярост.

— Ти пък какво знаеш за поведението ми?

— Знам кога една жена иска да ме вкара в леглото.

Аврора отвори уста и веднага я затвори, онемяла от неочакваната му прямота.

— Ще ти се! — изстреля, по-унижена от всякога. — Какво те кара да си мислиш, че бих искала и с пръст да те докосна... дядка?

— На трийсет и три съм. — Като че ли се забавляваше. Прииска й се да го шамароса.

— Именно — озъби му се, вече убедена, че повече не се е излагана през целия си живот. Прозвуча, сякаш сексуалният й опит се ограничаваше до няколко свирки в училищната тоалетна.

— Връщай се горе — нареди й Жан. — Паскал сигурно се чуди къде си.

— Не съм длъжна да те слушам.

— Както си и мислех: удивителна зрялост.

— Майната ти. Да ти го начукам.

Той се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Какво ожесточение само!

— Нямахте да се държа ожесточено, ако не ме вземаше на подбив — тросна му се Аврора. После скръсти ръце. — Трябва да отида до тоалетната. — Отново изтърси първото нещо, което й хрумна, и отново съжали стократно. Колкото и да беше ядосана, не искаше Жан да си я представя разкрячена на тоалетната. — Да се поосвежа — добави неубедително.

Жан я удостои със странен поглед. Пак й втълпи чувството, че я познава отблизо: че са се срещали преди, но го е забравила някак.

— Познаваме ли се от преди? — Осъзна, че е задала въпроса си на глас.

Той се подсмихна. Все едно че му беше разправила виц. Невероятно! Едва ли имаше по-невъзпитан човек на света.

Не благоволи да й отговори, а вместо това отвори вратите към горната палуба и изчезна сред прилива на ярка светлина.

Аврора отиде до най-близката тоалетна и наплиска лицето си със студена вода. Помещението се огласяше от класическа музика; по плота на мивките в римски стил бяха подредени различни шишенца с

продукти за ръце, а до тях — спретнати купчинки с нечовешки пухкави бели кърпи.

Жан Моро да върви на майната си!

Той беше непоносим. Най-самодоволният и надут тип, когото някога беше виждала. Е, господинчото спокойно можеше да навре глупавото си loco parentis^[1] (една от любимите фрази на госпожа Дърдън) в задника си (пък бил той апетитен). Какво знаеше той за нейния живот? Нищо, ето какво. *Нищичко.*

Кретен!

Аврора излезе на коридора и се запъти към горната палуба, но нещо я спря: затворената врата отляво, входът към личния живот на Арно и Жизел Деверо. Подбудена от любопитство — и малко бунтарство срещу безочливия упрек на Жан, — реши да натисне дръжката. Отвореше ли се вратата, значи си го просека.

Така и стана. Пред очите ѝ се разгърна просторна стая, пищно обзаведена и потънала в уютен полумрак. Плътни пурпурни завеси се диплеха около спалня с четири колони. Босите ѝ ходила стъпваха по дебел черен килим, мек като пролетна трева. До едната стена имаше разкошно, лакирано барче. Значи тук прекарваше морските си нощи звездната френска двойка. Аврора пристъпи тихо до леглото и прокара длан по копринените чаршафи в кремав цвят и извивките на изящната рамка от ковано желязо. Погледът ѝ привлече огромното огледало на тавана, опасно с дискретни лампички.

Сложи ръка на устата си, за да сдържи напирания кикот. Прочутите политици си бяха спретнали развратно ложе, кой би предположил? В главата ѝ изскочиха похотливи картинки: бледите крака на Жизел увити около кръста на Арно, докато погледът ѝ изучава преплетеното им отражение в огледалото, стегнатия му задник, останал бял под колана на плувните му гащета.

С ръка върху копринените чаршафи Аврора затвори очи. Сега не виждаше Жизел под тялото на съпруга ѝ, а самата себе си в прегръдките на Жан... Той целуваше устните ѝ бавно и страстно, езикът му търсеше нейния, силните му ръце я държаха за кръста и в следващия момент отново я упрекуваше, наричаше я незряла хлапачка, наместваше тялото си над нея, изпълваше устата ѝ с члена си, учеше я как да го докара до оргазъм...

Фантазията ѝ беше прекъсната от мъжки гласове. Първата ѝ паническа мисъл беше да се скрие. Бяха разбрали къде се е промъкнала. После осъзна откъде идват гласовете. В ъгъла на стаята имаше изход към палубата, точно към мястото, където провеждаха тайния си разговор, и вратата беше наполовина отворена. Двамата говореха тихо, ту на френски, ту на английски.

— Естествено, че е тя... — Акцентът на Жан беше по-силно изразен от този на Арно. — Никога не ги изпускаме от поглед.

— Досуц като загрижени бащи, предполагам.

— В някои аспекти.

Последва тирада на френски, от която не разбра и дума, след което Арно продължи на английски:

— Знаеш какво е мнението ни. Това на Жизел най-вече.

— Не съм ви молил да участвате.

— Нали сме ти семейство.

— Нямам нужда от семейство.

Аврора се приближи на пръсти, напрягайки слуха си.

— Как според теб ще реагира майка ти? А Пол? — продължи тихо, но настоятелно по-възрастният мъж.

— Пол подкрепяше Рубен безусловно. Бяха като братя. А и не се месеха в работите ми.

— Това беше, преди да се забъркаш в този... *подмолен план*.

— Подмолният план на Рубен ни носи пари, купища пари. Само не ми казвай... — последва пауза, по време на която вероятно насочи вниманието на събеседника си към луксозната яхта, — че не си материалист.

— Нямахте да останеш без средства.

— Никога не съм искал техните пари. Искам свои собствени.

Арно изруга на френски.

— Колко са тази година, Жан-Батист? Кажи.

— Три. Подбрани от мен.

Горчив смях.

— „Подбрани“. Звучи сякаш си купуваш ябълки от пазара.

— В известен смисъл точно това правя.

— Това, което правиш, е нередно.

— Мен ако питаш, им помагаме. Постъпваме смело. Само от твоята гледна точка е нередно.

Какво беше нередно? За какво говореха? Аврора прокле вятъра, задето отвяваше думите, преди да са стигнали ушите ѝ.

— От всяко благоразумно гледище е нередно — отвърна Арно.
— Чудя се как спиш нощем. Знаейки, че всички онези майки биват подкупвани, примамвани и... експлоатирани?

— И по-богати отколкото някога са се осмелявали да мечтаят.

— Не по-богати, от вас двамата с Ван дер Мейде.

— Относително е.

— Всичко до парите ли опира? Можете да купувате човешки живот, да го продавате като търговска стока?

— Всичко се купува с пари. Защо не и това? Все пак е най-ценното нещо на света. Не виждам причина да не държи висока цена.

— А човек ще си помисли, че Ван дер Мейде се е научил на съобразителност след случката с онази жена. Представи си само! Настъпил е моментът, а тя е решила, че не може да се раздели с момченцето си.

— Маргарет Дженсън няма нищо общо с въпроса.

— Така ли мислиш? На мен ми се струва, че доказва тезата ми доста красноречиво.

— Дженсън трябва да се радва, че е жива — заяви Жан. — Рубен имаше правото да постъпи с нея както сметне за добре.

— Ван дер Мейде е достатъчно влиятелен да постъпва с всекиго, по всяко време, както сметне за добре. Там е проблемът. Някой изобщо помисли ли за момчето? Цял живот вярва, че майка му е мъртва.

— Рубен нямаше избор. Дженсън представляваше спънка в плана му, най-разумно беше да я остави под собствения си покрив...

— И каква утешителна награда само — възможност да отгледа собственото си дете. Пълна лудост. Какво си е въобразявал Ван дер Мейде, как му е хрумнало да създаде свое отроче? Нали уж наемахте непознати мъже за...

— Всички допускаме грешки — каза Жан с премерен глас. — Случи се един-единствен път. В наши дни действваме повече от педантично, сам го знаеш.

— Не се и съмнявам. Педантичен си и в „подбора“ си, прав ли съм?

— Винаги. Холивуд гъмжи от кандидатки, но не всички са подходящи. Двустранността е важен фактор.

Сърцето на Аврора щеше да се пръсне в гърдите ѝ. Повдигаше ѝ се, макар и да не съзнаваше защо.

— Рискът да е равен и за двете страни, така ли? — натърти Арно.

— Да го наречем допълнителна гаранция.

Арно така снижи гласа си, че Аврора не знаеше дали да вярва на ушите си.

— Ами бебета, които не се раждат... нормални? Наясно съм как Ван дер Мейде се... отървава от тях.

— Не си наясно с нищо.

— Не можеш да си играеш на Бог, Жан-Батист.

— Нима смяташ, че Бог и дяволът са толкова различни? Погледни момичето, Арно. Погледни я само. И после ми кажи, че щеше да води по-добър живот с истинската си майка.

Побиха я тръпки.

Истинската си майка.

— Няма как да узнаем.

— Отвори си очите. Момичето има всичко на света.

— Ти може и така да си мислиш — каза кротко Арно. — Аз усещам тъгата в сърцето ѝ.

— Ти усещаш тъга във всяко сърце. Този факт говори повече за теб, отколкото за нас.

— Наистина ли смяташ, че никога не се пита кои са истинските ѝ родители? Онези, които така и не е видяла?

Аврора заотстъпва назад, а пред очите ѝ избухнаха стотици цветни петна.

— Защо ѝ е?

Арно дръпна силно от пурата си.

— Ето защо си способен на такива неща. — В думите му прозираше нотка на неохотно възхищение. — Просто не те е грижа.

В главата на Аврора зазвънтяха оглушителни, неуморни сигнални звънци.

Наистина ли смяташ, че никога не се пита кои са истинските ѝ родители? Онези, които така и не е видяла?

И после ми кажи, че щеше да води по-добър живот с истинската си майка.

В главата ѝ закръжи рояк от въпроси, чиито остри жила бяха притъпени от панически страх. Обърна се рязко и залитна, събаряйки

една гарафа от мястото ѝ на тоалетната масичка. Стъклото се пръсна на хиляди парчета.

Разговорът на горната палуба моментално секна. Побеснялото ѝ сърце барабанеше глухо в ушите ѝ. Беше попаднала в капан. Всеки миг щяха да я спипат. Бог и дяволът... Думите отекваха иронично в съзнанието ѝ. Дочу приближаващи стъпки, плъзгащите врати над нея се отвориха.

— Какви ги вършиш?

Сякаш със светкавична скорост Арно изникна на входа. Очите му запрескачаха от стена на стена, попивайки уликите, отчитайки отворената врата към горната палуба, после се върнаха укорително върху лицето ѝ.

— За-загубих се — скалъпи Аврора. Виеше ѝ се свят. Люшкането на морето я омаломощаваше.

— Загубила си се — повтори Арно. Очите му имаха цвят на кафе, възголемият му нос и лъскавият златен ланец му придаваха класически авторитет, като император на гладиаторската арена.

— Съжалявам, не знаех, че това е спалнята ви, и реших да вляза и да я поогледам, но тогава, без да искам... — Погледна жално към парчетата стъкло в краката си. — Родителите ми ще я платят... — Думата „родители“ звучеше кухо, абсурдно.

Очите му се задържаха върху нея за момент.

— Излизай — каза накрая незлобно.

Благодарна, че сцената е приключила, Аврора се запъти към вратата. Като минаваше покрай него, Арно я спря.

— Каквото и да си подочула, забрави го — предупреди я с топъл, миришещ на цигари дъх. — За твоє добро е. Разбрахме ли се?

Тя кимна.

Ненадейно Арно я сграбчи за ръката.

— Не забравяй на чия яхта се намираш. — Пръстите му така се впиха в кожата ѝ, че я заболя. — Всичко на борда ѝ ми принадлежи. Всеки разговор, всяка дума, всеки шепот. — Тя опита да изтръгне ръката си, но хватката му беше твърде силна. — Аз няма да забравя какво съм ти казал. А ти?

Аврора поклати глава с насълзени очи и смънка:

— Н-не.

— Хубаво. — Тъкмо се канеше да изпищи, когато усети, че безмилостният натиск изчезва. — А сега марш горе.

Ръката я болеше. Пръстите му бяха оставили червени следи. Заклучи се в банята и остана там дълго време.

---

[1] Настойник, опекун (лат.) — Бел.ред. ↑

Стиви

Приятелят на Зандър, лондонски финансист на име Пол Пристли, им зае яхтата си. Скромната „Сигма 35“ имаше тъмносин грот и корпус от полирано дърво. Пол я държеше на пристан по южното крайбрежие на Франция през по-голямата част от годината, с изключение на летните месеци, когато със семейството му обичайно отплаваха към Италия и Гърция. Бяха си уговорили среща в междинната точка на ежегодното пътешествие, където Пол и семейството му щяха да акостираат и да продължат екскурзията си по суша.

— Каква благодат — възхити се Стиви. Беше разгърнала кърпата си на носа и сега се мажеше със слънцезащитен лосион. Не съществуваха по-божествено ухание. Напомняше ѝ на детството и ваканциите с братята и сестрите ѝ — уютната каравана, жаркото корнуелско слънце, шляпането на карти по сгъваемата масичка. Топлият вятър изпълваше платната, надуваше ги като бузи с въздух, тласкайки лодката през пенестите води с целеустремен замах. Очертанятията на остров Капри започваха да изпъкват на хоризонта, а в съседство се очертаваше широкият гръб на спящия му брат Иския.

— Може да поостанем — обади се Зандър от кърмата, придържайки руля с почернели от двуседмичното мореплаване ръце. — Да си наемем някоя друга лодка. Да обиколим целия свят.

Нищо на земята не я блазнеше повече. Но в Америка ги очакваха куп отговорности. Семейен живот, професионални задължения... приятели.

Стиви се обърна по корем, подпирайки се на лакти. Палещите слънчеви лъчи стоплиха кръста ѝ.

— Питай ме пак след час — провикна се към съпруга си.

Зандър ѝ отвърна с широка усмивка и пародиен капитански поздрав. Много скромничеше, но Стиви беше впечатлена от вещината, с която той управляваше лодката, скачайки пъргаво да пипне ту гика,

ту кливера — „Да видим какво умее тази хубавица“. В началото тя самата не можеше да се похвали с уменията си на помощник-капитан. Щуреше се ухилена насам-натам по палубата в пълно неведение що е то бакборд и що е то щирборд, но с много усърдност постепенно влезе в крачка. Зандър ѝ обясни, че е придобил уменията си, след като завършил училище, доста странен момент според Стиви, докато не си припомни как бяха минали нейните следучилищни дни — в ограждане на обяви за работа из вестниците и смучене на малки шишенца ужасно уиски за кураж.

Зандър спря лодката и хвърли котва. Тук морето беше сравнително плитко и слънчевата светлина се отразяваше в дъното, оцветявайки водата в зеленикаво.

— Да поплуваме? — Зандър прекрачи тънките предпазни въжета, опасващи палубата, вдигна ръце над главата си и се гмурна грациозно във водата. След няколко секунди се появи на повърхността ѝ. По устните и носа му блещукаха бисерни капчици. Стиви подпря брадичка в дланите си, любувайки му се.

— Рибки — информира я съпругът ѝ. — Сребристи.

— Какви са?

— Нямам представа.

— Да не са акули?

— Малки са за акули. — Пак се гмурна. Като изплува, попита: — По крайбрежието на Неапол няма акули... нали?

Стиви се разсмя.

— Не се тревожи.

Легна по гръб и затвори очи. От сватбата им беше изминал месец и се надяваше всичко да върви по план в Лос Анджелис. На Бахамските острови Биби ѝ беше споделила плановете си за развод с Линъс Позен — Стиви отдавна се молеше да настъпи този момент. Разказът за все по-жестоките издевателства на Линъс върху тялото ѝ беше покъртителен, но сега най-накрая приятелката ѝ проявяваше здрав разум: противният ѝ съпруг нямаше никакво намерение да ѝ подсигури официални проекти в Холивуд и я използваше като държанка, задоволяваща перверзните му фантазии. Стиви беше дала на Биби ключ за апартамента на Зандър, в случай че моментът да се изнесе настъпи неочаквано, и я беше уверила, че ще се върне

незабавно, скимнеше ли му на Линъс да ѝ вгорчи живота. Каквото и да им беше подготвила съдбата, връщане назад нямаше.

Стиви се надигна на лакът и присви очи зад слънчевите си очила. Грамадна бяла яхта се поклащаше по вълните на неколкостотин метра разстояние от тях. Внушителният, видимо първокласен плавателен съд разполагаше с издигната допълнителна палуба за слънчеви бани. На носа се различаваха две тъмнокоси жени върху шезлонги и една изправена висока блондинка. Стана ѝ чудно кои ли бяха. Френският им флаг плющеше на морския бриз.

Зандър се върна на борда и студените капки вода, стекли се от тялото му, я изтръгнаха рязко от унеса ѝ. Той коленичи и я прегърна откъм гърба ѝ, целувайки я по врата.

— Махай се! Вир-вода си.

— Вир-вода... колко секси.

— Мокър си до кости, махай се.

Той я грабна в ръцете си и в първия момент Стиви беше сигурна, че ще я метне зад борда.

— Да не си посмял! — предупреди го веднага. — Ако докосна водата дори с малкото си пръстче, считай брака ни за анулиран.

— Не е ли раничко?

— Сериозно ти говоря, пусни ме.

Той я послуша и я целуна нежно. Устните му бяха солени на вкус. Стиви усети възбудата му до стомаха си, а през това време езикът му се прокрадна в устата ѝ.

Слязоха в каютата и се любиха. Солта щипеше леко, както когато бяха правили секс във водата късно през нощта, тя — вкопчена в металната стълба на лодката, докато Зандър проникваше в нея откъм гърба ѝ. Замисли се колко неповторим беше сексът със съпруга ѝ, как никога, за нищо на света, няма да ѝ омръзне. Как беше оставила противозачатъчните, а той — презервативите, и как двамата знаеха какво правят. Но не спираха.

Отвъд Атлантика Биби Райнър нанасяше последните щрихи на тоалета си. За тази вечер беше подбрала един от любимите на Линъс: пораздърпана ученическа униформа с бикини без дъно и кожен сутиен с прозорчета за зърната плюс къса руса перука. Почисти дневния грим

от лицето си. Нанесе малко парфюм зад ушите и по китките си — пестеливо количество; Линъс мразеше да му попада в устата.

Погледна часовника. Всеки момент щеше да се прибере от важна среща с Дърк Майкълс. Вероятно водеха преговори около новия си касов екшън. Или пък обсъждаха потенциала на поредната многообещаваща новоизгряла звезда, достатъчно отчаяна, че да се съгласи на участие в някой от сенчестите им проекти.

Едва ли някога щеше да събере смелост да погледне Дърк Майкълс в очите. Не и след миналата седмица, когато Линъс се беше прибрал наквасен до неузнаваемост, нареждайки й да се съблече. Само дето не се беше прибрал сам. Водеше и Дърк, и още един от другарчетата им продуценти. Всичките пафкаха пури и къркаха бренди, обхождайки с поглед разголеното й тяло. Принудили я бяха да танцува, а след това и да падне на колене: първо пред Дърк, после пред приятелчето му. Не се беше свършило до тук — един по един й се бяха изредили, напирайки със старческите си, увиснали тела във всяко естествено отверстие, което им попаднеше. Междувременно съпругът й беше наблюдавал цялата сценка отстрани, изчаквайки реда си, облизвайки месестите си устни, радвайки се на чудната забава, която беше спретнал на другарчетата си. И накрая й бяха натикали онова... нещо. Повдигна й се. Никога нямаше да се възстанови след такова извращение.

В онази нощ беше решила съдбата му. Разводът вече не й се струваше достатъчно наказание.

Беше твърде лесно, твърде милостиво просто да го отблъсне от себе си. Защо да му дава шанс да продължи с живота си, когато нейният собствен бе така жестоко изтръгнат от ръцете й? Защо той да започва наново, когато след срама, който беше понесла, тя самата не виждаше ново начало по пътя си? Разводът безспорно щеше да накърни публичния му облик, но не и да го промени, да го накара да проумее последиците от нечовешките му издевателства над нея. Всичките тези часове на изтезания, унижения, отчаяние... а сега му беше хрумнало и да я сподели с приятелите си. Линъс, Дърк и компания цял живот бяха унищожавали жени, без дори да се замислят, че си имат работа с човешки същества, с раними хора, изпитващи тъга и болка. Мразеше ги с пламенност, каквато дори не беше подозирала, че таи в сърцето си. Мръсниците се бяха поощрявали един друг,

окуражавали се бяха, сякаш в ръцете си държаха играчка, с която можеха да се позабавляват и да изхвърлят на боклука, чиято единствена роля беше да подсигури арена на мачовския им турнир, на съревнованието им кой ще я накара да извика по-силно.

Линъс ѝ беше отнел всякакво чувство на самоуважение и достойнство. А сега беше настъпил моментът за разплата.

Фантазиите за възмездие разпалваха душата ѝ от много време. Въздушните кули, които градеше за утеха в най-тъмните часове на живота си с Линъс, най-сетне щяха да се превърнат в така очакваната реалност. Биби знаеше със сигурност, че докато сърцето на гадното копеле бие, нейното ще е в окови. Никога нямаше да се усмихва с волна душа, да се смее с приятели до болка, да се любува на морето, влюбена в живота. Никога повече.

Линъс Позен беше от онези хора, които умееха да се изплъзват от справедливостта. Но дали щеше да ѝ се изплъзне, ако справедливостта го срещнеше на прага?

Звънецът на входната врата издрънча, отеквайки из потъналото в тишина имение чак до горния етаж, където Биби се приготвяше. Погледна се в огледалото, напълно трезва за пръв път от месеци насам. Не можеше да подходи със замъглена глава към предстоящото си начинание. Събра всичкия си кураж и се изправи.

На долния етаж Линъс си наливаше скок с гръб към нея.

— Какво? — изпръхтя в нейна посока раздражено.

Биби стисна зъби и го доближи.

— Тежък ден в студиото? — попита го гальовно, масажирайки скованите му рамене.

Линъс пресуши чашата наведнъж. Биби ненавиждаше звука от дращенето на четинестите косми по тила му върху яката на ризата му.

— Всеки ден е тежък — измърмори той, пренебрегвайки съпричастността ѝ. — Трябват ми единствено меко легло и добра свирка.

Тя свали ръце от раменете му и отстъпи назад.

— Странно е, че го споменаваш — измърка съблазнително. Линъс се обърна, а по лицето му бавно се разтегна пошла усмивка. Познаваше сценария, понеже го разиграваха редовно. Биби никога досега не се беше изявявала като инициаторка — та той дори не

предполагаше, че ѝ харесва. Нежеланието беше част от забавата, но пък и ентусиазмът на дамата носеше своите си облаги.

— Охоо — изръмжа, пълнейки чашата си, без да отлепя поглед от тялото ѝ, — приятна изненада. Какъв е поводът?

— Нужен ли е повод? — Биби вложи цялата си воля в следващата част от плана.

За последно... И край.

Линъс гаврътна скоча и избърса устата си с ръкав.

— Наведи се — заповяда ѝ.

Биби насочи мислите си към онова, което го очакваше на горния етаж.

— Не — отказа му, дръпвайки го леко за ръката с надеждата, че ще я последва. — Тази вечер съм ти подготвила нещо различно.

Линъс беше твърде недодялан в контактите си с жените, за да се усъмни в поведението ѝ, камо ли да го анализира. Освен това и възбудата си казваше своето. Чудовищна ерекция деформираше панталона му.

— Ти водиш — каза хрипливо. Минижупът на Биби разкриваше интересна гледка и докато изкачваше стълбите подире ѝ, режисьорът сграбчи голата плът, подобно на свиреп хищник — сочна стръв.

Като го качи на леглото, Биби овърза китките му с черна копринена лента. Стегна възлите здраво. После го възседна и го съблече чисто гол — от вратовръзката до чорапите. Плячката ѝ вече дишаше учестено; още малко и щеше да се разпени около устата от възбуждане. Чувството за контрол ѝ се услаждаше. Защо не се беше сетила по-рано?

Бръкна в нощното шкафче, извади копринен шал и понечи да върже очите му, но той се дръпна.

— Искам да виждам всичко — заяви гърлено. В трапчинката между ключиците му и по провисналите му гърди вече лъщеше мазна пот. Въпреки отказа Биби се опита да сложи превръзката — имаше си основателна причина, — но когато видя, че започва да го вбесява, реши да преосмисли плана си. Така или иначе го беше обездвижила: това беше ключовата част.

Слезе от леглото и се разсъблече с бавни, целеустремени движения. Линъс скочи като разярен бик при вида на бельото ѝ — или по-скоро липсата на такова.

— Ела тук — успя да изръмжи с пламнало лице, точейки лиги по оскъдните бикини, разкриващи мекото храстче от червеникави косъмчета.

Наведе се към слабините му, едвам сдържайки стомашните си сокове при допира на езика ѝ до стипчивата глава на пениса му. Имаше вкус на сирене и пот. Прокара език по ствола му, поемайки го в устата си. От гърлото на Линъс се изтръгна провлачен стон, последван от пискливо изскимтяване, след което тазът му се надигна нагоре към лицето ѝ. По принцип имаше навика да натиска главата ѝ към чатала си, давейки я, но не и този път. За пръв път контролът беше в нейни ръце.

— Продължавай, захарче — каза с пресипнал глас. — Знаеш как обича татенцето ти.

Биби се подчини, търсейки опора в рамката на леглото, следейки силата на тласъците му, докато не усети, че приближава моментът да свърши. Тогава вдигна глава и отново го възседна. Членът му излъчваше противна топлина и той понечи веднъж — два пъти да го пъкне в нея, но безуспешно.

— За къде си се разбързал? — подразни го тя, изплъзвайки му се отново. — Нали ти обещах една изненада...

Биби извади тънко черно въже изпод възглавницата. Линъс следеше движенията ѝ като хипнотизиран, докато тя го увиваше около врата му, привеждайки се, за да докосне със зърна гърдите му, провесвайки ги над устата му, позволявайки му да ги ближе, да ги дъвче, само и само да го държи твърд.

— Няма да стане, захарче — изхъхри той. — Не си падам по такива работи.

Биби се нацупи, преструвайки се на разочарована, но всичко беше планирано — не беше глупачката, за която я имаше.

— Хайде де, татенце — прошепна сладострастно: любимото му обръщение още от началото на връзката им. — Заради мен.

Чувстваше се раздвоен. Почти голото тяло на Биби кръжеше примамливо над него, а и се намираше на сантиметри от рая.

Приемайки мълчанието му за съгласие, Биби внимателно затегна въжето, съвсем лекичко първоначално, за да привикне с чувството, да си помисли, че женичката му просто палува. Когато му позволи да проникне в нея като възнаграждение, Линъс извъртя очи от

удоволствие и по лицето му заигра пошла усмивка. Биби стегна въжето още малко, видя го как се впива по-плътно в кожата му, после отпусна.

— Пак — изхриптя той, напирайки в нея. Тя го послуша: затегна и отпусна, затегна и отпусна, затегна и отпусна.

Затегна.

Затегна.

Очите му се изблещиха. Биби отлепи ловко тялото си от неговото, клекна отгоре му и се отдаде на мисли за всички отвратителни неща, които ѝ беше причинявал, всяко противно издевателство над нея. Той мятеше глава неистово, устата му бълваше странни гъргорещи звуци, а туловището му се гърчеше под нея, докато тя затягаше и затягаше, напъвайки всеки мускул в тялото си. Въжето прорязваше плътта му и разкървяваше. Около очните му кухини избиваха синкави петна, после виолетови, накрая и черни.

Умри, гад мръсна! Садист долен! Изнасилвач!

— *Мразя те!* — закрещя в лицето му отново и отново, и отново.
— МРАЗЯ ТЕ!

Имаше чувството, че е на път да се разплаче или може би да прихне в смях, или и двете наведнъж.

Биби стисна силно клепачи, не желаейки да го гледа: мерзавец до последния си момент.

Внезапно конвулсиите на Линъс Позен секнаха и тялото му се отпусна неподвижно.

Стиви и Зандър акостираха на следващия ден. Стиви искаше да разгледа Капри, да посети морската пещера Блу Грото и да се повози на лифта до върха на острова.

Зандър пръв погледна към вестникарската будка, забеляза новината на първа страница и разпозна лицето там.

— Божичко, Стиви — привика я той. — Погледни.

Стиви тъкмо им беше купила сладолед, *gelati*, от близкия щанд. Тръгна към него, облизвайки струйка ягодов сироп от фунийката.

— Какво има?

Той въсеше вежди, видимо пребледнял въпреки тена си. Италианците търчаха край будката, разговаряйки гръмогласно на мелодичния си, цветист език.

— Зандър?

Той ѝ подаде вестника. На първата страница имаше снимка на Линъс Позен. Стиви не знаеше италиански, но от обща култура успя да заключи, че надписът под портрета гласеше: „АМЕРИКАНСКИ ПРОДУЦЕНТ ЗАГИВА НА 56“. Грабна друг вестник и прочете едрото заглавие, това още по-шокиращо и показно: „СЕКСИГРА С ТРАГИЧЕН ФИНАЛ“.

Усмивката на лицето ѝ посърна.

— О, не — каза глухо. — Биби.

Лори

Лори се снимаше в Ню Йорк за календар на кампания против носенето на кожени палта. Беше избрана за момиче на месец юли и видът ѝ несъмнено нажежаваше страстите повече от летните горещини.

— Прекрасно! — възкликна фотографът, щракайки ентузиазирано. — Още една по същия начин!

Лори нагласи изпръскания с фалшива кръв дамски шал на врата си. Изглеждаше по-противно, отколкото всъщност беше: аксесоарът, ушит от екокожа, беше поизцапан с безобидна тъмна течност, чийто червен нюанс щяха да добавят чак в последните снимки от фотосесията. На фона на смуглата ѝ плът лъскавият пурпур и окървавената кожа допринасяха за драматизма на кадрите.

Данте позираше за месец декември. Бяха разположили най-сексапилния модел в цял Лос Анджелис на кристално бял фон. Театралният очен грим и деликатното му телосложение му придаваха почти двуполово излъчване. Безкрайно царствената, макар и подгизнала в „кръв“, изкуствена мечешка кожа, обгръщаща разкошното му черно тяло, му придаваше вид на дебютантка от четирийсетте с ужасяващо красив фетиш.

— Пфу! — Едвам дочака края на фотосесията да смъкне влажната кожа от раменете си.

Лори се изкиска от единия ъгъл на студиото, където се преобличаше.

— Не е истинска.

— Аха, това ми стана ясно.

— Имам предвид кръвта.

Дайте докосна с пръсти гърдите си и направи физиономия.

— Лепкаво е, да му се не види. А вчера си направих кола маска! Отгоре на всичко довечера имам среща със сещай се кой. — Данте

спеше с женен актьор, който в момента снимаше новия си филм в Ню Йорк.

Като чу за коламаска, Лори веднага се сети за Питър Селзник. След разговора ѝ с Жаклин Питър се държеше що-годе възпитано. Беше си позволил няколко набега, повечето след съвместна публична поява, сякаш умът му не успяваше да побере факта, че можеха да се преструват на двойка, а приберат ли се вкъщи, да спят в отделни легла.

— Сума мацки твърдят, че били девствени — беше я информирал Питър, яростно жвакайки любимата си дъвка с вкус на канела. — Ама вярването не е задължително. Ако се притесняваш за пресата...

— Не ме е грижа за пресата — беше му обяснила Лори. — Причината е лична.

Отговорът ѝ беше предизвикал познатото скимтене.

— Още колко ще ме държиш на сухо?

— Такава беше първоначалната ни уговорка, забрави ли?

— Не предполагам, че говориш сериозно — беше изсумтял съквартирантът ѝ.

И все пак, сексуалните атаки настрана, с Питър се живееше лесно. Пък и прогнозите на Жаклин за медийния бум около романтичната им връзка се бяха оказали верни. Според пресата двамата ходеха от три месеца. Спеше ли Лори с него или не? Ключкарските рубрики гъмжаха от спекулации.

— Кафенце? — предложи ѝ Данте на излизане от студиото.

— Не мога — целуна го по бузата Лори. — Трябва да бързам за летището.

Самолетът ѝ кацна на международното летище на Лос Анджелис в късния следобед и на Лори моментално ѝ направи впечатление, че дори седмици по-късно градът още ехти от новината за смъртта на Линъс Позен. Отзвукът не се беше усетил така силно в Ню Йорк — все пак Лос Анджелис го беше провъзгласил за величие, — но и там сензацията не отмря дълго време. Всеки вестник и всяко списание по будките на летището разгласяваше легенди за житейските му постижения, за приноса му към филмовата индустрия и Холивуд. Всички скърбяха за преждевременната смърт на великия гений.

Докато таксито ѝ летеше към имението „Бей Хайтс“, Лори се замисли за Биби Позен. Съчувстваше ѝ, и тя самата беше изпитвала тъгата по загубата на любим човек — а и при такива ужасни

обстоятелства... Бедно ѝ беше въображението да си представи какво точно са правели, за да стигнат до такъв трагичен завършек, но макар и девствена, Лори не беше неука: хората често се отдаваха на „забавления“, при които една грешка можеше да те вкара в гроба. Бяха прибрали Биби за разпит в полицейското управление, но скоро след това я бяха освободили. Стана ясно, че съпругът ѝ участвал доброволно в сексиграта, приключила с нещастен случай.

Лори се изненада да завари имението потънало в тъмнина. Питър уж беше казал, че ще си е вкъщи.

Във фойето цареше мрак.

— Ехо? — провикна се в тишината.

Нищо. Отиде до кухнята, светна лампата и хвърли багажа си на пода. Отвори хладилника, а недоядените енергийни десертчета и огромните количества домашно приготвени плодови фрешове с полепнали по прозрачните стени на съдовете боровинкови семки ѝ подсказаха, че Питър се е навъртал из кухнята неотдавна.

Грабна кутия натурален сок и затвори вратата на хладилника с коляно. Докато пълнеше чашата, с крайчеца на окото си мярна една доловимо движение. Обръщайки поглед към потопената във вечерен сумрак тераса, забеляза оранжева светлинка, проблясваща откъм едната страна на басейна. Сигурно там щеше да го намери, само дето не ѝ беше ясно какво правеше в тъмното.

Като доближи вратата към вътрешния двор, дочу музика. Ритмите ѝ бяха знойни, секси, навярно ритъм енд блус. С какво ли се занимаваше Питър?

Гледката, която я посрещна, ѝ дойде като пълен шок.

Съквартирантът ѝ се намираще от другата страна на басейна, чието подводно осветление придаваше аквамаринов цвят на водата. Стоеше прав с ръце на хълбоците и затворени очи. Наоколо блещукаха свеци. Басите на музиката кънтяха. Той носеше нейното бельо. Виолетовия копринен комплект, който си беше купила от „Бел Грей“ миналия месец. И обувки. Нейните обувки. Модел на „Лубутен“ с остри като ками токчета, който ѝ бяха подарили за спомен след една фотосесия.

Между краката му бяха коленичили две чисто голи блондинки. Едната целуваше краката му — в даден момент стигна чак до ходилата, — докато главата на втората се беше закотвила малко по-нависоко,

клатушкайки се нагоре-надолу, навътре-навън, досущ като клатещите се глави на куклите, които някои хора залепват по таблата на колите си. Питър напираше отривисто в устата ѝ със сериозното изражение на войник, крачещ неустрашимо към бойното поле.

Първоначалният импулс на Лори беше да се разсмее. След това я жегна идеята, че той разтяга дрехите ѝ: краката му четирийсет и седми номер се олюляваха заплашително върху убийствените токчета; реално беше успял да втикне вътре единствено пръстите и възглавничките на стъпалата си. На фона на изящното дамско бельо масивното му тяло изглеждаше като на великан; лъщящите мускули изпъкваха гротескно под фината дантела. Приличаше ѝ на кресло, върху което някой небрежно беше метнал дрехата си.

Питър беше на ръба на свиреп оргазъм в устата на момичето.

Лори не можа да се стърпи повече. Внезапно изпадна в изблик на гняв. Как не го беше срам Питър да води непознати в къщата им? В нейната къща?

— Какво се случва тук, мамка му? — изкрещя гневно. Не беше в неин стил да псува.

Питър облещи очи. Залитна върху високите токчета и се катурна, цамбурвайки във водата с главата напред. Момичетата полетяха с него и тримата изплуваха след секунди. Лицето на Питър почервения като цвекло, докато шляпаше панически с ръце и крака към ръба на басейна.

— Еха! — измърка едно от момичетата. — Лори Гарсия. Искаш ли да се присъединиш? — Определено беше надрусана.

— Изкарай ги от басейна ми — заповяда Лори. — Веднага! — Тръгна към къщата, преглъщайки неочаквани сълзи. Какво я интересуваше?

Такива са мъжете. Свиквай с мисълта. Всичките са един дол дренки.

Идеята, че изобщо някога беше вярвала в медените измишльотини из книгите, направо звучеше абсурдно.

Зад гърба ѝ се чу жвакане на мокри крака и след малко Питър измрънка:

— Стига де. Съжалявам за неприятната изненада... наистина.

Тя се врътна към него, но просто не можеше да го приеме на сериозно в дантеленото бельо. Поне обувките вече ги нямаше.

— С това ли се занимаваш всеки път, когато отсъствам от къщи?
Питър имаше нахалството да ѝ се ухили.

— Да не би да ревнуваш?

— Разкарай се, Питър.

Той я подгони нагоре по стълбището.

— Не исках да прозвучи така. Извинявай! Чу ли? Божичко.

— Капеш навсякъде.

— Лори, почакай секунда, моля те! — Той я сграбчи за ръката.

— Дори ти бях казала, че ще се прибирам тази вечер! — При вида на безучастното му изражение добави шашнато: — Господи! — и продължи нагоре по стълбите.

Той пак я хвана.

— Как да издържа? — протестира, избърсвайки лицето си с ръка.
— Кръвта ми ври и кипи, миличка. Знаеш го от самото начало. А и точно ти да ми се мяркаш всеки ден, такова сочно парче, е, понякога трябва да освободя напрежението...

Лори посочи облеклото му. Той като че ли чак сега си спомни какво е намъкнал и каза:

— А, това ли?

Тя опря едната си ръка на парапета.

— Разбирам, че си имаш своите нужди — заяви сдържано, — повярвай ми, така е. Но това вече е проява на неуважение. Спрямо дома ми и спрямо мен самата.

Питър се нацупи.

— Да, ама ти проявяваш неуважение към малкия Питър още откакто се нанесохме.

Нанесохме?

Досмеша ѝ.

— Майната му на малкия Питър!

— Ще ми се да му се извиниш.

— До тук. Не мога повече.

— Не можеш какво?

— Да живея с теб. Твърде различни сме.

— Ей, заради някаква си глупава грешка?

— Прекалено... — Сети се за краката му, сплескани в обувките ѝ. — Съжалявам, до тук бях.

Лицето на Питър придоби сериозно изражение.

— Късаш с мен? — попита я студено. — Какво ще кажем на хората?

— Не знам. Това е работа на пиарите.

— Ама ние сме страхотна двойка.

— Много добре знаеш, че не сме.

Той скръсти мускулестите си ръце.

— Няма да ти се моля.

— Не те и карам.

Лори недоумяваше. Цял Холивуд ли беше пощурял по извратените сексигрички? Само това ли им беше на всички в главите? Не искаше да е част от подобен фарс. Не можеше да си го позволи. Наскоро беше чела докъде водят перверзните.

— Опитай да не го приемаш лично, Питър. Утре си тръгваш.

След няколко дена Жаклин Спарк ѝ съобщи новината.

— Разправя наляво и надясно, че имаш проблем със секса.

Страните на Лори пламтяха. Излезе навън с телефона и седна с гръб към басейна.

— Фактът, че не бързам да си отворя краката, не ме прави куку.

— Знам.

— Ами ако аз реша да разкажа на света, че той обича да се облича в женско бельо? — Тази новопоявила се темпераментност ѝ беше чужда, но не можеше просто да преглъща. Несъмнено болното съзнание на Питър си я представяше в такава позиция.

Жаклин въздъхна.

— Лори, послушай съвета ми. Не се забърквай в грозен публичен скандал. Най-добре е да проявиш достойнство и да оставиш хората сами да си вадят заключения.

— Но защо му е да разгласява подобни глупости? — Не разбираше свадливостта му. — Нали уж бяхме приятели... нещо като.

— Сам копае гроба си. Феновете не са плиткоумни; ще прозрат намеренията му. Дали Питър казва истината, или просто егото му не е могло да понесе отказа ти?

— Мен ако питаш, егото му е достатъчно голямо да понесе каквото и да било.

— Никога не надценявай мъжете, слънчице.

Лори затвори очи.

— За урок ще ми е.

— Да си кротуваме, бурята сама ще отшуми.

Знаеше, че Жаклин е права. Пиарката ѝ далеч не остана доволна, когато научи за сдърпването им — в нейните очи поведението на Питър беше дразнещо, но не и изненадващо; неудобство, но не и фатална пречка. „Такива неща се случват постоянно — беше ѝ обяснила. — Все пак сме в Лос Анджелис. Встъпила си в мнима връзка. Той е актьор, за бога. Нищо учудващо не виждам.“

Май наистина нямаше нищо учудващо. Само дето случката с Позен ѝ се беше натрапила в съзнанието. С Питър Лори беше поставила на полезно изпитание моралните си ценности, но той беше прекрачил границата. Не искаше да тръгва по този път, да се погледне след десет години в огледалото и да не се познае.

— Не очаквах да реагира така крайно — каза на Жаклин. — Все едно късам с него наистина, не на ужким. Все едно сме ходили наистина.

— Е, човекът определено има високо мнение за себе си.

— И още как.

— Най-вероятно е проява на някакъв защитен механизъм. Гледал е да не го изпреварим с изявление пред пресата. — Направи кратка пауза. — Сериозно ли е бил в бельото ти?

— Не бих казала, че думичката „в“ описва достоверно ситуацията.

Жаклин се разсмя.

— Ще ти звънна по-късно.

Останала сама вкъщи, Лори се позамисли дали да не покани Данте на гости, но накрая се отказа. Трябваше отново да свикне с мисълта, че ще живее сама в имението си.

Едно натрапчиво гласче не спираше да ѝ натяква, че сега, когато домът ѝ отново пустее, се налага да преосмисли заплахата на Анхелика. Изглежда, колкото и успехи да жънеше в кариерата си, трите доведени жени вечно щяха да събуждат в нея уплашеното момиченце.

Капнала от умора, Лори се свлече на пода, отпусайки глава в дланите си.

По-късно същата вечер звънна мобилният ѝ телефон. Беше се върнала рано от парти в западен Холивуд, където догадките около раздялата им с Питър бяха върлували като чума. До гуша ѝ беше дошло да отбива наглите въпроси на репортерите и да се крие от фотографите и накрая беше решила, че е време да се прибира.

Отключи си входната врата и без да се замисля, вдигна телефона.
— Лори. Жан е.

Застина напред мрачното фоайе, стъпила в сребристо петно от лунна светлина, онемяла от изненада.

— Здравсти — каза накрая.

— Чух за случилото се със Селзник.

Откъде беше намерил номера ѝ? Защо ѝ се обаждаше? Тонът на гласа му не издаваше нищичко. Не вярваше Жаклин да е разказала на по-висшестоящите в „Ла Люмиер“ за Питър. Или пък беше преосмислила нещата? А може би Жан беше научил от друго място? Думите му отекнаха в съзнанието ѝ — думи, които бе заровила на дълбоко и които сега изникваха с познатата си унищожителна сила.

„Всичко ще е наред... Лично ще се погрижа... Няма да те изоставя.“

— Бихме искали да те изведем от Лос Анджелис, докато се поуталожат нещата.

— Не е необходимо — отвърна Лори лаконично.

— Ти си едно от моите момичета — обяви Жан без всякакво колебание. — Аз казвам какво е необходимо.

Не се и съмнявам.

— Е, това не е — отказа да се пречупи Лори. Беше ѝ писнало други хора да решават вместо нея: Тони, Десидерия, Жаклин, а сега и той, мъжът, който я беше прелъстил и изоставил. Защо не я оставеха сама да живее живота си? — Нищо ми няма — заяви студено. — Няма нужда да се изнасям.

— Ще внесем промени в графика ти — отсече Жан. Тонът му не търпеше възражения.

— Не — отказа тя. — Не, благодаря.

— Темата не е отворена за дискусии. Така ти нареждам. Колата ми ще те вземе в седем.

Връзката прекъсна. Разговорът беше приключил.

В следващите няколко секунди Лори не отлепи телефона от ухото си, ослушвайки се незнайно за какво. Наоколо цареше тишина, целият свят беше потънал в тишина, а тя стоеше сама в мрака.

Аврора

Завръщането в „Света Агнес“ се оказа по-лошо и от най-лошите ѝ очаквания. Причината не беше само в настъпването на зимата, смрачаването на и бездруго схлупеното небе над Англия, все по-сумрачните сутрини, когато госпожа Дърдън задрънчаваше със звънеца за закуска и слънцето правеше отчаяни опити да проникне през тежката завеса от сиви облаци само за да се скрие напълно едва в четири следобед. Основната причина се коренеше във факта, че след екскурзията до Капри, Аврора почти не мигваше нощем. Будуваше в леглото в новото общежитие, където ги бяха преместили заедно с Паскал, и слушаше как ужасяващите виелици сипят яростта си по старата сграда, как дъждът неуморно барабани по прозорците, а вятърът свири в пукнатините, промъквайки се неканен през най-уязвимите местенца. Докато Паскал спеше сладко, унесена в сънища за далечни планети, Аврора прехвърляше в главата си мисли, коя от коя по-смразяващи, взирайки се в студената луна.

„Естествено, че е тя... Никога не ги изпускаме от поглед... Наистина ли смяташ, че никога не се пита кои са истинските ѝ родители?“

Съкрушителният разговор и ужасяващата новина я торможеха ден и нощ. Мъчеше се да отклони вниманието си към уроците, към ученето, към какво ли не, но думите продължаваха да тътнат в съзнанието ѝ.

„И после ти кажи, че щеше да води по-добър живот с истинската ѝ майка.“

За нея бяха говорили. Усещаше го с мозъка на костите си, с кръвта във вените си.

Спомени за живота с Том и Шерилин се виеха в хаотични спирали — отчуждението им, меланхолията на майка ѝ, постоянното глезене, прекалените грижи... Подслушаният разговор беше разнищил нишка, за чието тайно, плахо съществуване винаги бе подозирала и на

чието място сега зейваше огромна дупка. Може би именно това се беше опитвала да каже на Рита Клей при първата им среща. Да, в действителност усещаше празнота в приказния си живот, но не и бездънна, защото знаеше, че на дъното ѝ лежи ужасна лъжа. Имаше чувството, че съществува в телевизионно шоу, играе роля и говори по сценарий, а всички останали в Лос Анджелис правят същото. Живееше в един целокупен фалш.

Каква ли тайна криеха родителите ѝ? И каква беше връзката им с Жан Моро?

След сблъсъка си с Арно Аврора беше излязла от каютата и се беше върнала на шезлонга, където кърпата ѝ си стоеше все така намачкана, а слънцезащитният лосион капеше от отворената тубичка и се топеше на жегата, сякаш не се беше случило нищо необичайно. Беше легнала с очила на очите, разтуптяно сърце и свит стомах в очакване на публичното порицание от страна на Арно. Но политикът не пророни и дума — държа се по обичайния си резервиран начин до края на екскурзията, — а Жан замина по работа още със завръщането им на острова, уж незапознат със случката.

На първата им нощ в общежитието беше подела разговор с Паскал, мъчейки се да придаде на гласа си възможно най-небрежен тон.

— Та, братовчед ти... с какво, казваш, се занимава?

Паскал сгъваше дрехите си с педантична грижливост и ги подреждаше на полиците в гардеробчето: пастелните цветове в една купчинка, черните, белите и сивите — в друга.

— Знаеш с какво се занимава — беше ѝ отвърнала. — Представлява модна къща „Моро“.

— Това го знам. Но и друг бизнес върти... нали?

— Какъв например?

— Теб питам.

Паскал стоеше с гръб към нея.

— Намираш го за привлекателен, а?

— Не.

— Хайде де — вдигнала беше надменно вежда. — *Всички* намират Жан за привлекателен. Включително и аз самата, нищо че сме семейство и е забранено.

Нещо в гласа на Паскал бе привлякло вниманието ѝ.

— Нали двамата не сте...? — Смутено преглъщане. — Двамата с Жан имам предвид. Не сте...?

Французойката беше изсумтяла, очевидно потънала в мисли около миналото ѝ с Жан.

— Би било нередно.

— И все пак?

— Ето, виждаш ли? Харесваш го. Ревността е първият признак.

Още по време на пътешествието Аврора беше останала с впечатлението, че Паскал все търси повод да ѝ се подиграе, да я изгледа накриво или умишлено да я заблуди. А може и да я гонеше параноя: напоследък пушеше прекалено много марихуана, а тя винаги се отразяваше зле на психиката ѝ. Но замислеше ли се дълбоко, си даваше сметка, че приятелката ѝ открай време беше затворена книга. Кога за последно ѝ беше споделяла нещо?

Като че ли двамата с Жан си приличаха повече, отколкото ѝ се щеше.

Понеделнишката сутрин настъпи с привичната си мудна апатия. Звънецът издрънча пронизително в ушите на Аврора. Навън небето продължаваше да тъмнее. Имаше чувството, че си е легнала едва преди пет минути. Паскал се обърна по гръб в съседното легло и дръпна чаршафа върху главата си. Аврора обмисли сънливо обичайния утринен ред, реши кой тоалет ще облече (в английски училища интернати като нейното не бяха въведени задължителни униформи), за да спести време на ставане, и докато затвори очи, вече беше заспала.

Десет минути по-късно госпожа Дърдън връхлетя в спалнята без покана.

— ДА ВИ ВИДЯ В СТОЛА ЗА ЗАКУСКА НА МОМЕНТА! — изрева надзорничката, затръшвайки неколkokратно вратата в стената, за да ги събуди. В напрегнатата глава на Аврора блъсъците прокънтяха като оръжейна стрелба.

Паскал подскочи в леглото като ужилена. Косата ѝ представляваше заплетено черно гнездо, сплескано от възглавницата. Изруга на френски и намъкна пуловер направо върху пижамата си.

Двете се отправиха към стола безмълвно — Аврора отдавна беше научила, че Паскал не обича да говори преди десет сутринта.

Надзирателка с мише лице, пременена в неземеен лимоновожълт комбинезон, отметна имената им в списъка си и след няколко минути двете вече седяха оклюмали на една от дългите дървени пейки с паници кашкава зърнена закуска в ръце.

За разлика от тях Фран Харингтън обикновено подскачаше като навита пружина рано сутрин. Днес се беше спряла на топла закуска: размекнати варени лентички бекон, жилаво пържено яйце и някакъв доста неапетитен сорт гъби, които Аврора оприличи на извития навън член на един девствен музикант, с когото беше правила секс. Хранителните навици на англичаните ѝ се струваха крайно смахнати.

— Ей, Аврора, искаш ли да си ми партньорка днес? — поинтересува се Фран, плъсвайки се на пейката до Паскал, която направи презрителна физиономия и се дръпна настрана.

— Хубаво, все тая. — Аврора посещаваше часове по „Изкуство“. Не изпъкваше с познанията си по никоя академична дисциплина, затова залагаше на „общото“ образование, което уж ѝ предоставяше по-широк избор в живота занапред. Не че се самозалъгваше — знаеше, че ролята на термина беше да повдигне самочувствието на поплиткоумните ученици. Паскал наблюдаваше на езиците и естествените науки, тоест вече почти нямаха съвместни часове. Затова Фран се хвърляше на всяка възможност да се сдуши с нея.

— Страхотно! — Фран изсмука мазните си пръсти и намаза още масло върху препечената си филийка. — Вирджиния Прингъл-Стоут чула господин Уейд да казва, че сме можели, ако искаме, да рисуваме истински човешки модели за края на срока. Как мислиш?

Аврора не успя да прикрие изражението, плъзнало неканено по лицето ѝ.

— Тъ, забрави.

— Няма да са в странни пози, спокойно.

Паскал се приведе към Фран и теглейки един бърз, обигран поглед на тялото ѝ, заяви:

— Опитвам се да задържа закуската в стомаха си. Налага ли се да обсъждаме подобни гротескни теми?

Страните на Фран пламнаха. За никого не беше тайна, че се бои от Паскал. Обикновено Аврора намираше страхопочитанието, с което се ползваше приятелката ѝ, за ползотворно, но днешното ѝ поведение граничеше с чиста злоба.

— Благодаря ти за информацията — обърна се към Фран, която се хвана за бледата ѝ усмивка като за спасителен пояс, — но да забравим, става ли?

Паскал ѝ стрелна кръвнишки поглед през масата и продължи да яде зърнената си закуска.

В петък по обяд получи обаждане от Том. Родителите ѝ рядко я търсеха по време на учебния срок, затова тя веднага реши, че я чака лоша новина. Първата ѝ мисъл беше, че Шерилин е починала. Втората — че първата далеч не я беше разтресла. Що за дъщеря разсъждаваше така?

— Татко? — Прекоси хокейното игрище с айфона си в ръка и отиде да проведе разговора в „пушалнята“ им: полянка сред гъстия храсталак, ограждащ портата на училищния двор.

— Миличка, татко е — информира я той излишно.

— Знам. — Само от гласа му ѝ се доплакваше. Запали цигара и всмука дим. — Какво има?

— Трябва ли ми причина да се обадя на единствената си дъщеричка?

Аврора едвам сдържаше порива си да избълва на глас всичките си тревоги. Да му дадеш шанс да я утеши. Да ѝ разкрие истината. В същото време се страхуваше да я научи.

Наистина ли смяташ, че никога не се пита кои са истинските ѝ родители? Онези, които така и не е видяла?

Какъв точно отговор търсеше от него? Още не го беше избистрила дори в собствената си глава. Съзнанието ѝ беше парализирано от милион въпроси, от милиард терзания.

— Май че не.

— В този случай обаче, слънчице, има причина. Рита се питаше как ще приема идеята ѝ да си поотдъхнеш след края на учебния срок.

— Това е училище, татко. Как така да си отдъхна?

— Преди окончателно да се върнеш в Лос Анджелис. Според нея почивката ще ти помогне да се съсредоточиш, да се върнеш в играта в добра форма. — Баща ѝ се прокашля. — Да се погрижим заради здравето на майка ти изпълненията от последните няколко години да не се повторят.

Мисълта за Шерилин ѝ подейства депресиращо.

— Къде?

— Двете ще го обсъдите. Иначе идеята си я бива, нали?

— Защо не. Как е мама?

Отговорът на Том позакъсня, но може и да беше от лошата връзка.

— Държи се.

Обикновено Том замазваше положението с престорен ентузиазъм. „Прекрасно“ означаваше „добре“, „добре“ означаваше „горе-долу“, тоест не беше изключено „държи се“ да е завоалиран вариант на „мъртва е“. Май все пак първоначалният инстинкт на Аврора се беше оказал право в целта.

— Какво ѝ е?

Том въздъхна тежко.

— Все отнякъде ще научиш: наложи се да откажем турнето из Северна Америка. Хрумва ми и да го осъществя солово, още не съм решил.

— Защо?

— Стига де, миличка, знаеш, че съм професионалист. Не мога да разочаровам феновете...

— Имах предвид защо мама се е отказала?

— А. Не желае да прекрачва прага на къщата.

Аврора се смая.

— Моля? Как така?

— Пристъпи на паника. — Представи си как баща ѝ прокарва ръка през сплъстената си коса. — Напоследък е развила лека... да го наречем агорафобия.

— Агорафобия?

— Точно така.

— Няма нещо като лека агорафобия, тате.

— Е, хубаво де, значи страда от силна агорафобия.

— Откога?

— От няколко месеца насам.

— И не сте ми казали? — Никакъв отговор. — Може ли да поговоря с нея?

— В момента спи.

Аврора прехапа устни.

— Поздрави я от мен. Ще ѝ пратя имейл.

Приключиха разговора. Аврора смачка цигарения фас на земята и скръсти настръхнали от студ ръце. Върна се в училищната сграда с неприятно чувство в стомаха си.

— Да не се опитват да ни превърнат в ледени висулки? — оплака се Паскал от леглото си същата нощ, придърпвайки завивките до брадичката си. — По-студено не ми е било никога.

Аврора изгаси лампата и се отпусна върху възглавницата си. Калъфката миришеше на боята за коса, която беше използвала в понеделник, без да успее да отмие нацяло, понеже беше станало десет — вечерният им час. За тази вечер беше предвидила прането, но просто нямаше сили.

— Заспивай.

— Защо не дойдеш при мен? — прошепна Паскал и Аврора чу шумоленето на завивки. — Да ме позатоплиш. — Момичетата често си лягаха заедно в студените нощи, допирайки ледени ходила под одеялото. Понякога се унасяха така; в други случаи се целуваха, дори се разгорещяваха и повече, преди да се върнат по леглата си. Но Паскал твърдеше, че не може да заспи до чуждо тяло.

Тази вечер Аврора не беше в настроение.

— Не, благодаря — отказа ѝ, обръщайки се с лице към стената.

Паскал светна лампата и седна в леглото си.

— Леле, ама че си се скапала.

— И на мен ми е позволено да се скапвам от време на време.

От мусенето на Паскал нямаше полза, понеже Аврора не я виждаше.

— Откакто се върнахме от Капри се държиш като пълна крава.

Досега не я бяха наричали крава. Стана ѝ чудно защо Паскал не си направи труда да попита какво ѝ има. Не че не беше свикнала.

— Имам си причини — тросна се Аврора.

— Така е — каза със същия рязък тон Паскал, — например това, че си прекалено заета да си фантазираш за братовчед ми.

Май приятелката ѝ ревнуваше Жан повече, отколкото тя самата. Реши да не ѝ отговори — темата ѝ се струваше твърде заплетена. Пък и, от една страна, наистина си фантазираше за Жан. Съчиняваше какви

ли не сценарии в опит да си обясни подслушания разговор на яхтата на Арно.

— Не би ти обърнал внимание — увери я грубо Паскал. — Не си негов тип.

Аврора не успя да сдържи гнева си. Избута завивките и се обърна с лице към приятелката си.

— Не ми дреме за твоя Жан, ясно? Имам си други грижи, много сериозни, напоследък не съм на себе си, а ти дори не забелязваш! Само секс ти е в главата, Паскал, през цялото шибано време: секс, секс, секс. — Осъзна, че описва и самата себе си отпреди две години. — Ако не с мен — то с някой друг. — Думите излетяха от гърлото ѝ, преди да е успяла да ги върже. — Със собствения ти братовчед даже!

Очите на французойката просветнаха яростно.

— Не знам какво го прихваща цялото ти семейство — продължи с тирадата си Аврора. — Всичките сте... смахнати. До един. Държите се, сякаш целият свят е в краката ви, все едно сте царски особи. Е, от мен да знаете, Деверо: не сте. Същите сте като мен, само дето вероятно ви мъчи по-голяма неувереност и плахост, защото обичате да се правите на недостижими. Но мен не можете да заблудите: направила съм си своите изводи. Изобщо не се интересувате коя съм! Разнасяте ме насам-натам като някаква вещ, като куфар, дявол да ви вземе! Но опре ли ножът до кокала, не съм важна, нали?

— След всичко, което направих за теб — каза Паскал горчиво. — Неблагодарна кучка такава!

— Не се ли замисли дори за секунда как ми се отрази случката в Париж? — Гласът ѝ пресекна. — Не ти ли хрумна, че имам нужда от подкрепа...?

— О, я ми го спести! — Паскал се изсмя злостно. — Да не мислиш, че всички трябва с перце да те галим, понеже някакъв селяк ти е надул корема? А да си се замисляла какво ми е на мен? — И нейният глас се разтърси от вълнение, макар и за миг.

— Не те разбирам.

Тя извърна поглед.

— Забрави.

— Нараних ли те?

— Не се ласкай. — Паскал изгаси лампата. Стаята потъна в тъмнина и тишина. Аврора се вкамени на място, напълно объркана.

Зачуди се дали Паскал не плаче и напрегна слуха си, но не чу нищо.

— Паскал — прошепна накрая, мъчейки се да осмисли разговора им. — Съжалявам...

— Живее на един остров. — Този път французойката проговори с обичайната си сдържаност. — В другия край на света, където никой не може да го намери.

Аврора изпадна в недоумение.

— Кой?

— Кой мислиш? Жан. Собственост е на Рубен ван дер Мейде. Казва се Какатра.

Аврора примига в мрака.

— Защо ми го казваш?

— На сутринта ще поискам друга стая.

— Какво общо има Какатра с моите проблеми?

Тишина.

— Лека нощ.

— Паскал...?

Сърцето ѝ препускаше. Паскал знаеше нещо... нещо за острова и Жан, и този Рубен ван дер Мейде.

Думите на Арно Деверо я връхлетяха откъм нощната тъма. *Досуц като загрижени бащи, предполагам.*

Аврора легна назад.

Спомни си за предложението на Рита за почивката.

Въпросът беше решен. Ето къде щеше да я прекара.

Стиви

Заглавията в лондонските вестници бяха ужасяващи. „МРЪСНИТЕ ТАЙНИ НА ЕДИН СЕКСМАНИАК“ — тръбяха английските таблоиди. „ПЕРВЕРЗЕН ПРОДУЦЕНТ НА ЛЮБОВНА СРЕЩА СЪС СМЪРТТА“. Досега Стиви не беше проумявала колко набляга родната ѝ преса на вулгарните подробности. Поне в Лос Анджелис подхождаха към новината с капка уважение ако не спрямо Линъс, то спрямо клетата му съпруга.

На връщане от медения си месец Стиви беше заварила Биби в безутешно състояние. Беше я придружила до полицейското управление за уговорения разпит — просто формалност, уверяваха ги служителите на реда, — а после ѝ беше помогнала да се изнесе от имението на Позен и да се настани в свой собствен малък апартамент в близост до жилището на Стиви и Зандър. Приятелката ѝ имаше крайно уязвим вид, тялото ѝ линееше от успокоителни и отчаяние, а болезнените спомени за трагичната нощ неспирно гнетяха съзнанието ѝ. Като я гледаше такава дребничка, толкова крехка, Стиви се чудеше как изобщо някой, независимо от задължителните „формалности“ — може да я заподозре в убийство. Случила се беше ужасяваща злополука — нищо повече.

За късмет през последните няколко месеца беше вързана на снимачната площадка на новия си филм — биографична лента за живота на млада бегълка, преследвана от правителството.

Снимките се провеждаха в Сан Франсиско, но Стиви използваше всяка пролука в графика си да се прибере вкъщи.

Рано една петъчна сутрин самолетът ѝ кацна на международното летище в Лос Анджелис. Поздрави любезно шепата струпани на терминала папараци и взе такси към семейното жилище в Бел Еър. Имотът им, сграда с овална фасада, наполовина забулена от пищни дървесни корони, можеше да се опише като скромна на фона на обкръжението си. Зандър не нае домашна помощница, което много

радваше Стиви: харесваше ѝ да изритва небрежно обувките си на влизане, да готви от време на време и дори да прави кочини в кухнята, ако ѝ скимнеше. Направи кафе и разопакова багажа си, отлично съзнавайки, че отлага неизбежното. Биби щеше да пристигне след около половин час, а преди това я чакаше работа.

Влезе в прохладната, тиха баня на втория етаж и извади теста за бременност. Вече месеци наред правеха секс без предпазни мерки — не бяха взели съзнателно решение, просто така им идваше отвътре. Обичаха се, вярваха си един на друг и макар че Стиви от дълго време носеше в сърцето си страха от втора бременност, връзката ѝ със Зандър бавно, но сигурно подпомагаше оздравителния процес. Сега нямаше против да остави нещата в ръцете на шанса и природата.

Но и те досега не бяха дали резултат.

От това не следваше автоматично, че нещо не е наред. Много двойки с години опитваха да си направят бебе, пък и двамата със Зандър не влагаха особено усърдие. При все това Стиви имаше опасения, че абортът я беше оставил бездетна. А може би природата търсеше възмездие за престъпното ѝ лицемерие.

Спомни си за деня на разкритието. Споходило я беше в края на блажен уикенд — съпругата му отсъстваше от града, по работа незнайно къде, — по време на който се бяха заключили в хотелската стая. Правиха секс, поръчаха си храна и шампанско от румсървиса, къпаха се заедно и спаха в обятията си. Беше я уверил за петдесети път, че е на косъм от развода: връзката им продължавала вече месеци наред и с нея искал да прекара живота си. А Стиви го беше погледнала в очите и беше повярвала с цялото си сърце, че го обича истински и че двайсетте години разлика във възрастта не са от значение, нито пък фактът, че е баща или че ѝ е шеф — това бяха просто подробности. Затова, когато в понеделник сутринта беше установила, че цикълът ѝ закъснява и беше решила в обедната почивка да си купи тест за свое успокоение, една част от нея знаеше, че дори да я сполетеше неочакваното, макар и моментът да беше крайно неподходящ, новината би го зарадвала. Нали точно това искаше? Съвместно бъдеще с нея, семейство? Така казваше.

Но, уви, нещата не бяха потръгнали в желаната посока.

В офис сграда на Флийт Стрийт, в тоалетната на седмия етаж, двайсет и шест годишната Стиви беше се мъчила сама да проумее

неочакваната новина, дишайки дълбоко, още по-дълбоко, репетирайки в главата си как ще му я поднесе, питайки се как ли ще реагира той.

Бременна съм — беше му заявила по-късно същата вечер. Цял ден беше чакала края на заседанията, облекчението от споделената вест, усмивката му, протегнатите за прегръдка ръце.

Моля?

Бременна съм.

Чие е?

Въпросът му я беше посякъл като нож в гърлото.

Твое.

Не е възможно.

Беше отрекъл, твърдейки, че не ѝ вярва и че е спала с други мъже, а нея, глупачката, мекушавата женица, наранена, задето се е усъмнил в предаността ѝ, я беше грижа само как да му се докаже.

Ще си направя тест, когато бебето се роди. Тогава сам ще се увериш.

Това бебе няма да се роди.

Противоречивите му думи я бяха учудили: щом заявяваше с ръка на сърцето, че няма нищо общо, защо ѝ поставяше такова искане?

Искане ли? Нищо подобно. Заповед.

И дума да не става. Ще го задържа. Детето е и мое.

Тогава за пръв път я беше ударил. Юмрукът му ненадейно се беше стоварил върху главата ѝ, запращайки я назад. Помнеше как черепът ѝ изпращя при сблъсъка със скъпата репродукция на Ешер, която висеше в рамка върху стената в кабинета му. Така жестоко я беше блъснал, че ухото ѝ кървеше. После бяха започнали и заплахите...

Стиви тръсна глава, мъчейки се да прогони грозните спомени. Прокара нежно ръка по корема си, избирайки да пренебрегне суеверията. Бъдещето беше предначертано. От нея се искаше само малко вяра. Животът със Зандър беше коренно различен.

Миналия месец се беше надявала в неведение, любувайки се на вероятността, докато обещанията на закъснелия ѝ цикъл не се бяха изпарили при вида на кръвта по бикините ѝ. И днес беше същото. Трябваше да престане да използва проклетите тестове, които изписваха черно на бяло: НЕ СТЕ БРЕМЕННА.

Стана, изми ръцете си, отключи вратата (странно, но уединението ѝ се струваше задължителна мярка) и слезе на долния етаж точно когато звънецът на входната врата изжужа.

Идваше Биби, дегизирана с шал за глава и огромни слънчеви очила, които смаляваха визуално и бездруго дребничкото ѝ лице.

— Телма ли си или Луис? — пошегува се Стиви, придърпвайки я в обятията си. Усещаше тялото ѝ крехко до своето, затова внимаваше да не я стисне силно.

— Искаш ли да избягаме заедно? — опита немощно да отвърне на хумора ѝ Биби. Като свали тъмните очила, Стиви забеляза колко хлътнали са очите ѝ, издайническите признаци на безсъние и недохранване личаха по цялото ѝ лице.

— Ела да ти направя един сандвич — покани приятелката си. — И чайче.

— Чайче?

— Лек за всяка болка.

— В такъв случай направи повечко. — Биби седна пред барплота в кухнята и свали шала си. Косата отдолу беше неравномерно боядисана и изпод фрапантно русите кичури надничаха червеникаво оранжеви — но не затова носеше маскировката. След смъртта на съпруга ѝ папараците не я оставяха на мира. Макар и да бяха доказали невинността ѝ по отношение на инцидента, или поне злонамереното ѝ участие в събитията, скоропостижно я застигаше славата на енигматична, откъсната от човечеството черна вдовица. Никой не го беше грижа, че по всяка вероятност шокът продължаваше да я тресе.

— Добре ли си, Биб? — Стиви остави две чаши на барплота и седна срещу нея. — Изглеждаш ми много отнесена. Спиш ли достатъчно?

Биби направи опит да се усмихне.

— Не съвсем. — По-скоро никак. Нощем будуваше ужасена, заслушвайки се за неизбежното почукване на вратата, очаквайки заповедта за арест. Терзаеше я идеята, че всеки момент ще се събуди в килията си, броени дни преди екзекуцията, и ще осъзнае, че всичко след смъртта на Линъс е било просто сън. Не можеше да повярва, че са я пуснали на свобода. Нима беше възможно така лесно да ти се размине убийство?

— Мъчат ли те кошмари? — продължи внимателно Стиви.

— От време на време. — Само че не и от съдбовната нощ. Вместо това нощем я преследваха картини от брака ѝ и играчките, на които я подлагаше съпругът ѝ. Може би в това се състоеше индивидуализираното ѝ наказание, ад, създаден по поръчка — защото сега излизаше, че не го превъзхожда с нищо, че е не по-малко покварена, не по-достойна за опрощение, осъдена на живот в капана на чудовищното си минало.

— Биб...? — Стиви започваше сериозно да се притеснява. — Бледа си като призрак.

Приятелката ѝ пийна от подсладения чай.

— Нищо ми няма.

— Ако смяташ, че ще ти е от полза да поговориш за случилото се...

— Не смятам.

— Добре.

— Не съм готова. Съжалявам.

Стиви хвана ръката ѝ.

— Знаеш, че съм до теб, нали? Винаги можеш да разчиташ на мен.

Биби не вдигна очи, опасявайки се, че срещнеше ли добронамерения, състрадателен поглед на Стиви, признанието само ще се плъзне от устата ѝ, масивно и люспесто като грозна дълбоководна риба.

— Разкажи ми за себе си — подкани Биби приятелката си, само и само да смени темата. — Как вървят нещата при теб, Стив?

Стиви се облегна в стола си.

— Доста е натоварено. — Прозаичният ѝ отговор прозвуча като отбиване на номера в сравнение с неволите на Биби, затова бързо добави: — Опитваме да си направим бебче.

Лицето на Биби моментално се озари.

— Наистина ли? И?

— Нищо засега. Но има време.

— И още как. Защо сте се разбързали така?

Стиви се намръщи, но по устните ѝ играеше усмивка.

— Срецнах подходящия човек.

— Колко романтично.

— Аха.

— Зандър се отнася така мило с мен. След неприятната случка. Голяма си щастливка.

— Знам. — Позамисли се малко. — Макар че понякога... Остави, говоря глупости.

Биби се приведе напред.

— Кажи?

Стиви се зачуди дали да изкаже какво ѝ е на ума, или да си замълчи.

— Нищо особено, просто... — Опря лакът на плота и отпусна брадичка в дланта си. — Понякога си мисля, че около Зандър има тайни, за които нямам ни най-малка представа.

— Какво те кара да мислиш така?

— Често издига стена край себе си. — Въздъхна умислено. — Не се крие зад нея постоянно, само от време на време. И аз нямам против, честно — някои кътчета от душите на околните просто няма как да достигнем, а и не е казано, че трябва да научаваме всичко до последно един за друг... Явно ме тревожи онова негово странно изражение. Не знам как инак да го опиша. Отдалечава се от мен мислено, а в следващия момент сякаш се кани да ми сподели нещо, но в последния миг се разколебава.

Биби я слушаше търпеливо.

— Дали пък не си въобразяваш?

— Възможно е.

— Зандър заслужава доверието ти, Стив. Повярвай ми. Полага ми се да намразя всеки член на мъжкия пол, но него не го мразя. Свестен човек е.

Стиви се усмихна.

— Знам. Май просто се ровя за причина нещата да пропаднат.

Мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Извинявай. — Вдигна и отиде да говори до вратата към вътрешния двор. След кратък разговор затвори капачето на телефона. — Обади се Марти — каза, допълвайки чашите им. — Бях споменала за теб пред него. Има приятел агент, който набира нови клиенти. Съгласна ли си да ви свържа?

Доста агенти търсеха контакт с Биби след смъртта на съпруга ѝ, но умисълът им рядко беше благороден.

— Знам ли — подходи предпазливо тя. — В момента хич не ми е до работа.

Стиви седна в стола си.

— И от тук нататък — какво?

— Живея ден за ден. Дърк Майкълс ми е резервирал едноседмична почивка на Какатра — знам, знам, че не е добра идея да приемам услуги от него, но той настоя, каза, че Линъс би одобрил. Поне ще се отдалеча от целия този ад. — Прехапа устна колебливо. — Имам нужда да си почина малко от Лос Анджелис. А и след всичко, което аз съм сторила за него...

— Какатра? — Стиви беше чела някъде за острова — уединено кътче наред Индийския океан. Знаеше, че е спа център за рехабилитация, както средище за множество авангардни терапии.

— Дърк познава Рубен ван дер Мейде — отбеляза Биби. — Вероятно е сключил някаква сделка с него. По време на престоя си мога да се възползвам от десетки лечебни програми, и всичко това от неговия джоб. Въпреки че в момента ме интересуват единствено синьото небе, дълбокият океан и спокойствието.

— Звучи много примамливо — съгласи се Стиви. — Но като се върнеш, предлагам да те свържем с приятеля на Марти, става ли? Сигурна съм, че ще се отрази добре на душевната ти нагласа, Биби; ще ти помогне да си възстановиш самоувереността. Май се вживяваш твърде много в ролята на вдовица, а не е нужно. Вече не си Биби Позен, забрави ли? Пак си Биби Райнър. Не си преставала да бъдеш, просто по едно време загуби връзка със себе си. Така че след една солидна доза почивка и отпускане, изправиш ли се на крака, пак ще...

— Стиви, аз убих Линъс — намеси се неочаквано Биби.

Стиви реши, че не е чула добре.

— Моля?

— Убих го.

Смисълът на думите ѝ се избистри бавно.

— О, миличка, не бива да говориш така. — Стиви се пресегна и докосна загрижено ръката на приятелката си. — Било е нещастен случай...

— Не. — Биби отдръпна ръката си. — Това се опитвам да ти кажа. Не беше.

Стиви впи озадачен поглед в лицето ѝ.

— Не разбирам.

— Убих го, Стив. Подмавих го в леглото, вързах го, а после отнех живота му. Всичко беше планирано, умишлено; умъртвих го най-хладнокръвно. — Преглътна горчииво. — Съзнателно го пратих в гроба.

Лори

Какатра привличаше окото като скъпоценен камък насред лазурния океан. Разположен на километри от сушата, островът изглеждаше земен и в същото време някак вълшебен, сякаш трик на светлината или пръчицата на магьосник разкриваха пред захласнатия поглед величествена, божествена тайна.

Самотна фигура стърчеше в очакване, когато хеликоптерът кацна в южната част на острова. Мъжът дори не потрепна при приближаването на фурията, завихрена от витлата. Стоеше с ръце в джобовете, облечен в графитеносива риза, свободно натъпкана в панталона му.

Ушите на Лори бучеха от шумните двигатели. Хеликоптерът се беше спускал рязко и друсал, захождайки откъм скалистия бряг, и я обля огромно облекчение, когато най-накрая кацна на твърда земя. Служител на комплекса в яркожълто сако дотича да отвори вратите и да ѝ напомни на висок глас да придържа ръцете към тялото си. Махна на мъжа, застанал извън периметъра на витлата.

Силната слънчева светлина придаваше на обкръжението ѝ свръхреалистичен вид. Отблизо ирисите на Жан сребрееха, поглъщайки зениците.

— Забавно беше, нали? — Пое багажа ѝ галантно и го метна на рамото си. — Някога пилотирах хеликоптери. Напоследък не ми се удава възможност.

— Нямаше нужда.

— Знам.

— Май много неща знаеш.

За пръв път виждаше хумор в очите му. Сърдечен. Трудно ѝ беше да задържи погледа си върху тях.

— Желаяш ли да те отведе в покоите ти? — попита я.

— Може. — Лори огледа пейзажа. — Красиво е.

— Радвам се. — Не сваляше очи от нея. — И аз съм на същото мнение.

Площадката на хеликоптера и малката самолетна писта се възползваха от единствената равнинна площ на острова. Стръмни скали скриваха всичко останало от погледа ѝ. Отвъд оградата се редяха автомобили, чакащи да откарат новопристигналите гости, а недалеч туристите слизаха от борда на частен самолет. Лори остана изненадана от дивата природа на острова. Назъбените зеленикаво златисти ръбове на канарите свършваха в стръмни, каменисти пропасти, в подножието, на които тътнеше гневно тюркоазеният океан, сякаш повел буйните си, бели коне на война, но сблъскал се по неволя с единствената твърдина в инак господстващата морска шир.

Жан отнесе багажа ѝ към лъскав черен джип.

— Като видиш какво съм ти приготвил, ще се влюбиш — увери я той.

Какатра учудваше с необятността си. Онова, което Лори беше виждала по снимките в списанията, вероятно представляваше само една малка част от територията му. От север на юг беше прокаран лъкатушещ път и сега джипът летеше по завоите му с Жан зад волана. От време на време излизаха на тесен черен път, който явно предлагаше пряк маршрут през мочурливи местности, загладени голф игрища, плувни езерца, живописни скалисти водопади, тенис игрища, пунктове за леководолазно гмуркане и лодки, клатушкащи се търпеливо върху прозрачната вода.

На север океанът изглеждаше по-спокоен. От брега на острова в различни посоки се виеха най-малко двацет дървени платформи, в краищата, на които бяха накацали вилите за гости. В далечината се различаваше още един, по-малък остров, на чиято земя едва личаха очертанията на маяк, голям колкото палец, гледан оттук.

— Какатра е спа комплекс от колосална величина — обясняваше Жан. Тя го слушаше, но дотолкова се простираше любезността ѝ. Първата им среща отпреди две години, по повод на която все още не бяха си разменили и дума, тегнеше помежду им като забравено отроче, настоявало някога за внимание, но примирило се вече с живота в сенките. — Слави се като най-високата класа почивен център на

планетата. Всяко желание на клиентите бива задоволено. Дори онези, които още не са им хрумнали.

Върнаха се на гладкото шосе и Жан плавно смени скоростта.

— Голяма част от гостите посещават острова за развлечение и отмора — продължаваше с лекцията си той. — Седмица свеж океански въздух, усилен тренировки, почивка от публичния живот — за това си плащат. Други идват по различни причини.

Лори наблюдаваше ръката върху волана, отблясъците на ролекса му, съкращенията на мускулчетата под кожата му.

— Терапия? — Беше чувала истории за много покварени от славата звезди, изпратени тук по препоръка на разтревожени агенти — пристрастености, депресия, тревожност. Какатра лекуваше всякакви болести.

— Островът разполага с база за всеки тип терапевтичен метод. Клиентите се обслужват от екип специалисти, набрани от цял свят. Престоят тук е с доказана резултатност.

— Звучи ми като рехабилитационен център?

— Не е тайна, че всички в Лос Анджелис ходят на рехабилитация, особено момичетата на твоя възраст. — Коментарът му я засегна. — След няколко месеца проблемът отново е налице. На Какатра е различно: идваш веднъж и не ти се налага да повтаряш. Това място те кара да погледнеш на света с други очи. Ето къде е ключът. Преоткриването на природата може да ти донесе божествено озарение. На света няма по-близко до сърцето ми кътче.

Думите му я затрогнаха.

— В детството си — поясни Жан — преливаме от удивление пред чудото — живот. Любопитно ни е да научим още, да го опознаем по-дълбоко. Стремим се да го видим от всяка страна — да се докоснем до всяка тайна, макар и понякога познанието да има своята цена.

Тя го погледна изпод вежди.

— А като пораснем?

— Като пораснем осъзнаваме колко ценна е непросветеността. — Мускулите по долната му челюст се напрегнаха. — Разкриеш ли една тайна, връщане назад няма.

Изкачиха се по стръмно нанагорнище.

— Ами моят случай какъв е? — попита го Лори. — Защо съм тук?

— За да намериш убежище — отвърна той. — Третата причина за посещение. Световноизвестните хора са готови да платят солидни суми за малко уединение. Интересно колко безценна е самотата понякога.

— Кой е казал, че ми е нужно уединение?

Джипът спря. Намираха се на най-високата точка от острова. Оттук се разкриваше внушителна панорама към пространните контури на пейзажа, разноцветните кръпки на местността и струпванията от тебеширенобели сгради.

— Аз. — Затръшна вратата и заобиколи до нейната страна. — Шумотевицата около Селзник — дали направи гримаса, произнасяйки името му, или просто си беше въобразила? — ще загрубее, преди да стихне. — Нежният ветрец донесе аромата на кожата му, същия като преди: същия като от първата им среща, същия като от обяда в „Ла Кот“. — Няколко седмици медийни спекулации и скандалът ще отшуми.

Струваше й се много сигурен. Колко ли други момичета от „Ла Люмиер“ беше водил тук?

Бяха паркирали пред ниска сграда с декоративна фасада. Стълбището водеше към масивна входна врата, от двете страни на която стояха на страж две каменни статуи на морски чудовища в ориенталски стил, с ръбести глави и огнени езици.

— Ела.

Хладината от климатичната инсталация накара кожата й да настръхне. Усмивната жена в синя униформа ги поздрави иззад мраморен плот.

— Добре дошла в Какатра.

— Ще настаним Лори във вила 19 — информира я Жан. По изражението й като че ли пробяга мимолетна изненада, после служителката изчезна безмълвно в съседната стая. Жан опря ръка на плота. Лори срещна погледа му. Останаха загледани един в друг за момент.

— Приятна почивка, госпожице Гарсия. — Рецепционистката изникна и връчи някаква карта на Лори. Тя се пресегна да я вземе, но Жан я докопа пръв, пъкна я в джоба на ризата си и го потупа с пръсти, сякаш да се увери, че е там.

Вила 19 беше отцепена от комплекса и се намираше на метри от най-източния нос на Какатра, където скалите, като че отрязани с нож, образуваха стръмна бездна към бушуващото море.

Жан спря джипа на почтено разстояние.

— Драматична гледка, нали?

Лори не се сещаше за по-подходящо описание.

— Чудесно е.

Вилата беше семпло обзаведена и имаше провинциално очарование. За своя изненада Лори веднага се почувства у дома си, а като влезе в спалнята, разбра защо. Прозорците откъм долния край на леглото бяха широко отворени и снежнобелите пердета се диплеха на лекия ветрец. От толкова високо не се виждаше нищо друго, освен безбрежна океанска шир. Докато обгръщаше с поглед панорамата, Лори я позна от фантазиите си. Точно това място беше посещавала в детството си, потопена в приказните светове на книгите, бленуваща красиво бъдеще... чисто и просто — сбъдната мечта. Приликата беше неоспорима, не съвсем дежа вю, но и недокосната от сянката на съмнението.

— Тук летувахме в детството ми — каза Жан. — Точно в тази вила.

Тя се обърна, слисана от прямотата му.

— Всяко лято. — Очите му бяха отворени, но замъглени от спомените. — Родителите ми често посещаваха острова. Вземаха ме със себе си.

Начинът, по който се изказа, я учуди.

— Понякога водех с мен една приятелка. Момиче от селото ни... — Погледът му отново се фокусира. — Отдавна беше.

Лори зачака да продължи.

— Щастливи ли са спомените ти?

Той примига, извърна очи.

— Ще те оставя да се настаниш.

Интимността на момента, ако изобщо имаше такава, се беше изпарила безвъзвратно. Жан почука с пръст по касата на вратата — отнесен, непринуден жест. Горната му устна се изви едва забележимо в бледа усмивка, закачайки леко белега, досущ като дете, теглещо майка си за ръката, наумило си някоя игра.

Имението на Рубен ван дер Мейде заемаше своя собствена територия, включваща златистите пясъци на частен плаж с формата на подкова. Лори го разпозна от снимките.

— Какатра е щабквартирата на Рубен — обясни Жан, — моята също. През по-голямата част от времето той кръстосва планетата.

Интересно ѝ беше къде се намира островитянското жилище на Жан. Дали не се разполагаше навръх някоя скала като вила 19? Или пък беше се спрял на някое малко по-прозаично място, като това например: полегат склон вместо стръмна пропаст? Дали Ребека Щутгарт не очакваше съпруга си в дома им?

На върха на витото каменно стълбище изникна разлютена на вид жена. Малките ѝ сурови очички се стрелкаха подозрително от Жан към Лори и обратното. Момченце на около шест я следваше плътно по петите.

Жан грейна в сърдечна усмивка, каквато не беше виждала по лицето му досега.

— Здравсти, приятелче — разроши косата на хлапето, — как я караш?

Момчето вдигна благоговееен поглед към него.

— Ходих да плувам.

— Така ли?

— И видях едни риби.

— Какви?

— Китове.

— Сериозно? Сигурно ме будалкат.

Момчето се изкиска развълнувано и подскочи детински, при което очите на Жан се озариха.

— Наистина видях кит — увери го въодушевено. — По-голям от къщата беше!

— Не и от тази.

— По-голям, казвам ти.

— Господин Моро — намеси се жената с отривист британски акцент, бършейки припряно ръце в полата си. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Жан опря длан върху слабичкото вратле на момчето, милвайки бащински с палец кожата му.

— Имаме уговорка с Рубен.

— Господин Ван! — провикна се оглушително жената в огромното преддверие, а последната буква отекна силно във високите стени. Момчето очевидно беше свикнало с подобен висок тон, защото продължи да човърка невъзмутимо платната на корабче играчка.

Лори се приведе до неговото ниво и го заговори:

— Как се казваш?

Той вдигна колеблив поглед към нея.

— Аз съм Лори — представи се тя.

— Не го плашете — предупреди я жената, обгръщайки собственически дребничките му раменца и придърпвайки го към себе си. — Срамежлив е.

— Жан. — Рубен ван дер Мейде влетя във фоайето, натрапвайки контраста между едрата си, енергична персона и възпитаните маниери на икономката. По-нисък и дебел беше от очакванията на Лори, с розови прасци и луничави ръце. Гърдите му бяха голи и обли като варел, оскъдно посипани с къдрави сребристо червеникави косъмчета. Нямаше вид на един от най-заможните мъже в света: по-скоро на нахакано хлапе със завиден късмет. Лори си спомни, че точно такова впечатление ѝ беше направил и по време на модното ревю във Вегас.

— Запознай се с единствената и неповторима Лори Гарсия — представи я Жан. — От нашите момичета е. — Направи кратка пауза, преди да дообясни: — От „Ла Люмиер“.

— За мен е удоволствие. — Гущеровите очи на Рубен обходиха тялото ѝ от глава до пети. Лори умираше от жегата в дънките си, цял ден се проклинаше, задето не беше облякла нещо по-лятно, но сега се благодареше за допълнителния слой дрехи.

— За мен също — отвърна на поздрава му тя. Икономката я наблюдаваше студено иззад рамото му.

— Кажете сега какво е мнението ти за Какатра. — Рубен изпуптя, сякаш подготвяйки се да изслуша цяло хвалебствено слово. Южноафриканският му акцент придаде на думата звучене като от точиларска машина. — Първото впечатление е най-важно.

— Зашеметяващ е.

— Нали. — Не прозвуча въпросително. Ухили се и Лори забеляза, че зъбите му са покрити със скъп, качествен емайл. — Ако имаш нужда от нещо по време на престоя си, не се колебай да ме потърсиш. — Намигна ѝ. — Тук сме готови на всичко за момичетата на „Валъри“.

Ясен стана подтекстът, че не е първата.

— Заповядайте на вечеря довчера. — Рубен подхвърли следващата реплика през рамо, без да си прави труда да погледне жената в очите: — Разбрахме ли се, Маргарет? — Лори забеляза очевидната неприязън помежду им.

— Искаш ли да ми видиш лодките, татко? — Момченцето се приближи до Рубен и подръпна шортите му. — Имам си десет, всичките са червени и жълти.

Жената на име Маргарет моментално омекна.

— Не сега, слънчице — изчурулика, побутвайки го назад. — Татко ти си има работа. — В същото време хвърли изпитателен поглед към Рубен.

Рубен се провали на теста.

— По-късно — каза на момчето, потупвайки го сковано по главата. Явно усети, че не е достатъчно, и добави: — Ще си спретнем плажен лов.

— За костенурки?

— Както ти кажеш.

Детето, изглежда, се натъжи. Но докато Рубен ги водеше през фойето, Жан вероятно му подхвърли нещичко, защото хлапакът избухна в искрен смях.

Като излязоха навън, слънчевата светлина заслепи Лори за миг.

— Човек не познава красотата на острова, докато не го види откъм океана — разправяше Рубен, потърквайки длани. Сетне посочи бързоходна моторна лодка, вързана в плитчините. В типичен предприемачески дух прескочи от една тема на втора мигновено и без всякакъв размисъл. Тръгна към моторницата.

Французинът обаче не го последва.

— Чака ме друга работа — информира я. — Момчето се казва Ралф. Свитичък е, но с времето ще се отпусне.

— Имаш добър подход към него.

— Напомня ми на някого. — Жан заотстъпва назад. — Не позволявай на Рубен да те отведе твърде надалеч.

Очарованието на Какатра я накара да загуби представа за времето. Мина седмица. После втора и трета, докато накрая не се събуди една сутрин с мисълта, че е живяла цял месец на острова. Минутите, часовете, дните губеха значението си тук. Прекарваше времето си в плуване, разходки, гмуркане, любуваше се на идиличното синьо небе и свежото солено море. Сутрин се будеше отпочинала и ведра след дълбок, спокоен сън.

Телефонните разговори, които беше длъжна да провежда с Десидерия и Жаклин, я откъсваха грубо от приятното ежедневие, напомняха ѝ, че животът тук не е реален. Десидерия напираше да си върне обратно. Липсвала на Лос Анджелис и на Данте, и на Пърл. Но точно в този момент нищо не я отблъскваше повече от мисълта да се завърне в стреса и шумотевицата на големия град — не и когато можеше да прекарва дните си тук, сред този оазис на съвършенството в един крайно несъвършен свят.

Ребека Щутгарт я нямаше. Съпругата на Жан гостуваше на майка си в Канада. Лори постоянно си повтаряше, че този факт не я касае: където и да се намираше, жената продължаваше да е съпруга на Жан, и колкото и време да беше изтекло, несправедливата му постъпка не можеше да бъде заличена.

И все пак, с напредъка на дните, островът крадешком успяваше да я омагьоса. Усещаше как плетеницата на лозата, избуяла вместо защитна стена в съзнанието ѝ, започва да се разплита, напомняйки ѝ на приказката, която майка ѝ беше чела като малка, за принца, посякъл гъстата преграда от чудовищни лиани, за да стигне до замъка, където спяла любимата му. Всичката онази несигурност от първите няколко месеца в близост до Жан, чуденето и маенето се завърнаха с пълна мощ. Животът ѝ придоби контрастна двойственост: от едната страна беше времето с него, от другата — времето без него.

Веднъж, впуснала се да изучава безлюдно скалисто заливче, Лори беше порязала крака си на остър камък. Кървейки под облещеното обедно слънце без капка питейна вода, беше съдрала гърлото си от викане, макар и съзнавайки колко минимална е

вероятността да я чуе някой. За миг не беше престанала да вярва, че ще ѝ се притече на помощ.

Лодката му беше изникнала от нищото, устремена към брега. С обиграни движения Жан беше пуснал котва, скачайки в плитчината. Макар и навити над глезените, крачолите на панталона му се бяха измокрили. Беше поел грижовно крака ѝ в скута си, сякаш ранена птица, и беше съблякъл ризата си, овързвайки раната толкова стегнато, че памучната материя се беше обагрила в червено.

— Ще остане белег.

Беше ѝ помогнал да се изправи, подпирайки кръста ѝ със здрава ръка.

— Добре ли си?

Допирът на мускулите му, на кожата му... да, добре се чувстваше. По-добре от всякога.

Сега, докато прокарваше пръсти по обещания белег на глезена си, Лори се надяваше да не изчезне никога. Вечно да ѝ напомня за моментите им заедно, да ѝ служи като доказателство.

Аврора

Очевидно името ѝ продължаваше да си тежи на мястото. Аврора беше останала доволна от лекотата, с която Рита им беше подсигурила резервация за бляскавия остров.

— Какатра? — учуди се Рита в първия момент. — Защо, за бога? Мислех, че ще се спреш на Барбадос, Малдивите...

— Защо не? — отвърна ѝ тя ведро. — Много нашумя напоследък.

— Това е рехабилитационен център, Аврора. Не ти трябва терапия.

— Не твърдя, че ми трябва.

— Ами защо тогава?

— Попита ме къде ми се ходи — ето, казвам ти. — Нарочно си придаде сприхав тон: така най-лесно се случваха нещата. Все пак тя се разпореждаше, а Рита ѝ беше просто агентка.

— Вашите как го приемат?

Аврора сви рамене, подразнена от мисълта за родителите си. Колкото по-рядко се сецаше за тях, толкова по-добре.

— Нормално.

Така или иначе Том и Шерилин щяха да са прекалено заплеснати по своите си проблеми, за да я разпитват — майка ѝ вече не прекрачваше прага на спалнята, камо ли на къщата, а Том беше тръгнал на турне, — а тя точно на това се надяваше. На няколко пъти след завръщането си от Великобритания се беше наканвала да изкаже страховете си пред Том само за да се разколебае в последния момент. Дори не ѝ хрумваше да подхване темата с Шерилин — двете цял живот не се бяха сблизили. Само с баща си имаше по-специална връзка: с Том беше споделила, когато за пръв път ѝ беше дошъл цикълът; при Том търчеше, когато се сдърпаше с някоя приятелка; на неговото рамо плачеше, когато нещо я мъчеше. Този случай обаче не беше поредният

сълзлив момент. Как да му разкаже с прости думи за неволите си? Първо трябваше да разузнае. Да се докопа до истината.

Да се срещне с Жан Моро.

Пристигнаха на Какатра през уикенда. Умората от пътуването я правеше докачлива — добра маскировка за опънатите ѝ нерви — и макар че току-що стъпваше на острова, вече започваше да се пита дали не е допуснала грешка. Какво точно търсеше? Какво се надяваше да намери?

Отведоха ги в смълчана вила, извисяваща се над плитчините върху дървени подпори. Рита не беше виждана по-спокойно място в живота си. Океанската панорама впечатляваше с необхватността и синевата си. В бистрата вода под краката им малки рибки се стрелкаха из алабастровия пясък.

Аврора изглеждаше прекалено умислена, за да се полюбува на гледката.

— Добре ли си? — загрижи се Рита. — Не си спряла да нервничиш, откакто кацнахме на острова.

— Нищо ми няма. — Излезе с разсеяни стъпки на верандата. — Добре съм.

— Е, харесва ли ти?

— Аха.

— Само това ли ще кажеш? „Аха“?

Аврора като че ли не я слушаше.

— Аха.

Рита врътна потайно очи. Децата никога не бяха присъствали в житейските ѝ планове. Работата с разглезени тийнейджъри постоянно ѝ напомняше защо.

— Отивам да поплувам.

— Хубаво. — Аврора обърна гръб на панорамния изглед. Рита си помисли колко красива е дори нацупена. Май наистина се нуждаеше от отдых повече, отколкото околните предполагаша.

— Защо не се поразходиш наоколо? — усмихна ѝ се Рита. — Може пък да се натъкнеш на някоя от тайните на Ван дер Мейде.

Майната му на тлъстия потен Рубен ван дер Мейде. Интересуваше я Жан.

Островът се оказа по-голям, отколкото си го представяше. Нямахше да е лесно. Ама пък да не очакваше да ѝ сервират мръсните си тайни на тепсия? Нали не си беше въобразявала, че още с появата си на Какатра ще я заведат директно в покоите му, където щеше в прав текст да го попита за какво е ставало дума в разговор, проведен преди месеци, уж на четири очи? Абсурд. Да не споменаваме факта, че я беше накарал да се чувства като кръгла глупачка при последната им среща.

Докато крачеше по дървената платформа, окото ѝ хвана луксозна яхта, тъкмо отплаваща от брега, с двама актьори на борда си — сензационна двойка, наскоро встъпила в брак. Изобщо не приличаха на младоженци, както седяха в задната част на лодката с толкова разстояние помежду си. Жената беше отпуснала брадичка в едната си длан, а погледът ѝ се рееше умислено към водата.

— Имате ли нужда от нещо, госпожице Наш? — Едва не се заби в човека. Беше облечен в синя униформа и ѝ се усмихваше пресилено, почти като робот в стремежа си да е от полза. „Всички дръвници като теб да ме оставят на мира“ — прииска ѝ се да отговори. Вместо това реши да се възползва от предложението му.

— Идвам за среща с Жан Моро. Налага се да говоря с него.

Мъжът беше заплепен от красотата ѝ. Стотици знойни, прочути хубавици идваха на Какатра, но рядко се случваше да са по-пленителни наяве, отколкото на екрана. И все пак прелестите и претенциите на Аврора Наш променяха факта, че господин Моро не беше на разположение за срещи.

— Ако мога аз да съм ви от полза...?

— Предпочитам да говоря с него.

— Разбира се. — Неотстъпчивостта и решителното ѝ изражение му подсказваха, че е дошла по лични дела. Не за пръв път отритнати любовници цъфваха на острова, за да спипат Моро натясно. Сметна, че е най-добре да предаде съобщението ѝ. — Ще му кажа да се свърже с вас лично.

Тя кимна, измънка някаква благодарност и тръгна по плажа.

Какатра несъмнено беше най-богаташката игрална площадка за възрастни в цял свят. Съдейки по възможността за настаняване, едва ли на острова се подвизаваха повече от петдесет-шейсет човека, включително персонала. Освен служителите в сини униформи между белите сгради кръстосваха и други екземпляри: оплешивели, очилати мъже с докторска осанка и жени със стегнати кокове и сериозни изражения. Впечатляващото протежение на острова обаче позволяваше на гостите да намерят така жадуваното усамотение. Звездите плащаха солидни суми за изолация, а само тук можеха да я получат в чистата ѝ форма.

Аврора си избра удобно местенце на плажната ивица и се заслуша в гальовната песен на ленивите вълнички. Усещаше пясъка влажен и сбит между пръстите на краката си. Вдиша дълбоко през носа и за момент ѝ се прииска Паскал да беше с нея. Още повече ѝ се искаше да заличи последните шест месеца от познанството им и да върне доброто старо време. За целия си живот не можеше да се похвали с по-близка приятелка от Паскал. Съмняваше се пак да намери такава: завършена личност и верен съюзник. Но подобно на всяко прекалено жарко чувство и това беше затляло в крайна сметка. В последните седмици от срока момичетата бяха разменили едва по няколко думи. Аврора таеше подозрения, че Паскал крие много неща от нея — но параноята донякъде беше оправдана, понеже Паскал открай време криеше много неща от нея. И все пак защо ли този случай ѝ се струваше различен? Защо я глождеше така? Всичко беше започнало от екскурзията до Капри.

Уединение, откъснатост, сладка самота. Вперила поглед в синьо-зеленикавия хоризонт, Аврора за пръв път се чувстваше насаме със себе си.

Вниманието ѝ привлече някакво раздвижване в другия край на плажа. Една двойка крачеше в подножието на скалите. А може и да не бяха двойка. Жената, незнайно коя, обвиваше с ръце тялото си, сякаш ѝ беше студено или се срамуваше. Океанският бриз танцуваше из буйната ѝ смолисточерна коса. Облечена беше в изтъркани джинсови къси панталони и тънка фланелка без ръкави; отдолу не носеше сутиен. А мъжът...

Аврора опря ръка в челото си, за да скрие очите си от блясъка на слънцето.

Той беше.

Скочи на крака. Като приближиха, осъзна, че жената е Лори Гарсия, момичето на „Валъри“. В „Света Агнес“ всички се превъзнасяха колко сексапилна била, но на живо се открояваше не със сексапил — думата някак не ѝ пасваше, — а по-скоро с първична, абсолютна красота. Залязващото слънце обагреше смуглата ѝ кожа в дълбок кафеен цвят. Когато погледите им се срещнаха, Аврора видя, че очите ѝ са гарвановочерни.

Жан като че ли се слиса да я види, но все пак съумя да извади на преден план високомерната усмивчица, с която я беше заговорил на яхтата. Доця ѝ се да я заличи от лицето му с шамар. Не можеше да понася физиономията му, вечно самодоволна, сякаш беше посветен в някой виц, който тя не схващаше.

— Аврора, каква изненада. — Целуна я по двете бузи. — Рубен не ме е предупредил, че ще ни гостуваш.

— Хрумна ми спонтанно.

— Лори Гарсия, запознай се с Аврора Наш.

— Здравсти — каза Аврора.

— Здравей — каза Лори.

Последва неловка пауза. Аврора се усмихна, но другото момиче не отвърна със същото.

„Ама че нелюбезна кучка!“ — помисли си Аврора. Не знаеше ли, че Моро е женен? Всеки би я сметнал за ревнивата, психясала любовница.

„И с нея ли си е лягал?“ — питаше се Лори. Ревността се надигна в душата ѝ, колкото ѝ да се мъчеше да я потули. Жан беше играч. Още преди месеци трябваше да е свикнала с факта.

— Колко време ще останеш? — поинтересува се Жан. — Надявам се няма да бързаш да си ходиш.

— Няколко дни.

— Паскал с теб ли е?

Аврора забеляза изражението на Лори Гарсия. Значи наистина беше ревнива любовница, несъмнено шашнала се, че Жан оправя и Аврора, и приятелката ѝ. Ха.

— Тъ — отвърна Аврора и в този момент ѝ хрумна поне да се позабавлява. — А трябваше да дойде. Липсваш ѝ страшно много.

Очевидно Жан усети, че коментарът ѝ не е на място, и каза сухо:

— Не се и съмнявам.

Аврора пристъпи от крак на крак, умувайки как да се изкаже. Щеше ѝ се Лори Гарсия да не се беше лепнала така, уж застанала настрана, но очевидно подслушвайки. Каква загубенячка само!

Започна тихо, с надеждата, че тонът ѝ демонстрира достатъчно настойчивост.

— Трябва да поговорим. — Хвърли поглед в посока на Лори. — На четири очи.

Тревога — а може би смут? — помрачи изражението на Жан, но само за част от секундата.

— Разбира се. — Поне прояви нужния такт да не разпитва повече. — Утре? — Премери я с поглед. — Ела в къщата на Рубен.

„Какво, да не би да си имаш планове с испанското девойче? Защо не се прибереш при жена си, мръсник такъв?“

— Хубаво. — Аврора кимна. — До утре.

По-късно двете с Рита вечеряха на верандата. Похапнаха прясно уловени омари, задушени скариди и пържоли от риба меч с гарнитура от пържени картофки и салата. Аврора отдавна не беше вкувала толкова апетитно приготвена храна, но хич не ѝ беше до ядене.

— Не си ли гладна? — вдигна критично вежда Рита към почти недокоснатата ѝ порция.

— Не особено.

Рита въздъхна.

— Хайде де, миличка, цялата идея на почивката е да се отпуснеш. Животът в Лос Анджелис няма да е песен. Полюбувай се на спокойствието, докато можеш.

— Просто съм уморена.

Рита се облегна в стола си, вдиша дълбоко и затвори очи.

— Тук съм съгласна. — Храната и морският въздух си казваха своето. — Май ще се намърдам под чаршафите и ще почета малко.

— Добре. Лека нощ.

— Аврора? — обърна се Рита, като стигна до вратата, борейки се с нетипичния за себе си импулс да прегърне момичето. Изглеждаше толкова малка, толкова нещастна... толкова изгубена.

— Да?

— Отиди да се напиш.

След час още будуваше. Виеше ѝ се свят от страх. Каква ли тайна щеше да ѝ разкрие Жан под натиска ѝ? Досега си беше позволявала да се преструва, че тревогите ѝ са неоснователни, да се самоубеждава, че са просто плод на свръхактивното ѝ въображение. Но той разполагаше със силата да ги потвърди. Този мъж, който беше срещала един-единствен път, имаше способността да преобърне всичките ѝ убеждения с главата надолу.

Около полунощ се предаде, намъкна джинси и пуловер и тръгна боса по дървената платформа. Нощта беше ясна, а, скътана в недрата ѝ, луната представляваше ярка сфера, разливаща металическата си светлина върху чернеещите води. Никога през живота си не беше виждала толкова много звезди на едно място. Хиляди, милиони, безброй точки обсипваха нощния небосклон: малки струпвания и величествени съзвездия на милиарди, милиарди светлинни години разстояние. Паскал ѝ беше разказала за времето, необходимо на звездната светлина да достигне Земята, за това как същите тези звезди можеше вече да са мъртви, угаснали в беззвучни космически взривове. Вселената беше безкрайна: дори видимият Космос имаше невъобразими пропорции.

Виждала ли си Аврора Бореалис? — беше я попитала веднъж Паскал, докато гледаха през прозореца на общежитието в рядко безоблачна нощ.

Кой?

Северното сияние, глупчо.

А.

Носиш неговото име — беше се подсмихнала по своя си загадъчен начин Паскал. — *Името ти означава „светлина“.* *Аврора е богинята на зората в римската митология.*

Докато вървеше към брега, имаше чувството, че зората е много далеч. Трябваше да се поразходи, да се поразсее. Какатра беше осеян със светлинки, които примигваха и блещукаха като запалени факли в тъмнината, до нея прииждаха на вълни смътни разговори на будни гости и служители, далечна музика. Нощта беше топла, въздухът — изпълнен с успокояващия ромон на заливащата брега вода.

Аврора странеше от осветените алеи и пътеки, осланяйки се напълно на лунното сияние. Пясъкът хладнееше приятно под

стъпалата ѝ, но камъните бяха ръбести и ѝ се прищя да си беше обула кецовете. Докато стигна южния край на острова и минилетището, където хеликоптерът на Рубен ван дер Мейде се спотайваше в мрака като грамадно водно конче, краката вече я боляха сериозно.

На връщане Аврора забеляза твърдината на по-малко островче в океана. Върху гърбицата му се издигаше маяк, чийто дирещ лъч светлина проблясваше и изчезваше, проблясваше и изчезваше с хипнотичен ритъм. Движението му насочи вниманието ѝ към закътано заливче, чиито извивки скриваха тялото на сграда, убягваща на окото от този ъгъл — всъщност едва ли се виждаше откъдето и да било другаде, освен откъм водата. Постройката беше огромна, внушителна, изградена от бели камъни и с впечатляваща полукръгла фасада. Определено имението на Ван дер Мейде: беше го виждала в един от епизодите на предаването „Звездни домове“ по Ем Ти Ви.

Интересът ѝ внезапно се оживи и Аврора тръгна към стръмното, буренясало стълбище, водещо към плажа. Явно някога го бяха боядисвали в бяло и сега пообеленият, едва забележим слой боя светлееше и ѝ показваше пътя; стъпалата бяха подредени неравно, наподобявайки ред криви зъби. Очевидно този маршрут към къщата вече не се използваше. Ненадейно Аврора се почувства като нарушител. Като се позамисли, май не беше далеч от истината.

Тукашното възприятие за далечина беше лъжливо и Аврора извървя доста път, преди да стигне имението, което ѝ се беше струвало доста по-близо. Един от прозорците на приземния етаж беше откренат, а каменната стена скриваше донякъде светлата стая зад него. Вътре две обърнати с гръб към нея фигури разглеждаха нещо в скутовете си с приведени една към друга глави. Аврора ги разпозна като двойката от по-рано днес: актьорите младоженци на борда на луксозната яхта. Боейки се да не я разкрият, прилекна и заобиколи до място с по-добра видимост. Разположението на вилата създаваше идеалните условия за подслушване.

— Разбираме. — Гласът на Рубен беше деликатно увещателен. — Партньорства като вашето се открояват от останалите. Изискванията ви са специални. Бъдете сигурни, че щателно обсъждаме всеки индивидуален случай, преди да стигнем до споразумение. Някои двойки предпочитат да вземат участие в процеса или с гените на майката, или с тези на бащата, докато други избират варианта петдесет

на петдесет — равни шансове. Ще останете изненадани колко залагат на втория вариант. Влагат еднакъв капитал, ако позволите да се изразя така.

— Вероятно ще отнеме известно време — обади се непознатият мъж.

— Подпишете ли споразумението тази седмица, можем да задействаме нещата моментално.

Аврора се приведе напред, напругайки слуха си. За жалост изпусна началото на следващото изречение.

— ... при една по-задълбочена дискусия бихме ви предложили възможност за подбор на двете страни. Търсачите ми вербуват подходящи жени от цял свят с цел правдив резултат. След това, разбира се, започва деветмесечното чакане.

— Правдив резултат ли казахте?

— Да. Вие двамата например сте тъмнокоси... ако водите русо дете, ще си навличате недоумяващи хорски погледи.

— Тоест, ако, да кажем, бяхме чернокожи или азиатци...

— Щяхме да ви намерим чернокожа или азиатска родилка.

— А какво се случва после с майките? — попита на свой ред жената.

Рубен не се поколеба с отговора си.

— Работата ни има хуманитарна насока. Вербуваните жени — и, приканвам ви, не ги наричайте майки, тъй като те са просто приемници, хранилища, ако щете, за бъдещия ви наследник — имат едно общо нещо помежду си. Всичките се стремят към по-добър живот.

— По-добър живот?

— Точно това им предлагаме ние. Не ме разбирайте погрешно: говорим за напълно здрави жени — прегледите ни са крайно щателни, — което естествено ги обуславя като образцови физически екземпляри. При все това житейският им път може да е поел в недотам... сполучлива посока.

— И как точно им помагате вие? — поинтересува се актьорът.

Рубен разясни отзивчиво.

— Често се случва да са затънали финансово. Двайсетпроцентов дял от първоначалната ви такса директно попада в техни ръце. Става дума за парични суми, каквито тези момичета не са виждали, дори не

са мечтали да видят. Но да не забравяме, че не всички са тръгнали да забогатяват, поради която причина застраховката ни — не само за родилките, но и за семействата им — в определен смисъл има по-голяма стойност. — В стаята се възцари кратко мълчание. — Кажете ми: ако ви се предостави възможност да подобрите до неизмерима степен живота на любимите си хора само срещу елементарна услуга и с условие за дискретност, няма ли да се вкопчите в нея с две ръце? За наше щастие голям брой жени го правят. Правят го от отдавна.

Явно Рубен усети нужда да поясни:

— Например член на семейството може да е изпаднал в нужда. Необходими са му скъпоструващи медицински грижи, да кажем. Или пък са загубили близък човек вследствие на престъпление, злоупотреба с наркотици, проституция. Програмата ни поема в свои ръце благоденствието не само на родилката, но и на цялото ѝ семейство — и то не само от финансова гледна точка, но и по отношение на работни места, жилище, образование, с поколения наред. Подсигуряваме значително благосъстояние в краткосрочен план и сигурност и спокойствие — в дългосрочен.

— А по какъв механизъм се извършва плащането?

Рубен беше подготвен да отговори на всеки въпрос.

— Чрез редовните вноски на клиенти като вас самите — на всяко тримесечие, докато детето навърши двайсет и една годишна възраст. По този начин гарантираме дискретност сега и занапред. — Поредната пауза за осмисляне на информацията. — С плащанията си, приятели мои, действително подпомагате нечий живот.

Аврора се обърка напълно. Обади се и още един мъжки глас. Явно в стаята бяха четирима. Агентът на актьора може би?

— Настояваме за поверителност — обяви третият мъж.

— Напълно ви разбирам.

— Ако това споразумение излезе на бял свят... Рискът е огромен, Рубен.

— Рискът е нулев. — Гласът на Рубен прозвуча премерено, решително; никой от въпросите не го хващаше неподготвен, сякаш беше провеждал същия разговор стотици пъти досега. — Точно това ѝ е хубавото на услугата ни. Двойки като вас имат много и разнородни причини за неспособността или нежеланието си да родят свое дете. Тези причини не ни касаят. Нашата работа е да ви подсигурим бебе,

което имате правото да представите пред света като ваш биологичен наследник в зависимост от нуждите ви, разбира се — били те лични, професионални, публични, — без да се подлагате на изтезанията и спекулациите около осиновяването. Обявявате бременността, оттегляте се от публичното пространство или, както предпочитат някои двойки, планирате появи, където демонстрирате напредъка.

Изведнъж я осени прозрение. Възелът се разплете и въжето се усуква около врата ѝ, подмолно като примка. Аврора запуши устата си с длан, за да не изпусне писъка, зародил се в гърдите ѝ.

— Какъв напредък? — обади се жената, този път избухливо.

— Измислени са начини. И ние самите предлагаме няколко козметични варианта.

— Хората несъмнено ще задават въпроси.

— Не и ако сте изиграли убедително ролята си.

— А в случай че... приемницата наруши клаузата за поверителност? — попита агентът. — Какво правим тогава?

— Изключено е.

— Не е възможно да гарантирате...

— Възможно е и гарантирам. На всички родилки е дадено да разберат какво означава да встъпят в бизнес отношения с Рубен ван дер Мейде. Разполагам с голяма власт и не търпя своеволия. Всяка грешка си има своите последствия. Мога да съм благодетел, но ако обстоятелствата го наложат, мога да се превърна и в тиранин.

— Ами детето? — прекъсна го жената. — Всичките тези лъжи!

— Всичко опира до моралните ви ценности — обори я Рубен. — Тук сключваме бизнес сделка, това е. Способстваме появата на нов живот, спасявайки още безброй други животи. Лично моята съвест е неопетнена.

— А как стоят нещата с бащите? — поинтересува се актьорът. После поясни с по-тънък гласец: — Биологичните бащи имам предвид.

— Мъжете също минават щателна проверка... — Рубен се прокашля — ... но тяхното положение е малко по-различно.

— В какъв смисъл?

— Както се досещате, получават солидна сума, но самият процес изисква по-голяма анонимност. Донорският им материал се съхранява в банка за сперма. Не получават информация относно жената, която ще заплодят, и контактите ни приключват дотук.

Във вилата настана дълго мълчание. Аврора притаи дъх.

— Най-просто казано — продължи Рубен, — можете да ни приемате като агенция за сурогатни родители.

Актьорът:

— Свръхсекретна агенция за сурогатни родители.

— Това се подразбира.

— Агенция, хвърляща прах в очите на света.

— Агенция, предлагаща всеобхватни решения.

— И дискретността е гарантирана?

— Нещо повече — удовлетворението е гарантирано.

Аврора се обърна. Нямаше сили да слуша повече. Кръвта напираше яростно в очните ѝ дъна.

Догади ѝ се. Наведе се да повърне, присвивайки се конвулсивно, докато стомахът не я заболя, но нищо не излезе. Втурна се обратно към плажа със забързани, несигурни крачки, а ръцете ѝ опипваха мрака в търсене на опора, улавяйки единствено черния въздух.

Всичко ѝ стана ясно.

Всичко.

Стиви

Само след седмица на Какатра Биби Райнър си възвърна облика на същото онова момиче, което беше отворило вратата на нийоркския апартамент преди толкова много месеци. С навита на ролки коса и размахвайки пръсти във въздуха, тя се наведе напред за прегръдка, размазвайки неизсъхналия лак по ноктите си. Това неземно място някак достигаше душата и ѝ вдъхваше нов живот.

— Излизам — целуна я Биби. — Спа салонът ме очаква. Ще ми правиш ли компания?

— Благодаря, но предпочитам да си стоя тук.

— Както искаш. Не страдай много по мен!

Стиви прекара сутринта самичка във вилата им, четейки и от време на време изпадайки в безтегловна дрямка, приспана от гальовния плизък на вълните. Опитваше се да не мисли за Зандър и скандала им на тръгване. Още не можеше да повярва що за реакция беше извлякла от него новината, че възнамерява да придружи Биби на острова.

Защо ти е да ходиш там? — беше я попитал остро, застанал с гръб към нея до вратите към вътрешния двор.

Биби има нужда от мен, Зандър. Преживяла е ужаси, каквито двамата с теб дори не можем да си представим. Не виждам какво те притеснява толкова.

Не искам да ходиш.

Защо?

Не мога да ти обясня.

Защо не опиташ? Досещаш се, че няма да зарежа най-добрата си приятелка, понеже съпругът ми отсякъл, че не ме пуска на Какатра поради причина, която не може да ми обясни.

Стиви многократно се беше опитвала да намери обяснение за спора им. Знаеше, че остров Какатра е притежание на Рубен ван дер Мейде, а с тази мисъл в съзнанието ѝ изникна и смътният спомен за

Жан Моро, седнал до него на модното ревю във Вегас, което Зандър твърдо беше отказал да посети. „Някогашни съперници“, така беше описал отношенията им. Знаеше и как се държи съпругът ѝ, споменеше ли се името на модния магнат — сякаш беше видял призрак. Там ли се криеше причината? Жан Моро ли беше виновникът?

Зандър се беше обърнал гневно към нея, сочейки корема ѝ.

Задявам се не го правиш заради... това?

Илюзорното им бебе. Опитите им продължаваха да са безплодни.

Защо да го правя заради това? — Беше взела ръката му. — *Не се опитвам да ти се измъкна, ясно? Обичам те.*

Тогавата отидете някъде другаде. Където и да било. Моля те.

Най-малко от всичко на света Стиви искаше да гради брака си на тайни, макар че още не беше минала и година от сватбата, а мръсните гадинки вече се рояха с купища. Зандър живееше в потайност — вярно, но и тя самата трябваше да си признае, че не е напълно откровена с него: истината за смъртта на Линъс Позен висеше над главата ѝ като дамоклев меч... не биваше да предава доверието ѝ. Започваше да се пита дали не бяха прибързали със сватбата. Колкото повече се тормозеше, толкова повече се уверяваше, че не познава собствения си съпруг. Ами ако бракът им беше измама? Ако се окажеше, че е дала клетва да прекара остатъка от живота си с непознат? Каквото и да криеше Зандър, очевидно беше достатъчно голямо да осуети връзката им — на такива мисли я навеждаше чудатото му поведение.

По обяд Стиви реши да поплува в океана. Отпусна се по гръб върху хладната, люлееща се водна повърхност с обърнати към жаркото слънце длани. Течението явно беше по-силно, отколкото предполагаше, и когато опита да стъпи на дъното, очаквайки да усети с пръстите на краката си пясък или камък, с изненада установи, че я е отнесло навътре. Чувстваше крайниците си уморени и разстоянието, което трябваше да преплува срещу течението, ѝ се стори непосилно. Зад гърба ѝ, още по-навътре в морето, но със сигурност по-близо от вилата, се виждаше островче с маяк. Позволи на течението да я завлече към него с идеята да отпочине, преди да се върне на главния плаж.

Брегът беше нащърбен и каменист, същински бич за стъпалата ѝ, а тесните стени на единствената постройка хвърляха съвсем недостатъчна сянка. Фарът изглеждаше стар, вероятно датираше чак от шейсетте години. Беше построен в типичния за подобни съоръжения стил и доста запазен, предвид дългогодишните набези на бурния океан и климатичните условия; единствено боята по напечените от слънцето стени се беше понапукала и се лющеше тук-там. Измъчвана от жажда и наченките на топлинен удар, Стиви почука веднъж — два пъти по вратата с надеждата някой да откликне. Напразно. Бранейки очите си с ръка от силното обедно слънце, вдигна глава и забеляза малко правоъгълно прозорче в най-горната част на маяка. Не се виждаше ясно, но ѝ се стори, че в същия момент тъмна човешка фигура се отдръпна от рамката му.

— Ехо? — провикна се Стиви. Една чайка се устреми от високото с писклив възглас, кацна върху белеещия се връх и плесна доволно с криле. Стиви присви очи към прозорчето, чудейки се дали уединението и пладнешката жега не ѝ играеха номера.

На южния бряг имаше малък пристан и въже за акостиране. Побутна единия край на въжето с палеца на крака си и усети, че още е мокро. Явно съоръжението беше в употреба, макар че нямаше представа с каква цел. Фарът не ѝ изглеждаше действащ, пък и беше останала с впечатлението, че повечето посетители пристигаха по въздух. Опита да надникне през едно от по-ниските прозорчета, но дори те бяха твърде нависоко. С помощта на няколко подскока успя да си състави смътна картина за интериора — натрупани кашони, документация, цял куп папки и библиотекарски дървени лавици с едри букви в края на всеки ред: А, Д, К... Н, О, З...

Изпита вълна на облекчение при вида на приближаващата моторница, чиято опашка от морска пяна образува бяло камшиче, когато двигателят угасна. Зад руля стоеше униформен мъж.

— Всичко наред ли е? — попита я учтиво, помагайки ѝ да се качи на лодката. Отблизо си личеше, че е млад, а широкото му, плоско лице приличаше на гърба на дървена лъжица.

— Течението ме завлече навътре — обясни Стиви. — Благодаря ви.

— Боя се, че територията на маяка не е отворена за посетители. Достъпът е строго забранен.

Изражението му ѝ се стори странно безучастно.

— Както вече казах, тук съм по погрешка.

Стигнаха брега на Какатра за няколко минути. По време на пътя Стиви поглеждаше през рамо към отдалечаващия се силует на фара, все по-малък и по-малък зад разпенената им дия.

— Къде се губиш? — попита я Биби като се върна. Приятелката ѝ лежеше на ракитов шезлонг с прибори под тялото крака, списание в ръка и отдавна забравената усмивка на лице. Дърк Майкълс я беше посъветвал да се обърне към психотерапевт по време на престоя си на острова — по негови думи Какатра разполагал с най-добрите. Макар и да знаеше, че Биби не би разкрила грозните подробности около смъртта на Линъс, Стиви имаше чувството, че сеансите, както и да протичаха, оказваха положителен ефект.

— Дълга история.

— Започвах да се тревожа!

Стиви седна.

— Добре ли мина процедурата?

— Май да. — Биби сви рамене. — Така се отпуснах, че съм задрямала!

— Умирам от глад — каза Стиви, разглеждайки обедното меню.

— Аз също. Хайде да си поръчаме цял куп вкуснотии.

След като хапнаха, Стиви излезе на верандата да закачи банския си на простора. Забеляза, че няколко камериерки чистят съседната вила, сваляйки обиграно чаршафи и пренасяйки чевръсто вързопи със спално бельо по дървената платформа. Странно. Беше видяла Рита Клей на верандата едва тази сутрин — двете се познаваха покрай Марти Кинг — и можеше да се закълне, че Рита планираше да остане поне още седмица.

Объркана, Стиви погледна към къщичката от другата страна. Не, несъмнено беше първата. Все едно, вероятно ѝ е изникнала работа и се е наложило да отпътува към къщи.

Влезе вътре.

— Искаш ли да се поразходим?

Биби се прозя, протягайки ръце над главата си.

— Малко съм уморена. Май ще поспя.

Стиви се замисли. Още откакто бяха пристигнали, търсеше удачен момент да подхване темата, но такъв все не изпадаше. Изобщо съществуваше ли удачен момент за подобни разговори?

— Биб, какво ще правим? — зададе внимателно въпроса си.

— За кое?

— Знаеш за кое.

Биби се зае да пълни голяма чанта с плажни принадлежности, въпреки че уж щеше да си стои в стаята.

— Не искам да мисля за това. Свършено е.

Стиви се поколеба дали да продължи, но в крайна сметка реши да рискува:

— Не можеш да се преструваш, че не се е случило.

— Какво, да не би да ти е жал за него? — озъби се Биби.

— Естествено, че не. Не бих си го и помислила.

— Едно ще ти кажа — заслужаваше далеч по-жестоко наказание за нещата, които ми причини.

— Знам.

— Няма как да знаеш.

— Опитвам се да те разбера. Искам да ти помогна.

— Тогава ми позволи да забравя всичко. — Разтресена, Биби се скри в банята. — Не ме карай да съжалявам, че съм ти споделила — обади се през затворената врата.

След малко Стиви почука лекичко.

— Пусни ме да вляза.

— Няма.

— Правилно постъпи, като ми каза. Не е там въпросът.

— Да не би да ме съветваш да си призная?

Подбра внимателно следващите си думи. Възможно ли беше да следваш моралния си компас, когато околните го пренебрегваха? Нали всички плаваха в едно житейско море?

— Не, в интерес на истината не те съветвам.

— Аз съм убийца.

— Линъс беше зъл човек. И аз бих постъпила по същия начин.

Ключалката щракна. Стиви побутна вратата и завари Биби върху тоалетната с клюмнала в дланите си глава.

— Но за сметка на това смятам, че ще трябва премислиш положението си, ако искаш да си върнеш някогашния живот —

продължи мисълта си тя. — В противен случай е свършено с теб.

— Веднъж каза, че си ми длъжница? — промълви Биби тихо. — Спомняш ли си? Когато спечели ролята на Лорън?

— Да, спомням си добре.

— Ами ето ти повод да ми се издължиш. — Вдигна поглед към нея. — Моля те, Стив, искам да забравя всичко. Искам да забравя. Затова съм тук, наскред проклетия океан, в средата на нищото. Моля се, докато дойде време да се прибираме — размаха ръце, сякаш нелепостите в Лос Анджелис бяха пушилка, която можеше да разсее, — хората ще са обърнали нова страница и няма всеки ден да ми напомнят за онзи ужас. Затова просто забрави — завърши измъчено. — Става ли?

Стиви облегна глава на касата на вратата.

— Става.

В петък ѝ дойде цикълът. Случи се най-неочаквано, докато плуваше. Закъсняваше ѝ, макар и само с няколко дена, но все пак се чудеше дали пък... Ако да, значи беше способна да създаде семейство. Ако да, значи тялото ѝ не беше дефектно. Ако да, значи можеше да се върне при Зандър с хубавата новина и всичко щеше да си дойде на мястото. Но още на сутринта, когато се беше събудила с познатото напрежение ниско долу, вече знаеше каква е действителността.

Тъкмо търчеше към вилата, загърната в плажната си кърпа, забола очи в пясъка, когато се сблъска с Жан Моро. За свой срам едва не се свлече в краката му, а той я вдигна, придържайки я на ръка разстояние от себе си, като извадено от кашон кутре.

— Вината е моя — обади се пръв Жан. — Не ви видях.

Съзнанието ѝ моментно се изличи; съществуваше единствено натискът на ръцете му върху раменете ѝ. Беше го запомнила като красавец от дефилето във Вегас, но отблизо пленяваше с истинския магнетизъм, типичен за опасните мъже. Искрата в очите му ѝ напомни за първия работен ден в „Симс енд Корт“. Как беше влязла в офиса му, представяйки се, а той беше извърнал поглед от прозореца, за да я поздрави, излъчвайки с всяка частица от съществуването си посланието: „Неизбежно е“. Предадеш ли веднъж невинността си, връщане назад няма.

— Май не сме се запознавали официално. — Жан протегна ръка. — Жан-Батист, викай ми Жан. Бизнес партньор съм на Рубен. Двамата отговаряме за острова.

Стиви изпита първичната притегателна сила на очите му, чийто цвят слисваше с необичайното си синьо. Стисна ръката му здраво, отчитайки смирената мощ на хватката му.

— Стиви Спелър.

— Да, знам. — Онази убийствена усмивка отново. — Съпругата на Зандър.

Коментарът му ѝ се стори невежлив и дори малко груб.

— Не бих казала, че ми е приятно да се възприемам просто като нечия съпруга — отвърна тя, съзнавайки, че прозвуча леко снобски.

— Зандър не е просто някой — възрази Жан с дяволит тон, който ѝ се видя необясним. Имаше чувството, че опипва почвата, опитва се да научи доколко я е информирал Зандър. — Стари приятели сме.

Някогашни съперници.

Жан зачака отзив от нейна страна — отново разследвайки осведомеността ѝ. Тя обаче реши да си замълчи, колкото и да се изкушаваше да го подтикне към разяснение около взаимоотношенията им.

— Как е той? — продължи да любезничи. — От доста време не сме се виждали.

— Добре е — отвърна Стиви предпазливо. — Много сме щастливи заедно.

Той се усмихна. Стиви забеляза, че зъбите му са почти прави, но не съвсем, което несъвършенство, в комбинация с белега, допринасяше за чудноватото му очарование. Кучешките му зъби изглеждаха заострени и придаваха на устата му допълнителна злост.

— Радвам се да го чуя. Някога се познавахме добре.

Стиви отвърна на усмивката му, но със затворени устни.

— Е, приятно ми беше да се запознаем — каза, отстъпвайки назад.

— На мен също. До нови срещи?

— Може би.

Докато прекосяваше дървения мост към вилата им, Стиви чувстваше погледа му върху гърба си. Въпреки палецията зной по

гръбнака ѝ се прокрадна студенина, подобно на сироп, потекъл от
лъжица.

Лори

Лори трябваше да пътува за Лос Анджелис на следващата сутрин. Беше прекарала осем седмици на Какатра.

Островитянският живот ѝ допаднаше.

— Дано добре да си си починала — беше казала Жаклин, чувайки новината. — Графикът ти е пълен.

— Ами Питър?

— Бурята стихна. Моро се оказа прав за ваканцията ти — добър подход беше.

Лори не го беше виждала от дни. Бизнес срещите с Рубен ван дер Мейде се нижеха една след друга. Не знаеше каква точно е връзката между двамата, но си спомняше, че Десидерия ѝ беше казала за страничните проекти на Жан, и вероятно единият се развиваше тук. Макар и да се изкушаваше да вложи допълнителен смисъл във вниманието му по време на престоя ѝ на Какатра, все пак съзнаваше, че е момиче на „Валъри“, притежание на „Ла Люмиер“, и е съвсем логично да я обгрижва.

Но тогава се замисляше за морското пътешествие, на което той я беше поканил и по време на което беше хванал риба с размерите на цигулка, пхъвайки палец в устата ѝ, за да я доубие; и за онзи път, когато се бяха гмуркали заедно, сами в подводен свят на сенки и розови корали; и за братските му грижи към хлапето Ралф, как сияеше край него, като огън в стъклена лампа; и за допира му върху наранения ѝ глезен — и в този миг предишният копнеж се прокрадваше отново в душата ѝ, просмукваше се под затворените врати на съзнанието ѝ, неусмирим и всеобхватен, а съпротивата беше безполезна: все едно да спреш буйна река с ръка.

Вечерта преди заминаването Жан я покани на вечеря. Един от асистентите му я посети във вила 19, когато слънцето угасваше зад

насечения силует на Какатра. Лори стягаше багажа си за ранното отпътуване, вдишвайки с пълни гърди аромата на острова по дрехите си; искаше ѝ се да го отнесе със себе си. Но дрехите се перяха, а спомените избледняваха: и дрехи, и спомени се заменяха, подновяваха, докато изживяното не останеше далеч в забравеното минало.

Изпита облекчение при мисълта, че ще го види за последно, преди да си тръгне. Съзнаваше, че върнат ли се в Америка, щеше пак да се отдръпне. Здравият разум го изискваше. Жан Моро беше недостижим във всеки един смисъл на думата.

— Дайте ми един час — каза на асистента, макар че не ѝ пречеше да тръгне с него. Прекара го пред прозореца на вилата, сбoguвайки се с пейзажа, който в хода на изминалите два месеца беше обикнала като онзи от прозореца на родната си детска стая, от времената, когато майка ѝ още беше на този свят, а животът се простираше пред нея в пълния си блясък. Сега проумяваше с какво я беше запленивал онзи обикновен, прозаичен изглед. С множеството си обещания, с възможностите по пътя напред.

Тръгна по плажа към вилата на Жан, която разполагаше с обширна веранда, издълбана в скалата — беше я водил веднъж, по време на опознавателната обиколка на острова, — а на терасата с изглед към океана я очакваше маса за двама, покрита с дълга бяла покривка. В единия ѝ край имаше кофичка с лед, от която се подаваше бутилка шампанско.

Жан стоеше до парапета с гръб към нея и поглед, вперен в звездите. Пушеше цигара.

— Нямах намерение да те каня на романтична вечеря — обяви, без да се обръща. — Готвачът вероятно е решил, че ще вечерям със съпругата си.

Лори се позачуди как да отговори.

— Не я намирам за романтична.

Той смачка недопушената цигара във варовиковата стена и саждите оставиха сивкава следа.

— Заповядай — посочи към масата. Очите му изглеждаха различни — уголемените зеници като че ли поглъщаха синьото, сякаш

устремявайки взор в безкрая, погълнал тъмнината на необятната морска и космическа шир. — Отпусни се.

Храната беше превъзходна: крехки миди с осолени хлебчета, малиново-шоколадов фондан, топящ се в устата. Поделиха си бутилката „Круг“ и главата ѝ се замая приятно. Небето потъваше в тъмновиолетово забвение. Островът сякаш плуваше в мастилница. Пламъчетата на свещите подчертаваха всеки един контур от лицето на Жан: около устата и очите му се събираха локвички от почти пълна тъмнота, в чиито предели от време на време се мяркаха сапфирени отблясъци, блещукащи ослепително като потънало на океанското дъно съкровище.

— Ела да се поразходим — предложи ѝ след края на вечерята. Усети колебанието ѝ и протегна ръка към нея. — По това време на нощта плажът е незабравим.

Лори пое ръката му, но само колкото да стане от масата, и измъкна пръстите си, преди той да я пусне.

Пясъкът мокрееше между пръстите на краката ѝ. Усещаше земята твърда, сбита, солидна под ходилата си, но и съставена от песъчинки, толкова фини, че сами по себе си бяха невидими. Морето пораждаше умиление в сърцето ѝ, прииждайки ритмично, галейки брега отново и отново, досущ като майчина длан горящо чело.

— Разбираш ли сега защо прекарвам дните си тук? — заговори я той. Досега бяха ходили безмълвно, заслушани в нежния ромон на вълните.

Лори се обърна към тъмната фигура до себе си. Той вървеше откъм океана и лунната светлина озаряваше единствено отвъдната му страна, очертавайки го като мрачен силует за нейните очи.

— Не ми е трудно да си представя — отвърна му.

— Така ли?

— Животът на Какатра е щастие. Към друго място не съм изпитвала такива чувства, откакто майка ми почина.

Стори ѝ се, че плавно я беше доближил, ходеше на такова разстояние от нея, че раменете им можеха да се допрат, стига тя да го поискаше. В този момент си спомни за родителите на Жан, Пол и Емили Моро, които бяха загинали трагично в детските му години.

— Съжалявам, несъобразително от моя страна — побърза да добави.

— Понеже съм сирак? — Думата извика в съзнанието ѝ картини на мърляви изоставени деца, недохранени, зъзнещи от студ, самотни — не облика на Жан, с всичките му богатства и жени и ледената искра в очите му. — Твоята болка не е по-малко важна.

Продължиха разходката си в мълчание, но не неловко, нито напрегнато, а мълчанието, спускащо се в промеждутъка между смислените думи в съкровен разговор. Лори погледна през рамо. Къщата, откъдето идваха, представляваше рояк трептящи светлинки в далечината.

— Бях на четиринайсет. — Жан спря и се обърна с лице към океана. — Повече не исках и да видя вода. А сега не мога да си представя живота извън обкръжението ѝ.

— Какво знае едно четиринайсетгодишно дете.

— Всяка възраст носи своите трудности.

Клекна на земята, взе една олющена от вълните клечка и нарисова широка дъга в пясъка от ляво на дясно. Лори подгъна крак до него.

— Загубихме контрол над яхтата — обясни със странен, твърде нисък глас, сякаш се мъчеше да проникне под основата на думите, за да им подсигури опора. — В единия момент бяхме всички заедно. В следващия тях ги нямаше. Загубил ги бях.

Лори затвори очи. Представи си буйните, разпенени вълни. Сиви, кафяви, яростни.

— Нямаше какво да сторя. Гледах ги безпомощно как се давят.

Тя докосна ръката му. Преди време би се позамислила, но сега го направи напълно инстинктивно. Каквито и разногласия, каквито и конфликти да бяха възниквали в миналото помежду им, искаше да му предложи приятелството си. Поне това му дължеше.

— Съжалявам — промълви. — Толкова много съжалявам.

Жан вдигна поглед към нея. По лицето му се четеше тъга, самота, по-дълбока и от тази в очите на Рико онзи далечен ден на паркинга, по-дълбока от тази на баща ѝ, от нейната собствена дори.

— Вярваш ли в Бог? — попита я. Изражението му излъчваше решимост, сякаш търсеше отговор не само в личен, но и във всемирен план. Жизненоважен отговор.

— Някога вярвах — отвърна Лори. — Май с всички е така, не мислиш ли?

Жан отново взе пръчката и продължи очертанията на дъгата, ограждайки двама им в пълен кръг. За да го довърши, трябваше се пресегне през нея, и от близостта сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— След това лежах незнайно колко време на палубата — продължи зловещия си разказ. — Бурята отшумя. Небето имаше лилав оттенък, като в живопис. Това бяха най-ужасните часове от живота ми. Двамата с Бог останахме насаме, а нямаше какво да си кажем.

— Съвсем сам ли си останал?

— Бяха обявили яхтата ни за издирване. След време дойдоха да ме приберат.

Лори проучи внимателно лицето му, досещайки се за отговора, преди да е задала въпроса си.

— Ти пострада ли?

Жан посочи с пръст белега върху горната си устна.

— Само толкова. Подхлъзнах се, докато се мъчех да ги стигна, и плътта ми направо се сцепи. Раната беше много дълбока. Цяла вечност заздравяваше. — Той поклати глава. — Звучи адски драматично, нали? Но през цялото време имах чувството, че ми напомнят какво съм позволил да се случи.

— Кой?

— Майка ми и баща ми. Дори след като свалиха конците, не можех да се усмихвам, болеше жестоко. Все едно ми напомняха какво съм допуснал да се случи.

— Нищо не си допуснал да се случи — възрази тя. — Вината не е била твоя.

— Може би.

Пенлива вълна обля краката на Лори.

— Чувстваш ли се по-близо до тях на Какатра? — попита го.

— По-близо? — От неговата уста думата прозвуча съкрушително, болезнено интимно.

— Откъдето и да било другаде. Тъй като някога си...

Той хвана брадичката ѝ и я целуна.

Случи се напълно спонтанно. Вероятно се беше обърнала в подходящ момент, защото, както си седяха един до друг, в следващия момент се целуваха, плавен преход просто не съществуваше.

Устните на Жан бяха меки и неуголими, настойчиви и ненаситни, а когато се отдръпнаха, Лори се почувства като прегорял от жажда пустинен пътешественик, получил спасителна чашка вода. Искаше още. Нуждаеше се от още.

Този път се нахвърлиха един на друг, ръцете му плъзнаха по кожата ѝ, устните им се впиха страстно, телата им се притиснаха плътно, раздирани от желание. Копнежът я запали, изпълни я с огнено сияние. Жан я хвърли назад върху пясъка, прокарвайки пръсти по врата ѝ, целувайки извивката на ухото ѝ, брадичката ѝ, устните ѝ отново, докато ръката му слизаше все по-надолу. Лори усети как дланта му минава през едната ѝ гърда и тялото ѝ се разтресе, изтръпна от сладост.

— Искаш ли го?

— Да. — Каква малка дума, а с колко емоции беше нажежена: месеци на всеотдайност, омраза, объркване, блянове. Жадуваше Жан Моро, цялата му същност, и тялото, и душата.

Ръката му беше стигнала до вътрешността на бедрото ѝ. Чувстваше бикините си влажни. Пясъкът още излъчваше топлина и Лори си внуши, че тялото ѝ е изтъкано от огън, че прогаря земята под себе си. Когато допирът му достигна вътрешността ѝ, тя изстена, устремявайки се към него, обхващайки с разтреперани пръсти ръката му, притискайки я към топлотата си. Не виждаше лицето му — представляваше само черен контур на фона на още по-черното небе. Единствено широко отвореното око на луната се взираше в нея, преливащо от ярка светлина.

Жан я целуна отново, прониквайки с език в устата ѝ. Помежду им пробягаха струи вода, приливът ги навести със солената си, първична студенина. Тя разкопча ризата му, прокарвайки длани по гърдите му, вдишвайки аромата на плътта под разгръщащата се материя, сякаш отворила прозорец в уханен летен ден.

— Девствена ли си? — попита я задъхано.

— Да. — Едва произнесе думата под напора на чувствата си.

Твърдината му се притисна между отворените ѝ бедра. Никога досега не бе изпитвала толкова всепоглъщащо чувство, приближаващия наплив на трепетна и приятна възбуда, твърде интензивна, за да я понесе.

Щом той проникна в нея, Лори избухна в екстаз. После, изпаднала в неземно упоение, отплува в сладка бездънност, докато силните ръце на Жан я придърпваха към него, избавяха я, съединяваха телата им. Болката беше мъчителна, но мимолетна, а след нея в слабините ѝ се разля неизмерима наслада. Чувството да го приеме в себе си, да се слее с него, да постигне хармония с ритъма на тялото му я караше да жадува сладка смърт, точно тук и сега, на същия този остров, и, изцедена от всичката си жизнена енергия, вкусила върховната амброзия на Вселената, да отплава в безбрежния океан.

Наслада и болка...

Той се тласна в нея, заличавайки границата помежду им. Лори се устреми към оргазма по-бързо, отколкото някога си бе представляла, че е способна. Морската вода обля брега още по-обилно, достигайки чак до точката на единението им, дарявайки ѝ своята мокрота, щипейки леко със солта си, а той ускоряваше темпото, дъхът му свистеше в ухото ѝ, горещината помежду им нарастваше, кожата им сякаш пламтеше, а той проникваше още по-надълбоко, още по-болезнено и по-сладостно едновременно, движенията му я нажежаваха като драсната кибритена клечка и внезапно се възпламени, достигайки върха с вика, който бе таила в гърдите си с години, запращайки го в необятното небе.

Само още един тласък му беше нужен, и той се присъедини към екстаза ѝ. Лори усети напрежението и топлината на течността, а лицето му гореше в рамото ѝ, гърбът му се издигаше и спадаше, лепкав от пот и солена вода.

Жан се преобърна по гръб с една ръка през гърдите си и затворени очи. Лори видя как вената на врата му пулсира учестено. Вгледа се в нея, очаквайки и тя да се успокои.

Уеднакви дишането си с неговото. Докосна кожената гривна на китката му — най-накрая можеше да си го позволи.

— Благодаря ти.

Жан не обърна лице към нея.

— За какво?

— Знаеш за какво. За помощта ти онзи ден. Спаси ми живота. Така и не ми даде шанс да ти благодаря, затова го правя сега.

— Не е нужно.

— Напротив.

Той се обърна към нея. Лунната светлина придаваше по-топъл цвят на очите му. Най-сетне го виждаше като човек от плът и кръв.

— Грешка беше — каза ѝ в тъмнината. — Не биваше да се намесвам.

— Но се намеси.

— Беше грешка.

— Не говори така.

— Истина е.

— Защо се преструваше, че нищо не се е случило? — Сложи пръст в сгъвката на лакътя му, където кожата беше толкова нежна, че наподобяваше коприна. — Когато Десидерия ме доведе в агенцията. Знаеш ли, че уби една част от мен?

Той извърна очи и впери немигащ поглед в небето.

— Има неща, с които не си наясно, Лори. Тайни, които не мога да ти разкрия.

— Можеш да ми споделиш всичко.

Той се разсмя, но нерадостно.

— Наистина можеш — настоя тя. — Нищо няма да промени чувствата ми към теб.

Жан преглътна.

— Когато пристигна на острова — подхвана той, — ти казах, че непросветеността е ценна. Не говорех ей така.

— Целия си живот прекарах непросветена — отвърна тя. — Не се отнасяй с мен като с момиченце, след като си ме любил като жена.

Жан седна и прокара длан по тила си. Прибра колене към гърдите си и отпусна ръце върху тях, привел глава.

— Разделям се със съпругата си — обяви тихо. — Всичко свърши помежду ни. И то отдавна. Никога не сме се обичали един друг, не и както ми се иска.

Тя зачака търпеливо. Гузната съвест, която питаеше спрямо Ребека, вече беше загубила давност. Лори съзнаваше, че е прекрачила прага и място за разкаяние не беше останало.

— Чувствата ми към теб... — Видимо се мъчеше да открие подходящите думи. — Не съм свикнал да чувствам... — Поклати склонена глава. — Не съм свикнал да чувствам каквото и да било.

Тя го докосна.

— Всичко е наред.

— Много ми се иска. — Лицето му се очертаваше в профил. — Кълна се, Лори. Много ми се иска всичко да е наред.

Думите, които така копнееше да изрече, останаха на сигурно в гърлото ѝ. Трябваше да ги съхрани. И настъпеше ли моментът да ги освободи, той трябваше да ѝ отвърне по същия начин.

Правиха секс отново, този път в леглото му. После пак и пак — Лори загуби бройката. Жан изследваше тялото ѝ, учеше я как сама да го опознава, допирът му я изстрелваше до ръба на рая и я давеше в опиянението от възбудата.

Шокира я, като ѝ каза, че няма нужда от предпазни мерки — не и що се отнася до нежелана бременност. Новината за стерилитета му я съкруши. Той я беше преглътнал отдавна, но в очите на Лори, която вече знаеше колко неразкрити кътчета се спотайват в сърцето му, с каква привързаност гледа Ралф, колко малко любов е изпитал в живота си дотук, съдбата му изглеждаше безкрайно жестока. Осъзна, че чувствата ѝ към Жан са искрени, защото за пръв път не мислеше за себе си и за отношението му към нея, а единствено за суровия му жребий.

В три сутринта Жан влезе под душа. Лори облече роклята си, отиде до прозореца и вдигна дървените щори, пускайки свежия океански въздух в стаята. Опря ръце на перваза и се полюбува на прекия изглед към фара: блед лъч светлина, който неспирно шари насам-натам и търси нещо. Реалността щеше да ѝ се представи в сивите си одежди едва след четири часа, но Лори нямаше намерение да спи. Знаеше, че остане ли сама, съзнанието ѝ ще се впусне да разиграва всяка една секунда от изминалата нощ и ще я държи будна поне сто години занапред.

От другата страна на рамката на прозореца беше издълбана малка ниша. Не се виждаше в тъмнината и Лори попадна на нея единствено защото галеше небрежно грапавото дърво и пръстите ѝ случайно потънаха вътре. Стана ѝ любопитно, поопипа хлътнолото пространство и се натъкна на малко ключе. Извади го и го заглежда учудено. Душът продължаваше да барабани по пода на банята.

До леглото на Жан имаше бюро. Изработено беше от масивно, протритото дърво, с по няколко чекмеджета от двете страни. Нещо я

накара да отиде до старинната мебел. Не знаеше какво точно търси, нито пък защо.

Ключето не пасна на първите няколко ключалки. Тъкмо започваше да си мисли, че изобщо не е от бюрото, когато потъна уютно в една от дупките и изщрака.

В чекмеджето намери голяма черна папка. На корицата с главни букви пишеше: ОТМЕНЕНИ.

Лори опипа краищата ѝ и пръстът ѝ се спря на измъкнал се лист хартия. Подръпна го лекичко. Не очакваше да излезе, но явно се беше откъснал от спиралата.

„ЛОРИАНА ГАРСИЯ ТОРЕС (17) — рег. номер LA864 (продълж.)... баща вдовец, Антъни Гарсия (40), съпруга Анхелика Руис (43), 1996. Доведени сестри: Роза Гарсия Руис (24); Анита Гарсия Руис (22). Майка: Мария Валерия Торес (поч. 31). Год. семеен доход: \$38 000, вж. стр. 11 + инф. за трудова заетост. Приятел: Енрике Арио Маркес (20); връзки с улична банда «Ел Пелигро», Сан Педро...“

Душът спря. Чу плъзгането на стъклената врата.

Напълно неориентирана, Лори грабна дамската си чанта от пода и натъпка вътре листа, докато с другата ръка върна папката на мястото ѝ, затвори чекмеджето и го заключи. Пъхна ключа в дупката му секунди преди Жан да излезе от банята.

Очите му плъзнаха из стаята, отскачайки веднага към бюрото, сякаш, колкото и невероятно да звучеше, знаеше къде е ровила.

— Какво правиш?

Лори преглътна. Сключи пръсти зад гърба си.

— Нищо — излъга. — Чакам те.

Наши дни

Остров Какатра, Индийски океан

Два часа до отплаване

Рубен стегна възела на вратовръзката си и се погледна в огледалото. Всичко вървеше по план. Той беше Рубен ван дер Мейде и предстоеше неговото парти. Нищо — абсолютно нищо — нямаше да го провали.

Защо тогава имаше такъв мъртвешки вид, мътните го взели? Независимо от слънчевия загар кожата му изглеждаше белезникава, восъчна на цвят. Потеше се, а отгоре на всичко го беше хванало и разстройство — вечният му спътник в напечени ситуации. Беше ходил до тоалетната пет пъти, откакто Джакс Джаксън и антуражът му най-накрая бяха благоволили да го оставят на мира: едва ли оставаше много материал. Задникът го болеше сякаш беше изхвърлил цял камион.

Един от тях съм. Утре истината ще излезе наяве.

Чисто и просто нечия представа за шега, повтаряше си постоянно. Не биваше да се впряга толкова в съдържанието на имейла, колкото във факта, че въпросният палячо беше успял да проникне в акаунта му. Там се криеше истинската заплаха. Не в посланието.

Не в посланието.

Чакаха го на яхтата, където по план трябваше да инструктира тазвечерния персонал и да им даде да разберат, че ще си имат работа с едрите риби. Не му беше в стила да наема непознати агенции, но нали го правеше в името на благотворителна кауза — изпаднали в беда деца, нуждаещи се от помощ, — а и темата беше в унисон с главната цел на острова: рехабилитация. Поне за пред хорските очи трябваше да подпомага обществото.

Един от тях съм.

Рубен включи компютъра в прохладното уединение на кабинета си. Съобщението продължаваше да се блещи от входящата кутия на електронната поща, сякаш му се подиграваше.

Един от тях съм. Утре истината ще излезе наяве.

Жан не беше проумял подтекста. Беше отсякъл, че натрапникът блъфирал. Вероятно и Рубен щеше да си помисли същото на мястото на французина. Но не беше на негово място. Жан не научаваше всичко около бизнеса. Не знаеше за солидните чекове, които Рубен прибира в джоба си ежемесечно. Не знаеше, че Рубен пропуска да преведе обещаните пари на мизерстващите родилки. Не знаеше по какъв начин партньорът му се застрахова срещу големите усти на бедняците, какви заплахи отправя по отношение на препитанието и семействата им, в случай че на някой му скимне да пропее. Не знаеше, че за да се извиси човек до положението на Ван дер Мейде, не може вечно да играе ролята на Господин Добродушко — от време на време се налагаше да встъпи и в тази на Злия копелдак.

Рубен не губеше съня си покрай подобни дреболии. Бизнесът си беше бизнес.

Този път обаче беше различно.

Предстоящото разобличение щеше да го преследва до гроба. Тази тайна се коренеше по-дълбоко от сенчестата агенция за сурогатни майки, по-дълбоко от покритите средства и нарушените гаранции. Единствено тя понякога караше Рубен да замръзне на място с разтуптяно сърце и секнал дъх и да си каже: „Преминах границата.“

Да знаеше само Жан в какво невежество живее...

Един от тях съм.

Все едно би го сметнал за дело на произволно дете. Все едно подобна идея би хрумнала на продукт от конвейера — изложен за продан, купен и платен. Божичко! И така положението би изглеждало достатъчно трагично.

Но не и това...

Един от тях съм.

Рубен беше единственият човек на земята, който разбираше посланието. Жан, Ребека, Маргарет, разузнавачите му — никой не подозираше нищо. Точно тази тайна беше запазил само за себе си.

Само дето и някой друг беше успял да се докопа до нея.

Ребека Щутгарт поглади с длан роклите, подредени върху покривката на спалнята, нефритени и кобалтови, и пурпурни — досущ

като колекция от екзотични пеперуди. Облече избрания тоалет и разпусна червената си коса на раменете.

Жан нагласяше вратовръзката си до прозореца. Обикновено действаше чевръсто; сега си личеше, че мислите му са другаде.

— Искаш ли помощ?

Не ѝ отказа, затова Ребека отиде до него, прехвърли краищата на вратовръзката един през друг и затегна възела. Отблизо ухаеше на одеколona, който използваше в началото на брака им и който беше позабравила оттогава. Заглади вратовръзката с ръка, едвам сдържайки напирашките в гърлото ѝ сълзи. Как ѝ се искаше да бяха потръгнали нещата помежду им. В някой друг живот, в друго време може би... Но от неосъществими илюзии полза нямаше, а един бог знаеше колко си беше позволила през годините.

Стиснатите челюсти на съпруга ѝ издаваха безпокойството му. Вината беше изцяло нейна. Що за ужасна лъжа му беше поднесла, водена от отчаяние, беше направила последен опит да съживи брака им. А сега ставаше ясно, че е лежал в калта твърде дълго, за да се върне към живота.

— По-красива си от всякога — каза Жан с нежност, каквато не беше чувала в гласа му още от първите мигове на познанството им. Complimentът ѝ дойде изневиделица. През последните няколко месеца почти не си бяха говорили.

Ребека прокара ръка по добре изгладеното рамо на костюма му. Вдигна поглед към лицето му, към сините очи, които несъмнено щяха да я преследват в сънищата ѝ до последен дъх.

„Не съм красива. Сторих нещо ужасно.“

Но в изражението му се четеше същото онова примирение, което и тя самата изпитваше: мълчаливото взаимно съгласие да сложат край на театъра. Утре всичко свършваше.

— Ти също — отвърна на комплимента му.

И преди да е успяла да размисли, Ребека се надигна на пръсти и го целуна по устните. Съвсем за кратко, но достатъчно да съхрани спомена.

Енрике Маркес, познат в родния му град като Рико, се измъкна на главната палуба на мегаяхтата още при първото позвъняване на

мобилния му телефон.

— Полудя ли да ми звъниш? — изръмжа в слушалката, снижавайки се зад изоставен сандък с трапезни украшения. — Нали се разбрахме никакви контакти!

Маргарет Дженсън звучеше напрегнато.

— Исках да се уверя, че си пристигнал — изсъска почти безгласно в стремежа си да не я чуе някой.

— Много ясно, че съм пристигнал, мамка му. Къде да се дяна иначе?

— Всичко под контрол ли е?

— Боже, да не мислиш, че си имаш работа с някакво аматьорче?

— Просто отговори на въпроса ми.

— Всичко е под контрол.

Чу я как въздъхва.

— Господин Ван е на път.

— Реши, че не знам ли? — Униформен мъж тръгна към сандъка и Енрике се размърда, повишавайки глас, за да не повдига съмнение. — Тъкмо това чаках, преди да ми звънеш.

— Най-добре тръгвай.

— Не думай. — Затвори й.

Прибра телефона в джоба си, мина през камбуза и влезе в салона. Група еднакво облечени служители се щураха припряно, готови да изпълнят всяка инструкция и решени да направят добро впечатление.

Енрике улучи шестицата, когато агенцията по заетостта му подсигури работа за Ван дер Мейде. Познанията му в сферата на плавателните съдове бяха допринесли значително. Плюс, разбира се, фалшивата лична карта, дело на едно приятелче. Поне една полза беше извлякъл от престоя зад решетките.

Строгата кройка на бялата униформа със златисти ширити по яката и ръкавелите прикриваше заякналото, плътно татуирано тяло отдолу. Двегодишният затвор за престъпление, в което го бяха въвлекли насила, беше променил Енрике до неузнаваемост. Молбата му за помилване най-накрая беше удовлетворена на основание, че действал от името на брат си, печално известния Диего Маркес, чието загадъчно местонахождение се оказа разменната монета за собственото му освобождаване. Задкулилната сделка беше организирана от

полицейското управление на Лос Анджелис, чийто отряд за борба с наркотиците издирваше Диего и бандата му почти от десетилетие.

Енрике не изпитваше угризения за постъпката си. Диего ли беше опрал пешкира след големия фал? Беше ли си направил труда да му дойде на посещение и да му поднесе шибаните си извинения? Не. Напротив, дори натопа единствения си брат, офейка от града и изпрати вест, че някоя от противниковите им банди планирала похищение над майка им. А Енрике какъв избор имаше? Излежал беше присъдата на брат си, ето какъв.

Момчешкият блясък в очите, ведрият смях и симпатичните трапчинки вече ги нямаше. На тяхно място се бяха загнездили свирепа омраза към света, стиснал го за гушата още с раждането, и гняв — не, нещо по-дълбоко: озлобление — спрямо жената, предала клетвата си към него.

Лориана Гарсия Торес. Някогашната невинна девица. *Някогашна*. В последно време пускаше тялото си на пазара — чиста проститутка с амбиции за нещо повече, но все пак проститутка. Парадираше с гаджетата си из страниците на лъскави списания, сякаш светът ѝ беше в краката. Изобщо ли не ѝ пукаше? Не мислеше ли за него? Очевидно не.

Беше научил за случката в козметичния салон — поне Диего беше направил опит, макар и недодялан, да го измъкне от пандиза. С бандата му навестили Лори с идеята да я подучат за алибито, с което Енрике щеше да получи свободата си. А тя склонила ли? Естествено, че не. Жената, която му се кълнеше в любов, беше му обърнала гръб, без да ѝ мигне окото, зарязвайки го да гние като долно животно в клетка. И сякаш не стигаше — не, не стигаше, понеже открай време подозираше каква е истинската причина да му се дърпа, — ами приятелчето ѝ, важно костюмарче с мания за величие, ѝ се беше притекло на помощ.

Затворът му се беше видял мъчение поради цял куп причини, но първите няколко седмици стигаха дъното. Цял тормоз беше да си представя Лори — неговото момиче, неговата жена — с друг мъж, така безцеремонно избран пред него. Нищо чудно, че все не го пускаше в гащичките си, през цялото време беше играла на два фронта. Лори беше разбила сърцето му и вместо да го чака да зарасне, Рико го беше

изтръгнал от гърдите си. Вече не му трябваше сърце. Носеше му единствено болка.

Рубен ван дер Мейде слизаше по спираловидното стълбище към фойето. Когато трескавите му очи зашариха из тълпата, в салона се възцари тишина.

Енрике го намрази още от пръв поглед. Ван дер Мейде влизаше в графата на същите онези възливи от пари копелета, за които работеше някога на пристанището в Сан Педро: арогантни гадняри с меки пишки, убедени, че цял свят трябва да им целува краката. Ван дер Мейде бършеше потното си чело като хлапак, хванат да мастурбира. Енрике не го съжаляваше. С удоволствие щеше да стане свидетел на безславния му свършек. Заедно с този на всички останали холивудски кретени, които си нямаха идея що за живот водят простосмъртните, как страдат, борят се с всеки ден като с великан. Никаква идея. Е, предстоеше им да получат урок по земно страдание. От най-сериозния тип.

Нима обсипаните с богатства, слава и суета можеха да си представят как е зад решетките? Леденият поглед на Енрике беше отражение на цяла върволица от изживени ужаси. Годините, прекарани в компанията на зверове, лека-полека го бяха трансформирали в един от тях. Дните и седмиците, и месеците на малтретиране, агония и самота му бяха отнели всяко чувство за гордост и достойнство, и вярата, че под всичките пластове мръсотия светът в основите си е добро, великодушно място. Нищо подобно. Светът му беше показал единствено жестоката си страна — а на жестокост се отвръщаше с жестокост.

Лори Гарсия.

Завъртя сребърната халка на пръста си.

Клетва ли?

Беше му обърнала гръб, когато най-много се нуждаеше от нея.

Тази вечер щеше да си плати. Всичките до един щяха да си платят.

— Никакви грешки, никакви оправдания — разгласяваше Ван дер Мейде. Уж му се носеше славата на Господин Всесилен Предприемач, а имаше вид на нахакано гаменче. — И обслужването на гостите, и поведението ви ще са под постоянно наблюдение...

Енрике направо го досмеша. Добре щеше да ги обслужи тази вечер.

Ван дер Мейде приключи инструктажа. Енрике не беше хванал ни една дума. За какво му беше? Тази вечер щеше да следва друг инструктаж. Правилата на баровеца не струваха и пукната пара.

ЧЕТВЪРТА КНИГА
2011 — 2012

Лори

— Поне би ли се запознала с него?

Лори спря да си поеме дъх, приведе се и облегна ръце на коленете си, а Жаклин Спарк последва примера ѝ.

— Къде е смисълът? — Отпи вода от шишето си. — Не проявявам интерес.

Подмина ги бегач с кучето си, първият за тази сутрин. Виолетовите краски на зората още се мерзелееха на хоризонта, а Венис Бийч пустееше.

— Максимо Диас е свестен — обеща Жаклин. — Не е като Питър.

— И Питър ми се струваше свестен. Докато не открадна бикините ми.

Жаклин се усмихна и прибра кичур руса коса, измъкнал се от конската ѝ опашка. Беше решена да склони Лори. Съвземането след скандала с Питър щеше да се отрази добре на имиджа ѝ, а никой не се вписваше по-добре в сценария от новото попълнение на сцената. Максимо Диас имаше капка синя кръв във вените си — беше братовчед на племенника на някой си принц или нещо такова, — а и миналата година беше изиграл ролята на възлюбения в два касови филма (можеше да се похвали с приятен външен вид, но не и с многостранен талант). Жаклин съзнаваше, че аферата „Селзник“ им беше погодила лош номер, но ако Лори искаше да запази имиджа си на непоковарена девица, все някой трябваше да поеме руля на пиар парахода, образно казано.

— Молбата ми е — добави в същия дух — да ми позволиш да ви уредя среща. Правя го като твоя приятелка, не пиар.

— Не, благодаря. — Лори продължи тренировката. Жаклин хукна да я догонва.

— Хайде де, какъв ти е проблемът? — Изравни се с нея и снижиха темпото. — Добре, откровено да си кажа, има по малко и от

двете: равни части пиар/ приятелка. Наистина мисля, че ще ти допадне. А и така де, макар че едва ли ще ти е зле в компанията на един от най-красивите мъже, които някога съм виждала...

— Въпросният е актьор и има да мисли за кариера.

— Права си и по двете точки. Това, което се опитвам да кажа, обаче е, че не е изключено да проявиш интерес към него, независимо от всичко останало.

— Съмнява ме.

Жаклин я огледа с ъгълчето на окото си: буйната черна коса, обуздана в конска опашка, вперения в плажната ивица пред нея поглед, разкриващ някак сдържана решимост. Какво се случваше тук? На път беше да отсъди, че Лори си има тайно гадже. Несъмнено имаше онова специфично излъчване — първите вълнения на чисто нова романтична връзка? — а и все витаеше в облаците, докато говореха, погледът ѝ се премрежваше, мислите ѝ видимо отплаваха другаде. Ако подозренията ѝ се окажеха верни, щеше да им се наложи да вложат допълнително усърдие в опазването на девствеността ѝ — или илюзията за нея. Невинността беше неразривна част от публичната ѝ персона. Научеше ли пресата, че си ляга с неподходящ мъж, по всяка вероятност някой служител от местния супермаркет (съдейки по неприязънта на Лори към знаменитостите, какъв друг вариант оставаше?), очакваше ги абсолютен кошмар. Заблуди като тази имаха много сходства с фокусите. Трябваше да ги упражняваш, овладяваш и изпълняваш с безупречна прецизност. Освен това можеха да просъществуват единствено в контролирана среда, от което следваше, че мистериозният ѝ любовник трябваше да се потули зад кулисите. Ред беше на Максимо Диас да излезе на сцената.

— Просто ми обещавай, че ще пиете едно кафе заедно. — Жаклин забави крачка, принуждавайки Лори да последва примера ѝ. — Моля те? Заради мен?

Лори сложи ръце на хълбоците си. Подритна небрежно пясъка.

— Хубаво — съгласи се накрая. — Ще се срещна с него. Но само и само да ме оставиш на мира.

Жаклин остана доволна.

— Но да се разберем отсега: само веднъж, ясно? Съвсем сериозно не проявявам интерес.

Пиарът кимна.

— Ясно. Няма да съжаляваш, Лори.

Лори взе душ и се преоблече в апартамента на Жаклин, преди да хване такси към центъра. Двете с Десидерия имаха среща с представител на световноизвестна парфюмерийна компания. Срокът на договора ѝ с Мак Валъри изтичаше и цял куп марки се бореха за нея.

Беше вторник, малко след осем сутринта. Двайсет и девет дни, два часа и седемнайсет минути от последната ѝ среща с Жан Моро.

Седмиците, прекарани на остров Какатра, вече придобиваха илюзорна аура, размиваха се в паметта ѝ като мъглявите контури на сюрреалистична живопис. Не спираше да мисли за него, желаше го непреодолимо. Чувстваше интимността им като плод на въображението си, твърде съвършена, твърде страстна, твърде дълго живяла като фантазия, за да я приеме за реалност.

Но беше реалност. Часовете в леглото на Жан бяха най-реалните в съзнателното ѝ съществуване. Спомняше си с умиление прямотата му, уязвимостта му: нещата, които го бяха направили достижим.

Разделям се със съпругата си...

Но после неизменно я посещаваха и спомените за скритите във вилата му документи. Донякъде съжаляваше, че не беше поискала обяснение на място — как така разполагаше с толкова лична информация за нея? — но все пак и тя самата беше ровила из неговите лични вещи, а признаеше ли си, рискуваше да загуби доверието му, всичко, постигнато до тук. Нямахше желание да опетнява най-фантастичната нощ от живота си.

Но мистерията не спираше да я човърка отвътре. Откъдето и да я погледнеш, обяснението все ѝ убягваше.

LA 864. Номерът се беше загнездил в съзнанието ѝ и не ѝ даваше миг покой. Постоянно беше пред очите ѝ, като значка, която не можеше да свали от ревера си: име, самоличност.

Може би „Ла Люмиер“ съхраняваха подробна информация за момичетата си; не звучеше толкова измислено. Но и това обяснение куцаше. Какъв беше смисълът от такава потайност? Защо криеше ключа? Защо точно нея беше избрал?

Накрая Лори взе решение да му отправи въпроса директно. Познанството им досега недвусмислено доказваше, че държеше ли я в неведение, нещата не вървяха. За да оцелее връзката им, трябваше да са откровени един към друг още от самото начало.

Междувременно щеше да прогони всякакви мисли в тази насока. Прибързаното заключение, че скритата папка е имала зловецко предназначение, носеше със себе си невъобразим подтекст — и неприятни догадки спрямо мъжа, когото боготвореше.

Обичаше го, а любовта е сляпа.

— Справи се феноменално — възкликна Десидерия, когато излязоха на булевард „Олимпик“. — Да отпразнуваме повода? Знаем едно чудно местенце...

На Лори съвсем не ѝ беше до празнуване. След тренировката ѝ беше прилошало, а през последните няколко часа гаденето постепенно беше прераснало в омаломощаващо изтезание. През цялата среща ѝ се налагаше да се извинява и да търчи до тоалетната. Странно явление, понеже след завръщането ѝ от Какатра тренировките единствено я караха да се чувства добре, сякаш можеше да тича толкова бързо и надалеч, че да се озове отново в прегръдките му, прекосявайки океани, ако се наложеше. А сега ѝ прималяваше, пладнешката жега и парещите лъчи на слънцето я връхлитаха на талази.

Спря на място. В устата ѝ киселееше от стомашни сокове, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Миличка? — приведе се към нея Десидерия. От миризмата ѝ на цигарен дим и сладникав мускус стомахът на Лори се преобърна. — Добре ли си?

— Не. — Примига панически. — Аз... не се чувствам добре. Трябва да се прибера вкъщи.

— Ела насам. — Десидерия я побутна към най-близкото кафене. — Никъде няма да ходиш. — Настани я на една от външните маси сред любопитните погледи на клиентите. — Ей сега ще ти донеса вода, миличка. Не мърдай от тук.

Земята се превръщаше каша под краката ѝ. Зад очите ѝ забоцкаха като иглички ярки цветни точки. Май се беше претоварила. Напоследък главата ѝ пушеше, спеше по не повече от няколко часа на

нощ, а и забързаният ѝ график я принуждаваше да пропуска по някое хранене.

Когато Десидерия се върна с водата, Лори отпи предпазливо. Какво ѝ се случваше? С всяка следваща капка се уверяваше, че е свършено с нея.

— Хич не ми харесваш — отбеляза Десидерия със загрижено лице. — Какво има? Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ще се оправя — скалъпи Лори. — Сигурно ме е хванал някой вирус. — Цикълът ѝ трябваше да дойде всеки момент. Всъщност закъсняваше. Сигурно това беше — идваше ѝ най-накрая. Но май за пръв път толкова мъчително.

Десидерия свъси вежди притеснено.

— Сигурна ли си...?

— Съжалявам. — Лори избута стола си назад. — Трябва да вървя.

— Искаш ли да те изпратя?

— Не.

— Ами ако...?

— Ще ти звънна. Извинявай. — Хукна към изхода на кафенето, закачайки чантата си на нечий стол, извини се и ѝ се прищя поне за днес да беше невидима.

През Лондон минаваше гореща вълна. Туристите по Чаринг Крос Роуд се потяха в късите си панталонки и слънчеви шапки, пазеха си сянка с карти на метрото и се изливаха на площад „Лестър“ като неориентирани деца на училищна екскурзия, примигвайки към светлината подобно на къртици, току-що показали муцуни над земята. И те като подземните гадинки се чудеха в коя посока да хванат, търсеха ориентири. Достатъчно пъти ги беше наблюдавал. Отлично разпознаваше податливите на заблуда.

Жан Моро си проправи път през тълпите като ручей през пустиня. Зави наляво по Шафтсбъри авеню и продължи целеустремено към Сохо. Понеже притежаваше памет, толкова отзивчива, че един-единствен поглед запечатваше сигурно фактите в съзнанието му, сега имаше точна представа за района, улица по улица, а търсеният адрес

представляваше червена точка, към която се отправяше съсредоточено. Напредваше бързо, без да напруга сили.

Жената, с която имаше уговорена среща, демонстрираше потенциал. Един от търсачите я беше надушил преди известно време, съставяйки папка, информацията, от която Жан проучваше усърдно през последния месец. Осемнайсетгодишната бегълка от юга беше попаднала в големия град с надеждата да намери по-светло бъдеще, без да подозира, че всъщност се натъква на още по-голям водовъртеж от трудности. Беше ѝ го обяснил. Лондон, подобно на всяка апатична метрополия, единствено задълбочаваше грижите на хората. Без пари, без перспективи, стремежите ѝ бяха загубена кауза.

Едва ли щеше да го затрудни. От снимката ѝ си личеше, че е идеална за целите му. Клиентите им, аризонски политици, щяха да останат доволни. Естествено се очакваше суровият живот да е закалил потенциалната родилка — но Жан беше уверен, че изложеше ли предложението си, тя ще клъвне стръвта. Пък и всички оставаха доволни: политиците получаваха мечтаното дете, а бегълката — положителна развръзка. С такава сума пари тя можеше заслужено да даде нов старт на живота си. Наистина си го беше заслужила, макар и тя самата да не подозираше.

Прекосявайки Чайнатаун — тъмно месо, окачено да се суши по рамките на прозорците, апетитният аромат на подправки, червено-златисти фенери, размятани от топлия полъх на вятъра като хартиени тикви, — се запита как ли щяха да се развият събитията, ако беше стигнал тази фаза в случая с Лори Гарсия. Щеше да осъществи контакт по абсолютно същия начин: проучил беше щателно досието ѝ и очакваше най-подходящия момент да ѝ отпрати предложението си, за предпочитане насаме в козметичния салон. Два дни преди планирания момент за контакт обаче я бяха посетили онези главорези, а останалото беше история.

Жан се беше навъртал край салона цяла седмица. Месеци наред беше следил Лори като сянка под предлог, че дебне удобен случай, когато всъщност всичко идваше от там, че не можеше да откъсне очи от нея.

Предстояха промени. Лори Гарсия му беше дала причина да върне часовника назад, към времето, когато още държеше нещата под контрол, и колкото и фантазьорски да звучеше, поне тази перспектива

лекуваше част от него, която беше отписал като неизлечимо болна. Някога затворена и отчуждена, сега в сърцевината ѝ колебливо мъждукаше въгленче, чийто пламък само чакаше шанс да лумне.

Щеше да напусне Ребека и да си признае всичко: за миналото си, за острова — всичко. Трябваше да отвърне на прямотата и предаността на Лори със същото. Настъпил беше моментът.

Скътаната в странична уличка сграда имаше крайно занемарен вид. Повечето от прозорците бяха заковани с дъски, а на входа клечеше неугледен тип, който свиваше цигара с напукани, мазолести пръсти.

Жан мина покрай него. Вътре бяха разхвърляни няколко дюшека, върху които се бяха сгърчили спящи, а може би и мъртви хора. Изкачи бетонното стълбище към втория етаж и още от последното стъпало погледът му се спря върху нея, свита в тъмния ъгъл, с колене, скътани под брадичката ѝ. Разпозна я от снимката, но го убеди главно изпитото, отчаяно изражение по лицето ѝ.

Зелените ѝ очи отдавна бяха загубили светлината си. Някога руса, сега косата ѝ падаше безжизнена и сплъстена по раменете ѝ. Излъчваше дълбока тъга, която Жан знаеше, че може да облекчи.

— Здравей. — Отиде до нея и протегна ръка за поздрав. — Ти не ме познаваш, но аз теб — да.

В имението беше тихо и прохладно.

Лори хвърли багажа си, отиде в кухнята, сипа си сода и я изпи, съсредоточавайки се върху всяка отделна глътка, с цел да я задържи в стомаха си. Безспорно се чувстваше странно — хем ѝ се гадеше, хем я гонеше вълчи глад. Досега не се беше сблъсквала с подобно усещане и силно се надяваше да не е получила хранително натравяне — очертаваха се няколко натоварени седмици и не можеше да си позволи да ги прекара с глава в тоалетната чиния. Коремът я пристягаше от време на време, затова реши да провери дали не ѝ е дошъл цикълът.

Тръгна по коридора към банята, но окото ѝ се спря на обикновен бял пощенски плик, пхнат под входната врата. Вероятно го беше прекрачила в бързината.

Озадачена, Лори се наведе да го вземе.

Отпред не пишеше нищо. Прокара палец по продължение на лепящата лента и разкъса плика. Вътре намери надлежно сгънат на

четири лист хартия и го разгърна.

Букви, изрязани от вестникарски заглавия, покриваха листа по ширина.

„ЕДИН ДЕН ДЕВСТВЕНИЦА, НА ДРУГИЯ — КУРВА“

Огледа буквите, някои от които бяха матовочерно и бяло, други — гланцови, с различен шрифт и размер, небрежно разхвърляни по хартията, някои сгъстени, други — раздалечени.

И преди беше получавала откачени писма. Един от многото недостатъци на знаменитостта. Това обаче я притесни особено. Първо, авторът му го беше доставил собственоръчно. Второ, повечето писма от пощата на „почитателите“ съдържаха мръснишки, сексуални подмятания, някои от които доста извратени, но почти никога на лично ниво.

Отвратена, Лори накъса листа на парчета и го хвърли в боклука. Поувлякъл се фен; не ѝ беше за пръв път. Щеше да съобщи на охранителната фирма и да ги накара да проучат случая.

Домофонът избръмча. Дори запази самообладание. Холивуд изобилстваше от истории за фанатизирани преследвачи, за жени, които не смеят да престъпят прага на домовете си и още по-ужасени от идеята да останат вътре, за смахнати фенове, чиито фантазии се преливаха с представата им за реалността, изкривена от болезнените им пристрастия.

За нейно облекчение на вратата беше не друг, а баща ѝ. Двамата с Тони бяха започнали да се срещат все по-често след първото му гостуване, изграждайки напълно нови взаимоотношения помежду си, за радост невключващи Анхелика и доведените ѝ сестри. Благодарение на редовните ѝ дарения „Трес Ерманас“ бавно се издигаше от калта. Дори съзнаваше колко ощастливява баща си — заветът на майка ѝ най-сетне възвръщаше стария си блясък. Дори само толкова да беше постигнала с кариерата си на модел, щеше да ѝ е достатъчно.

Облекчението обаче бързо отстъпи място на тревога при вида на съкрушеното му изражение.

— Научих лоша новина. — Тони поклати глава горко, хвацдайки ръцете й. — Съжалявам, Лориана, но баба ти се е споминала снощи. Корасон ни напусна.

Аврора

Аврора всмука дим и откъм пръстите на краката ѝ нагоре пропълзя сладка топлина. Отпусна се назад. До нея лежеше малко по-възрастен тип, който вдигна едната си плътно татуирана ръка и я пъкна под раменете ѝ. Казваше се Кейси Амос, двайсетгодишният син на Роланд Амос, прочут музикален продуцент, изстрелял се към славата, стартирайки цял куп телевизионни предавания за скрити таланти. Кожата под мишницата на Кейси беше бледа и суха на допир, осеяна с меки кестеняви косъмчета, и Аврора се хвана да я зяпа отнесено с размътено от тревата съзнание.

Така минаваха дните ѝ след Какатра. В такава безпътица беше изпаднала, че не знаеше къде се намира. Нямаше сили да се изправи лице в лице с действителността; час след час потискаше емоциите, страховете и подозренията си, усмирявайки ги с коктейл от наркотици. Имаше чувството, че някогашният ѝ живот започва да се повтаря. Само дето в този случай, поне що се отнасяше до нея, родителите ѝ вече не съществуваха. Дори думата „родител“ ѝ звучеше кухо. Мама. Татко. Безсмислен сбор от букви.

— Кейси, гледай какво става. — Фара Майкълс танцуваше по бикини с дантелени къдрички. Партито се вихреше в апартамента на родителите ѝ в Малибу. Дърк и Кристина бяха заминали за Ню Йорк, оставяйки единствената им щерка да си развява байрака. В момента всекидневната им предлагаше терен за друсането и разсъбличането на цял куп мангизлии от Ориндж Каунти.

Кейси погледна, очевидно незаинтересуван. Щръкналите гърди на Фара подскачаха нагоре-надолу в ритъм с последното парче на Риана.

— Не си ли ми навит? — измърка съблазнително.

Отегчен от гледката, Кейси се обърна към Аврора с похотлива усмивчица, измърморвайки едно „хей“ и налитайки ѝ с целувка. Тя му се отдаде. С угълчето на окото си видя как Фара се фръзва намусено.

Кейси се целуваше добре, но Аврора беше твърде надрусана, за да му се наслади пълноценно.

— Кучка!

Обля я внезапна ледена вълна. Преди да се опомни, вече беше подгизнала до кости. В ръката на Фара се клатушкаше празна кофа и струйки ледена вода се стичаха върху паркета.

— Какви ги вършиш, мамка му? — Аврора примига веднъж — два пъти, вир-вода.

Фара имаше нахалството да се изсмее нагло.

— Курва! — озъби се, кривейки уста в грозен пристъп на ревност. Останалите гости се бяха умълчали и наблюдаваха втрещено шокиращата сценка.

Аврора стана на крака.

— Да ти го начукам! — заяви на Фара с вбесяващо сдържан глас. — Не съм виновна, че Кейси има добър вкус.

Фара я зяпаше с такова озлобление, че очите ѝ наподобяваха процепи в автомат за пинбол.

— Вземи си кърпа — каза ѝ заплашително. — Съсипваш паркета. Ама ти пък си свикнала да съсипваш до каквото се докопаш, нали, Аврора? На теб добре ли ти е, другото няма значение.

Публиката я загледа в очакване на ответна реплика. Някой даже спря музиката.

Аврора се чувстваше смазана. Напоследък постоянно я мъчеше умора, сякаш костите ѝ бяха остарели и нямаше сили да се заеме с каквото и да било. Понякога дори ставането от леглото ѝ се струваше непосилна задача, затова просто се търкаляше из чаршафите по цял ден, заточена в тъмната си стая и още по-тъмния свят на мислите си. Но надутата, лигава мутра на Фара възпламеняваше гнева ѝ. Така наречената ѝ приятелка си нямаше представа какви грижи са ѝ в главата — някъде из спасителния дим от марихуаната — и отгоре на всичко имаше наглостта да цвили като подгонено свинче за някакъв си палячо, за когото така или иначе не ѝ дремеше.

Зашлеви ѝ шамар. Плясъкът изсвистя стимулиращо остро и остави чудесно розово петно върху бузата на Фара. В този момент шамаросаната ѝ налетя с мудни, летаргични движения като от сцена на забавен кадър, сграбчвайки мократа ѝ коса и мятайки я на пода, където атакува с нокти като бясна котка. Аврора отнесено отчете факта, че е

въвлечена в бой. Досега не се беше боричкала с никого, което само по себе си звучеше доста изненадващо. Фара притискаше с коляно гръдния ѝ кош, докато голите ѝ гърди се клатеха бясно в карамбола.

— Махни се от мен! — смогна да изръмжи Аврора под ударите и ноктите на Фара. Блъсна я с все сила, пращайки я към стъклената масичка за кафе зад гърба ѝ. Естествено стъклото се пръсна на парчета.

Възцари се ужасяваща тишина.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — Аврора дишаше учестено, обливах я ту топли, ту студени вълни. Усети се, че приятелката ѝ седи полугола върху натрошеното стъкло и ѝ подаде ръка. — Ставай, хайде.

Вместо Фара я хвана Кейси.

— Да се омитаме.

Очевидно никой друг от присъстващите нямаше намерение да ѝ помогне. Всичките се пулеха невменяемо: лоботомирани зрители пред сцената на безвкусна пантомима. Ето такъв живот живееше.

Фара изглеждаше повече от жалко в пошлото си бельо.

— Ставай — повтори ѝ Аврора. — Сериозно ти говоря.

— Майната ти — беше сбитият отговор.

Аврора се двоумеше дали да офейка с Кейси, но изражението по наглото лице на Фара наклони везната.

— Твоя си работа — заяви, събра нещата си и излезе.

Аврора се събуди с чудовищно главоболие. Чувстваше се все едно някой вадеше мозъка ѝ с шиш през ухото. Стаята ѝ приличаше на бардак. По пода се търкаляха празни бутилки и препълнени пепелници, по всяка една повърхност бяха нахвърляни дрехи. Нямаше ни най-малка представа ден ли е, нощ ли е.

Обърна се по гръб в агония. Кейси Амос спеше като къпан с отворена уста и похъркваше стържещо. Беше изритал завивките и членът му беше открит на показ, свит като съсел в гнездо. Гърдите му бяха покрити с татуировки: главно разсъблечени, едрогърди жени.

Аврора простена. Стомахът и чаталът я присвиваха. Чувстваше остра болка в гърдите, устата и очите си, вероятно от химичните вещества, незнайно какви, с които беше отровила тялото си.

Намъкна мудро тениска и бикини, изхлузи се от леглото бавно, защото ѝ прималяваше, и стана на крака. Стаята се въртеше наоколо ѝ. Побутна плахо една от щорите и прогарящ лъч слънчева светлина проникна в стаята. Почувства се като вампир и едва ли не зачака кожата ѝ да пламне; и да пламнеше, щеше просто да си стои на място като някоя ритуална кукла, докато от тялото ѝ не останеше нищо друго, освен купчина зловонна пепел. Кой знае, можеше и да ѝ провърви.

Телефонът ѝ иззвъня от долния етаж. Аврора се изкуши да го пренебрегне, но досадният звън направо разцепваше главата ѝ.

— Ало? — вдигна слушалката, олюлявайки се.

— Аврора, кое време е? — попита Рита.

Аврора нямаше никаква идея.

— Десет? — предположи, търкайки очи.

— Минава обед.

— Тъ... — Спомни си през мъглата, че има някаква уговорка.

— Цяла сутрин звъня на мобилния ти. Къде те намирам?

— Вкъщи.

— И чак сега ми вдигаш? Реших, че ти се е случило нещо!

— Сигурно му е паднала батерията — оправда се неубедително.

— Вбеси не само мен, Аврора, ами и хората от „Страйк“.

Звукозаписното студио. Бяха си уговорили среща, за да обсъдят следващия ѝ албум. По дяволите.

— Съжалявам — измрънка. — Много съжалявам.

— Трябва да се стегнеш, малката. Отиваш на зло.

— Знам.

— Не ми се вярва. Кризисният контрол си има своите граници. Спокойна си, че заради баща ти ще склонят на втора среща, но нехайството ти подрива и твоята, и моята репутация. Залагам собствения си задник заради теб, а май хич не ти пука.

— Успях се.

— Редовно се успиваш, струва ми се. Спомняш ли си миналата седмица например, когато трябваше да се явиш на фотосесията за „Приказна принцеса“? И интервюто, което ти уредих за „ЮСей“? Излагаш се.

— Извинявай.

— Престани да ми се извиняваш и се вземи в ръце. Нали уж щеше да избягваш наркотиците, щурите купони и безразборния секс. Тръгнала си по опасен път и не мога да те следвам. — Рита въздъхна ядосано. — Още откакто се върнахме от Какатра, създаваш само неприятности. А мислех, че идеята на онова място е да действа благотворно на хората.

Името на острова като че ли я стисна за гърлото.

Нищо не се е случило. Не е истинско. Не мисли за него и все едно не съществува.

Но събитията настоятелно проблясваха в паметта ѝ. Спомни си как беше изтърчала до вилата онази нощ и беше заявила на Рита, че си тръгват рано сутринта. Трябваше да ѝ целува краката, задето не ѝ беше разиграла Испанската инквизиция, задето не ѝ беше изтъкнала всичките си усилия до тук.

— Забрави — отрязва Рита след малко. — Каквото било — било. Отложихме срещата, така че просто се постарай да дойдеш следващия път. Не ме разочаровай отново.

— Няма.

— Няма да ме разочароваш или няма да дойдеш?

— Няма да те разочаровам.

Тъкмо затваряше, когато Кейси я прегърна през кръста. Миришеше на цигарен дим и готвено, а ерекцията му я притискаше отзад. Аврора се наведе върху тоалетната масичка и разтвори крака. Какъв беше смисълът на въздържанието? Изобщо какъв беше смисълът на целия ѝ живот?

Шерилин Роуз отвори луксозната бонбонiera и прокара изгризаните си, лакирани в бебешко розово нокти по черната, гладка повърхност на шоколада. Белгийски, любимият ѝ.

Икономката донасяше по кутия на всеки няколко дни. Пристрастена беше. Бонбоните носеха единствената наслада в живота ѝ, по-ценни бяха и от бижута. Карамелен, малинов, капучинов пълнеж... Пъхваше избраника в устата си и го оставяше да се разтопи бавно върху езика ѝ, докато сладкият балсам се разлееше и я дареше с незаменим момент на екстаз, който заличаваше всички тревоги. Мимолетният ѝ миг на блаженство.

Стаята ѝ беше потопена в мрак и едва различаваше на кое от съкровищата си е попаднала. Изненадата беше част от удоволствието и реално най-големият риск, който се осмеляваше да поеме напоследък. Щорите държаха калифорнийското слънце настрана, а телевизорът бълваше флагрантните си реклами и развлекателни предавания.

Барикадирала се беше тук от месеци. Всичко беше започнало с паническите пристъпи дори при мисълта да излезе навън, а после и самото имение се беше превърнало в неузнаваем лабиринт, всеки сантиметър от който ѝ напомняше за измамното съществуване на семейството ѝ.

Семейство ли? Ха! Но как другояче да ги нарече?

Спалнята ѝ беше единственото безопасно убежище на света. Чувстваше я като своя крепост. Двамата със съпруга ѝ открай време разполагаха с отделни стаи уж заради нейното неспокойствие и хъркането на Том. Дори се шегуваха по темата пред приятелите си. Ха-ха-ха, може ли да мигне човек, отвори ли Том дъскорезницата? Само дето всъщност се смееха на най-гротеския брак, съществувал някога.

Шерилин защрака с дистанционното, докато не попадна на канала за телешопинг. Красива жена ѝ предлагаше медальон с формата на лебед. Можеше да си го позволи. И още как — можеше да си позволи и хиляда от проклетите джунджурии, десет хиляди: цял милион! Ако ѝ скимнеше, можеше да напълни цял басейн с шибаните лебедови медальони, ала животът ѝ все щеше да си е съшият.

Усили звука до дупка, като чу Аврора да се качва по стълбите с другарчето си. Половината нощ беше будувала под съпровода на креватните им викове и стонове. Нямахше намерение да изслуша и повторението. Развратен демон: такава изчадие бяха си отгледали.

Децибелите стигнаха болезнени висини.

Шерилин залепи длани върху ушите си, разпилявайки бонбоните по пода. Един от кръглите промени посоката си в последния момент и се търкулна право към нея.

Нападаше я. Всичко и всички действаха срещу нея.

Не знаеше още колко ще успее да запази изкуствената си фасада.

На три хиляди километра разстояние, на грандиозна сцена някъде из щата Тенеси, Том Наш върна микрофона на стойката му,

поклони се и прие бурните аплодисменти. Звездният финал на свръхуспешното му турне постигна неоспорим триумф. Представил се беше по-блестящо от всякога. Подлудил беше тълпата с въртеливите си танцови движения и неустойимо ритмични напеви. Провел беше най-сензационната поредица от концерти в кариерата си до тук. Том Наш покоряваше Вселената. О, да, магията не го беше напуснала.

— ТОМ! ТОМ! ТОМ! — скандираха жените, плачейки със сълзи, задето идолът им беше недостижим. На сцената се приземиха няколко чифта дамски гащички, няколко червени рози и десетки от обичайните хартиени топчета, съдържащи телефонни номера и имейл адреси. Из цялата зала блещукаха светкавиците на мобилни телефони, подът се тресеше от ентузиазиранияте подскоци на обожателките и към сцената се понесе новата мантра:

— Още! Още! Още!

Том трепереше под кожените си панталони. Но този път не от страх, неувереност или гузна съвест. Този път чисто и просто го тресеше еуфория. Опиянен от адреналина, позволи на обожанието им да го залее като вълна и да отмие напрежението от изминалите няколко месеца.

На кого му беше притрябвала Шерилин Роуз? В интерес на истината той се котираше много по-добре без нея. Напоследък се боеше, че сам не е за никъде. Сега си доказваше колко е грешал. Мисълта за Шерилин, вехнеца между четирите стени на спалнята си, обикновено го депресираше, но не и тази вечер. Тази вечер се изживяваше като самотен рейнджър, единствения и неповторим Том Наш.

Добре щеше да му се отрази. Волният живот без съпруга, без дъщеря, без проклетото му семейство. По думите на Рита Клей Аврора продължаваше да пропада: излизаше извън релси и на него се падаше да я сложи на място, понеже майка ѝ си имаше други ангажименти. Но той просто нямаше сили, идваше му в много. Нуждаеше се от почивка. Съвсем кратка. Тревогите по Аврора бяха оставили отпечатъка си върху последните три години от живота му и едва не бяха съсипали кариерата му. А сега от него се очакваше да е поп звездата герой, мъжът, който носи парите вкъщи и поддържа спокойствието и сигурността в семейството. По дяволите, знаеше, че Аврора му беше звъняла, беше запалила телефона от звънене, и не му правеше чест, че

не вдигна нито веднъж. Но пак за тяхно добро мислеше. Докъде щяха да стигнат без славата на Том Наш? До под кривата круша — ето къде. Щеше да ѝ обърне внимание вкъщи.

— ТОМ! ТОМ! ТОМ!

Желанието на публиката беше удовлетворено. С първите ритми на биса, разбиващия му хит „Тя знае най-добре“, писъците на домакините достигнаха истерични висоти.

Том облада сцената, раздавайки се на максимум за почитателките, вживявайки се във всяка дума, във всеки китарен риф.

Светът беше в краката му. Никой нямаше да му отнеме величието.

Стиви

Марти Кинг се обади, за да ѝ съобщи, че ролята е нейна. Ставаше дума за британски филм, адаптация по роман на именит писател. Снимките щяха да се проведат в Лондон.

— Звучиш ми облекчена — коментира Марти.

— Така си е. Лос Анджелис ми лази по нервите.

Само дето не толкова Лос Анджелис ѝ лазеше по нервите, колкото собственият ѝ съпруг. Отношенията им със Зандър се бяха влошили след престоя ѝ на Какатра. Не беше отронил нито дума по въпроса, включително и да се поинтересува как е Биби и как е минала почивката им, а подхванеха ли разговор, приносът му беше повече от банален. През последния месец често пътуваше до Ванкувър и Стиви стигна до заключението, че не би било зле да си починат един от друг.

Подозрението, че ѝ изневерява, се прокрадваше тихомълком, коварно в душата ѝ, докато една сутрин не се събуди с мисълта, че вече знае какво е да си от другата страна. Убеждаваше я фактът, че все по-често си ляга вечер сама, а Зандър се намърдва в леглото след часове, вонящ на алкохол и несклонен дори да ѝ се оправдае. Че все повече охлаждат един към друг, отчуждават се и търсят причини да не прекарват времето си заедно. Че Зандър не иска да срещне погледа ѝ.

Не знаеше как да постъпи. Беше се мъчила многократно да стигне до отговора, умолявайки го да излее душата си, уверявайки го, че каквато и тайна да крие, ще му прости. Но всеки диалог приключваше по сходен начин — единият от двамата си тръгваше, оставяйки спора незавършен, също както се беше случило и преди заминаването ѝ за Какатра. Идеите и търпението ѝ започваха да се изчерпват.

Холивудската преса кръжеше като стръвен лешояд над предвкушаната раздяла, преливайки от спекулации, когато на Стиви ѝ се налагаше да посещава партита сама по време на престоя на съпруга ѝ в Канада. Заглавията на жълтите рубрики тръбяха „СВАТБА ПО

СМЕТКА УДРЯ НА КАМЪК“ и „СТИВИ НЕОБВЪРЗАНА... САМИЧКА ОТНОВО!“. Опитваше се да не им обръща внимание, но беше трудно. „Ще ви спретнем някоя романтична екскурзия — окуражаваше я Уанда Джерънд. — Ще свирнем на пресата и още на другата сутрин ще цъфнете на първа страница.“

Тази вечер се провеждаше годишната церемония по връчването на наградите на Актьорската лига. Беше изминал месец след звездната премиера на „Източни небеса“ във Вегас, по време на която Лана Фалкън, позната на Стиви, много симпатична актриса, беше нападната от подивял фен. В актьорската гилдия блуждаеше чувство на уязвимост и няколко от ключовите лица щяха да отсъстват от тазвечерното събитие.

Стиви не гореше от желание да лети до Ню Йорк, но я бяха номинирали за награда за поддържаща роля, а публичният ѝ имидж вече достатъчно беше пострадал. Не спечели наградата и тъкмо се канеше да се прибере в хотелската си стая, когато Кристина Майкълс, съпругата на Дърк, я хвана на прицел и с типичната си неделикатност се впусна в подкладена от „Дом Периньон“ тирада на тема пропадналите бракове.

— Мъжете неизменно се отегчават — предупреди я, хвърляйки поглед изпод вежди към Дърк, който празнуваше триумфа си на „Най-добър продуцент“. — Тогава на сцената излизат сладураниите: руси цицорести мадами със задници, върху които спокойно можеш да похапваш суши. — Зандър не обичаше суши, но не си струваше да го споменава.

— Зандър не е такъв. — Отговорът ѝ беше машинален. Друго не ѝ идваше наум.

Кристина вдигна вежда сардонично. Поне доколкото ботоксът ѝ позволяваше.

— Всичките до един са такива. От опит говоря.

Чудеше се кое ли е по-зле: контактът с Кристина или този с Дърк. Веднага щом почитателите му се пръснаха, силният на деня се отправи директно към нея. Беше видимо пиян.

— Животът е мъка без моя човек — сподели ѝ, олюлявайки се леко. — Дватамата с Линъс бяхме неразделни. — Трио фотографи

изникнаха от нищото и двамата с Дърк позираха за снимка, удостоверявайки ги с изкуствени усмивки.

— Всичко се случи много внезапно — съгласи се тя.

— И още как. — Дърк я погледна подозрително и попита: — Допадна ли ти местенцето на Рубен?

Естествено, че Дърк и Рубен си бяха дружки. И Линъс принадлежеше към тесния им кръг. Тримцата бяха един дол дренки: консервативни шовинисти, убедени, че с пари се купува всичко. Може и да бяха прави.

— Изключително. Какатра е райско кътче.

— Май се е отразило добре и на Биби — продължи Дърк. — Подочух, че имала прослушване при Сами Лукас.

— Време беше да пробие.

Явно изказването ѝ го озадачи.

— Връзката ѝ с Линъс беше пробив.

— Зависи. — Прииска ѝ се да добави: „Ако под *пробив* разбираш *падение*.“

Дърк я доближи.

— Искаш ли да ти кажа нещо?

Тя вдигна вежда.

— Някои от нас вярват, че смъртта на Линъс може и да не е била злополука.

Стиви запази каменно изражение.

— Така ли?

— Госпожица Райнър трябва да внимава какво прави. Бъди сигурна, че я следим изкъсо.

— Опитваш се да ме сплашиш ли, Дърк? Няма да се получи.

Следващите му думи я жегнаха като отрова.

— Жени като вас все си придават важност, а? Затова загазвате до уши. Ако ти пука за оная кучка, ще ми я доведеш право в ръчичките.

Доця ѝ се да го фрасне, но се обърна, преди да е успяла, а той я сграбчи за ръката.

— Кажй ѝ, че другарчетата на Линъс не са празноглави като ченгетата — изсъска ехидно. — И ти гарантирам, че няма да мирясаме, докато не се докопаме до истината.

На другата сутрин се върна от Лос Анджелис с главоболие след безсънната нощ. Заплахата на Дърк я беше стреснала повече от очакваното. Не че и той самият не разполагаше с достатъчно власт, но ако измежду „другарчетата на Линъс“ беше и Рубен ван дер Мейде, то насреща им се издигаше колосална опасност. Съмняваше се обаче да имат каквито и да било сведения относно Биби. Нима можеха да докажат нещо? Изключено.

Не очакваше Зандър да се прибере преди уикенда и се изненада да го завари във вилата.

— Това пък за какво е? — слиса се, когато той ѝ поднесе грамаден букет цветя, последван от бърза целувка по устните, първата от няколко седмици насам.

— Подраних — обясни той. Косата му беше избуяла под ушите. Новата прическа му отиваше.

Стиви натопи цветята с умишлено забавени движения, наблюдавайки го как се отправя към басейна на терасата и застава на ръба му с гръб към нея и ръце на хълбоците. Приличаше ѝ на оратор, готвещ се изнесе реч пред събрание.

Последва го навън.

— Зандър...?

Той се обърна. По лицето му беше изписан стремежът към изповед.

— Трябва да поговорим — заяви сериозно. Само с тези три думи успя да смрази сърцето ѝ. Надничаше от очите му и прозираше в гласа му — чувството за вина.

— Трябва да бъда откровен с теб — продължи в същия дух. — Размишлявах много, докато отсъствах, и осъзнах, че е редно да ти призная истината. Заслужаваш го. Не искам повече да крия от теб, Стиви.

Само не и някое клише. Моля те, не ми изстрелвай някое шибано клише.

Коя ли беше? Някоя дебютираща актриса, в която се беше влюбил, както се беше влюбил и в нея самата? По-възрастна жена може би, някоя позната?

Стиви седна в най-близкия стол и отпусна ръце в скута си. Зандър приклепна до нея.

— Веднъж ме попита дали познавам Жан Моро — подхвана тихо. — Е, познавам го.

Тя примига. Нужно ѝ беше известно време да се съвземе, защото идеята за изневярата продължаваше да витае из съзнанието ѝ.

— Всичко това е заради него?

Зандър въздъхна тежко.

— Кълна се в Бог, не знам откъде да започна. Много е объркано, Стиви, толкова много има да...

— Започни с причината да ми се ядосаш, че отидох на Какатра.

Той прокара ръка по необръснатата си челюст, мъчейки се да намери правилната посока в лабиринта.

— Добре. — Прокашля се. — Пол и Емили Моро, родителите на Жан... Присъствах на смъртта им.

— Моля?

— Там бях.

— Но какво общо има това със...?

— Изслушай ме. Умолявам те.

Разрови се из спомените си, пресявайки накрая една история.

— Злополуката на борда на яхтата — промълви.

— Да. — Зандър я наблюдаваше съсредоточено. — Точно това се опитвам да ти кажа, Стиви — *не беше злополука*.

— Дватамата с Жан бяхме съученици. В швейцарската международна академия. Ненавиждах онова място.

„Отритнатото от всички прекалено високо еврейче.“ Беше ѝ разказвал за онези дни, бяха се посмели даже — отлъчен от съучениците си, задето имал задръстени, скучни родители и водел задръстен, зубърски живот, и вечно пишел задръстеното си, зубърско домашно.

— Насред семестъра в класа ни влезе момче от Франция. Отличаваше се от околните, някак саможив беше. Изглеждаше на повече от тринайсет, като че ли светът му беше показал всичко, което имаше да предложи, и вече го отегчаваше. Правилата и дисциплината не го касаеха; действаше по свой собствен начин. Всички момчета му подражаваха, включително и аз. Всички момчета го искаха за себе си. Но той на никого не обръщаше внимание, гледаше си своя живот. —

Зандър присви очи, сякаш фокусирайки се върху спомените си. — Представи си само колко се слисах, когато избра точно мен, реши, че може би не съм пълна загуба на време. А проявеше ли Жан интерес към теб, нямаше начин да не го усетиш. Способен беше да ти втълпи, че си най-важният човек на земята.

— Сприятелихте ли се?

Зандър кимна.

— Сподели ми, че освен мен имал и още един специален човек в живота си. Никол, така се казваше, момиче от селото му във Франция. По думите му си личеше, че много държи на нея. Единствено тя му носела щастие, в родната му страна поне, защото родителите му никога не ги било грижа за него. Дойдеха ли уикенди и междусрочни ваканции, всички останали ученици се разотиваха доволни по домовете си. Него понякога забравяха да го вземат — не че идваха лично, все пращаха някой, — а той чакаше ли, чакаше на входа, загубен, самотен хлапак с куфари от двете си страни.

— Какво точно е намерил в теб? — поинтересува се Стиви. — Защо именно на теб се е спрял?

— Мисля си, че ме е видял като свое отражение. Или поне част от мен, съвсем мъничка. Бях умен, свит... и сам-самичък, също като него. — По устните му пробяга мимолетна усмивка. — Всяко от решенията на Жан е стоманено. Никога не размисля. Ако си науми, че ти си неговият човек — ти си, и точка.

Зандър видимо се оживи.

— А аз от своя страна го намирах за вдъхновяваща, вълнуваща личност — същински идол. Знаеше неща, които понятие си нямах как е научил, за история, политика, човечеството... Знаеше какво движи хората, разбираш ли? Като отворена книга четеше душевното им състояние, а това не се научава като уравненията и биологията, и спрежението на глаголите: такова познание идва с житейския опит. Знаеше какво искат околните, от какво се боят, какво обичат и какво ценят — и до какви крайности биха отишли, за да го постигнат. — По лицето му прелетя сянка. — Приятелството ни се задълбочи. Много бързо.

На езика ѝ се зароди въпрос, но не ѝ хрумваше как точно да го зададе.

— В края на първата ни съвместна учебна година разбрах, че е започнал да излиза с Никол. На никой друг не беше казал. Тогава Жан започна да се променя. Озари се като че ли. Отчуждихме се донякъде, кръгът на приятелите му се разшири, а това не ми допадаше. Естествено всички бяха впечатлени, че си има приятелка; винаги когато говореше за Никол, цялата му осанка се променяше по начин, който останалите бяхме твърде малки и неопитни да проумеем. За пръв път го виждах щастлив. Отдаде сърцето си на Никол. Доколкото знам, оттогава не се е случвало. Не го е поверявал на друга.

Зандър се изправи. Пъхна ръце в джобовете си и се обърна с лице към басейна, превръщайки се в черен силует за Стиви.

— Както предполагаш, семейството му беше много богато. Имах чувството, че всяко лято родителите му ги гризеше съвестта и се опомняха, че не са обръщали внимание на единствения си син цяла година, затова го водеха на кратка ваканция в Сен Тропе или до някой замък във френската провинция, или пък на морско пътешествие с яхта от личната им флота. Не можах да повярвам, като ме покани веднъж. Все едно че ми се беше паднал златният билет на Уили Уонка. В онзи момент се опасявах, че се дистанцира от мен, че планира да ме замени с друг приятел, но Жан ми беше предан. До ден-днешен ми е предан. Не му е в стила да предава хората.

Зандър се обърна към нея. Притискаше юмрука на едната си ръка в дланта на другата.

— Рано една сутрин излязохме с яхтата — продължи той. — Метеорологичните прогнози бяха лоши, но бащата на Жан не се вслуша в предупрежденията. Когато бурята ни връхлетя, бяхме напълно безпомощни. Яростните ветрове и бурните вълни откъснаха Пол и Емили един от друг, а аз не знаех как да постъпя, не чувах какво ми крещат. Тъй като родителите му го бяха записвали на какви ли не извънкласни занятия, само и само да им се махне от главите, Жан беше вещь моряк, но въпреки това не успя да спаси положението.

— Пръв зад борда падна Пол, а Емили го последва. — Стиви забеляза как пръстите на съпруга ѝ се стягат в юмрук, сякаш в бойна готовност, как карфиолено белите кокалчета изпъкват под тънката кожа. — И двамата с Жан знаехме, че е чисто самоубийство, но Емили беше добра плувкиня и явно вярваше, че ще го спаси. В следващия

момент вече ръкомахаха бясно във въздуха, бореха се с вълните, докато гърлата им се пълнеха с вода.

Удавиха се ей така. Животите им, спомените им — всичко угасна в миг като свещ на вятъра.

— Толкова малки сте били — промълви Стиви. — Горкичкият Жан...

Зандър впери очи право в нейните.

— Тук вече грешиш — заяви решително. — Жан никога не е бил „горкичкият“.

— Не разбирам.

— Просто гледаше отстрани, Стиви. Докато аз се мъчех да спася живота им, той *просто си седеше и ги гледаше как се давят*. Родителите му го умоляваха. „Помогни ни, моля те, помогни ни!“ Крещях му да направи нещо, понеже само той разбираше от лодки, а времето изтичаше, наводнявахме се бързо, дъждът така брулеше, че ме заслепяваше, ту ми се мярваха, ту изчезваха от погледа ми, докато накрая напълно загубих ориентация. Грабнах каквото можах — въже, спасителни жилетки, пояса, който знаех, че държат под каютата, — но всичко беше напразно. Той не ми помогна, Стиви. И не намерих страх в очите му, колкото и да го търсех. Просто си стоеше на място. Остави ги на бурята.

— Не може да е истина — каза Стиви. — Бил е дете!

— Всички така разправяха — съгласи се Зандър. — И той точно на това разчиташе. „От шока е — уверявах се един друг. — Клетото дете.“ Не изрече и дума няколко дни поред. Чичо му и леля му го взеха в Париж, аз също им погостувах, но дотогава вече беше започнал да ме плаши. Разказа ми какво се е случило чак когато се върнахме на училище.

Закле ми се, че Пол бил измамник и лъжец и заслужавал да умре. Влязъл в кабинета му седмица преди морското пътешествие и заварил четиринайсетгодишната Никол на колене пред него. Видял как баща му натиска главата ѝ в скута си — момичето, което Жан боготвореше, единствената жена, която някога щеше да обича, жената, която обичаше него, едничкото нещо, което принадлежеше само на него, не на родителите му. А щом веднъж го беше хванал да я насилва, колко ли още пъти се беше случвало? Жан се терзаеше, че трябвало да разбере по-рано, да ѝ помогне, да го предотврати изцяло. Никол престанала да

ходи у тях. Спряла да му държи ръката. Да прави каквото и да било с него. Заради Никол ги беше оставил да се удавят. Или поне баща си. Майка си оставил да умре за лично отмъщение.

Стиви си спомни какъв шум се беше вдигнал покрай смъртта на знаменитата двойка.

— Искаш да кажеш, че нарочно ги е оставил да умрат?

— Вярваш ми, нали? — настоя Зандър.

— Разбира се — увери го и наистина му вярваше, макар и нещо да не й се връзваше. Историята не й се струваше цялостна. Толкова много дупки зееха. — Защо не си казал на някого? Защо не си разкрил истината?

— Как бих могъл? — отвърна Зандър. — Каквото и да кажех, в най-добрия случай щеше да изглежда подозрително, а в най-лошия — злонамерено. Жан току-що беше загубил и двамата си родители. Що за човек би го обвинил в подобно нещо?

Стиви проучи внимателно лицето му.

— Трябваше поне на мен да кажеш. Не проумявам защо го криеше.

— Много ми се искаше.

— Значи затова не ме пускаше на Какатра?

Очите му прекалено дълго се задържаха върху нейните.

После излъга. Жан Моро открай време го наричаше страхливец — ето че беше прав.

— Да — отвърна. — Точно затова.

Лори

Двамата с баща ѝ летяха до Испания за погребението. Макар че на няколко пъти беше предложила да плати пътя им — заради Тони, не заради тях самите — Анхелика и дъщерите ѝ предпочетоха да не ги придружат.

В погребалното шествие по улиците на Мурсия вземаха участие внушителен брой облечени в черно опечалени. Лори остана изумена, като видя до живота на колко много хора се беше докоснала баба ѝ. И тя винаги щеше да си спомня с умиление за малкото безценни мигове, прекарани с нея. Като знаеше с колко ѝ бе помогнала Корасон, можеше само да гадае що за добрини беше извършила за това скърбящо многолюдие.

На следващия ден двамата с Тони трябваше да се заемат с тежката задача да прегледат вещите ѝ. Дрънкулки, дневници и снимки; усукани с върви купчинки пожълтели писма с избледняло мастило по вехтите страници; чекмеджета с потъмняло сребро. Лори си спомни колко огорчена беше дошла последния път у Корасон, изпаднала в отчаяние след ареста на Рико. Колко оплетена в копнежа си по друг мъж...

Корасон ѝ беше дала посока в живота, а нима можеше да ѝ даде нещо по-ценно от това?

Сега повече от всякога се нуждаеше от съвета на баба си.

Нуждаеше се от майка си. Нуждаеше се от доверена жена. „Смут“ ѝ се струваше слаба дума за положението, в което беше изпаднала.

Кучето Пепе лежеше на каменния под с брадичка върху лапите си и тъжен поглед, вирвайки от време на време ушенце, душейки въздуха, или заблуден, че старицата още беше с тях, или може би единственият в стаята, който усещаше присъствието ѝ.

— Ами той?

Тони подреждаше някакви документи на масичката.

— Една нейна приятелка ще го приюти. — Следобедното слънце вече клонеше към хоризонта и последната светлина на деня го къпеше в испанско оранжевото си сияние. Лори си го представи като момче, както Корасон го е виждала в кухничката си.

— Трябваше да прекарвам повече време с нея — каза той глухо. — След смъртта на Мария не я навестявах много често, а сега... — поклати глава — ... вече е твърде късно.

Лори опря ръце на раменете му. Усещаше ги кокалести и крехки под дланите си.

— Толкова много смърт има на този свят — пророни Тони скръбно, — не мислиш ли?

Приемайки мълчанието ѝ за съгласие, той се пресегна и хвана едната ръка на дъщеря си.

— Смъртта отстъпва място на живота — отвърна Лори, докато пръстите му се преплитаха с нейните. — Едното не може да съществува без другото. — Пусна раменете му и седна в стола отсреща. — Трябва да ти кажа нещо, татко — заяви сериозно и впрегна всичките си сили, преди да му съобщи новината. — Ще си имам бебе.

Жан се завърна в Лос Анджелис през същата седмица, когато Лори беше отпътувала за Испания.

Веднага научи за смъртта на баба ѝ. Откакто решително се намеси в живота ѝ, не беше отстъпил от клетвата си да я брани. Търсачите, които беше наел да набират жени за целите на Какатра, от време на време му служеха и в други насоки.

Моро действаше по свои собствени методи. Познаваха го достатъчно добре, за да не задават излишни въпроси.

Ето как беше се осведомил за бременността ѝ. Или по-скоро за съмненията ѝ. Принудила се беше да откаже няколко от ангажиментите си към „Ла Люмиер“ и я бяха забелязали да пазарува инкогнито в една аптека. Не след дълго до ушите му стигна и новината, че ѝ уреждат фиктивна връзка с новоизлюпилия се актьор Максимо Диас.

В сряда Жан се срещна за обяд с представители на глобална верига бутици за облекла и сключи договор за стартирането на съвместна модна линия. Поръча си обилно меню и се храни с видима наслада. По нищо не си личеше, че вътрешно е променен.

Но промяна имаше. Докато представителите му изнасяха плановете и предложенията си, агитирайки разпалено, Жан слушаше с привичното си сдържано изражение и запазена марка нетрепващи сини очи. Избраните за срещата служители бяха инструктирани предварително, че поведението му има за цел да извлече повече информация от отсрещната страна: мълчанието беше непобедим парламентър. В действителност предположенията им бяха далеч от истината. В човека пред тях се издигаха крепостни стени, зад бойниците се нареждаха въоръжени стражи, кралят нахлуваше бронята си. Единствената откряната врата беше здраво залостена.

— Да обсъдим и сезонните тенденции — дърдореше суетливо едната пратеничка, ровичкайки из листовете пред себе си. — Очакваме от вас есенно-зимна колекция. Палта с едра плетка, кожени аксесоари и всичко останало — изобщо провинциален шик, разбира се, с индивидуалния дух на Моро.

Явно си беше лягала с Максимо точно след нощта им на Какатра. Поне ако се съдеше по напредъка на бременността ѝ. Но пък и уверението ѝ, че ѝ е бил пръв, не беше никаква гаранция: никога не влагаше вяра в нечии думи. Единствено действията имаха значение. Едва ли друг го съзнаваше по-ясно от него самия. А ако го беше излъгала за чувствата си, защо да не го излъже и за това?

И все пак нима му беше признала чувствата си? Не. Демонстрираше ги нагледно, спор няма, но нито веднъж не му ги беше изрекла на глас. Въображението му само допълваше картината.

А Жан определено не беше от хората, които залагаха на въображението. Боравеше с факти. Чак сега осъзнаваше, че пак се е отдал на фантазии. Замечтал се беше.

Представителката подреждаше документи по масата. Доста неловко се получи, трябваше поне да изчака кафето, но ентузиазмът и напрежението ѝ разказваха играта.

— Както виждате — посочи таблиците, — печалбите ни от този сезон имат значителна преднина спрямо тези на конкуренцията...

Жан Моро не търпеше да го правят на глупак. Той самият не беше спал с друга жена, дори със съпругата си, след далечната нощ, прекарана с Арабела Клайн във Вегас. Пълна заблуда от негова страна беше да очаква същото и от Лори — да приема верността ѝ като даденост. Какво изобщо го беше накарало да си мисли, че ще го чака,

когато реално през първите няколко месеца на повторната ѝ поява в живота му не ѝ беше дал никакво основание? Кой знае от колко време правеше секс с други мъже? Вярваше, макар и неохотно, че отношенията им с Питър Селзник бяха платонически, но пък знае ли човек какво се е случвало зад стените на имението? Дали и с Питър не беше стигнала до интимност? А сега и с Максимо? Да забременее от друг, напук на болезнената истина за него? Напук на злата му участ да бъде лишен от свое дете?

А в сърцевината на всичкия този гняв лежеше и фактът, че беше направил грешна преценка. Жан нямаше навика да бърка. Познаваше човешката психика, затова и бизнесът на Какатра процъфтяваше, и разкритието, че така неумело беше преценил характера на Лори Гарсия, го чоплеше ден и нощ. Оставил се беше емоциите да го заслепят, обладан от фантазията, че е срещнал превъплъщението на друга, когато така жестоко се лъжеше. Нямаше нищо общо с нея.

Открай време знаеше, че емоциите са присъщи на слабодушните.

— И така — завърши пратеничката, вживяла се в презентацията си, — имате ли някакви въпроси към нас?

За пръв път от началото на срещата Жан се усмихна. Потули гнетящото чувство, което за някой друг щеше да е болка от разбито сърце, но у него отекваше като глуха гръмотевична буря зад далечни хълмове.

Когато Лори кацна в Калифорния десет дена по-късно, вкъщи я очакваше цял потоп от гласови съобщения, три от които от Максимо Диас. В първия момент, като видя мигащите светлилки, я изпълни надеждата, че Жан е опитал да се свърже с нея. Знаеше, че е отпътувал за Европа по работа, но вече трябваше да се е върнал. Налагаше се спешно да говори с него.

За нейно голямо разочарование телефонният секретар възпроизведе нечий чужд глас.

„Не мога да спра да мисля за теб — гласеше първото съобщение. — Трябва да те видя отново.“ Второто представляваше директна покана: „В събота имам уговорка за вечеря с приятели. Искаш ли да те взема?“ До третото явно Максимо си беше спомнил каква е причината

за отсъствието ѝ: „Ако имаш нужда, от каквото и да е — на разположение съм.“

Двамата с Максимо се бяха срещнали един-единствен път до заминаването ѝ за Испания. Момчето се беше оказало вежливо, приятелски настроено и на живо определено оправдаваше хвалебствията на „Един щрих“. Но душата на Лори дори не беше трепнала. И как да трепне, когато във всеки един момент беше обсебена от спомени за Жан Моро?

Как, когато в тялото ѝ растеше неговото дете?

Колко вътрешни битки беше водила само. Преструвала се беше, че нищо не се е случило. Погребала беше истината, после я беше изровила, поизтупала я беше от праха и се беше опитала да намери начин да я преглътне такава, каквата е.

До ден-днешен не можеше да свикне с идеята.

Тони беше приел новината доста зле. Явно си беше въобразявал, че дъщеря му продължава да бъде хрисимото католическо момиченце, което двамата с Мария бяха отгледали. Иронично, но дълго време точно такъв живот бе водила.

„Как можа да го направиш? — Беше се спуснал към нея през кухнята на майка си, залитайки от шока. — Къде ти е бил умът?“ Лори с всички сили се беше мъчила да овладее собствените си емоции. Сега трябваше да мисли за Жан и нероденото им дете. Нямаше нито времето, нито желанието да се изправя пред съда на баща си.

„Намерих онова, което търсех.“

„А какво точно си търсила?“ Очевидно не проумяваше защо изобщо би ѝ хрумнало да задържи детето, пращайки кариерата си по дяволите наравно с непорочността си.

„Любов.“

„Не знаеш нищо за любовта — а още по-малко за този мъж. И въпреки това си готова да опростиш живота си заради него?“

„Не го приемам като опростяване.“

„Той е женен, Лориана. — Тони едвам процеждаше думите, толкова бесен беше. — Има си съпруга. Полудя ли? Как може да действаш така безразсъдно?“

Но колкото и страх да беше породило в нея убеждението, че е бременна, никога досега не бе усещала съзнанието си толкова бистро.

Престоят на Какатра се беше оказал най-просветляващият епизод в живота ѝ.

Сега, обратно в Америка, вече знаеше как трябва да постъпи. Ако Тони не желаше да ѝ помогне — така да бъде, нямаше да го моли. Думите му я нараняваха, но какъв избор имаше? Вече беше жена, не наивно момиченце. Жан ѝ беше отворил очите. Трябваше само да поговори с него и всичко щеше да се нареди. Двамата бяха родени един за друг и детето в утробата ѝ беше доказателството. Нямаше търпение да му съобщи, че Ребека Щутгарт е грешала. Че можеше да е баща и съвсем скоро щеше да бъде. Че единението им беше сътворило чудото, за което несъмнено копнееше. Че го обича.

Как ли ще приеме новината? Какво ли ще каже? Сигурно първоначално ще се шокира, но после — какво? Нямаше никакво съмнение, че ще прелива от щастие, но и ще подходи внимателно — моментът далеч не беше подходящ, а и трябваше да се помисли за хората в животите им, за ангажиментите. Лори постоянно се луташе между състояния на бурна радост и неспокойство, съзнавайки, че новината ѝ ще промени всичко.

Успя да прогони настоящите мисли от главата си поне за една част от деня. Обади се на Максимо и учтиво отклони поканата му за вечеря. Поплува в басейна и си приготви обяд. Двете с Десидерия обсъдиха условията около договора, който беше сключила за нова парфюмерийна линия. Запозна се с новата си асистентка, свежо, компетентно момиче на име Ан, която ѝ припомни графика за седмицата и ѝ донесе пощата.

— Сортирала съм по-голямата част — обясни Ан, — но докато отсъстваше, писмата направо валяха.

До вечерта Лори беше изчерпала всичките си идеи за отвличане на вниманието.

Набра номера на Жан, но ѝ отговори само сигнал свободно. Хрумна ѝ да телефонира в агенцията, но веднага се досети, че е почти изключено да го намери там. Можеше и да остави съобщение.

„Привет, Лори е. Бременна съм от теб. Обади ми се, когато имаш възможност.“

По-добре да пробва пак на сутринта.

Сънят не идваше и не идваше. Из съзнанието ѝ кръжаха трескаво мисли за Корасон и баща ѝ, за остров Какатра, за чувството Жан да е в нея, а сега, на негово място, и зараждащият се живот. За загадъчния номер — LA 864, — който неуморно изплуваше отнякъде, колкото и да се мъчеше да го задържи под вода. Сънува Индийския океан, осеян с накъсани листове хартия, и към един сутринта я събуди свирепа жажда.

Слезе на долния етаж в нощната тъмнина. Очите ѝ се спряха на купчината писма, оставени от Ан, и тя започна да ги преравя машинално.

Трите обикновени бели пощенски плика, същите като онзи, който беше получила преди седмица, моментално привлякоха вниманието ѝ.

Бързо, за да не си даде шанс да размисли, Лори ги отвори един по един. Навярно имаха някаква предвидена последователност, но се беше загубила покрай голямото струпване на други писма.

„ЗАСЛУЖАВАТ НАКАЗАНИЕ ХУБАВИЦИТЕ,
КОИТО НАРУШАВАТ КЛЕТВИТЕ СИ. НЕ ЗАБРАВЯЙ
ТОВА“

Скована от страх, Лори прочете писмата втори път, после и трети.

Всичките бяха написани в същия онзи дух, който я беше притеснил още в първото послание. Звучаха някак познато, някак фамилиарно. Сякаш бяха предвидени специално за нея.

Изкушаваше се да ги върне до подателя, но здравият разум я посъветва да ги задържи като доказателство. Не знаеше кой е, но беше прекрачил границата. Очевидно беше прониквал в къщата ѝ... и то не еднократно. Знаеше къде живее. Не беше изключено да я наблюдава и точно в този момент.

Побиха я тръпки. Прокрадна се на горния етаж, но не можа да заспи с часове.

Аврора

— Майната им на „Страйк Рекърдс“ — заяви Кейси Амос и дръпна от дебелия джойнт, преди да го подаде на Аврора. — Ще говоря с татко и с хората му — и си уредена.

Намираха се в скромното жилище на Роланд Амос край Венис Бийч. Разположили се бяха в домашния киносалон в сутерена. Кейси лентяйстваше върху коженото канапе, заровил ръка в кутия с желирани мечета. Аврора го познаваше едва от месец, но вече знаеше, че е пристрастен към тях не по-малко, отколкото към белия пращец и хапчетата екстази.

„Непотизъм“, една от думите, които беше научила от Паскал, изскочи в съзнанието ѝ. Имаше чувството, че славата на Роланд Амос натежава над главите им: стените бяха отрупани с рамкирани платинени дискове и снимки, от които големецът се хилеше самодоволно в компанията на богопомазани имена от музикалната индустрия, някои чак от звездната ера на седемдесетте и осемдесетте години.

— Забрави — каза Аврора. — Рита е поела нещата в свои ръце.

Кейси вдигна вежда учудено и нима можеше да го вини. Хората от „Страйк Рекърдс“ бяха вбесени. Вече три пъти им беше връзвала тенекии и никак не я изненадваше, че не гледат на нея с добро око. Е, добре де, първия път вината беше изцяло нейна, признаваше си без бой, но можеше да се закълне, че Рита не ѝ беше казала за втората среща (макар и тя самата да твърдеше, че Аврора била твърде пияна, за да си спомни). За третата уговорка беше отишла на грешен адрес, а после беше заседнала в трафика поне час. Докато успее да се придвижи до правилния адрес, всички вече си бяха тръгнали, а входящата поща на айфона ѝ преливаше от гневните съобщения на Рита. „Проваляш си живота“ — упрекваше я агентката ѝ. „Какво се случва, Аврора? Какъв е проблемът?“ Все едно пък можеше да ѝ сподели. Изобщо с кого можеше да сподели?

Непотизъм. Дали щеше да се възползва от привилегии в отношенията си със „Страйк“ заради престижа на Том Наш, или да извлече полза от връзките си с Кейси и баща му нямаше особена разлика. Никаква даже.

— Успех тогава — каза Кейси, ровичкайки из кутията с мечета.

Аврора дръпна стабилно от джойнта и се отпусна назад. На големия екран вървеше новият видеоклип на Джъстин Бийбър. Кейси изпръхтя пренебрежително и напълни устата си с бонбони.

— На кого му дреме така или иначе? — измрънка Аврора под носа си. — И без това не мога да пея.

— И откога бизнесът разчита на талант?

— Къде му е смисълът тогава? Няма ме в танците, сценичното ми поведение е отврат. И един тон не мога да изпея правилно. — Косата на Бийбър беше като мираж.

— Лайняна работа — смънка Кейси. — Човек не може да си смени гена.

Аврора глътна дим. *Ген.*

— Успешен пиар, удобни връзки — съгласи се тя. — Не опира до талант.

— На кого му е притрябвал шибаният талант? — попита приятелят ѝ, жестикулирайки към екрана. Внезапно звукът от жвакането на желираните мечета стана нетърпим. — За мен се грижи татенцето. Един ден ще ме прати на върха. Да не съм луд да се оплаквам?

— Ами ако ти хрумне да се заемеш с нещо друго?

— Какво например?

— Знам ли, нещо различно.

Кейси сви рамене.

— Защо ми е? — Взе грубо свитата цигара с марихуана, дръпна силно и се отпусна назад, издишвайки тънка струйка дим.

Помълчаха малко. Видеоклипът на Бийбър свърши.

Аврора попита:

— Според теб възможно ли е да откриеш истинското си аз от онова, в което животът те е превърнал?

Кейси направи смахната физиономия.

— Ъ?

— Представи си, че си се родил на другия край на света, отгледали са те други родители, живееш съвсем различно... Как би се чувствал?

— Майната му на всичко.

— Как можеш да си сигурен кой си всъщност?

Кейси се протегна към нея.

— Искаш ли да ми врътнеш една свирка?

— Яж си задника.

Очевидно репликата ѝ не го засегна.

— Спри да мрънкаш. Радвай се на късмета си. Милиони хора биха убили да са на твое място.

Аврора изпита ненадеен копнеж по пансиона „Света Агнес“. Колкото и да го беше плюла, сега всичко даваше, само и само да се върне в общежитието, да поприказва с Паскал в тъмната стая. Искаше ѝ се да разпита старата си приятелка за Жан и за Какатра, и за Рубен ван дер Мейде, но в същото време се боеше да признае пред себе си вероятността Паскал да е била наясно с всичките им мръсни игрички и да си е замълчала, което я правеше не по-малко умопобъркана от братовчед ѝ. Миналата седмица Фран Харингтън ѝ беше написала съобщение, споменаващо, че Паскал била приета в един от най-реномираните колежи в Женева и се била сдобила с двойно по-възрастно от нея гадже, което свирело във фолклорна група. Онази част от живота ѝ сега бледнееше като далечен сън, което ѝ се струваше иронично, при положение че единствено тя се отличаваше с някакъв смисъл. Приятелството ѝ с Паскал я беше свалило от облаците, принудило я беше да преоцени всичко — кога преди се бе замисляла така дълбоко? Глождеше я чувството, че Ел Ей и жителите му я изцеждат отвътре.

— Кейси, може ли да ти споделя нещо?

— Давай.

— Не мисля, че Том и Шерилин са истинските ми родители.

Той се обърна към нея с кървясали очи и прихна в смях, преди да осъзнае, че говори сериозно.

— Мисля, че са ме осиновили още като бебе, но не знам как и от кого.

Кейси видимо се мъчеше да установи дали не го занася.

— Друг път.

— Май не са могли да си направят свое дете, незнайно защо, но не са искали да се разчува, затова намерили бебе, което представляли за свое.

— Глупости на търкалета — изненада я Кейси с присмеха си.

— Ти пък откъде знаеш?

Кейси прокара пръсти през косата си.

— Слушай, човече, съвсем нормално е. И аз съм си задавал тези въпроси. Не е ли така с всяко хлапе? Родителите са кофти работа. Ще ти мине.

— При мен е различно — настоя Аврора. — Чувствам го. Чувствам, че съм попаднала на истината. Но приема ли я, трябва да приема и факта, че цялото ми съществуване е било лъжа.

Очите му имаха крайно дрогиран вид.

— Кейси...?

— Хмм?

— Моля те кажи нещо.

Той ѝ предложи кутията с мечета.

— Искаш ли бонбонче?

Аврора призова всичката си смелост за следващото откровение.

— Мисля, че са ме поръчали. — Погледна го, за да види как ще реагира. — Сещаш се, от каталог или нещо такова.

Той се разсмя искрено.

— Това е откачено.

— Така ли смяташ? — Ръцете ѝ така трепереха, че едвам успя да запали цигара. — Виж какво, представи си... представи си, че на някой голям, ама голям богаташ му скимне да изкарва пари, като открие бизнес с деца. Да продава на разни величия. Като моите родители например.

— Няма кой да му позволи да открие такъв бизнес.

— Ами ако се преструва, че се занимава с друго? — Млъкна за момент, чудейки се колко ли близо до линията е разумно да припари. — Рехабилитационен център например. По този начин ще привлича точно уязвими хора, загубили вяра в живота си.

Кейси се беше отнесъл нанякъде.

— Готина идея — провлече мудно той.

— Такава си е, нали? Тъкмо там е въпросът. Хитроумна е. Големи пачки. Фрашкани с пари двойки, готови да си платят за какво

ли не. За какво друго да ги похарчат, ако не за единственото нещо на земята, което не се купува с пари? Само дето вече и то се купува, Кейси. Имат ли пари, уредени са.

Кейси вдигна вежда невярващо.

— И си решила, че ти си едно от тези деца, така ли?

— От твоята уста звучи сякаш току-що съм ти изтърсила, че са ме отвличали извънземни.

— Също толкова изтрецяло е.

— Знаех си, че няма да разбереш.

Кимна с глава към екрана, където поредната малолетна звезда се перчеше с новата си песен.

— Може и тя да е от тях, а? — След секунди изникна и ликът на красавец от елитен холивудски сой. — Ами той?

Аврора си спомни как изглеждаха родителите му.

— Аха... — каза замислено. — Като нищо.

— А на вашите пък защо им е да го правят?

Толкова пъти беше прехвърляла същия въпрос в главата си, мъчейки се да измисли отговор. Кое нещо на света си заслужаваше да потопиш целия си живот в лъжа? Какво криеха Том и Шерилин?

— Не знам.

Кейси изсумтя.

— Голяма си кукувица.

— Чуй ме — примоли му се тя. — Мама и татко се държат като непознати. Нищо не правят заедно, почти не се засичат дори; нищо не ги свързва и понякога имам усещането, че просто са ни заточили в обща къща и никой от нас не знае как е попаднал там! Казвам ти, бракът им е шантав...

— Всеки брак е шантав. — Отвори торбичката си с тютюн. — Просто не се омъжвай.

— Не е само това. Животът ми също не е наред. Това... — размаха ръце из стаята — ... всичко това някак не пасва!

Кейси вирна вежда за пореден път.

— Сигурна ли си, че си преживяла пубертета?

— Знаеш ли какво? — Едвам сдържа напирещите сълзи. — Забрави, че изобщо подхванах темата.

Той се метна на креслото до нея и лепна една влажна целувка на бузата ѝ.

— Извинявай, но предпочитам да ти го кажа директно. Звучи гламаво.

Аврора се отдръпна от него и съсредоточи вниманието си върху цигарата. Съзнаваше, че на този етап твърденията ѝ са чиста мъгла — нужни ѝ бяха доказателства. Дори след година, когато видеше двойката от острова на Рубен ван дер Мейде да парадира с чуждото бебе пред пресата, пак беше с вързани ръце.

— Вероятно си прав — отвърна отнесено.

В другия край на града Том Наш се наслаждаваше на ежеседмичния си комплект от спа процедури в „Спрингс Сентрал Ризорт“ в Бевърли Хилс. Обожаваше да релаксира: какво по-хубаво от това да се поизпотиш в сауната и да си направиш една отпускаща парна баня, преди да се оставиш в ръцете на професионалистите за масаж на скалпа и пилинг на кожата. Заслужил си го беше. Благодарение на триумфалното си турне с един замах беше подсигурил на марката „Наш“ челна позиция в шоубизнеса. Сбръчкал се беше от работа, за да ощастливи феновете и звукозаписното студио. Тук получаваше възнаграждението си — малко почивка и блажен отдих. Така обичаше да се глези.

— Едва не ме съсипа — заяви пред Стюарт Лъвъл, продуцента му. Двата често разпускаха заедно. — Май силите ми се изчерпаха.

От години Стюарт имаше тежката дума в „Страйк Рекърдс“. Мъж над четирийсетте, с яко телосложение, боядисана в смолисточерно коса и месесто, восъчно лице. Вследствие на нескопосана пластична операция кожата беше изопната по черепа му като маска, а в лошите дни, за негова огромна тревога, изглеждаше като превъплъщение на Майкъл Майърс от „Хелоуин“. Беше семеен човек, редовен клиент на елитните агенции за компаньонки, и вкъщи го чакаха съпруга, сякаш излязла от списание за домакини, и двама синове — тийнейджъри. Направо смърдеше на пари, изкарани с усърдния труд на другите и пазени на сигурно в джобовете му.

— Няма да хвърляш толкова сили, като върнем Шерилин в играта — отвърна Стюарт, облягайки се на стената в парната баня. Въздухът беше така наситен с евкалиптови пари, че виждаше само на

няколко сантиметра пред себе си. Едва различаваше силуета на Том на отсрещната пейка.

— Точно това ме притеснява — сподели Том, вдишвайки дълбоко ментовия аромат през ноздрите си. Имаше чувството, че скалпът му се разтапя; капчици пот се търкаляха в корените на косата му и го гъделичкаха. — Не съм убеден, че ще ни позволи да я върнем в играта. В лошо състояние е...

— Не можем да си позволим да я носим на гръб — заяви Стюарт безцеремонно. Двамата си бяха много близки от години, затова не се стесняваха да говорят болезнено откровено един с друг. — Трябва ни цялото семейство Наш в комплект. Това включва Шерилин и Аврора.

— Знам — съгласи се вяло Том, изморен от жените в живота си. — Ще намерим начин.

Стюарт се изправи. Изпод бялата кърпа около кръста му щръкна възбуденият му penis.

Дъхът на Том секна. Колкото и пъти да се беше случвало, пак онемяваше при гледката. Също както се беше стряскал като дванайсетгодишно момче, когато, разлиствайки списания от рода на „Мистър Гей Америка“ в стаята си, дочуеше стъпките на баща си по стълбището и се спуснеше с разтуптяно сърце да крие порното под матрака и да закопчава ципа на панталона си, молейки се да не разкрият мръсната му тайна, понеже не беше позволено да си падаш по други момчета. Абсурд. Всяко момче като него трябваше да залита по момичетата, с техните сладникави кожи, плиткоумни хихикания и лепкави устни.

Учеха го, че гейовете са извратени. Че страдат от душевна болест. Порок, с който задължително трябваше да се борят.

Сега пак се чувстваше като онова ужасено момче. Сякаш всеки момент щяха да го спипат в крачка. В стомаха му се надигаше онова прималяващо усещане — странна смесица от отвращение и приятна тръпка.

— Ела при мен — каза дрезгаво, облизвайки устните си, пресъхнали въпреки влажната пара.

Стюарт се подчини. Коленичи между краката на Том, свали кърпата и забодде глава в чатала му. На Том открай време му трябваше малко повече време да се надърви. Дори след дългогодишната му практика страхът, че някой ще ги хване, попритъпяваше страстта.

И двамата съзнаваха колко рискуват.

Когато членът му потъна в устата на музикалния продуцент, Том се отдаде на сладкия прилив на удоволствие. Хвана с ръце главата на Стюарт и затвори очи, тласкайки ерекцията си в задната стена на гърлото му. Това беше единственият начин да изживее фантазиите си, единственият дискретен начин. Свърши бързо и в обилно количество, усещайки бесните удари на сърцето си и леещата се по тялото му пот. От крайчеца на едното му око се отрони сълза.

С отработената точност на часовников механизъм Том стана от пейката и се обърна. Вирна задника си и разтвори крака. След секунди от точката на напъна в тялото му избухна същински екстаз.

Беше се закълел да се наслади на всеки един миг. Денонощно копнееше за мъжки ласки, мислите му непрекъснато се връщаха към нещото, което обществото му забраняваше. Вместо това го заставяше да си играе на семейство, на американския модел мъж, мачо от класа. Още откакто кариерата му се изстреля преди двайсет години...

Дълго време беше залъгвал света.

Дланите му се залепиха за пейката, давайки му опора срещу мощните тласъци на Стюарт.

Поне в този момент жена му и дъщеря му бяха на светлинни години от съзнанието му.

Стиви

Биби Райнър, за кратко време госпожа Биби Позен, излезе от офиса на „Труман Асоушиътс“ на „Сънсет“ точно навреме, за да види как една жена крачи забързано по отсрещния тротоар на булеварда, заровила лице из страниците на жълт вестник. Най-накрая снимката ѝ беше слязла от първата страница.

Обядът с Филица Колт, агентката, с която я беше свързал Марти Кинг, ѝ беше подействал вдъхновяващо. Вдишвайки топлия пладнешки въздух, наситен с упоителната мараня на пламенни амбиции, в съзнанието ѝ се разигра състрадателната реакция на Филица, когато Биби ѝ беше разказала за участието си в страничните проекти на Линъс. За нейно облекчение и дори малко смущение агентката не се беше изненадала. Биби не беше първата актриса от Ел Ей, явила се пред нея с бремето на тежко минало, и несъмнено нямаше да е последната.

Докато викаше такси, Биби осъзна, че животът ѝ, неотдавна приближил предела на търпимостта, внезапно беше навлязъл в един несравнимо по-добър етап. След бягството си на Какатра всеки изминал ден си възвръщаше част от старата Биби. Възхвалите не бяха пресилени: островът наистина правеше чудеса с хората. Дърк Майкълс, независимо от нестихващата ѝ омраза към него, се беше оказал прав за революционните спа процедури. Благодарение на тях сега се чувстваше отпусната, подмладена и готова да поеме контрола върху живота си.

Защо изобщо Дърк беше проявил желание да организира почивката ѝ в центъра на Ван дер Мейде продължаваше да е загадка, но така или иначе не би отхвърлила услуга от човек, който вечно щеше да ѝ остане длъжник. Избра да усвои гледището, че смъртта на Линъс е събудила съвестта му, накарала го е да проумее в колко крива посока са тръгнали професионалният и личният му живот. Въпреки че се съмняваше.

Апартаментът ѝ в Уестууд беше на светлинни години от лукса на имението Линъс, но точно затова ѝ харесваше. Не беше събрала сили да остане в Бевърли Хилс, макар и адвокатите ѝ да я бяха уверявали, че има пълното право. Предпочиташе да разполага с едничка неопетнена стая, отколкото със сто населявани от грозни спомени.

В пощенската кутия я очакваше кафяв квадратен колет, адресиран с грижливо изписани главни букви. Биби го извади озадачена. Разклати го, но от вътрешността му не се чу звук. Пъхна го под мишница и намери ключовете със свободната си ръка.

Веднага щом влезе, отвори пакета.

Картонената кутийка съдържаше прилежно опакован в найлон с балончета диск, чиято повърхност отразяваше светлината досущ като бижу, положено на кадифена възглавничка. Отпред с печатни букви беше написано: *ПУСНИ МЕ*.

Испаднала в пълно недоумение, Биби пъхна диска в процепа на музикалната уредба и заслуша.

В Лондон приближаваше зима. Дните намаляваха, а нощите ставаха по-дълги и във въздуха се усещаше мразовит ноемврийски полъх. На Стиви ѝ липсваше времето в Британия. Беше започнала да я обзема носталгия по дъжда и горещия чай, и запалените камини, запечените питки и миризмата на влага в измитото метро.

Чувството да се завърнеш след толкова много време беше странно. Столицата ѝ се струваше по-малка, отколкото в деня на заминаването ѝ: преди три години я беше напуснала с внушението, че се измъква от огражденията на каменен, потискащ затвор, което, вече знаеше, имаше повече общо с вътрешната ѝ нагласа, отколкото е атмосферата на самия град.

В сряда сутринта имаше снимки в катедралата „Сейнт Пол“. Бяха затворили пътищата от Олдуич и Саут Банк, но това не беше попречило на феновете да се струпат около периметъра на площада, източвайки шии, за да зърнат поне малко от сцената, макар Стиви да подозираше, че не се вълнуват толкова от нея самата, колкото от екранния ѝ партньор — изнурен възпитаник на Кралската академия за драматично изкуство, спечелил си репутация на свенлив меланхолик,

който всъщност беше вкарал в леглото повече жени за последните шест месеца, отколкото някои мъже за цял живот.

Героинята ѝ трябваше да изтича надолу по внушителното стълбище на катедралата сред облак от подплашени гълъби право в прегръдките на тръпнещия в очакване кралски възпитаник. Елементът е гълъбите не звучеше особено романтично, но целта му беше да придаде един по-улегнал вид на сцената. Сивите птици на фона на сивото небе и знаменития сив купол щяха да накарат минзухарено жълтото палто на Стиви да изпъкне като късметлийско пени. Само че гълъбите бяха решили да си вземат отпуска заради тълпите от почитатели и многобройния екип, оставяйки сцената нетипично пуста и по-скоро постапокалиптична, отколкото класически сантиментална. Затова Стиви се беше заредила на горната площадка в очакване на пернатите си партньори, за да се втурне надолу по стълбите и да предизвика желаня драматичен ефект.

Заради това усложнение тръгна късно за уговорката си на Грейт Портланд Стрийт. Когато колата ѝ паркира пред частната клиника, нервите ѝ се изостриха до краен предел. Умишлено бе оставила прегледа за Лондон, понеже докторката ѝ беше доверена приятелка, и в случай че новината се окажеше лоша, държеше да я чуе от дружелюбно настроен източник, а не от отегчен калифорнийски лекар, който се срещаше със стерилни жени по-често, отколкото тя с отражението си в огледалото.

— Имам хубава новина за теб, Стефани — обяви доктор Хаяши, моментално избавяйки я от преизподнята. — Репродуктивната ти система функционира нормално. Не виждам причина да заченеш без лечение.

Стиви вдигна очи нагоре в знак на благодарност към Бог, което беше лицемерно от страна на атеистка като нея, и седна на стола.

— Благодаря ви.

— Както вече говорихме, съветвам те да изпратиш и съпруга си на преглед. — Доктор Хаяши я гледаше приятелски над очилата си с рогови рамки. — Тоест ще трябва да обсъдите въпроса в най-близко бъдеще, нали така?

— Да, знам.

Зандър дори не подозираше, че си е записала час при доктор. След откровения разговор за връзките му с Жан Моро контактите с

него ѝ се струваха все по-трудни и по-трудни. Когато настъпи моментът да отпътува за снимките, беше изпитала тайно облекчение. Трябваше ѝ време за размисъл. Колкото и да имаше вяра в думите му, някои елементи от разказа му просто не се връзваха. Омръзнало ѝ беше от тайни. Нали уж бракът носеше чувство за сигурност и увереност ако не в друго, то поне в близкото познаване на партньора ти. Напоследък обаче, главно през изминалите шест месеца, имаше усещането, че живее с непознат. И Зандър го съзнаваше.

— Не забравяй, че още си млада — посъветва я докторката. — Не пришпорвай нещата и не се подлагай на излишен натиск. Стресът си играе игрички с телата ни.

— Искаш да кажеш, че ако влагаме прекалено много старание, може и да не постигнем нищо?

Доктор Хаяши склочи ръце пред себе си.

— Отпуснете се, живейте здравословно и си общувайте колкото се може повече. И няколко години да чакате — тя сви рамене, — така да бъде. Според резултатите ти отлагането не носи рискове.

— Ами той?

— Не мога да коментирам. — Хаяши опря длани в бюрото си. — За ваше спокойствие ви съветвам и съпругът ти да се консултира с лекар.

Докато пътуваше с такси към хотела си, Зандър ѝ позвъни.

— Здравсти. — Изненада се да го чуе. — Всичко наред ли е?

Таксито подмина гара „Юстън“, където изпревариха двуетажен автобус. Двете му страни бяха облепени с лицето на Лори Гарсия, разкрасено със съблазнително дълги мигли — реклама на козметичен гигант.

— Идвам в Лондон — обяви той.

— Моля? — Тя се изправи на седалката. — Защо?

Последва дълга пауза и Стиви реши, че връзката е прекъснала. Най-сетне гласът му прозвуча в слушалката:

— Защото трябва да те видя.

— Зандър, започваш да ме плашиш. Какво е станало?

По небето се трупаха буреносни облаци. Всеки момент щеше да завали.

— Ще ти обясня на място.

Лори

При всяка удала ѝ се възможност опитваше да се свърже с Жан.

През почивките на фотосесиите в Европа, в чакалните на сума летища из Азия, по време на поредица галавечери в Южна Америка... Остави много съобщения с внимателно подбрани думи и в „Ла Люмиер“. Дори опита да се свърже директно с Рубен ван дер Мейде, но взводът му от служители ѝ попречи.

Вдън земя ли беше потънал? Още скиташе някъде по работа? Ако да — каква? Що за начинание отнемаше толкова много време? Не проумяваше. Бяха минали три месеца след случката на Какатра, а Жан отлично знаеше къде да я намери. Времето ѝ изтичаше. Обхващаше я параноя, че хората започват да обръщат внимание. Коремчето ѝ беше почти незабележимо, но беше чела по книгите, че дойде ли промяната, щеше да нахлуе с пълен размах. Не можеше да понесе идеята, че ще научи от някой друг, но не я ли потърсеше скоро, я оставяше без избор. И какво щеше да разправя на хората? Нямахше как да обяви пред света, че носи детето на Жан Моро, особено, при положение че бащата, да не говорим за съпругата му, дори не подозираха.

Имаше чувството, че никое от съобщенията ѝ не беше стигнало до него. Първоначално гледаше да се изразява сдържано, решена да му разкрие новината очи в очи. „Обади ми се, трябва да се видим...“ Но в последно време призивите ѝ бяха придобили по-недвусмислено значение: „Жан, на всяка цена трябва да те видя... Случи се нещо... Имам важна новина...“

Жан беше тръгнал на път. Вероятно се намираще в някоя необятна страна, в различна часова зона. Може би беше загубил мобилния си или сменил номера си. Нищо чудно да е пробвал да я намери, когато собственият ѝ телефон беше повреден и редовно ѝ въртеше номера...

Не беше глупачка. Откъдето и да го погледнеше, фактите си бяха факти.

„Още на следващия ден все едно че ги е нямало...“

„Между нас да си остане, но за мен е абсолютен задник...“

„Не знаеш нищо за любовта — а още по-малко за този мъж...“

Всички я бяха предупредили: Десидерия, Жаклин, дори родният ѝ баща.

А колкото и да я болеше да си признае, четвъртата потенциална причина за мълчанието му беше най-правдоподобна. Беше се сдобрил с Ребека Щутгарт и сега се опитваше да се издигне в очите ѝ.

Ирония на ирониите. Дори открай време съжеляваше жените от любовните романи, които силно вярваха, че са способни да надвият немирника, да опитомят дивака, самозалъгваха се, че с тях е различен, че думите му са искрени, че го познават по-добре от всяка друга досега. Нима не виждаха, че си играе с тях? Нима не беше очевидно? Да, за околните. За влюбената жена илиюзията беше неустоима.

Известно време продължи да настоява. Отказваше да приеме, че Жан би ѝ причинил подобно нещо. Разговорът им на плажа на Какатра, откровенията му, нежността, целувките, жаркият, всеотдаен поглед...

Лори изпитваше неподправен ужас.

Ужасяваше я мисълта да отглежда детето му сама, но връщане назад нямаше, дори Жан да имаше нахалството да настоява за аборт. Дали би се опитал да ѝ предложи пари? Дали би паднал толкова ниско? Беше решена да задържи бебето. Ужасяваше я мисълта за последствията — какво щеше да обясни на всички? В колко лъжи щеше да се оплете? Ужасяваше я и мисълта, че толкова усърдно граденият ѝ живот, животът, за който баба ѝ беше вдъхнала куража да преследва, щеше да рухне пред очите ѝ, и после какво? Ужасяваше я мисълта да попадне отново в „Трес Ерманас“, да открие, че всичко до тук е било просто сън, както често се боеше в ранните дни на бляскавата си кариера.

Но всички тези страхове бледнееха пред най-големия ужас, обладал душата ѝ. Колкото и да проклинаше егоизма му, колкото и да недоумяваше откъде черпи нечовешката си жестокост, колкото и да ненавиждаше коравосърдечното му отношение към най-близките хора, най-много я ужасяваше мисълта, че повече никога няма да бъде с Жан Моро. Че всичко помежду им оставаше в миналото.

На следващия месец Лори прие поканата за вечеря на Максимо Диас. Жаклин не я оставяше на мира, да не говорим за самия ухажор. Максимо проявяваше баснословно упорство — задръстваше телефонния ѝ секретар със съобщения, отрупваше я с цветя и почти всеки ден изпращаше агентите си при нейните на мисия да уредят среща помежду им. Когато случайно се срещнаха на парти в Бостън, Лори не успя да откаже.

Какво толкова? Приятна компания беше, непрекъснато ѝ повтаряше колко е красива, колко пленителна, а в момента точно от това се нуждаеше. Чувстваше се отчаяна, самотна и уплашена. Чувстваше се използвана, посрамена и предадена. Тялото ѝ започваше да издава тайната ѝ. Все по-трудно ѝ беше да прикрива изпъкналостта дори под широки дрехи. Имаше нужда от приятел — и наивно си повтаряше, че поне за момента такъв е и неговият умисъл.

Тази вечер излизаха за трети път, откакто се познаваха. Максимо беше предложил „Сандс“, реномиран ресторант с океански изглед. Дойде да я вземе рано, когато слънцето още розовееше над водата. Беше облечен в светъл ленен костюм и се усмихна приветливо, като я видя.

В един по-друг живот би намерила Максимо за доста привлекателен. Висок, слаб, умерен меланхолик, с вампирски бледа кожа, обаятелни тъмни очи и сочни, меки устни. Личеше си, че е от високопоставено потекло — лъхаше на скъп парфюм и заможност. Беше излизал на модния подиум, преди да се отдаде на актьорско амплоа, но така пленяваше окото, че екранният му имидж не се влияеше от избора на роли. Тийнейджърките си умираха по него.

Седнаха на една от външните маси под широка, кремава на цвят тента, чийто ефирен плат се къдреше под океанския бриз.

— Как мина прослушването? — попита го Лори. Максимо вече беше изиграл една главна роля в романтичен филм, но в тази продукция щяха да бъдат вложени много пари и можеше да го изстреля право на върха.

— Добре — отговори ѝ той скромно.

— Само добре ли?

Максимо отклони въпроса, привиквайки келнера, за да си поръчат питиета. Когато Лори си поиска минерална вода „Сан Пелегрино“, отбеляза:

— Още не пиеш? Как да не ти се възхити човек. — Обяснила му беше, че не употребява алкохол, понеже вреди на кожата, и имаше неудобното чувство, че подбудата ѝ силно го беше впечатлила, сякаш ценеше грижата за външния вид повече от всичко на света.

Когато келнерът се оттегли, Лори реши да настоя с въпроса си:

— Кога се очаква да ти се обадят?

Той се престори, че не разбира за какво му говори, и ѝ отвърна с недоумяващ поглед. Ако можеше да се съди по тази му актьорска игра, отговорът беше „никога“.

— За кое?

Тя вдигна вежда.

— За резултата от прослушването.

— А, вярно. Да. Не съм сигурен.

— Май не си много ентузиазирани.

Келнерът им донесе питиетата. След като ги остави насаме, Максимо се огледа наоколо и крайчетата на ушите му пламнаха.

— Искат от мен да... — сви рамене свенливо — ... сецаш се, да си развея мъжеството.

От нещо в изражението му я досмеша, доста позабравено усещане.

— Ясно... — коментира тя, преглъщайки смеха си. — И това те притеснява?

— Теб не би ли те притеснило?

— Зависи от обстоятелствата — призна си Лори. — Най-вероятно да.

Той се облегна в стола си.

— Не се шегуват. Става дума за пълна голота.

— Важно ли е за ролята? — Не ѝ се вярваше. Надали го гласяха за интелектуалното кино, макар че сигурно така щяха да му го сервират.

— Аха — отвърна той умислено. — Така ми се струва. Поне по техни думи.

Стеснителността му я удиви.

— Бих предположила, че вече си свикнал публиката да припада по теб. — Целеше да прозвучи шеговито заговорнически, но Максимо прие коментара ѝ като директен комплимент.

— Така си е. Но не съм сигурен, че... — Погледна я многозначително. — Не съм сигурен, че са готови за това.

Този път Лори не успя да сдържи смеха си и всичките ѝ грижи като че ли изчезнаха за момент.

— Сериозно ли?

Той кимна.

— Просто... — Келнерът се върна да вземе поръчката им за вечеря. Максимо промълви: — Няма значение.

Докато се хранеха, Лори неколккратно пробва да върне разговора към темата, но той видимо се съпротивляваше и любопитството ѝ остана незадоволено.

След вечеря се запътиха към апартамента на Максимо. Цяла вечер я беше забавлявал с разкази за смешни случки от привилегированото му детство и Лори беше проявила желание да разгледа снимките му. А и плашещата поща, която получаваше напоследък, не ѝ позволяваше да се прибира самичка нощем, особено в деликатното си състояние.

Домът на Максимо в Бевърли Хилс беше типично ергенско обиталище — хромирани маси, кожени дивани и огромни плоскоекранни телевизори, монтирани на стените. Лори седна в ъгълчето на един от диваните.

— Искаш ли нещо за пийване? — провикна се домакинът от кухнята.

— Не, благодаря.

Той показа глава през вратата и направи физиономия.

— Сериозно ли ми отказваш? Аз съм в настроение за бренди.

— Не пия.

— От едно нищо няма да ти стане.

— Не. Честно, не ме мисли.

Максимо вдигна рамене.

— Както искаш. — След малко се появи с бутилка „Курвоазие“ и две дълбоки като аквариуми чаши. — В случай че размислиш.

Направи ѝ впечатление, че не беше оставил личния си отпечатък върху жилището. Като го слушаше как разпалено говори за миналото,

очакваше всяка една повърхност да е отрупана със снимки.

— Е, да разгледаме снимките — усмихна му се тя. — Нямам търпение да видя замъка, в който си отраснал.

Максимо седна на дивана до нея. Отсипа от кехлибарената течност във влудяващо тънка струя и мълчанието му започна да я смущава.

— Знаеш ли, Лори — подхвана най-сетне, — много те харесвам. Не може да не си го осъзнала.

Гласът му звучеше спокойно, премерено. Не я поглеждаше в очите.

— И на мен ми е приятно да се виждаме — отвърна тя предпазливо.

Той прокара пръст по ръба на чашата.

— Мисля, че си наясно какво искам от теб.

Лори направи грешката да го хване за ръката.

— Макс, трябва да съм пряма с теб — подхвана. Нямахше да ѝ е лесно. — В момента се намирам в доста заплетено положение.

Той я стисна по-силно. За пръв път осъзнаваше колко големи са ръцете му.

— Положението винаги е заплетено.

— Не разбираш, по-сериозно е. Просто...

Без всякакво предупреждение устните на Максимо се оказаха върху нейните. Почувства твърдината на белите му зъби и мускусния аромат на косата му. Езикът му се стрелна в устата ѝ, топъл и хлъзгав.

— Разтапям се по теб, Лори. — Дъхът му излизаше на пресекулки. Зарови пръсти в косите ѝ и я притисна да легне назад. — Признай си, че и ти ме искаш. Не се съпротивлявай на желанията си.

— Почакай — успя да каже Лори, мъчейки се да го отблъсне, — моля те...

Той я затисна върху черната кожа, разтваряйки краката ѝ с коляно и намествайки се помежду им. Лори очакваше всеки момент да я докосне с възбуждения си пенис, но още не усещаше нищо.

— Макс, недей! — Но той вече я хапеше и дърпаше дрехите ѝ, а когато в паниката си Лори напрегна всички сили да го отблъсне, разкопча ципа на панталона си, държейки брадичката ѝ със свободната си ръка. Не можеше дори да отвори уста, студен страх изпълваше гърдите и белите ѝ дробове. Осъзна, че панталоните му се свличат

надолу, а после почувства допира на фината, набрана материя на боксерките му по кожата си. Пак не усети очакваната издутина, само търкането на плоския му чатал по слабините ѝ. Ръцете му скочиха към гърдите ѝ, откопчавайки непохватно няколко копчета, докато не освободиха едното ѝ зърно, което след малко се озова между зъбите му, свръхчувствително към внезапната болка. Пръстите му се плъзнаха към бикините ѝ, смъкнаха ги грубо и неориентирано си проправиха път в сухотата на влагалището ѝ.

— Махни се от мен! — Заблъска го с юмруци. Без успех. Той се тласкаше свирепо към безпомощното ѝ тяло, навлизайки в стръвен ритъм, сякаш вече беше проникнал в нея.

В следващия момент със смразяващ потрес я осени мисълта, че може и да беше.

— Спри!

— Искаш го, Лори — изломоти с пресипнал глас в ухото ѝ. — Знаем, че го искаш. Отпусни се.

Този път сви рязко едното си коляно и го заби право в слабините му, а Максимо изпищя от болка и скочи като ужилен от дивана.

Възбуденият му пенис, компактен като розово червило, не надхвърляше по размер кутрето ѝ. Имаше приблизителната дебелина на сламка за пиене. Не беше ѝ подозирала, че съществуват чак толкова малки.

— Кучка! — простена дрезгаво, надигайки се от пода. — Така ли било? А? По груби игрички ли си падаш?

— Не ме доближавай. — Опита да се добере до дрехите си, нахвърляни до дивана. Той обаче не ѝ даде възможност — отново ѝ налетя, този път отзад, хриптейки и стенойки в ухото ѝ, докато микроскопичният му пенис напираше нагло в търсене на входа. Тласна се веднъж, два пъти, три пъти в нея и не щеш ли — от гърлото му се изтръгна пискливо свистене като от спукан балон. После се отдръпна.

Минаха няколко секунди и Максимо заяви учудващо доволно:

— Страхотно беше.

Лори не можеше и дума да обели. Езикът ѝ беше подпухнал. Сърцето ѝ туптеше като подивяло.

— Същинска тигрица си, Лори Гарсия. — Коленичил беше пред дивана и гордо съзерцаваше миниатюрното си мъжество. — Знаем, че не съм много надарен, но приятелчето ми прави чудеса. На доста

момичета им се отщява, като го видят, сещаш се. Друго очакват да намерят в гащите ми. Ама омагьосам ли ги веднъж с вълшебната си пръчица, винаги питат за още. Ти готова ли си за още, Лори? — Пресегна се и я погали по гърба. — Мога да се вихря цяла нощ...

Тя се извъртя с ловкостта на леопард, сви ръка в юмрук и го цапардоса право в челюстта. Поне ѝ се струваше, че трябва да е челюстта, но явно беше замахнала по-нависоко, защото докато Максимо хвърчеше назад, от носа му рукна червена струя. Просна се гол на пода, държейки с едната ръка лицето си, а с другата — топките си.

— Повдига ми се от теб — озъби се Лори. Стана на разтреперани крака, но вложи всичката си воля да се овладее, решена да не се превръща в поредната му несретна жертва. Агонията, насъбрала се в душата ѝ през изминалите няколко месеца, обсеби с кръвнишка ярост цялото ѝ същество и думите сами изригнаха от гърдите ѝ, съвършено искрени до една. — Пристъпиш ли на по-малко от петдесет метра от мен — заплаши го тя, — кълна се, ще изтръгна жалкото ти подобие на пишка и ще те фрасна с него. Но не се безпокой — почти нищо няма да усетиш.

Събра нещата си и тръгна към входната врата.

Жалостният вопъл на Максимо отекна по петите ѝ:

— Почакай, Лори, върни се...

Но тя вече беше навън, на пустата, тъмна улица, и крачеше незрящо, олюлявайки се на краката си, тръгнала към дома, макар да нямаше представа къде се намира и дали изобщо съществува още.

Аврора

Пееше се нещо от сорта на „О, скъпи, защо измъчваш ме така, хей, мили, просто хвани ме за ръка“, но не можеше да си спомни как точно продължаваше. Парчето беше от глупаво по-глупаво и текстът се въртеше около едно и също, така че дори да редеше само запомнените думи, никой нямаше да забележи.

Стюарт Львъл поклати глава в звукозаписната стаичка.

— Много зле — коментира отчаяно. — Адски зле.

Тонрежисьорът беше на същото мнение.

— Можем да подобрим качеството на записа, но ако текстът се разминава...

Стюарт сръбна от кафето си с мляко.

— Няма ли как да записваме на сегменти и накрая да ги миксираме? Да изпее всеки от компонентите поотделно?

Тонрежисьорът, брадат тип с фланелка на „Гънс енд Роузис“, изпуфтя нервно. Преходни звезди като Аврора Наш ги биваше в едно-единствено нещо: да харчат паричките на татко. Колкото по-малко занимаваха света с тягостното си присъствие, толкова по-добре. Само дето тази записваше поредния си албум. Първият не й ли стигаше?

— Хич не ми изглежда добре — отбеляза, сваляйки слушалките от ушите си. — Май плаче за рехабилитация.

Стюарт стисна зъби. Ще каже някой, че си имат работа с Тина Търнър, като се има предвид какъв зор беше да я вкарат в студиото. На малката като че ли грам не й пукаше. Не се ли притесняваше, че съсипва името на Том? Пълна излагация.

Аврора също свали слушалките и зачака по-нататъшни инструкции. Мъжете в кабината говореха разпалено, но през дебелилото стъкло не се чуваше нищо. Каква метафора за живота й само! Приличаха й на два угоени паразита, вкопчили се алчно във вените й. Дори нямаше желание да записва албум. Том я беше накарал. Явно си мислеше, че така ще й „подреди живота“. А дали изобщо щеше да има

нужда от намесата му, ако не ѝ беше сервирал най-потресаващата, най-непростимата лъжа още в началото на съзнателното ѝ съществуване?

Нищо чудно, че не успяваше да призове и капка ентузиазъм.

Стюарт Лъвъл я зяпаше нагло. Дружеше с Том, откакто се помнеше, но винаги го беше намирала за противен, все имаше чувството, че си я представя без гащички. Всички мъже на тази възраст бяха един дол дренки. Нямаше съмнение, че мръсникът му с мръсник отдавна е пожънал реколтата на славата си; сигурно малолетните сладкишчета се редяха на колене и с отворени уста пред кабинета му.

Гласът му се разнесе из звукозаписната кабина.

— Толкова за днес, Аврора.

— Хубаво. — С нетърпение очакваше този момент.

„Родео Драйв“ беше — поне някога — любимото ѝ място за пазаруване. На път към Кейси реши да посети любимия си моден бутик. В събота двете с Фара обичаха да разглеждат шикозни тоалети по цял ден, лъжейки се себично една друга кое стои добре и кое — не.

Шепа папараци я бяха надушили някак и тя им показва среден пръст, предизвиквайки неизбежната заря от светкавици. Околните я зяпаха недоумяващо. Къде беше изчезнала синеоката сладурана от ранната кариера на Аврора? Момичето пред тях имаше неоформена, изтощена от боядисване коса, оранжева в корените, а восъчно бледото ѝ лице се криеше зад грамадни тъмни очила. Приличаше на четирийсетгодишна пропаднала холивудска звезда, мъчеща се да прикрие пораженията от поредния изтощителен развод и поредната оплескана пластична операция под тонове грим.

Тръгна вяло между редовете от дизайнерски одежди. Можеше да има всяка от тях. Какво ти — можеше да изкупи целия шибан магазин! Нито имаше нужда да спестява, нито причина... така или иначе никоя придобивка не ѝ носеше откровена радост. „Моля ти се, татенце, ще ми я купиш ли?“ Разбира се. Искаше ли нещо — нейно беше. Каквото и да е.

Само не и истината.

Внезапно ѝ се прииска да седне по средата на магазина, да зарови лице в дланите си и да се остави на произвола на съдбата. Това

не беше живот, просто оцеляване — и то едва-едва. Не виждаше изход от ситуацията. Признанието ѝ пред Кейси си беше чиста загуба на време. Послужи единствено да я убеди, че никой никога няма да ѝ повярва. Истината за острова беше твърде невероятна, като сценарий на филм.

И въпреки това си беше истина.

Том имаше прекалено много работа и самочувствие, че да се занимава с нея. Дори не ѝ беше вдигал телефона по време на турнето, с което уж изпълняваше дълга си към семейството, когато всъщност семейството му се нуждаеше от него вкъщи. Не ѝ трябваша парите му, нито връзките му, нито кредитната му карта. Трябваша ѝ отговори. Трябваше ѝ пълната картина. Той ѝ трябваше. Баща ѝ.

Баща ѝ...

Едва сподави надигналия се в гърлото ѝ стон.

Глупачка! Да не си посмяла да се разцивриш. Не са ти никакви, забрави ли?

Аврора докосна яката на блуза за хиляда долара. Свали я от закачалката, погледна етикета и я наложи върху себе си като всеки заинтересован клиент. Без да я е грижа дали някой гледа, праметна дрехата през ръка, преструвайки се, че разглежда изложените дрехи. После тихомълком я пъкна в чантата си и тръгна към изхода.

Лесно.

Твърде лесно.

— Спрете, госпожице.

Аврора ускори крачка към вратата.

— Госпожице, спрете на място.

Обърна се. Служителят от охраната я гледаше отвисоко.

Великанът я сграбчи за ръката.

— Струва ми се имате нещо наше в чантата си.

— Какво ти е влязло в главата, по дяволите? — Том Наш подписа документите за освобождаването ѝ от ареста с разлютен замах и я дръпна за лакътя. За пръв път в живота си го виждаше толкова бесен.

— Стана случайно — измрънка тя в отговор. — Без да искам, ми е паднала в чантата.

— Не ме обиждай, Аврора — предупреди я той. Излязоха от полицейското управление и тръгнаха към кадилака на Том, модел „Ескалейд“. Наскоро му бяха опреснили кичурите и резултатът беше пленителен калейдоскоп от лъскави кехлибарени и медни преливащи се тонове. Разкошна коса. Момичешка коса. — На ей толкова съм да загубя самоконтрол. — Демонстрира с палеца и показалеца на едната си ръка.

— Извинявай — измърмори Аврора, затръшвайки вратата на кадилака.

— Извинението не решава проблема. И без това до гуша ми е дошло да те защитавам пред звукозаписната компания. Първо майка ти, а сега и ти! Не си мисли, че Стюарт не ми се е обадил. Мътните ме взели, Аврора! — Удари волана с длан. — Понякога имам чувството, че само аз държа това семейство над повърхността.

Семейство, друг път.

За стотен път Аврора отвори уста да подхване темата, но думите отказаха да излязат. Как да започне? Какво изобщо можеше да каже?

— Мислех си, че училището най-накрая ти е върнало ума — продължи тирадата си Том. Подкара колата с мръсна газ и засече няколко шофьори с неразрешена маневра. Засвириха клаксони. — А сега за капак на всичко и кражба! Какво още си ни намислила? — Обърна се бясно към нея. — Понякога се чудя къде толкова сбъркахме!

Аврора се взираше през прозореца, прехапала устни.

— Слушам те? — Очакваше да му се тросне, да му скръцне със зъби. Тя обаче си мълчеше. — Как ще се оправдаеш този път?

— Нямам какво да кажа.

— Не проумяваш ли каква си късметлийка? — Гласът му трепереше. — Да не мислиш, че и аз като дете съм бил толкова презадоволен? Нямах си нищо. Нищичко. Дори не подозирах, че децата могат да живеят като теб! Имаш всичко, всичко, което някога ти се е приискало, и кой ти го е подсигурил — аз! Дал съм ти всичко! И пак не ти стига, така ли? Кражба? При положение че само трябваше да ми поискаш пари? Какво, за бога, те е подтикнало към такава глупава постъпка? — Мина на червен светофар. — Кога сме те лишавали от нещо, Аврора? Кажи де, кога?

Отвърна му толкова тихо, че се наложи да я накара да повтори.

— Попитах — процеди през зъби Аврора — кои „вие“?

Том не разбра въпроса ѝ.

— Майка ти и аз, кой друг?

— Майка — да бе — изсумтя дъщеря му.

Останалата част от пътя прекараха в мълчание. От стискане на волана пръстите на Том бяха побелели около кокалчетата. Като пристигнаха в имението, ѝ обяви, че била наказана.

Да те накажат за ден беше едно нещо. Да те накажат за цяла седмица беше съвсем друго. Седемдесет и два часа след началото на домашния си арест Аврора вече откачаше.

Бяха я оставили сама вкъщи. Том прескачаше от интервю на интервю, а Шерилин като по чудо беше се претрашила да излезе. Посещенията при обичната ѝ Линди бяха единственият повод да изпъзни от спалнята си. Вече не приличаше на себе си, а по-скоро на чуплива въсърна кукла. Каквато майката — такава и дъщерята, помисли си саркастично Аврора.

Напълно предвидимо — стаята на майка ѝ беше заключена, но поне знаеше къде държи ключа — на същото място, където криеше всичките си уж несъществуващи лекарства.

С отварянето на вратата я лъхна натрапчива миризма на застояло и плесен. Витаеше и духът на сладникавия парфюм, с който Шерилин някога се обливаше. На пода до леглото бяха струпани четири-пет празни кутии от шоколадови бонбони. Свалените до долу щори превръщаха стаята в същинска тъмница.

Аврора поседна върху намачканите чаршафи. На нощното шкафче до чаша с малко вода лежеше полупразен блистер таблетки. Аврора прочете надписа на гърба му — някакво успокоително. Чувстваше се като нарушител, сякаш пипаше артефактите под витрините на някой музей.

Което послужи единствено да подкладе любопитството ѝ. Влезе в личната баня на Шерилин и се разрови из тоалетното шкафче — болкоуспокояващи, приспивателни, валиум, ксанакс... цяла аптека.

Върна се в спалнята и заотваря чекмеджета и шкафчета едно по едно, хвърляйки съдържанието им по пода. Не беше сигурна какво точно се надява да намери. Акт за раждане? Някое тайно писмо? Позорен договор?

Нейна снимка като бебе в обятията на жена, различна от Шерилин Роуз?

Глупости. Нищо чудно, че ровичкането ѝ се оказа безрезултатно. Реалният живот не беше като филмите.

Шерилин не беше подновявала гардероба си от доста време. Просторното помещение беше изпълнено от стена до стена с висящи по закачалки тоалети, главно в модните тенденции на осемдесетте и с преобладаващи прасковени и пастелни цветове. Отделението за бельото беше заредено с торбести, безформени гащи, някои от които с лекета. Олеле. Аврора знаеше, че родителите ѝ отдавна не правят секс, но все пак... Макар и погнусена, любопитството я подтикна да се разтършува и тук.

В най-задната на отделението пръстите ѝ напипаха нещо с формата на картичка. Извади го. Бяла от едната страна, златиста — от другата. Отпред пишеше нещо, но понеже картончето представляваше само парче от нещо скъсано с оръфани краища, не можа да разчете надписа.

Опипа слепешката за липсващите парчета и се натъкна на още две. Като ги съедини, веднага осъзна какво държи в ръцете си.

Бинго.

Рубен ван дер Мейде организираше банкет. На Какатра. Това лято.

Явно щеше да е нещо грандиозно.

Грандиозно.

Несъмнено Том и Шерилин бяха сред най-почетните гости. Само че бяха решили да отхвърлят поканата. Или поне Шерилин. Е, в такъв случай най-уместно беше дъщеря им да се яви на тяхно място.

Аврора стисна силно картончето, толкова силно, че върховете на пръстите ѝ изтръпнаха, сякаш незнайно как се беше озовала на непозната земя, а поканата щеше да ѝ послужи като билет към дома.

Стиви

Можеше с часове да съзерцава лодките по Темза. Една пропълзя под моста Ватерло и Стиви не отлепи очи от нея, докато не мина и под Блекфрайърс, загубвайки се от погледа на път към Канари Уорф. Така предпочиташе да прекарва времето си. Наблюдаваше ли лодките, не ѝ се налагаше да поглежда към съпруга си.

А не го ли поглеждаше, можеше да си внуши, че не е чула последните му думи.

— Не исках да научаваш — заяви Зандър. — Затова не ти казах нищо. Обременен ли си с тази информация, няма връщане назад. Ще ми се да можеш да забравя.

Тя мълчеше.

— Разбери, не устисках да го крия повече. Част от миналото ми е и няма как просто да я потисна и да се преструвам, че не я е имало. Не и пред теб. — Очите му я умоляваха, но тя отказваше да посрещне погледа им. — Не искам бракът ни да се разпадне. Не искам да те загубя. Моля те, Стиви.

Анонимността, която позволяваше, беше една от главните причини да обича Лондон. Не само защото двамата със Зандър седяха загърнати в палтата си на пейка на южния бряг на Темза, напълно неразпознаваеми с полистироловите си чаши горещо кафе в студената прегръдка на зимния вятър, но и защото англичаните бяха твърде горделиви хора, че да демонстрират интерес, натъквайки се на холивудски звезди. Хвърляха по един-два погледа, заравяха брадички в топли яки и шалове и после най-много да споменат пред някого, че срещнали този и онзи, но за всеки случай без много емоции. Рядко я заговаряха в родния ѝ град. А точно в този момент фактът я радваше безкрайно.

— Искаш да ми кажеш — промълви Стиви с глас, непознат дори на нея самата, — че в Холивуд живеят деца, чиито родители всъщност не са им родители?

— Да.

Звучеше повече от абсурдно. Твърде нагла шега.

— И колко точно?

— Бих казал около петдесет.

— *Би казал?*

— За толкова знам със сигурност.

Светът се обърна с главата надолу и отраженията на сградите в сивата ивица на реката се извърнаха противно на всякакви физични закони. Страховита, ужасяваща гледка.

— И ти си допринесъл за всичко това. — Най-накрая впи поглед в тъмните му очи, презирайки действията на човека, когото бе допуснала в живота си. Той поклати глава, отричайки твърдението ѝ, макар и двамата да знаеха, че е вярно.

— Тъкмо бях започнал да се прочувам в Холивуд — обясни за втори път. — Установявах контакти с десетки потенциални клиенти, стотици. Всичко се случваше от само себе си.

На Стиви ѝ идеше да се изсмее насреща му.

Вместо това скочи на крака и тръгна в произволна посока, мислейки единствено как да се отдалечи по-бързо. Имаше нужда да остане насаме. Налагаше се да осмисли грозната истина и да реши какво да прави от тук насетне.

Той я последва.

— Моро имаше нужда от помощта ми — провикна се след нея.

— Бил си му незаменим информатор? — подметна ядосано през рамо. — Колко находчиво.

Зандър не забави крачка.

— Бях му доверен кадър. Не можеш да отправиш подобно предложение към всеки срещнат. Потенциалните клиенти трябваше да бъдат наблюдавани отблизо дълго време.

— Аха, и междувременно Моро е набирал родилки, а Ван дер Мейде им е обяснявал що за розов свят ги очаква? — сопна се грубо тя.

— Стиви, почакай. Спри се.

— Сигурно сте били едно голямо щастливо семейство.

— Далеч не беше щастливо. Затова ги напуснах. — Хвана я за лакътя и я завъртя към себе си. — Напуснах ги, Стиви. Това нищо ли не ти говори?

Наблизо мина велосипедист, навел глава, за да предпази лицето си от хапещия студ.

— И Моро е поел функцията ти? — Името му вече придобиваше сатанинско звучене; всичко свързано с него й се струваше пъклено. — Затова ли се подвизава толкова време в Холивуд? Тръгнал е на лов за хора?

— Обикаля и други градове. — Вятърът щипеше кожата, дъждът преминаваше в суграшица. — Разпратили са търсачи из целия свят, вербуват биологични родители от всички кътчета.

— Все едно говориш за конвейерна линия.

— В известен смисъл е точно това.

Неспособна да прикрие потреса си, Стиви се врътна на пета.

— Не ме загърбвай, мила. Слушай...

— Какво да слушам? — Обърна се рязко към него. — Остави, че си криел от мен, всички имаме моменти от миналото си, които предпочитаме да забравим. Но не мога да понеса идеята, че изобщо си бил замесен в нещо толкова... злоещо. — Гласът й потрепери. — Кой си въобще? Имам чувството, че не те познавам вече.

— Същият Зандър съм. — Понечи да я докосне, но тя се дръпна. — И някога вярвах, че върша добро, разбираш ли? Че помагам на хора в беда. Жан все това ми вгълпяваше в главата. Че сме в полза на обществото.

— „Ла Люмиер“ — промълви тихо Стиви, напасвайки парчетата от пъзела. — Агенцията е просто параван. Подсигурява му алиби, официално амплоа. Кара света да го вижда като бизнесмен. А ти зад какъв параван си се крил тогава? Актьор денем, производител на бебета нощем?

Зандър отиде до брега на реката и опря лакти на парапета, потривайки длани заради студа. Корабна сирена отекна басово.

— Как си могъл? — прошепна дрезгаво. — Как си могъл?

— Двамата с Жан бяхме близки в училище. Беше ми най-добрият приятел. Боготворях го. След смъртта на родителите му този култ се превърна в страх. — Погледът на Зандър се рееше невиждащо над водата. — Изпълнявах сляпо всяко негово искане. Винаги е било така. И този случай не беше различен.

— Какво си се страхувал, че ще ти направи?

Но всъщност нямаше нужда да чува отговора му. Личеше си, че съпругът ѝ не се е боял от гневен изблик или побой. Боял се е да не отчужди приятеля си, както се беше случило през последния учебен срок преди трагедията, да не го отдалечи от себе си завинаги.

— Способен е да поставя исканията си безапелационно. Доверяваш му се някак. Отдаваш му цялата си същност, без да поставяш нищо под съмнение.

— Ти поставяш всичко под съмнение.

— Не и тогава. Всичко започна като проста услуга; така ми беше представил ролята ми, че звучеше незначима, маловажна — отварям си очите, кротки срещи на по питие — две, — но най-ненадейно схемата ни прерасна в най-потулената операция, развихряла се някога в Холивуд.

Метрото изтрополи в посока Ембанкмънт. По Ватерло бръмчаха червени автобуси, откъм Биг Бен отекна камбанен звън, островърхите кули на Уестминстърския дворец се протягаха към сивото небе... Животът си вървеше както нормално.

Стиви позволи на думите му да проникнат в съзнанието ѝ.

— Мога да се обзаложа, че падат добри пари.

Съпругът ѝ сведе глава, разкривайки прилежно подравнената линия на косата си точно над яката на палтото. Изпълни я желание да се пресегне и да го докосне, но му устоя.

— През деветдесетте години Ван дер Мейде научил, че двама негови близки приятели не са способни да имат деца. — Спомена фамилията на прочута холивудска двойка. Жената беше актриса, мъжът — сценарист. Съвместно двамата можеха да се похвалят с над шейсетгодишен опит в бранша, цял куп награди и три деца: двама синове и дъщеря на по двайсет и няколко години. И тримата бяха тръгнали по славния път на родителите си. Дъщерята се радваше на особено бляскава кариера.

— Били съкрушени — продължи разказа си Зандър. — Само това им липсвало в живота. Как било възможно да разполагат с всичко останало, но не и с единственото истински жадувано богатство на земята?

Семейството изникна в паметта ѝ.

— Искаш да ми кажеш, че децата не са техни?

Мълчанието му беше достатъчен отговор. Измежду устните ѝ се изниза насечен, истеричен смях.

— Децата си приличат — обясни ѝ той, — понеже са от едни и същи биологични родители. — Разкриваше слоевете на историята постепенно, внимателно, за да попие смисълът в съзнанието ѝ. — В наши дни не смее да поема такъв огромен риск — три деца с еднакво потекло. Но парите, с които приятелите на Ван дер Мейде били готови да се разделят, посели семената на революционната му идея. Планът звучал повече от реалистично. Търсене и предлагане. И се оказал доходоносен, изключително доходоносен. Десетки милиони долари — и говорим за преди двайсет години.

— Ами в наши дни? Колко му плащат сега?

— Нямам пръст в бизнеса от години. Не съм осведомен. По времето, когато се отказах, едно дете вървеше на пазара — като става дума за сумарната цена, от началната такса до вноската, която новите родители изплащат до навършването на двайсет и първата годишнина — между трийсет и двеста милиона, в зависимост от благосъстоянието на двойката.

— Божичко — удиви се Стиви.

— Ван дер Мейде надушил нишата и се намърдал в нея. — Зандър се върна до парапета. — Натрупал е цяло състояние. Никое друго бизнес начинание не му е донесло толкова пари.

— И тези хора са готови да платят за чуждо дете? Как не ги е срам? Как се понасят?

— Причините вероятно ще те смаят.

— Така ли смяташ?

— Не забравяй, че са въшливи от пари. Богатството изражда. Представи си — пълна задоволеност, преситеност с всичко земно, а наследници няма, няма на кого да предадеш натрупаното. Черна ирония, а? Ако природата не ти е дала, купи си. Наистина е елементарно.

Гласът му се разтрепери. Щеше ѝ се да не беше.

— Други се наемат, понеже ги е страх да не загубят имиджа си. Години наред са градили кариера, основаваща се на илюзии за хетеросексуалност или върховна потентност, или пък семейни ценности, на абсолютен фалш. Но по-скоро биха се хвърлили от някой

мост, вместо да разкрият истината пред света. Държат да парадират пред почитателите със свои собствени отрочета.

— И не могат ли да ги осиновят, както правят нормалните бездетни хора?

— Осиновяването е в пълен разрез с целите им, Стиви. Представяш ли си — спомена името на прочут екшън герой, здравеняк от класа — да разкрие на всеослушание, че патроните му са халосни? Щом се предлага толкова удобна услуга и могат да си я позволят... Какъв по-удачен вариант за пилеене на пари?

— Позволено ли им е да изявяват претенции?

— Какво имаш предвид?

— Живеем в Холивуд все пак. Като така и така ще хвърляш пари по бебе, защо да не е такава, за каквото винаги си мечтал? Момченце, момиченце, синеоко, къдрокосо? Сигурно желанието на клиента е заповед. Прав ли съм?

Той кимна, потвърждавайки страховете ѝ. Сякаш някой антиутопичен кошмар се сбъдваше наяве.

— А какво се случва с онези, които не покриват изискванията?
— Устата ѝ беше пресъхнала като кладенец в пустиня. — Бебетата с недъзи, наследствени синдроми, усложнения, такива работи?

— Те не влизат в плановете на Ван дер Мейде.

— Обясни, ако обичаш — натърти тя отвратена. — Как така не влизат в плановете му?

— За щастие се случва рядко.

— За щастие ли каза? Не ме карай да се смея.

— Онези, които могат да са му от полза, оставя на острова. Да работят за него.

Островът... Двете с Биби го бяха посетили, попаднали бяха в епицентъра на чудовищния театър. Биби, толкова уязвима в онзи период, дошла като всички други смутни души да изпита лечебното въздействие на центъра. Така ли набелязваха гостите, които имаше най-голям шанс да изцедят? Провеждаха им терапия; подтикваха ги да си признаят какво липсва в животите им...? Ван дер Мейде и Моро бяха богове на острова. Всесилни.

— Бебетата с по-сериозни недъзи биват изоставяни.

— Изоставяни?

— Прекалено рисковано е да ги пуснат за стандартно осиновяване. Двойките получават парите си обратно, освен ако не проявят желание да опитат втори път, но в случай че фиктивната бременност вече е обявена публично, може да се наложи новото дете да им бъде подсигурено незабавно. При такива обстоятелства двойките обикновено протакат нещата, докато се намери подходящ заместител, информирайки пресата, че още не желаят да показват снимки на детето си. Хората се връзват на такива оправдания. Нормално е младите родители да изчезнат за известно време от публичното пространство.

— Холивуд изобилства от теории на конспирацията — каза през стегнато гърло Стиви, — но това е просто...

— Разбирам те.

Звучеше ѝ ужасяващо логично. Помисли си за всичките онези романтични спойки по сценарий, за стотиците бракове, в чиято истинност се съмняваше или по адрес на които беше слушала какви ли не шантави слухове, директно отмятайки ги към обичайните сплетни от клюкарска мрежа.

Петдесет? Кой ли бяха?

— Познавам ли ги? — попита Зандър.

Той изброи няколко имена. Стиви остана изумена.

— Нищо чудно, че така се е оплела — коментира съчувствено.

— Тя не знае истината — напомни ѝ Зандър. — Никое от децата не я научава през целия си живот.

— И това трябва да облекчава ситуацията ли? Мен ако питаш, само я влошава. Значи те — вие — имате право да знаете, но не и децата? Да си играете с хорските съдби като със...

— Грешно постъпих. Не се гордея с действията си.

— Ами родилките? Как могат да се разделят със собствените си бебета?

— Етичните съображения са в компетенцията на задоволените хора. Ти водиш щастлив живот, Стиви.

— Не се дръж с мен като с глупачка.

— Не ме разбра. Искам да кажа само, че отчаянието трансформира вижданията. Тук не става дума за петдесетдоларови банкноти: говорим за милиони. Безопасност, обезпеченост, спокойствие, сигурно бъдеще.

— И тези родилки си получават парите, така ли?

— Защо да не ги получат?

— Стига де, Зандър, какво му пречи на Ван дер Мейде да ги прибере в собствения си джоб? Сещаш се, че случайната окаяна женица няма какво да направи по въпроса.

— Щях да разбера, ако Жан играеше такива игрички.

— Но не и ако Ван дер Мейде ги е играл самостоятелно.

Мълчание.

Стиви потърка с пръсти челото си.

— Шибана работа.

— На мен ли ми го казваш?

Загърна се по-плътно в палтото си, гледайки как светът се върти по стария си курс, в неведение за промените наоколо, за факта, че минувачи, коли, кучета и ухилени хлапета бяха се превърнали в негативи, сякаш образи от друго, противоположно измерение.

— Това е истинската причина да ми се противопоставиш, когато реших да заведа Биби на Какатра — каза тихо. — Права ли съм? Не заради Моро или спречкването ви, или родителите му, или други такива дреболии, а точно заради това.

Последва дълга пауза и после Зандър най-сетне си призна.

— Да не мислиш, че доброволно бих пуснал жена си в близост до човек, който изкарва пари от бездетни двойки?

Тя сложи ръка върху гърба му. Съвсем дребен жест, но въпреки това го усети как потрепва под допира ѝ.

— Как може да си въобразиш, че някога, изобщо някога, ще обмисля дори такъв вариант?

Зандър се обърна към нея. Очите му бяха кървясали от умора. Мразеше миналото му, участието му в подобна чудовищност, но него не можеше да намрази. Беше на негова страна. Нали в това се състоеше бракът?

— Дойдох до тук, за да ти кажа, че съжалявам — заяви мрачно. — Ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало, Стиви. Моля те, дай ми втори шанс.

Тя погледна в очите му, с тъмното минало в дълбините им, и усети как любовта ѝ се устремява към него, независимо от грешките. Отпусна се в топлата сигурност на рамото му.

След всичко изречено, след обещанията и клетвите... вече оставаше само доверието помежду им. Едно ново начало.

— Трябва да го пазиш в тайна — прошепна Зандър. — Чуваш ли ме, Стиви?

— Да...

— Много е важно. Обещай ми. За нищо на света не бива и думичка да издаваш.

Тя отправи поглед към мътните води на реката, без да каже нищо.

Лори

— Трябва да направим изявление пред пресата — каза Жаклин Спарк. Намираха се в сградата на „Един щрих“ на Пико булевард. — Няма друг начин.

Лори кимна. Седеше пред бюрото на пиара си с ръце в скута.

Жаклин стана.

— Съжалявам — продължи Жаклин, заобикаляйки бюрото си, за да застане до нея. Вероятно би прегърнала някогашната Лори, но не и тази. Тази излъчваше твърдост, предателството на Жан Моро я беше превърнало в камък. — Опитах да те предупредя.

— А аз не те послушах — отвърна Лори. — Не се безпокой, минавала съм през същата процедура хиляди пъти. Мога да предвидя всяка твоя дума.

Макар клиентката ѝ да се беше укрепила срещу емоциите си, Жаклин беше вбесена и за двете им. За какъв се мислеше Моро, дяволите го взели? Имаше си съпруга, собствен бизнес. Водеше живота на един от най-бележитите мъже в Холивуд. И това му даваше право да надуе корема на добродушно момиче като Лори Гарсия и да го остави само да се бори с последиците? Винаги го беше мислила за безсърдечно копеле, но чак такава мръсотия не беше очаквала. Пълно безумие.

Докосна ръката на Лори, решавайки, че в момента се нуждае от приятелски, не от професионален съвет.

— Ако бях на твое място, бих му сервирала новината със съобщение на телефонния секретар. Той така би постъпил.

Лори опря длан в корема си.

— Достатъчно му намекнах. Не може да не се е досетил, или поне да е заподозрял какво се е случило.

— А това би обяснило затишието от негова страна. — С всяко следващо разкритие Моро пропадеше все по-ниско в очите на Жаклин, не че някога се беше издигал. — Объркала си му плановете. Вероятно

е разчитал, че ще се отървеш от бебето, но като е научил, че не си, е решил да се прави на разсеян. — Изтръпна видимо. — Ама че долен кучи син.

— Каза ми, че...

— Бил го извадил навреме? Бил алергичен към кондоми? Не можел да има деца?

Лори направи болезнена гримаса.

— От къде знаеш?

— Не знаех, поне допреди секунда. Типове като него не използват предпазни мерки. Под достойнството им е, или друга подобна простотия. Подхлъзнал те е със заучена реплика, миличка. Много съжалявам.

— Недей. В момента най-малко ми трябва хорското съжаление.

— Няма ли да пробваш за последно да се свържеш с него? — Тайничко Жаклин си мислеше, че Моро заслужава всичко, което ще получи — или няма да получи, в зависимост от случая, — но се налагаше да затвърди мнението си, преди да е отворила уста. Не искаше след месеци Лори да я намрази, ако стане така да я подтикне към неправилното решение.

— Какъв е смисълът? — запита Лори. — Съгласна съм, че Жан трябва да научи истината за бебето, но защо да храня надежди? Да не би да оправи кашата? Или пък да каже „Прекрасно, хайде да се преселим в Италия и да си играем на семейство“? — Сведе отчаян поглед. — Това са измишльотини. В истинския живот не се случва така. Време е да го осъзная и да продължа напред.

Жаклин се намръщи.

— Само да знаеш, че и друг път го е правил, изчезвал е от лицето на земята с месеци наред. Може да си го позволи, понеже Кърсти ръководи бизнеса на „Ла Люмиер“, а блестящият му имидж е в ръцете на армия подчинени из цяла Америка. И преди да си заявила, че с теб е било по-специално или по-различно, нека си спестим най-изтърканото от всички клишета на света.

— Знам.

— Така... — Жаклин стана, възприемайки отново професионалната си роля; очакваше ги върховна бъркотия, ако не предприемеха ефективни действия — ... да се придържаме към фактите. Бебето ще се роди след няколко месеца, а приемаме, че Моро

няма намерение да се замесва в събитията. — Обърна се към прозореца със скръстени ръце, изреждайки възможните варианти. — Ако дори за момент вярвах, че ще ти е от полза — от лично твоя полза — да излезем с изявлението, че детето е негово, незабавно щях да ти го предложа. При тези обстоятелства обаче те съветвам да не го правиш. — Обърна се към нея. — Неминуемо ще ти излезе име, че разбиваш бракове, на уличница и — което е най-лошо — на момиче, изиграло феновете си да повярват в непорочността ѝ, когато всъщност ѝ е трябвал само малко алкохол, за да преспи с шефа си.

Лори понечи да възрази, но Жаклин вдигна ръка да я спре.

— Не твърдя, че това се е случило, просто така ще го възприеме публиката.

— Тоест искаш да играем по неговата свирка — каза Лори. — Да потулим цялата история.

— Желанията на Моро не ме касаят. Интересува ме единствено твоето благополучие, а признаеш ли си публично за еднократна афера с женен моден гуру, от когото до голяма степен зависи кариерата ти, ще очерниш името си за цял живот. Трябва да го запазим тайна или всичко отива на кино.

— Как да действваме тогава?

— Още сега показваме коремчето ти. Иначе с времето ще изникват все повече спекулации.

— И какво да кажем пред пресата?

Жаклин се подвоуми за момент.

— Две думички. Максимо Диас.

Максимо Диас беше невъобразим вариант. И все пак беше единственият, с който разполагаха. Имаше логика. Лори уж излизаше с него, снимали ги бяха заедно; Максимо все се превъзнасяше пред пресата — поне до случката от миналия месец — за това колко ѝ се възхищавал. Какво толкова странно щеше да има, ако той се окажеше избраникът, покорил най-сетне непорочната девойка? Изиграеха ли си правилно картите, историята пасваше идеално. Момиче от гетото се издига в света на аристокрацията, венчавайки се (понеже сватбата беше задължителна) за дългоочаквания принц, а чакането си е струвало, защото, както всеки знае, принцовете не се примиряват с

второ качество стоки. Житейски урок за младите девойки по цялата земя. Лори изтръпваше при мисълта за предстоящия фарс.

Как да сподели с Жаклин — с когото и да било — за унижението, сполетяло я в апартамента на Максимо? Особено предвид позорната ѝ грешка с Жан. Нямаше начин. Презираше Максимо, но в същото време съзнаваше, че никой друг не можеше да отклони въпросите, които съвсем скоро се очакваше да захвърчат към нея. Зависеше от него.

Затова се принуди да участва в театъра, с вързани ръце и все поизпъкващ корем, като осъдена вещица, влачена към кладата. Определена ѝ беше главна роля в скандален, мошенически спектакъл, пръкнал се заради пълното ѝ обезсърчение.

Жан я беше поставил в това низко положение. Ненавиждаше го.

Тони от доста време опитваше да се свърже с нея. Тя обаче не желаше да го чува. Загрижеността му беше позакъсняла. Точно когато се бе нуждаела от бащина подкрепа, той ѝ беше обърнал гръб. Сега сама щеше да се оправя. Тялото си беше нейно, детето и решението — също. Беше се превърнала в крепост, брулена от безмилостния вятър върху оголената си скала накрай света, по-всеобща от Космоса. Чакаше я труден път.

Нощем в леглото Лори изпитваше с всяка клетка от тялото си мащаба на имението, просторно и пусто като пещерна зала. Представяше си се толкова малка наред цялото това пространство, като бебето в утробата ѝ — същество в същество в същество, — сякаш беше затворена в матрьошка, а въздухът привършваше.

Към края на март Лори роди момченце. Кръсти го Омар.

Околните я уверяваха, че всяко бебче имало сини очи през първите няколко месеца, но тя познаваше това синьо от спомените си. Бледо, сребристо: очите на Жан Моро.

— Разкошен е — чуруликаха всички, докато двамата с Максимо Диас, гордите родители, позираха с отрочето си пред фотографии и телевизионни камери, а Лори си мечтаеше да е далеч, далеч от целия този фалш.

Максимо беше клъвнал въдицата. Не можеше да повярва какъв късмет е ударил. В началото се беше притеснявал, че Лори ще вземе да направи някоя глупост, като например да се оплаче в полицията —

никога досега жена не беше реагирала толкова неоправдано бурно на любовните му аванси, — така че смирената ѝ поява с такава голяма молба беше повече от добре дошла. Съобщили му бяха, че бащата е бивше гадже, някой, с когото Лори била допуснала грешката да преспи, и че въпросният не предявявал никакви претенции към детето.

В очите на Максимо предложението беше същинска манна небесна. Носеше му облекчението, че вече няма да му се налага да търси утеха в леглата на случайни актриси и да се сблъсква с неизбежните гримаси на разочарование и отвращение, разкриеше ли им закърнялото си мъжество. Освен това щеше да се отрази бомбастично на кариерата му. Пък кой знае, може би след година — две щеше да се отегчи и да я зареже. Важното беше, че сега се намираще на прага на голямата лига. Съвместният живот с Лори Гарсия беше крачката, от която се нуждаеше.

Лори не успяваше нито да го обикне, нито да изпита уважение към него. Отказваше да повери Омар на грижите му дори за секунда. След време привикна с непрестанната болка. Живееше ден за ден. Стигаше ѝ. Така или иначе нямаше избор.

А как ѝ се щеше само да изгони Жан Моро от сърцето си. Презираше го, но и изпитваше силна нужда от него. Мразеше го с мозъка на костите си, но не намираще сили да го забрави. Фантазираше си как го налага с юмруци, докато кокалчетата ѝ не закървят, но после осъзнаваше, че повече жадува да го обсипе с целувки.

Нима бе възможно да прогони от живота си мъжа, чийто облик ежедневно виждаше в лицето на обичната си рожба?

Майчинството превърна Лори в мегазвезда. След раждането директно я причислиха към общността на жените, проявяващи интереси не само към модата и блясъка на шоубизнеса.

— Знаем, че жени в твоя бранш са под натиск да свалят килограмите, натрупани по време на бременността. — Петра Хюстън, кралица на токшоутата, водеше непринуден разговор с гостенката си, разположена върху дивана на „Съботни страсти“. Петра беше позната с хапливите си въпроси.

— Гледам реалистично на нещата. Здравето е най-важно.

— Що за баща е Максимо?

— Страхотен. — Като баща изобщо, не задължително като баща на Омар, си го биваше. — Вече влизаме в ритъм.

— Всички останахме изненадани от новината за бременността ти — подкани я Петра.

— Едва ли повече от нас самите. Случи се доста неочаквано, но се почувствахме готови.

— Любов от пръв поглед ли беше? — Вирна вежда. На Лори жестът ѝ се стори леко циничен.

— Ако вярваш в нея — да.

— Значи винаги си искала да имаш деца.

— Поисках го, след като срещнах Макс.

За нейно удивление лъжата като че ли се плетеше сама. Излизаше, че е по-лесно да четеш сценарий, да играеш роля, отколкото да се представиш в истинската си светлина. За милионната публика нямаше значение. Никой от тези хора не я познаваше. Тя беше просто продукт, идея.

След шоуто Лори не можа да откаже коктейл с Петра и още няколко телевизионни величия и трябваше да отбие номера. Нямаше търпение да се прибере вкъщи при детенцето си, да го погледа как спи и да се полюбува на малките му розови устнички и меката тъмна косица. Всяка нощ, когато го оставяше на детегледачката, ѝ липсваше непреодолимо.

Максимо имаше снимки на някое екзотично местенце и имението тънеше в тишина, като се върна. Бавачката ѝ разказа как е минала вечерта с притаен шепот и напусна къщата с оттренирано безшумни стъпки.

Лори се качи на горния етаж и застана пред откренатата врата на детската стая, пропускаща светлината от коридора върху креватчето. Малката главичка на Омар лежеше на една страна върху възглавницата, а юмручетата му се бяха свили като мидени черупки до розовите му уши. Сърцето ѝ преливаше от любов, чиста и първична. Погледа го така, докато собствените ѝ клепачи не натежах.

Чак когато се запъти към кухнята, за да си вземе нещо за пиене, погледът ѝ се спря на пощенския плик, изправен върху шкафа на коридора. Сигурно го бяха донесли, докато я е нямало.

Чисто бял, като останалите.

Отвори го внимателно и извади листа хартия от вътре.

„ОЩЕ МАЛКО ОСТАНА
ИДВАМ ЗА ТЕБ“

Лори замръзна на място, докато мислите в главата ѝ се прескачаха бясно една друга и накрая я доведоха до заключение.

Сгъна бавно листа и го прибра в плика.

По-ясно от бял ден беше.

Как бе могла да недогледа толкова очевиден факт? Отдала се беше на самозабрава, на устременост към едничка фикс идея, на мисли по неподходящия мъж...

Само един човек можеше да я мрази така силно.

Издаде се беше. Истината я гледаше в очите.

Аврора

Проблемът със забраната да напускаш дома се състои в това, че в момента, в който изтече, човек се впуска в живота с главата напред.

Аврора остави всякакви задръжки. Часовете се превръщаха в дни, дните — в седмици, а парализата на равнодушието обземаше съзнанието ѝ все повече и повече. Живееше единствено за кратките нощни похождения, когато се срещаше с нелицеприятни хора, надрусваха се заедно, а накрая се озоваваше в апартамента на някой напълно непознат само за да изпъзни от леглото му на другия следобед и да подхване наново същия порочен кръг. Папараците я преследваха навсякъде и фотоапаратите им щракаха неуморно като челюсти към парче месо. Снимката ѝ редовно лъсваше по първите страници на таблоидите, олицетворявайки всички позорни аспекти на младите холивудски звезди: доказателство, че беше само въпрос на време, преди дяволската машина на славата да изплюе чудовищата свое производство, за да могат хората да злорадстват, доволни, че теориите им за покварата на парите излизаха верни, и да си кажат блажено: „Може и да съм беден, но поне детето ми не е такъв боклук.“

Рита Клей направи всичко по силите си да я върне в релси. „Аврора, губиш контрол над себе си. Аврора, не за това си се борила цял живот. Аврора, не допускай да стигнеш до дъното.“

Но истината беше, че нямаше какво да допуска. Животът вече я беше смачкал и тя не можеше да направи нищо.

Събуди се в нечия къща в Малибу. Не си спомняше как е стигнала до тук.

Лежеше на земята в полутъмна стая, с глава върху смачкан на топка суичър. Като седна, зад очите ѝ проблесна остра, парализираща болка.

Кейси Амос спеше на дивана само по боксерки и провиснал от единия му крак мърляв кец. Някаква блондинка, почти двойничка на Аврора, се беше изтегнала върху него гола от кръста надолу.

Взе такси до имението Наш. Не ѝ пукаше, че през целия път таксиметровият шофьор я зяпа нагло в огледалото за обратно виждане, попивайки и най-малката подробност, за да си изплюе всичко пред някое жълто списание като котка кълбо косми веднага щом я оставеше на адреса. Щом го влечеше...

— Отпред има блокада — осведоми я шофьорът, като свиха по тяхната улица.

Аврора хвърли няколко намачкани банкноти в скута му и отвори вратата. Чак когато се озова в летния зной под ослепителните лъчи на слънцето, осъзна, че с дни наред не беше излизала на светло. Разрови се из чантата си за слънчевите очила, но не можа да ги намери.

Приближавайки се до имението, започна да ѝ става ясно за каква блокадата е говорил таксиджията.

Няколко полицейски коли образуваха барикада, стъпили с предните си гуми върху тротоара. Проблясваха синьо-червени светлини. Ченгетата говореха разпалено по радиостанциите си; единият, явно вживял се в драматизма на ситуацията, стоеше с подпрян пред пасажерската седалка крак и загорял лакът върху тавана на патрулката.

Отвъд барикадата примигваха светлините на линейка.

Линейката беше паркирана точно пред нейната къща.

Аврора ускори крачка, натъквайки се директно на полицаия, за нейна изненада застаряващ, погледнат отблизо, който дори не я разпозна в този ѝ окаян вид и който я уведоми, че не може да продължи напред, но тя не го послуша. Къщата и линейката се доближаваха под формата на трепкаща, размазана поредица от картини като от стара филмова лента. Чантата подскачаше по хълбока ѝ, а след няколко стъпки се свлече на земята.

Видя Том отпред. Товареха носилка през задните врати на линейката. Аврора мерна бяло-руса коса, преди да ги затворят.

— Татко? — Думата, която не беше произнасяла от месеци, ѝ се стори единственото логично обръщение.

— Миличка. — Том я прегърна. — Миличка, съжалявам.

— Какво се е случило? — Притиснала лице към гърдите му, гласът ѝ прозвуча като тънко скрибуцане.

Зад линейката се виждаше още едно струпване от полицейски коли. Отвъд него наблъскана тълпа от кръвожадни фотографи щракаше безцелно сред неразбираеми откъслечни крясъци. Блудната дъщеря в прегръдките на баща си беше ценна поза.

— Имам лоши новини, ангелче — каза нежно, милвайки косите ѝ, както правеше, когато беше малка, — много лоши. Случи се нещо с майка ти.

Наложи им се да чакат с часове в болницата. Пиарът на Том пристигна на място, изпровождайки хората си периодично за изявления пред струпалите се на входа журналисти. Да, Шерилин Роуз беше жива. Не, не разполагаха с повече информация. Да, все още очакваха потвърждение на подозренията за свръхдоза.

Стюарт Лъвъл, директорът на „Стайк Рекърдс“, също се появи. Аврора го видя как стисва ръката на Том, след което двамата се прегърнаха за миг.

Искаше ѝ се да си измие зъбите. На път беше да се побърка и имаше чувството, че само това би ѝ попречило. В частната клиника бяха направили неуспешен опит да замаскират острата миризма на антисептични средства с освежител за въздух и от комбинираната смрад ѝ се повдигаше. Тихи загрижени гласове жужаха безцелно по коридора като радио смущение.

Кейси пробва да ѝ звънна, но я накараха да изключи мобилния си. Той естествено не си направи труда да дойде лично.

— Аврора? — Рита Клей клечеше до нея с угрижен поглед и за момент я накара да се почувства като хлапе на парти за възрастни, твърде заети да ѝ обърнат внимание, всичките, с изключение на една жена, чиято доброта я трогна до сълзи. Рита я прегърна. Самотна солена капчица се процеди от едното ѝ око, сякаш някой изстиска кърпа над празен умивалник.

Новината най-сетне пристигна. Донесе я сериозна докторка с добре отработено състрадание по лицето си. Обърна се директно към Том.

— Господин Наш, не успяхме да реанимираме Шерилин — съобщи му докторката. — Направихме всичко по силите си. Моите съболезнования. Жена ви е мъртва.

През следващите седемдесет и два часа свръхдозата на Шерилин Роуз беше основната новина в медиите. Дали беше самоубийство? Спекулациите изобилстваха. Коктейлът от хапчета, открит в тялото ѝ, несъмнено можеше да се опише като прекомерен по нормите на всеки, но пък и трагедията се беше случила не другаде, а в Лос Анджелис, където жените, разчитащи на предписани лекарства, често объркваха дозата. Освен това никъде не бяха открити последни думи.

Или поне не достигнаха до ушите на пресата.

„Том,
Дотук бях. Толкова дълго време се мъча.
Не мога да живея така.
Кажете ми истината...
Съжалявам, че аз не успях.“

Том Наш беше намерил писмото до безжизненото тяло на жена си. Още тогава беше осъзнал, че няма шанс да я върнат. Шерилин не бе имала намерение да се събужда.

Наш и Роуз. Над двайсет години брак. В хубавите времена, в началото на връзката си, бяха изпитвали истинска привързаност един към друг, както подобаваше на близки приятели, на съюзници, покорили световните музикални класации, събрали плодовете на славата си — успехът им бе служил като противоотрова срещу трудностите в уговорената дружба. Спор няма, на нея се падаше по-тежката част от сделката. Отдаваше се на дискретни любовни афери, разбира се, но никога нямаше да има нормален живот с нормално семейство. Заради жанра, на който се беше посветил, Том свободно приемаше идеята, че ще трябва да си служи с измама. Правеше всичко да отклони подозренията: каубойското ранчо, сладострастните текстове за красиви жени, показната отдаденост на консервативната политика... Но слуховете упорстваха. Медиите гъмжаха от спекулации около косата му, дрехите му и леката пластична операция, на която се беше подложил в момент на суета.

Напоследък тайните все по-често и по-често отказваха да останат тайни.

Още в началото Шерилин я бяха терзали повече опасения. Лесно му беше на него: вероятно така или иначе нямаше да си направи свое дете. Докато тя, с друг мъж, в някой друг живот, където нямаше да се бори за публичния си имидж и продажбите на албуми, можеше и да свие гнездо. Известно време бяха обсъждали варианта единият от тях да участва в създаването на дете — нямаха никакво желание да съчетават гените си, все едно да заченеш от брат си, — но в крайна сметка бяха решили и двамата да се дистанцират. Някога им се беше сторило най-благоразумно, но като че ли тъкмо там бяха грешали.

Том щракна кибритена клечка. Кехлибареният пламък озари сумрачния двор, откроявайки дърветата, строени като съзерцатели на маскен бал. Поднесе го към ъгълчето на листа и загледа как хищните му пипала плъзват по хартията, овъглявайки я в кафеникавочерно.

Горя, докато думите не се превърнаха в сивкав пушек, изчезвайки завинаги.

След погребението Аврора им каза, че има нужда да попътува сама. Щяла да погостува на приятелка в Европа. Никой не се учуди на желанието ѝ да смени обстановката.

Самолетът ѝ кацна в Париж рано сутринта. Нае си стая в хотел на Рю дьо Риволи, разопакова малкия си пътнически куфар, изпи няколко чаши кафе и проучи картата на града. Не знаеше колко точно ще ѝ се наложи да остане, но се беше въоръжила с търпение.

Апартаментът в Монмартър си беше същият като преди. Идваше зима и небето сивееше, предвещавайки дъжд. Настани се под навеса на просторната веранда, наблюдавайки как външната врата се отваря и затваря, жителите на блока идват и си отиват, докато проливният дъжд облива калдъръмените тротоари, опръсквайки дори пространствата под гумите на колите. Фигури, забързани към сушината на дома, притичваха по улицата под широки чадъри.

Намираше се в непознат град, без човек, на чиято подкрепа да се уповава, без нито един приятел. Беше се променила до неузнаваемост: мократа ѝ коса полепваше по изпитите ѝ страни, уморените ѝ тъжни очи се стрелкаха трескаво към всеки сенчест ъгъл.

На първия ден никой не се появи.

Нито на следващия. Вися с часове на верандата, оглеждайки съсредоточено лицето на всеки забързан минувач; от време на време портиерът идваше да я отпрати, но внимателно, със състрадание в очите, сякаш говореше на бездомно сираче. Тогава сядаше с гръб към някоя стена и прибрани под брадичката колене и пак чакаше ли, чакаше.

На третата сутрин вече се замисляше дали не са се изнесли. Изглежда, мисията ѝ удряше на камък. Беше се хвърлила с главата напред, а те като нищо можеше да са напуснали Париж. Кой знае, може би вече живееха в другия край на света.

Но на същия този ден, когато дневната светлина се изцеждаше от небето, мъжът се материализира от нищото, крачейки през стихийния, несекващ дъжд. Облечен беше в дълго черно палто, стигащо почти до земята, и официална шапка с периферия.

Арно Деверо.

Дъждовната вода се стичаше по скалпа ѝ, гъделичкайки нежната кожа зад ушите ѝ. Цялата трепереше и беше настръхнала от студ.

В първия момент не я разпозна.

Досети ли се коя е обаче, изражението му се промени коренно.

— Искам да знам всичко — рече му Аврора. — От самото начало. *Всичко.*

Стиви

— Не бих отишла, дори да ми платиш.

Въпросът беше приключен. Стиви не щеше и да чуе за онзи прокълнат остров.

Зандър завъртя поканата в ръцете си. Златиста от едната страна, бяла — от другата.

— Не ми казвай, че дори ти минава през главата? — Изтръгна я от пръстите му отвратена.

„60

«Ви Ди Ем Комюникейшънс»
в партньорство с «Ла Люмиер»

Канят

Стефани Спелър

Зандър Джейкъбсън

60 години Рубен ван дер Мейде“

— „Шейсет години Рубен ван дер Мейде“? Все едно почитат годишнина на политически режим.

Беше им я донесъл куриер тази сутрин. Точно когато бяха прекарвали достатъчно време в Лос Анджелис, че да си възвърнат поне отчасти чувството за нормалност, да ремонтират брака си, и не щеш ли, бам: скромно напомняне за миналото на съпруга ѝ. Едва дочакала завръщането на Зандър от Лондон, Уанда Джерънд беше уведомила Стиви по телефона, че калифорнийските вестници разгласяват историята за това как Великобритания се била превърнала в сцена на „кризисни брачни разговори“ помежду им. И Лондон в действителност се беше превърнал в сцена на „кризисни брачни разговори“, само дето

пресата си нямаше ни най-малка представа колко кризисни бяха всъщност.

— Гледат да ми се подмажат — коментира Зандър. — Искат ме на своя страна.

— Не се и съмнявам. — Стиви хвърли поканата на земята.

Далеч не беше тайна, че Рубен ван дер Мейде навършва шейсет, но как точно беше планирал да посрещне рождения си ден се превръщаше в тема на множество спекулации. Ако питаха Стиви, можеше да върви по дяволите с проклетите си изненади. Достатъчно беше научила за гадняра, че да отпише всяко негово действие като пъклено.

Зандър я хвана за ръката.

— Приключваме — обеща ѝ. — Партието на Ван дер Мейде ще е последното ни събитие за тази година.

Биби Райнър беше получила роля в захаросана романтична комедийка. Не главната, но пък персонажът на бившето гадже кучка беше щур и оригинален, а и предлагаше на Биби доста широко поле за изява. Най-накрая ролята, за която от толкова време мечтаеше.

Двете със Стиви бяха прекарвали сутринта в спа комплекс в Бевърли Хилс. Идеалният шанс да отпразнуват хубавата новина.

— Преливам от радост за теб. — Стиви я беше прегърнала силно. — Никой не я заслужава повече от теб.

Но за Биби релаксацията, да не говорим за празнуване, беше непосилна. Тръпката от постижението ѝ бързо бе отстъпила място на паника, защото отвисоко се падаше по-болезнено. Седмици наред беше пазила заплахите в тайна, преструвайки се, че всичко е наред. Но фактите не лъжеха.

Мръсникът се спотайваше коварно, очаквайки подходящия момент да я пореже, да я разкрие като престъпничка...

Като убийца.

Като се върнаха, Стиви приготви обяд.

— Престани да се тюхкаш около нещо, което може и никога да не се случи — сръчка приятелката си шеговито, забелязвайки разтревоженото ѝ изражение. Отиде да изхвърли кутията от салатата в

коша за боклук и окото ѝ попадна върху парчетата от поканата на Ван дер Мейде. Моментално пусна капака.

Биби се занимаваше с лаптопа на Стиви. Внезапно вирна глава, сигурна за момент, че приятелката ѝ е прочела някак мислите ѝ.

— Какво?

Стиви засмука порязаното върху връхчето на пръста си.

— Имам чувството, че умираш от страх да не се изложиш, и напълно те разбирам, понеже това е шансът на живота ти, но трябва да вярваш в себе си, Биб. Ние всички вярваме в теб.

— А. Да. — Затвори лаптопа. — Май съм позабравила как е.

Стиви донесе чиниите.

— Никога не е късно да се върнеш в играта. Самата ти си доказателството. Това си е твоят шанс. Никой няма да ти го отнеме.

Биби установи, че внезапно е загубила апетит.

— Стив, може ли да ти споделя нещо?

— Естествено. — Подаде ѝ вилица.

— Някой се... — Биби се поколеба.

— Някой какво?

— Някой се опитва да ме шантажира. Получих един диск малко след като тръгна за Лондон, но не ти казах нищо, защото и без това само с мен се занимаваш напоследък...

— Какъв диск?

— Нося го... — Биби закърши ръце — ... стига да искаш да го чуеш. — Отиде до чантата си и се разрови из вътрешността ѝ. — Първоначално си мислех, че и сама ще се справя — обясни, мъчейки се да запази самообладание. — Но вече не съм толкова сигурна. Като научих за ролята, осъзнах, че тъкмо това е очаквал. Искал е да вкуся новия си живот, за да ме боли повече, като ми го отнеме.

В главата на Стиви завиха сирени за тревога.

— Задръж малко, Биб. За кого говориш? Какво ти е намислил?

Биби ѝ показа диска.

— Може ли да го пусна?

Обезпокоена, Стиви я повлече към кабинета си. Върху бюрото бяха разхвърляни листове от сценария, който Зандър редактираше в момента. Тя взе диска и го пхна в процепа на стереоуредбата.

За нейна изненада не нечий друг, а гласът на Биби изпълни стаята.

„Трябваше да го направя... нямаше друг начин...“

— Какво е това?

— Слушай.

С вцепеняващ ужас Стиви започна да проумява какво чуват ушите ѝ.

„Мразех го... Не ми беше трудно, понеже го мразех от дъното на душата си... всичките тези унижения. Време беше за разплата...“

— Какво по...?

— Шшшт!

„Подмамах Линъс да се включи в една от любимите си сексигрички, имаше си много любими, а после го завързах здраво. Искях и той да страда, както страдах аз. Искях да изпита моите паника, болка, срам... Омотах въжето около врата му и затегнах примката. Нямах никакво намерение да проявя милостта, за която толкова пъти го бях молила и която никога не получих...“

Гласът от уредбата звучеше упоен, флегматичен. Несъмнено беше на Биби, но някак отвлечен, безучастен, сякаш говореше в просъница.

„Пак бих го направила. Пак бих го убила...“

Записът приключи, оставяйки след себе си само електронна тишина. Сърцето на Стиви натежа, сякаш затрупано от огромна канара. След паузата за нейно вледеняващо изумление прозвуча отличителният дрезгав баритон на Дърк Майкълс.

„Както се досещате, госпожице Райнър, и аз трябва да защитавам интересите си. Линъс ми беше скъп приятел, а аз съм предан на приятелите си. Предан съм и на враговете си. Никога не забравям нито тях, нито дълга си към тях. Запомнете го.“

Записът прекъсна.

Двете се спогледаха. В очите на Биби блестяха сълзи.

— Мислех си, че всичко е свършило — промълви с пресипнал глас, — но съм грешала. Не заслужавам свободата си.

— Как се е сдобил с този запис? — попита Стиви. — Как те е накарал да си признаеш всичко?

— Записът е от Какатра. — Гласът ѝ пресекна. — От онези спа сеанси.

— Какви спа сеанси, мамка му? Отишла си за масаж, а си се озовала в изповедалня ли?

— И аз се опитвам да разбера, чуваш ли? Не по-малко объркана съм от теб. Прослушах го хиляди пъти и най-много ме плаши фактът, че не си спомням да съм разказвала подобни неща. Нищо не помня! Все едно са ми източили информацията, без да знам!

— Но това е невъзможно.

— Така ли смяташ? Не си ли спомняш как Дърк ни обясняваше за онези революционни „методи“? Как Какатра бил най-новаторският рехабилитационен център? Как никъде другаде не предлагали подобни терапии? — Тя затвори очи. — Устроил ми е капан.

— Кой? — Умът на Стиви подскачаше от едно обяснение на друго. — Дърк?

— Да.

— Защо? — Още преди да зададе въпроса си, знаеше отговора. Предупреждението, което ѝ беше отправил на церемонията на Актьорската лига, просветна в съзнанието ѝ с потресаваща яснота. Покрай разкритията на Зандър напълно беше забравила за случилото се.

„Госпожица Райнър трябва да внимава какво прави...“

— Спа сеансите — обясни Биби. — Дърк ми запази часове. Мътните го взели, та нали той ме изпрати на скапания остров! — Ръцете ѝ трепереха. — „Нововъведение“, все така наричаше лечебната техника, с която помагали на звезди, преживели психическа травма. Имаше си даже име. „Вкореняване“. Прилагат хипноза за извличане на първопричината за психическото смущение.

— Хипноза?

— Естествено тогава не знаех — бръщолевеше Биби. — Знаех единствено, че се подлагам на специализирана терапия, препоръчана от Дърк. Въобразявах си, че изпитва угризения заради зверствата, които ми бяха причинили с Линъс... — Успя да сдържи сълзите си.

Стиви се бореше с обхваналото я недоумение. Измамата. Долната хитрина. Островът. Какви ли още грозни тайни криеше? Нямаше ли умора Рубен ван дер Мейде?

— Наистина се възстанових на Какатра, Стив. Не си ли личеше?

Стиви кимна със скован врат.

— Почувствах се като нова. И ефектът продължава. Сигурно това е била причината. Освобождението от тайната!

— Пред кого си я разкрила? Кой е бил до теб?

— Една жена — каза Биби несигурно. — Намирахме се в бяла стая с диван по средата; аз лежах на него със затворени очи... — Нишките на паметта ѝ се заплетоха.

— Само толкова ли си спомняш?

— Да.

— Тоест можем да предположим, че си изпяла и майчиното си мляко под хипноза?

Биби се тръсна в най-близкия стол.

— Сеансът трябваше да е поверителен. Но явно Дърк... някак е намерил начин да запише разговора ни. Само ми е чудно как.

Ситуацията започваше да ѝ се изяснява. Стиви имаше чувството, че се намира под вода и ушите, гърлото и главата ѝ се изпълват бавно с мътна течност.

— Биб — подхвана най-накрая, — докато бях в Ню Йорк Сити, срещнах случайно Дърк Майкълс и си разменихме по няколко думи. Имал подозрения, че смъртта на Линъс не била злополука.

— Моля? И не си ми казала?

— Мислех си, че блъфира.

— Ами Какатра? Какви връзки има там?

— Двамата с Рубен ван дер Мейде са приятелчета. Линъс също е влизал в кръга им. Моето предположение е, че Дърк е поискал услуга от голямата клечка — да те приеме уж за „революционна терапия“, а реално да извлече с измама самопризнанията ти и даже да му подсигури запис. Повярвай ми: Ван дер Мейде е безскрупулен негодник. Стои над всякакви закони.

— Затова ли Дърк настояваше да ме прати не другаде, а задължително на Какатра?

— Готова съм да се обзаложа.

Прозрението се стовари тежко отгоре ѝ.

— Как съм могла да бъда такава глупачка?

— Нямало е как да знаеш. Вината не е твоя.

— Ами сега какво да правя? — Биби скочи на крака и закръстосва из стаята с преbledняло от страх лице. — Никога няма да се отърся, никога! Трябва да се предам на властите, нямам друг избор...

— Имаш. — Признаеше ли си вината, очакваше я доживотен затвор — ако не и по-лошо. Стиви не можеше да го допусне. Щеше да

е безобразна несправедливост. — Хрумна ми една идея.

Входната врата се отвори и затвори.

— Ехо? — чу се гласа на Зандър.

След няколко секунди изникна в кухнята и целуна Биби по бузата с приятелско:

— Приятна изненада. — После, разчитайки израженията на двете жени, спря на място и каза: — Какво се е случило?

Погледът на Стиви прескочи от Биби върху Зандър и обратно. Биби кимна в знак на съгласие.

— Ти ли ще му разкажеш или аз? — попита Стиви.

Биби посочи към стереоуредбата.

— Записът говори най-добре, не мислиш ли?

Зандър гледаше объркано.

— Някой ще ме светне ли какво става тук?

— И аз имам да ти кажа нещо — заяви Стиви сериозно, — и едва ли ще ти допадне.

Показалецът ѝ докосна бутона „плей“.

— Май в крайна сметка ще приемем поканата за рождения ден на Рубен ван дер Мейде.

Лори

Лори не беше стъпвала в „Трес Ерманас“ повече от три години. Едва позна стария салон.

Като за начало кипеше от дейност. Надничайки през някога мръсните прозорци с очакване да зърне онези позабравени сладникави цветове, познатата пустош, Анита, може би чоплеща ноктите си на празния тезгях, или пък Роза в задната част с цигара между два пръста, остана като попарена. Клиентите се прескачаха един друг. Две непознати жени на нейна възраст като че ли овладяваха положението. Интериорът беше съвършено различен, в старинен стил, придаващ топлота и уют на помещението, но и осезаема изтънченост, липсвала в предходното му превъплъщение.

Не се беше връщала тук от деня, в който бе срещнала Жан Моро.

Лори не вярваше в духове, но на това място чувстваше присъствието им от всички страни.

Очуканата табела „Трес Ерманас“ вече не загрозяваше фасадата. На нейно място беше окачен семпъл надпис „При Мария“.

По устните ѝ се изписа усмивка. За пръв път споменът за майка ѝ, ѝ носеше спокойствие.

Почука колебливо на вратата на Тони. Омар спеше сладко в количката и Лори го полюшна, настръхвайки в очакване на свадливите разпоредби на мащехата си или на досадливото кудкудякане на Анита и Роза, и когато дълго време никоя от мързеланите не отвори, предположи, че и баща ѝ го няма.

Ненадейно обаче вратата се отвори.

Татко ѝ изглеждаше променен, по-спретнат и здрав на вид. Последният им разговор бе протекъл гневно, но още от пръв поглед се увери, че и той съжалява за лошите думите.

— Здравсти, татко.

Тони не можеше да отлепи очи от Омар, който вече се беше разбудил и оглеждаше непознатата обстановка с любопитни сини

очички, размахвайки пухкави юмручета.

Баща ѝ остана безмълвен и Лори реши да вземе нещата в свои ръце.

— Може ли да влезем?

— Да — каза той, отстъпвайки назад. — Разбира се, че може, разбира се, как иначе?

В къщата царяха чистота, подреденост и спокойствие — нетипични за доведеното ѝ семейство неща.

— Къде е Анхелика? — поинтересува се Лори, настанявайки се на кухненската маса. Всичко ѝ се струваше умалено, сякаш тя самата беше пораснала.

Тони им приготви по нещо за пиене. Личеше си, че се притеснява в стремежа си да се представи добре.

— Анхелика не е тук.

— Така ли? — Лори извади Омар от количката и го гушна.

— Да. — Кратка пауза. — Ходи ли до салона?

— Минах на път за насам. Нямам думи. Прекрасно е.

— Благодарение на теб — отвърна Тони, сядайки на масата. — Анхелика не можа да го понесе. — Месестите ръчички на Омар се протегнаха към дядо му. — Все не ѝ даваше сърце да се зарадва на успеха ти. Завиждаше ти. Особено заради упадъка на собствените ѝ дъщери.

Лори се намръщи.

— Анита и Роза вече не работят там?

Тони въздъхна.

— Има много за разказване, Лори. След като ти си тръгна, двете изоставиха „Трес Ерманас“. После Роза забременя от едно местно момче. Сега живее в Гласъл парк с близнаците си и чака трето. Анита — лицето му видимо се помрачи — реши да тръгне по твоите стъпки. Скимнало ѝ беше, че името ти ще ѝ отвори вратички в модния бизнес.

— Е, стана ли?

Тони погали като хипнотизиран бузката на бебето.

— Кое да стане?

— Проби ли?

Тони се отдръпна, сякаш не искаше да замърсява Омар с грозната си история.

— Анита се хвана с лоша компания. Залови се с долнопробна работа, незаконна. Обещаха й бяха, че е за добро, но... — Не довърши изречението си. — Друго не знам. Не общуват с мен, откакто Анхелика си тръгна.

— Анхелика си е тръгнала? — учуди се Лори.

— Всъщност аз я помолих.

За момент в душата й се възцари мимолетен, затова още по-ценен момент на чиста радост.

— Спречках ме се — обясни Тони — заради бременността ти. Разказах й за положението ти, когато се върнах от Испания. Бях объркан и ядосан, Лори, но най-вече разтревожен. — Проучи лицето й с надежда. — В ей такива моменти едно момиче се нуждае от майка си, не от баща си... какво знаех аз? Анхелика изрече някои непростими неща, абсолютни глупости, за които не можех да й простя. Нямах начин да живея под един покрив с нея.

Не я беше грижа що за отрова е избълвала по неин адрес мащехата й.

— Как реагира, като я помоли да си тръгне?

— Умоляваше ме да не я гоня, но аз не щях и да чуя. И не само заради ужасните думи, но и защото „При Мария“ вървеше толкова добре, а тя все гледеше да потъпче успеха ни. Това ме накара да проумея, че никога не се е интересувала от желанията ми, не я беше грижа за мен.

— Съжалявам да го чуя, татко.

— Недей. Аз съжалявам. — Очите им се срещнаха. Погледът му говореше по-красноречиво от думите. — Научих урок, който е трябвало да науча отдавна.

Тя погледна към Омар.

— Искаш ли да го прегърнеш?

Лицето на Тони се озари. Лори му подаде детето, наблюдавайки вгълбения поглед, с който баща й изучаваше изпълненото с любопитство изражение на малкото си внуче.

Двамата се спогледаха усмихнати, преливайки от любов към новия живот помежду им. Усмивката на Лори прерасна в звънлив смях, а с него заседналата в гърлото й буца се пръсна на зрънца облекчение.

Прибра се вкъщи на свечеряване. Лексусът на Максимо беше паркиран във входната алея наравно с друга кола, която не разпозна.

— Макс? — Лампите в коридора бяха изключени и единствената светлина идваше откъм всекидневната. Извади Омар от количката и тръгна към стаята.

Максимо седеше на дивана с някаква жена. Изправи се, когато Лори влезе, сякаш го бяха спипали в крачка, макар че ако се съдеше по външния вид на непознатата, посещениято ѝ беше с официална цел. Гостенката имаше тъмнокестенява коса и беше кръстосала елегантно колене в тясната си виненочервена пола.

Панически страх последва първоначалния шок на Лори.

Ребека Щутгарт.

Жената, авторка на гнусните писъмца. Тук, в дома ѝ.

— Какво става тук? — попита студено Лори.

Очите на Ребека отскочиха към Омар и по лицето ѝ незабавно се изписаха нежност и желание, а в главата на Лори наедря мисълта: „Тази иска бебето ми. Исква да ми отнеме бебето.“

— Каква работа имаш в дома ми?

Омар се разплака.

— Трябва да поговорим. — Ребека стана от дивана. Погледът ѝ непрестанно се връщаше на бебето и Лори го притисна още по-силно към себе си. В паметта ѝ изплува споменът за тъжното признание на Жан.

„Двамата с Ребека от години се мъчим да си направим дете... Не мога да имам деца...“

Думите излетяха от устата ѝ, преди да е имала шанс да ги обмисли.

— Настоявам да напуснеш къщата ми. Не те искам тук.

Максимо се намеси, изумен от изблика ѝ на гняв.

— Скъпа, не постъпваш ли малко...?

— Как? Майчински? Нямах представа на какво е способна тази жена. Не искам да припарва до сина ми. — Лори отстъпи назад, опитвайки се да успокои разплаканото бебе. — Изпраца ми писма. Страховити, ужасяващи писма.

Ребека свъси вежди.

— Не знам за какво говориш.

— Не се прави на невинна. Знаем, че си ти.

— В какво ме обвиняваш?

— Излизай. И да не си помислила да се връщаш.

— Няма да изляза, докато не ме изслушаш.

Лори подаде пиццата на Максимо.

— Занеси го горе — нареди му, преценявайки, че той е по-малкият от двата дявола. — И ми обещавай, че няма да го оставяш сам дори за секунда.

Още щом Максимо тръгна по стълбището, Лори се обърна настървено към жената.

— Каквото имаш да казваш, Ребека, казвай го по-бързо. След това те искам надалеч от мен и сина ми.

Ребека ѝ отвърна със същия войнствен тон.

— Лори, знам, че Омар е негов син.

— Сериозно ли си въобразяваше, че няма да разпозная чертите му? Омъжена съм за него от десет години — хиляди пъти съм си представяла как би изглеждало детето му. И то с такива подробности, че в момента, в който видях момченцето ти, разбрах без капка съмнение, че е на Жан.

Лори беше преспала с женен мъж. За пръв път ставаше съпричастен свидетел на опустошителните последици от егоизма ѝ. Седна на дивана с пораженска вялост.

— Съжалявам за постъпката си — заяви дрезгаво. — Грешно беше от моя страна. Повярвай ми, вече съм се убедила.

Извинението ѝ беше последното, най-тежко доказателство, самопризнанието, което потуши и последната искрица надежда в душата на Ребека, а това я съсипа. Сведе глава и шийните ѝ прешлени изпъкнаха по-бели от крайбрежни камъчета.

— Нали знаеш, че двамата с него не можехме да имаме дете? — Изкиска се напрегнато, безрадостно. — Казах му, че причината е в него. Уверяхах го, че той е дефектният, не аз. Пълна лъжа. Жан е способен да остави наследство, както сама си се убедила вече.

Лори не отвърна. В съзнанието ѝ се задвижваха неработени зъбни колела и бавно, стържейки набираха скорост.

— Затова не знае за съществуването на Омар — продължи сериозно Ребека. — В очите на Жан това е физически невъзможно.

Фактите започваха да улягат в ума ѝ като гъста мъгла във влажно утро.

— Излъгала си го?

— Усещах, че го губя. — Гласът на по-възрастната жена прозвуча сопнато, отбранително. — Изплъзваше се пред очите ми. Хайде, Лори, не може да не си го изпитвала. Коварно отмъщение беше, признавам си. Но не беше редно само аз да страдам. С какво го бях заслужила? Затова го стоварих на неговата глава. Оплитах историята лъжа след лъжа, докато накрая стана невъзможно да я разплета. — Вдигна поглед. — Той си мисли, че Максимо е баща на детето ти, Лори. И защо не?

Случките от изминалата година започнаха да се нанизват една до друга, пренареждайки се в свършено нова картина. Лори примига смаяно.

— Но аз се опитах да му съобщя новината — промълви под носа си. — Опитах да се свържа с него...

— А аз се постарях до него да не достигне и дума. — Ребека застана очи в очи със съперничката си. В гласа ѝ нямаше нито нотка на разкаяние, което не изненада Лори. — Инструктирах доверениците си в „Ла Люмиер“ да не предават никое от съобщенията ти.

— Ами мобилният му, как така не е получил...?

— Наистина ли си толкова наивна? — Ребека се разсмя недоумяващо. — Щом е научил, директно те е изхвърлил от живота си. Най-вероятно е блокирал обажданията ти.

Звучеше напълно логично.

— Върнал ли се е?

— Жан никога не се връща. Вечно отсъства — в един аспект, или друг.

Лори намери ключа. Ребека беше ключът: още от самото начало. Посегна с разтреперани пръсти да го завърти, страхувайки се от неизвестното зад вратата, но твърдо решена да надникне.

— Къде ходи?

Съпругата на Жан се самообслужи с питие.

— По работа.

— Каква работа?

Алкохолът изчезна в бялото гърло на Ребека и следващите ѝ думи прозвучаха така тихо и дрезгаво, че на Лори ѝ се наложи да

напрегне слуха си.

— Ти беше просто един номер...

— Моля? — приведе се напред недочула.

Клепачите на Ребека бяха червени и подпухнали, а в кървясалите ѝ очи се четеше по-скоро съжаление, отколкото гняв.

— Ти беше просто един номер — повтори неканената гостенка. — Трябваше да си просто един номер. Поредната и нищо повече.

В съзнанието на Лори като сигнал за тревога примига. *LA 864.*

Когато Ребека позаглади полата си, Лори забеляза, че пръстите ѝ треперят. Между стените на черепа ѝ отекваше забързано шумтене като от пенливите води на планински водопад.

— Знаех за теб дълго преди да те срещна лично, Лори Гарсия. — Тя кимна, сякаш да натърти, че истината си е истина. — Беше идеална за целта. Жан търсеше латиноамериканка от доста време, клиентът държеше на тази подробност, и не щеш ли, появи се ти. Още като те видя за пръв път на пристанището с приятеля ти, Жан знаеше, че точно ти му трябваш. Ван дер Мейде също. Веднъж Рубен заведе двама ни с Жан до пристанището на Сан Педро с яхтата си. Тогава се случи. Съпругът ми има безпогрешен нюх. От пръв поглед реши, че ще си ти. Прати хората си да те проследят и да научат колкото се може повече за теб, а като се сдоби с информацията, ни заяви, че ти си отговорът. — Ребека сведе глава към пода, неспособна да погледне Лори в очите. — Жан научи за клетата ти мъртва майчица и за баща ти, и за доведеното ти семейство, за това колко си нещастна и как мизерстваш, за приятеля ти и брат му и изобщо колко отчаяно е положението ти. Колко силна нужда имаш от помощ. Помощ, която организацията ни можеше да ти подсигури.

Гласът на Лори излезе на пресекулки.

— Организацията ли?

— Вманиачи се по теб. И знаеш ли какво? Трябваше да се досетя още тогава. Толкова жени, толкова много беше преследвал през годините, но ти... ти беше прекалено различна, за да те пусне по каналния ред. Никой не е насърчавал страстта му към теб — нито аз, нито който и да било друг. Дълго време те следи под претекст, че е нужно да се увери дали наистина си подходяща, но аз си знаех, че не е само това. Искаше да те закриля. Каза ми, че си му напомняла на едно момиче от детството. А знаеш ли кое е най-тъжното? Това беше един

от малкото пъти, в които съпругът ми склони да се отвори пред мен. О, повярвай ми, мъчила съм се да съединя точките. И кой ли от познатите му не е? Нещастно детство, отчуждени родители, плод на нежелана бременност, единствено дете... Но този път не успя да си наложи граници. Дойде твърде близо до теб.

— Но „Ла Люмиер“...

— Жан изпрати Десидерия Гомес. Боеше се за теб. На всяка цена трябваше да е на една крачка разстояние. А цената се оказа сурова. В крайна сметка изкушението се оказа твърде силно, за да му устои.

Лори се оплиташе все повече и повече в историята.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Ребека затъркала чашата между дланите си.

— Опитвам се да ти кажа, че беше предвидено да родиш дете — обясни ѝ, — но не това. Не Омар. — Говореше с премерен тон. — Планът беше да износиш бебето на двойка, която щеше да ти плати за него. Щяха да те направят богата. По-богата, отколкото си днес.

Лори зачака грандиозния финал на вица, а той не идваше, и точно затова избухна в смях.

— Испанска двойка — продължи разказа си Ребека, — едни от най-взискателните клиенти, които компанията някога е имала. Готови да платят цяло състояние. Но никоя жена не им се струваше подходяща, никоя не покриваше високите им изисквания... Докато не намерихме теб.

— Достатъчно. — Наслуша се на умопомрачените ѝ дрънканици. — Време е да си ходиш.

— Чуй какво ти казвам! Предвидена беше да износиш тяхното бебе, Лори, за бога. Затова те намери Жан. От там тръгна всичко.

Лори се вкопчи в грешката ѝ, издирвайки каквото и да било обяснение, само не и това, което чуваше.

— Не Жан ме намери — възрази трескаво, — а Десидерия.

Ребека удари чашата си в масата.

— Да не си глуха? Жан изпрати Десидерия. Преследва те още от онзи ден на пристанището!

Отчаяно търсеше начин да оспори думите ѝ. Ала разказът на Ребека Щутгарт, някои части от него, някои елементи звучаха стряскащо достоверно.

— LA 864...

Не предполагаше, че е произнесла номера на глас, но Ребека кимна вяло.

— В крайна сметка наистина му роди бебе — промълви тихо. Едничка сълза се търкулна по бузата ѝ. — Макар и не според плановете.

— Трябва да го видя — каза умислено Лори. — Не бива да оставям нещата така.

— Тогава ела с мен на острова.

— Не мога.

— Ще намериш начин. Разказах ти всичко, защото не мога да продължавам да живея в лъжа — за тайната на Какатра и за детето ти. — Пристъпи към нея. — Сега е твой ред. Трябва да му кажеш. Лично ти. На рождения ден на Рубен ван дер Мейде след месец.

Очите на Лори гледаха невиждащо. Вдигна ги към лицето на жената пред себе си.

— Държа да науча цялата история.

— И ще я научиш — обеща Ребека мрачно. — Но после няма връщане назад.

*В наши дни
Остров Какатра, Индийски океан
Един час до отплаване*

Енрике Маркес пушеше цигара: неподвижен, самотен остров на сред бурните вълни от организатори, снабдители, плановици, мениджъри и асистенти, препускащи и стрелкащи се като оси към захар, само и само да дадат своята дан, да отчетат полезно действие. Енрике ги съзерцаваше с неприкрито презрение.

Не беше устискал повече на яхтата; от атмосферата на борда му се повдигаше. Слабоумниците се прескачаха един друг да угодят на Ван дер Мейде, да се подмажат на големеца, който никога през целия си шибан привилегирован живот не си беше мръднал пръста в полза на друго човешко същество. Енрике беше там поради една-единствена причина. Отмъщение.

Слънцето клонеше към хоризонта. Кайсиевото му зарево се разливаше по водата, подпалвайки сякаш буен огън под прозрачната ѝ повърхност. Ако не беше поживял достатъчно, че да знае къде се намира, вероятно щеше да си помисли, че точно така изглежда раят.

Трима спретнати снабдители товареха сандъци на борда, следени изкъсо от едър, мустакат плешивец, ръководителя на фирмата — организатор на тазвечерното събитие.

— Сам ли ще я загасиш, или да те накарам да я глътнеш?

Енрике дръпна дълбоко от цигарения дим.

— Имам право на една цигара — живеем в свободна страна.

— В момента се намираш в страната на Ван дер Мейде, момко. Загаси я.

Смачка фаса в загрубялата кожа между палеца и показалеца си.

Ръководителят го подмина с отвратено изражение.

— Тая вечер ще те следя с орлово око, Ромеро. — С това име се беше представил в агенцията.

Енрике се ухили. Хубаво. Ако ще целият свят да гледаше с широко отворени очи, пак щеше да зяпа в грешната посока. Под

краката си трябваше да гледат, към мигащото устройство, което беше скътал на долната палуба. Детонаторът беше закрепен от вътрешната страна на ризата му. Едно копче, контакт и след секунда — бум. Затвори очи и си представи творението си, малката черна кутийка, очакваща по-нататъшни инструкции. Времето течеше осезаемо, нижеше се като златисти зрънца през стъкленницата на пясъчен часовник.

Не трябваше ли да е на борда на яхтата?

На най-горния етаж на имението Ван дер Мейде Маргарет Дженсън потрепери в синьо-виолетовата си вечерна рокля. Взираше се в плажа отдолу и кършеше ръце. Енрике Маркес представляваше рисков фактор и как иначе — кой би изпълнил толкова краен, толкова потресаващ план, ако не се беше разделил със здравия разум?

— Може ли вече да идем при татко?

Ралф стоеше на вратата, облечен в смокинг, стиснал в ръка лодка играчка.

— След малко, миличък. Баща ти е зает в момента.

— Той все е зает.

Маргарет приклегна и го прегърна силно, вдишвайки чистия аромат на меката му косица. Синчето ѝ. Обичното ѝ чедо.

— Знам. Но тази вечер му е много важна. Утре всичко ще е различно. Само почакай и ще се увериш.

През отворените врати на имението Ван дер Мейде Ребека Щутгарт дочуваше шумотевицата от трескавата подготовка, протичаща на плажа. След по-малко от час четиристотинте VIP гости щяха да бъдат поканени на борда на най-люксоznата яхта в целия свят.

Двамата с Жан чакаха Рубен във фоайето.

Гледайки съпруга си, пъхнал ръце в джобовете на панталона си, забил студен син поглед в мраморния под, Ребека опита да си вдъхне така необходимия кураж.

„Един от тях съм“ — беше го предупредила Лори: кой друг би изпратил подобно съобщение?

„Истината ще излезе наяве.“

Стискаше ѝ много повече, отколкото Ребека беше предполагала в началото. Нямахше да се задоволи само с удивеното изражение на Жан, научеше ли истината за детето... Искаше и да изкара мръсните тайни на Какатра на бял свят.

Ребека се чудеше на самата себе си — трябваше да е скована от страх. Нали все пак и тя щеше да бъде разобличена.

Да, но утрешният ден щеше да я завари много надалеч. Направлението ѝ беше избрано, новото начало — планирано. На сутринта съпругът ѝ и бесовете му, островът и тайните му щяха да са далечни спомени, разпилени от вятъра.

— Изглеждаш ослепително.

Максимо Диас прегърна Лори през талията и я целуна по устните.

Допирът му ѝ беше противен.

— Недей.

Той обаче вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. Очите му бяха оброчени от лъскави мигли, а кожата му сияеше като порцелан. Представи си го в европейския замък от детството му. За момент видя и себе си заточена в някоя от островърхите му готически кули, извисяващи се над гора от папрат, окована с вериги във влажното подземие, принудена да слуша настръхнала от ужас отекването на вампирските му крачки, проточените, самотни стонове на жертвите му, знаейки, че страшилището ще живее вечно, ще я изтезава в тъмниците си до края на света.

— Знаеш, че целият този театър ме възбужда — каза ѝ Максимо. — Понякога не мога да се удържам.

Лори му се изплъзна уж за да нагласи роклята си, семпла кройка с елегантен шлейф в пламтящ тон охра. Буйната ѝ коса се спускаше на свободни смолисточерни къдрици по раменете ѝ.

Излязоха от апартамента си малко преди шест. Вече беше срещнала няколко познати лица. Джакс Джаксън, олимпийският първенец; оставаха му едва няколко месеца до олимпиадата в Лондон. Стиви Спелър и Зандър Джейкъбсън. Аврора Наш, познатата на Жан, която ѝ се беше сторила доста антипатична при първата им среща. Брок Уайлд и Фиона Каталан, холивудски величия в бизнеса с

недвижими имоти. Струпани на групички смътно познати британски знаменитости — кралски особи или политици, или комбинация от двете. Всичките имаха едно общо помежду си: щеше им се да са на мястото на домакина.

— Хайде де, Лори — подкани я Максимо, когато не прие предложената ѝ ръка, — нали уж трябва да се представяме за влюбена двойка?

— Никога няма да се влюбя в теб.

— Ще се влюбиш и още как. — Горната му устна се сгърчи. — Ще се научиш да ме обичаш. Ако не успееш сама, аз ще те науча.

Жан Моро излъчваше спокойствие. За разлика от Рубен той цял живот беше култивирал уменията си да запазва самообладание и колкото повече светът край него трепереше от страх и смут, толкова по-тихо беше в душата му, като в безбурната сърцевина на торнадо.

Нямаше желание да вижда Лори Гарсия. Не искаше да става свидетел на прелестта ѝ, принуден да извърне поглед. Не искаше да я гледа с друг мъж. Но животът често натрапваше нежеланото, пренасочвайки стремежите на хората.

Колкото и да го беше оскърбила, колкото и черна да му беше, не можеше да позволи на Максимо Диас да живее безнаказано. Жан знаеше какво ѝ беше причинил. Разчиташе нещастieto в очите ѝ.

Максимо може и да беше баща на детето ѝ, но нямаше понятие какво е да обичаш една жена. Не представляваше нищо повече от най-обикновен манипулатор, хулиган. Но този път се беше впуснал в непосилна битка.

Жан знаеше как трябва да постъпи. Негодникът не съзнаваше чий праг е прекрачил.

Рубен ван дер Мейде тръгна надолу по стълбището. Синът му профуча край него с разперени като самолетни крила ръце и подобаващи звукови ефекти, а икономката търчеше по петите му.

— Обуздай го този немирник! — изтръби домакинът, а госпожица Дженсън кимна смирено и хвана момчето за лакътя.

Зашушука му нещо на път към кухнята. Рубен дочу подсмърчането на сина си.

Нямаше време за лиготи. Трябваше да се стегне и да насочи всичките си усилия към безинцидентното протичане на вечерта.

Като се замислеше от какъв точно инцидент се боеше, направо го досмешаваше.

— Питие?

Жан го очакваше във фоайето с жена си. Французинът му подаде чаша с кехлибарена течност.

Рубен кимна. Пресуши чашата на една глътка.

— Да се заемаме.

Джипът на Стиви и Зандър приближи плажа, включвайки се в процесията от звездни персони, точеща се в посока на грандиозния плавателен съд. Емблема с инициалите „ВДМ“ в тъмносини и златисти багри украсяваше двете страни на луксозната яхта. Парапетът на горната палуба и носа бяха окичени с дребни декоративни крушки, сияещи меко с притъмняването на вечерта. Униформени служители с размерите на мравки от това разстояние се движеха по палубите като кръв, циркулираща през вените на гигантски сложен организъм.

Зандър я хвана за ръката.

— Как се чувстваш?

Стиви впери поглед напред, самото олицетворение на стоицизма в гълъбовосивия си костюм, творение на Ели Сааб.

— Съсредоточена — отвърна му тя. — Тук сме по важен повод и името му е Биб.

Той кимна.

— Може да се наложи да стигнем до крайности. Като се има предвид какво знаем...

— Ако се наложи. — Решението вече бе взето. — Истината ще помогне на Биби да се откъсне от миналото си.

Подготовката беше съществена и Аврора Наш не възнамеряваше да остави нищо на случайността.

Закрепи двайсетсантиметровия ловджийски нож в ластика на бикините си, насочвайки острието надолу, както я беше учил Били Боб Хокър по време на лятната почивка в ранчото на Том, и нахлузи дългата сребриста рокля през глава. Ефирната материя се спусна на вълни чак до глезените ѝ. Беше пробила съвсем фин процеп на тайно местенце в надиплената талия.

Преглътна огорчението, което я тровеше от години.

Дали във всичко изприказвано и изписано за убийството имаше някаква истина?

В действителност ли преживяваше човек чак толкова силни емоции, настъпеше ли съдбовният момент за действие, моментът, в който трябва да забиеш ножа в месо, превръщайки се в човекоубиец?

Състрадание. Жал.

Не изпитваше нито едното, нито другото към Рубен ван дер Мейде.

На Арно Деверо не му беше трябвало много убеждаване. Съвестта му отдавна се беше надигнала. При срещата им в Париж Аврора имаше чувството, че от доста време е набирал смелост да ѝ издаде тайната. Като че беше очаквал с нетърпение да разбули мръсните игрички на Ван дер Мейде. Сякаш бе вярвал, че излее ли душата си, ще я пречисти, ще получи прошка за ролята си в позорния спектакъл.

„Един от тях съм. Утре истината ще излезе наяве.“

Изпращането на съобщението беше най-лесната част. Аврора не се боеше. Съзнаваше, че предприема решаваща крачка, че едно деветнайсетгодишно момиче не можеше да мери сили с високата позиция на Рубен — но и окото ѝ не трепна. Имаше цяла армия зад гърба си, макар и воините още да не знаеха, че излизат на бойното поле. Всички деца като нея, измъчвани от подозрения, но подозрения твърде смътни, за да им сложат име, всички онеправдани деца, които усещаха, че нещо не е наред, но не успяваха да определят какво точно, всички, които живееха в сляпа заблуда и вероятно никога нямаше да прогледнат. Тази вечер щеше да ги поведе към полесражението.

Крачейки към чакащата отпред кола с развявана от соления бриз платиненоруса коса и сякаш на сбогуване огряно от залязващото

слънце лице, Аврора прокара пръсти по окриляващите контури на оръжието си. Силно се надяваше през последното денонощие Рубен ван дер Мейде да е вкусил несигурността, преследвала я цели деветнайсет години.

Арно не знаеше кои са били биологичните ѝ родители. Но един човек несъмнено знаеше. Сдобиеше ли се с тази информация, щеше да го накара да си плати прескъпо.

Колкото и да го накажеше, Рубен завинаги щеше да ѝ остане длъжник.

Но Аврора имаше готовност да вложи всичко от себе си.

ПЕТА КНИГА ОТПЛАВАНЕ

Рубен се почувства по-добре още в момента, в който стъпи на сто и двайсет метровата си гордост. Непревземаемата плаваща крепост беше най-солидното свидетелство за върховното му благосъстояние и влиятелност. И имаше страшно впечатляващ вид.

— Дума да не става — потупа го ведро по гърба изпълнителният директор на голяма телевизионна мрежа, един от първите гости на борда, — абсолютна красавица е.

— Нали?

— Голям късметлия си, Ван дер Мейде.

— Шейсет години късмет.

— И още толкова те чакат, слушай какво ти казвам.

Гостите прииждаха на талази, прониквайки на яхтата като зараза. Рубен съсредоточи усилията си върху очакваната от всички персона: хладнокръвния, спокоен и невъзмутим предприемач, заработил милиарди и засенчил ги до един с десетократно повече пари и власт.

В една-единствена нощ от годината престижните особи влизаха в непривичната им роля на дребни риби. Отдавна беше установил, че се радват на тази рядка възможност.

Пищно обзаведеният декориран салон представляваше обширно полукръгло помещение, обсипано със светлини и изпълнено с преплетения звънтеж на учтиви разговори. Изтънченото съчетание на класически романтизъм и съвременни интериорни решения включваше дървени ламперии, традиционна камина, чиято полица красеше старинен корабен часовник — препратка към неустрашимите подвизи на Колумб и Да Гама, навяваща мисли за вълнуващи открития и несломим приключенски дух, — тъмен паркет, кръгли алуминиеви илюминатори, осветена тента и съвременна, семпла мебелировка, която придаваше на яхтата модерен завършек. Интригуващата композиция, предвидена да съпостави пряко миналото и настоящето,

отразяваше представата на Рубен за самия него: верен на историята, но и неин съвременен творец.

На Стиви ѝ призляваше, когато се сетеше с какви пари бе платил за всичко това.

Лори Гарсия седеше до нея. Хубавицата водеше дружелюбен разговор в блажено неведение за злините, обкръжаващи целия остров.

— С голямо удоволствие гледах „Сбогом, Вегас“ — отбеляза тя. — Първият ви съвместен проект със Зандър ли беше?

— Запознахме се на снимачната площадка.

— Видях те във Вегас на ревюто на „Фронтлайн Фешън“. Тогава още бях никой в бранша — побърза да добави. — Вероятно не си ме спомняш.

— Разбира се, че си те спомням — усмихна се Стиви.

Максимо Диас се присъедини към тях тъкмо когато яхтата се отлепи от брега с леко поклащане. Отдалечавайки се от твърдата земя, Стиви почувства с още по-голяма сила заплахата, дебнеща върху този плаващ затвор, понесъл се без посока по вълните. Звънтенето на кристала и глъчта от ведри гласове прикриваха като тежка завеса опасност, по-истинска и от чернеещите дълбини на океана.

— Леко плаване, дами — обади се бодро той.

— Да се надяваме — отвърна Стиви.

Аврора изпита отвращение при допира с потната длан на Рубен ван дер Мейде. Още при първото си посещение на Какатра се беше отвратила от здрависването с него, но този път направо ѝ се повдигна.

— Шампанско — заповяда домакинят.

Отзова се тъмнокос келнер с латиноамерикански произход, облечен в бяло от глава до пети и някак познат — вероятно бивш модел. Рубен бутна изящния кристал с „Реми“ в ръката на Аврора.

Наслаждаваше се да го гледа как се гърчи, несъмнено изненадан, че дъщеричката е решила да се яви толкова скоро след смъртта на Шерилин. Смуцението му ѝ доставяше същата тръпка, както когато двете с Фара играеха като деца на „Смачкай буболечката“ край басейна. В очите ѝ Рубен беше паднал по гръб тлъст бръмбар, размахващ безпомощно крачка във въздуха.

За нейна погнуса гадината пак докосна ръката ѝ.

— Много се натъжихме, като чухме за майка ти — рече с театрална гримаса. — Шерилин беше прекрасна жена.

Шампанското имаше вкус на киселина в устата ѝ.

— Благодаря ти — насили се Аврора. С престорена усмивка, най-правдоподобната, която съумя да извика, пристъпи нервно от крак на крак, усещайки студения допир на стоманата върху кожата си. Служителите на охраната бдяха със зорко око, но не си губеха времето по безобидни тийнейджърки като нея.

Да знаеш само какво съм ти намислила.

— Честит рожден ден — каза вместо това и вдигна чаша за тост.

Рубен вдигна своята.

— Ще отбележим повода бомбастично.

Енрике Маркес подмина лакирания до съвършенство малък роял, вдигнал поднос със златисто шампанско над рамото си. Гостите кръстосваха важно салона, вземайки си чаши, без да го удостоят с поглед, камо ли с благодарност: порцелановите им, напудрени фасони издирваха себеподобни със заучена лекота. Нямаха ни най-малка представа, че животът на всички им, до последния тузар, беше в негови ръце. Само да им загатнеше какво ги чака, до един щяха да му паднат на колене, просейки милост.

Колко съблазнителна мисъл! Енрике си представи устройството, скътано на сигурно в машинното отделение, и за хиляден път във фантазиите му изникна моментът на детонацията. Жалко, че щеше да е толкова мигновено... Щеше му се унищожението да продължи по-дълго, за да му се наслади пълно.

Поднесе шампанско на групичка жени, отрупани с диаманти. Един-единствен от скъпоценните им камъни би подсигурил прехраната на клетата му мъртва майка за цяла година.

На няколко пъти мярна гарваново черната ѝ коса — веднъж дори златисто-черния проблясък на очите ѝ. Трябваше да стои настрана. Макар и да се беше променил до неузнаваемост, не биваше да рискува разкритие. Лесно щеше да устои на изкушението. Все пак го беше тренирала добре.

Лори.

Зърна бронзовата ѝ кожа на не повече от три метра разстояние — нежната извивка на рамото ѝ, тялото, от което бе лишаван. Наблюдавайки как кавалерът ѝ прокарва собственически ръка по талията ѝ, Енрике стисна зъби с още по-каменна решимост.

Лори търпеше прегръдката на Максимо, понеже в очите на околния свят бяха двойка. Имаха си дете. Бяха лудо влюбени.

— Как е малкият? — поинтересува се Стиви. — Голям е красавец с тези сини очи.

Усмивката на Лори поувежна.

— Същинско ангелче е — отвърна любезно. Илюминаторите, опасващи цялото помещение, предлагаха изглед към златната ивица на отдалечаващия се островен бряг, от който неотдавна бяха отплавали. — Двамата със Зандър искате ли деца?

Стиви тъкмо отвори уста да отговори, когато съпругът ѝ изникна до нея.

— Лори, Максимо, запознайте се със Зандър Джейкъбсън.

— Приятно ми е. — Зандър протегна ръка и Максимо я стисна ентусиазирано.

— Тъкмо разправях на Стиви с какво удоволствие изгледах съвместния ви филм — каза му Лори.

— Определено постави началото на нещо специално — отбеляза той и Стиви го целуна по бузата.

На Лори ѝ се прииска и нейният живот да беше толкова спретнато подреден. Любов, брак, семейство. Стиви и Зандър бяха щастливи заедно. А тя самата как успя да се оплете в такава мрежа от невъобразими интриги?

Погледът ѝ обходи бегло салона, дирейки напразно: сляп за всяко друго лице, освен за това на спасителя ѝ.

На брега на Какатра Маргарет Дженсън гледаше как грамадната яхта се плъзга тихо към необятния, син океан. Беше изпълнила заръката на господин Ван да покаже сина си пред гостите му — да представи малкия наследник.

Обърна се към къщата. Побиха я тръпки въпреки благоуханната топлина, с която я обгръщаше вечерта.

— Студено ли ти е? — Ралф вдигна лице към нея, спретнат като приказан граф в ушития по поръчка костюм.

— Не, миличък — излъга го майка му. — Хайде, да влезем вътре.

Ралф тръгна пред нея, изкачвайки с видима трудност масивните каменни стъпала. Маргарет поспря, отправяйки поглед към океанската шир и обречения кораб, отплавал на последното си, гибелно пътешествие.

Проклет да си, Рубен!

Ако не беше такъв себичен, бездушен използвач, нямаше да ѝ се налага да прибъгва до такива крайни мерки. Собственият ѝ син я мислеше за икономка, прекарала беше целия си живот в миша дупка, понеже ѝ липсваше класата, угодна на милиардер като господин Ван, който можеше да си купи всяка жена и го правеше без угризения.

Не ѝ беше оставил избор. Господин Ван заслужаваше да умре. *А онези хора...*

Тя преглътна. Онези хора бяха причината да се заеме с този бизнес. И те бяха не по-малко покварени, и те се възползваха от наивността на момичета от цял свят. Денят на Страшния съд беше настъпил.

Маргарет влезе в призрачния вестибюл, потопен сякаш в атмосферата на погребален дом. Ралф я привика от горния етаж да гледат заедно яхтата, понеже оттам се виждало по-добре.

Зандър съзнаваше, че пресушава чашите прекалено бързо. В същото време ефектът от близостта до Жан Моро беше напълно предвидим. Обливаха го топли и студени вълни, сърцето му препускаше. Дали Жан щеше да му се зарадва? Дали щеше да го поздрави сърдечно като стар приятел? Все пак Зандър беше взел решението да се отдръпне. Жан му влияеше пагубно. Жан влияеше пагубно на всекиго.

Преструваше се, че бръцолевенето на Максимо Диас му е интересно.

— Много бих се радвал да работим заедно — изтърси Максимо. — Защо не седнем да го обсъдим някой път?

Зандър не беше нов в занаята. Гаврътна последното си шампанско.

— Ще кажа на агентите ми да се свържат с твоите.

Винаги така се измъкваше.

Малоумникът, който беше пропуснал да обнови списъка с гостите, щеше да бъде най-безцеремонно уволнен още призори. Рубен живееше с убеждението, че никой от семейство Наш няма да присъства, и това го устройваше. Защо тогава не го бяха осведомили, че Аврора Наш е решила да се яви?

„Един от тях съм.“

Съобщението го измъчваше денонощно. Включил усмивките, любезния смях и поздравите на автопилот, Рубен скришом се потеше като дванайсетгодишно хлапе, попаднало в бардак.

Ако наистина Аврора го беше изпратила, най-лошите му страхове се потвърждаваха.

Съпругата на един сенатор съумя да го целуне и по двете бузи, без да го докосне нито веднъж. По време на ритуала лицето на Рубен придоби гримаса, далечно подобие на усмивка.

Някой й беше подшушнал на ушенце. Откъде иначе ще знае?

Научеше ли кой е, кълнеше се Рубен, ще се търкалят глави.

Енрике Маркес занесе подноса си в камбуза и стоически зачака платата с ордьоври наред хаоса от бясно препускащи и крещящи готвачи. Потните им лица се губеха зад облаци бяла пара. Темпото им на работа беше умопомрачително и Енрике се замисли на що за безсмислена гледка става свидетел. След по-малко от три часа всичките до един щяха да са храна за рибите. Приготвените с толкова усърдие кулинарни шедьоври щяха да се разхвърчат на милиарди парчета, мусът от омари и хапките от сепия щяха да се завърнат в родните дълбини. Бум — и край. Масово изстребление.

Канапетата бяха готови, дребнички творения, отнели часове педантичен труд, а обречени да изчезнат за части от секундата в лакомите гърла на богатите и привилегированите. Енрике получи плато с пушена съомга — фините като хартиен лист резенчета

образуваха роза, чиято сърцевина представляваше топчица сочен хайвер. Той го вдигна над рамо и се изнесе от кухненската връва. Качи се по тясното стълбище и влезе в салона.

Лори я нямаше никъде. Енрике се скастри, задето си беше позволил да погледне. Ами ако го видеше? Трябваше да си държи главата наведена, иначе всичко щеше да е било напразно. Закотви поглед в паркета и се съсредоточи.

Планът беше съвършен.

Познаваше този тип плавателни съдове като дланта на ръката си. Яхтата на Ван дер Мейде беше оборудвана с шест прикрепени към кърмата спасителни лодки, които се спускаха до водата чрез система от скрипци и въжета. В полунощ, когато беше предвидено Ван дер Мейде да получи подаръка си пред публиката — двестагодишна бутилка бренди, попаднала в корабокрушение на път към двореца на някой си крал, понастоящем най-скъпото питие в цял свят, — Енрике щеше да се промъкне в задната част на кораба, до свалената платформа на кърмата. Оттам щеше да се качи в една от лодките, да се спусне в бушуващия океан, и след трийсетина минути, когато вече приближаваше брега...

Щрак.

Бум.

Дори някой да го видеше, че се измъква, щеше да е твърде късно да предприемат каквото и да било. Изстребление. Съвършенство.

Двете понятия почти се припокриваха в съзнанието му.

Момичето в тортата беше предсказуема изненада. Рубен стоя ухилен през цялото време: мацката не беше за изхвърляне, младичка, благоразположена и съвсем подходяща за креват, но вниманието му клонеше към друго нещо.

Изпя „Честит рожден ден“ с дрезгав глас ала Мерилин Монро, пременена в оскъдно костюмче с корсет, чиято пристегната талия акцентираше върху щедрото деколте и преливащата ѝ гръд. На това му се викало бурлеска. Рубен ако питаха, стриптийзърката си беше стриптийзърка.

За финал куклата му изпрати въздушна целувка. Традицията повеляваше да го изчака в каютата му, за да се позабавляват на път към къщи: една бърза свирка ей така, между другото.

Сложен беше официалният старт на празненството, а по всичко личеше, че предстои буйна нощ. Гостите се изреждаха да го тупат по гърба, обсипвайки го с пожелания, и вдигаха чаши за тост. Като един уважаващ себе си паркетен лъв Рубен кръстосваше салона, разменяйки любезности със заможните си приятели. Домакинът беше ненадминат: и крал, и човек от народа.

Свършеше ли с приветствията, щеше да намери Аврора. А намереше ли я, щеше да сложи край на всичко.

Къде ли се беше дянала?

На Стиви ѝ се повдигаше от подобни представления. Живееха в двайсет и първи век, а на хората им липсваше въображение да измислят нещо ново. Рубен ван дер Мейде се беше подхилвал сластолюбиво през цялото време, обхождайки с влажен поглед разголеното тяло на жената. Стиви беше наясно, че танцърката има готовност да свали гащичките, реши ли рожденикът да се възползва от предлаганите екстри. За богатите всичко си имаше цена. Светът лека-полека се превръщаше в долнопробен публичен дом.

Дърк Майкълс изникна в полезрението ѝ. Стоеше в отсрещния край на салона, до рамото на видимо потиснатата си съпруга, дъвчейки оживено с отворена уста. Стиви остави чашата си върху подноса на един от сновящите насам–натам сервитьори и тръгна към него.

— Почакай — спря я Зандър. — Какво си намислила?

Двойката пред тях им хвърли сърдит поглед, понеже Рубен тъкмо вземаше микрофона. Почука го с пръст да провери звука, подготвяйки се да изкаже официалното си приветствие към гостите.

— ... да видя толкова много дългогодишни приятели — подхвана той, — толкова много любими лица...

Стиви прошепна в ухото на съпруга си:

— Колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще си тръгнем.

— Намираме се на лодка — напомни ѝ Зандър. — Няма как просто да си тръгнем.

— Голям си шегаджия. Знаеш какво искам да кажа.

Жената пред тях отново се обърна.

— Шшш!

— Първо ще говоря с Моро.

— Защо? Къде е смисълът?

Но Зандър не разхлаби хватката си. Може и да беше прав. Трябваше да прояви търпение. Не се бяха качили на борда, с цел да разпалят революция; дошли бяха да помогнат на Биби.

Рубен се потеше обилно под костюма си.

— Когато се сдобих с Какатра — разказваше той, — нямах представа каква важна роля предстои да изиграе. Не само за мен самия, но и за всички събрали се тук...

„Важна и още как!“ — помисли си горчиво Стиви.

— Тазвечерните празненства са посветени не само на рожденика, но и на острова, който обичаме...

— Хубаво — прошепна на съпруга си. — Но свърши ли тази глупост, отиваш да го търсиш.

Лори посети тоалетната на горната палуба, където беше много по-спокойно. Срещна само няколко гости, тръгнали на опознавателна

обиколка и разочаровани, задето бяха изпуснали приветствената реч на домакина.

Помещението беше издържано в златисто и махагон. Приятна музика се носеше от скрити тонколони, а по мраморния под бяха подредени стилни кресла с кожена тапицерия.

Лори погледна отражението си в огледалото. Стана ѝ чудно колко ли жени се бяха оглеждали във водите, обкръжаващи острова. Колко ли бездетни двойки, потърсили разтуха на Какатра, случайно бяха научили за решението на Ван дер Мейде и се бяха вглеждали в душите си чак до болезнените дълбини на съвестта.

Мисълта, че Жан беше намесен, я отвращаваше. Как бе могъл да се съгласи на подобна чудовищност? Коварството, мошеничеството, безчовечните машинации... И все пак обясняваше много неща. Магическата му поява в салона, чувството, че я познаваше по-добре от всеки друг, нуждата да се покрие след пристигането ѝ в „Ла Люмиер“. А преодоля ли първичния шок от разкритието на Ребека Щутгарт, Лори осъзна, че бизнесът си е на Рубен, единствено и само негов. Въвличането не се припокриваше с посвещаването. Напълно естествено беше Жан да потърси прибежище в лицето на доверения сътрудник на покойните му родители. Нима можеше да го вини за това?

Когато Жан беше престъпил прага на „Трес Ерманас“ в онзи далечен, съдбовен ден, безспорно бе дошъл да я спаси — и то не само от Диего Маркес. На вербуваните жени се полагаха заплащане и доживотна опека. Можеше ли с ръка на сърцето да заяви, че ако Жан ѝ беше поднесъл предложението си — да подобри неизмеримо живота на баща ѝ, на Рико и, да, на нея самата, — щеше да го отхвърли?

„Вманиачи се по теб — беше ѝ издала Ребека. — Ти беше прекалено различна, за да те пусне по каналния ред.“

Идеята замъгли съзнанието ѝ, опияни я със сладкото си обещание.

В съзнанието ѝ изплува образът на Омар, разкошните му сини очи.

Какво семейство можеха да бъдат тримата...

Аврора поглъщаше свежия океански въздух като скитник, намерил оазис в пустиня. Покритата кърмова палуба приютяваше шепа гости, които разговаряха оживено под топлата светлина на лампите, докато бризът разсейваше дима от цигарите им. Отправи се към носа. Там нямаше никого.

Слънцето потъваше зад хоризонта. По небето се простираше балдахин от бледи звезди.

Аврора стъпи с един крак на най-долното перило и се провеси над парапета. Още крачка, само още крачка, скок в неизвестното — и край. Какво ли щеше да е чувството? Студена, солена бездънност. Представи си непрогледните океански недра, кръстосвани от големи бели акули.

Какатра вече не се виждаше в далечината. Линията на хоризонта, отрязала като с нож притъмнялото небе от притъмнялата водна шир, разкриваше облия силует на земята.

Рубен тъкмо приключваше с речта си на долната палуба. Аврора не беше намерила сили да се присъедини към публиката от величаещи фалшивия му блясък угодници. Щеше да им е за последно, любимият им магнат нямаше да изнася повече речи. Навлизаше в сетния час от живота си, а дори не подозираше, че вече е смъртник. За пръв път всезнайкото не знаеше нищо.

Аврора стисна зъби с решимост. Впери поглед напред, а машината под краката ѝ пореше водите към заветната цел, затвърждавайки съдбата, която си беше избрала.

Опипа с пръсти стоманата на ножа и нагласи дръжката му в удобна за хващане позиция.

Сигурно беше същото като да убиеш сърна — едно ловко, премерено мушване в гръкляна и готово.

Почти детска игра. Почти нечестно. Дори нямаше да му даде шанс да се моли за живота си.

На излизане от тоалетната Лори едва не се сблъска с Максимо Диас.

— Търсех те.

Тя се притисна с гръб към стената, отблъсквайки го с длани. Приблизеше ли се до нея, винаги я изпълваше ужас.

— Трябва да се връщаме в салона — каза му сухо.

— Така ли? — Максимо понечи да я целуне, но тя извърна лице.

— Отпусни се, Лори, нощта е прекрасна... Скоро ще сме съпруг и съпруга...

По коридора мина модна редакторка от свитата на Лурен Скот, усмихна се неловко и изчезна в тоалетната. Лори съумя да разсее изражението си на пълна погнуса, преди да бъде отчетено от жената. Максимо подпря с палец брадичката ѝ.

— Сама се сецаш, че рано или късно ще поискам ръката ти публично.

— Не би посмял.

— Всички това искат.

— С изключение на мен.

— Ясно — подразни я със зловна нотка в гласа. — Знам, че не обичаш да прибързваш, Лори. Така де, на единия ден ми обръщаш гръб, а на следващия ме молиш да стана баща на детето ти...

— Говори по-тихо, ако обичаш.

— Няма кой да ни чуе.

— Обсъждали сме го хиляди пъти. Каза, че си наясно със...

— Знам, знам. — Той вдигна ръце, сякаш просто я бе занасял, но напоследък все по-често повдигаше темата за тайния им пакт. Лори имаше чувството, че колкото повече му се дърпа, толкова по-несериозно подхожда Максимо към нуждата от дискретност.

Редакторката излезе от тоалетната и той се възползва от възможността да млясне Лори право по устните, знаейки, че сега му е паднало. Тя му позволи да я целуне, изтърпявайки дори езика му в устата си. Когато се увери, че жената си е отишла, го отблъсна от себе си с длани.

— Подиграваш ли се с мен?

— Не повече, отколкото ти с мен.

С тези думи Лори осъзна, че животът ѝ завинаги ще е свързан с този на Максимо Диас.

Той настоя да се държат за ръце. Тръгнаха по коридора, но нещо я накара да погледне назад. Някой ги наблюдаваше; усещаше погледа му по тила си.

Тъмната фигура се изпари толкова бързо от полезрението ѝ, че Лори се усъмни дали изобщо я е видяла. Стори ѝ се, че беше мъж:

просто раздвижване в сенките, мистериозен фантом, по-неуловим и от пърхащи птичи крилца.

Ако се съдеше по регистрите на островния патрул, Хуан Ромеро, познат още като Енрике Маркес, изобщо не се беше качвал на борда на яхтата.

Докато вървеше към долната палуба, за да изпуши една цигара, Енрике си мислеше колко лесна част ѝ се е паднала на Маргарет Дженсън. Госпожата единствено трябваше да се придържа към съгласуваната история.

— Три минути, Ромеро — натякна му ръководителят, като го видя накъде се е запътил.

Енрике се подсмихна нагло, издишвайки цигарен дим. Цял ден кръшкаше от работните си задължения, правеше си почивки, когато му скимнеше, зяпаше нахално жените и важничеше пред мъжете: само и само да вгорчи живота на организаторите. По-късно, когато цъфнеше със сънен поглед, уж задрямал на работното място, изобщо нямаше да се учудят, че е изпуснал яхтата на отплаване.

Смачка фасата и се върна в камбуза. Вътре приготвяха специални коктейли в излъскани до съвършенство чаши с формата на буквата „V“, допълнена със сребърна бъркалка, образуваща останалите два инициала от фамилията на Рубен, „DM“, чийто връх представляваше числото 60, направено от захарни диамантчета.

В действителност Енрике далеч не възнамеряваше да подремва, а да се побърка от работа, преди да се върне на сушата. Неговата роля в плана изискваше и умствено, и физическо усърдие. Първо трябваше да се отърве от доказателствата: да изхвърли детонатора във водата, да спадне спасителната лодка и да разхвърля дрехите си на всички посоки, за да изглеждат като изплували от потъналата яхта парцали. А после предстоеше и най-ключовата част. Щеше да се присъедини към струпаните на плажа свидетели, вперили ужасени погледи към далечния хоризонт, където океанът щеше да поглъща отломки от обгоряла яхта и парчета богаташко месо. Маргарет Дженсън щеше да дотърчи с детето и да изиграе ролята на потресена и обляна в сълзи очевидка.

Енрике, разбира се, нямаше да е на борда, когато яхтата се отправеше към северния бряг. Вместо това щеше да доплува до източния под прикритието на нощта, където щеше да го чака същата като неговата униформа, само че суха.

Направо беше срамота, че нямаше да има кой да го поздрави за гениалното хрумване.

Без да разбере кога бяха заредили подноса му, Енрике го вдигна над рамо и отвори вратата към навалищата от тузари.

Жан Моро едва не го блъсна при стълбището. На Енрике му се наложи да се прилепи до стената, за да избегне удара. Невидим до самия край.

Ланс Хломски умираше от страх да не се издъни. След две седмици интензивни тренировки се чувстваше подготвен за физическата работа, но каква гаранция имаше, че няма да се спъне или да излее нещо, и изобщо да стане за резил? Нулева.

Тази вечер му се отваряше шанс да осмисли живота си. Шест месеца в поправителен дом, задето беше вкарал заредено оръжие в училище... е, след тази издънка майка му го беше уверила, че с бъдещето му е свършено. „Къде ти беше умът, момче?“ Онези разбойници от училище го бяха накарали. Като един вид ритуал за прием в бандата им — а Ланс определено не можеше да се похвали с много приятели. Беше кльоцав, невзрачен и с пъпчиво лице: самотник и пълен загубеняк.

Тазвечерната работа за Рубен ван дер Мейде беше дългоочакваният му пробив. Шансът да го одобрят беше нищожен — много деца от бедни семейства се бореха за позицията, но веднъж в живота си Ланс беше извадил късмет.

Остави подноса си на плота и загледа как го пълнят. Тигрови скариди, риба меч и калмари; хайвер, миди и омар.

Самият Жан Моро се намираше в камбуза. Ланс се потеше от напрежение, както когато големите момчета го наобиколяха в училище.

Французинът оглеждаше кухнята с остър, преценяващ поглед, който накрая стигна и до Ланс. Хлапето извърна очи смутено.

След секунди нечий глас с ясно изразен френски акцент прошепна в ухото му:

— Ще ми направиш една услуга. Ще изслушаш внимателно инструкциите ми, а после ще ги изпълниш точно и прецизно. Ясно ли е?

Стиви имаше нужда от глътка въздух. Бутна вратите към задната палуба и се натъкна директно на самодоволния поглед на Дърк Майкълс.

С настъпването на нощта започваше да застудява. Бяха сами в тази част на яхтата.

— Надявах се да си поговорим — изръмжа през дебелия пура между устните си.

— Стой настрана от Биби Райнър — предупреди го тя. — Не искам да се вдига врява; не искам да правим сцени. И ти не го искаш, повярвай ми.

Той се изкиска отвратително, без всякакъв хумор.

— Да ти вярвам ли? Голяма си шегаджийка. Май с подробности знаеш какви ги е свършила развратната ти дружка.

— Знаем какво сте й причинявали двамата с Линъс.

— Не си го чула от моята уста.

— Странно. Аз пък си мислех, че ти е в природата да се хвалиш за подобни подвизи.

Дърк се приведе напред, достатъчно близо, че да подуши дъха му.

— Курвичката си го заслужаваше. Добре се позабавлявахме, а тя и още искаше.

— Двамата с Линъс сте я експлоатирали. Държали сте се като абсолютни садисти.

— Е, и?

— Отлично знаеш, че превърнахте живота й в ад — изсъска Стиви. — Линъс я е подлъгал да участва в онези гнусни филми, а после сте си въобразили, че това ви дава право да злоупотребявате с тялото й.

— Жива е, не ти ли стига?

— Щяхте да я довършите. Ако тя сама не сложеше край на живота си преди това.

Дърк я гледаше кръвнишки.

— На твоето място бих си държан езика зад зъбите. На сума хора ще им е интересно да научат какво точно се е случило онази нощ. Съкрушена вдовица ли? Оная кучка е студенокръвна убийца!

— Шантажирал си я — не отстъпваше Стиви. — Тук, на този проклет остров. И то с разрешението на Ван дер Мейде. Знаем всичко, Дърк.

— Интересна теория си имаш.

— Не се бързай с мен.

Той се ухили, очевадно развеселен.

— Мен ако питаш, само един изход ни остава.

Тя го простреля с поглед.

— И нека позная: няма да ми е по вкуса.

— Още откакто ви зърна в Ню Йорк, си ви хареса и двечките. Биби беше само половината сделка. Линъс гонеше комплекта.

— Линъс беше извратено копеле — заяви Стиви. — И ти не му отстъпваш.

Дърк се примъкна още по-наблизо. Звездите над тях замръзнаха в очакване като зрители на смъртоносен двубой.

— Бизнесмени сме — обясни важно. — Гледаме комерсиалната страна на нещата. Сама знаеш, че и на теб бяхме хвърлили око. Напомних го и на скърбящата вдовица при последния ни разговор. Пазя й място в... проектите ми — сви рамене, сякаш беше от ясно по-ясно. — Обеща ми и теб да убеди. Ето, давам ти дума. Записът е унищожен.

— Майната ти.

— Какъв друг избор имаш?

— Мога да извадя на бял свят много от кирливите ризи на това място, а ти си твърде задръстен да се досетиш кои.

Той изсумтя.

— Сигурен съм.

— Точно така, бъди сигурен. Не ме карай да използвам козовете си, Дърк, защото не искам. Ще въвлека в играта твърде много невинни хора. Може и да се мислиш за гъст с Ван дер Мейде, но дори не подозираш колко си неосведомен.

— Предлагам ти възможност. — Напълно игнорира думите й, сякаш я беше изслушал за развлечение. — Бих я приел, ако бях на твое място.

— Слава богу, че не си.

— Тогава се пригответи да понесеш последиците.

Стиви отвори вратата.

— Ти също.

— Ужасно е, не мислиш ли? Да загубиш съпруга си толкова скоро след сватбата. — Кристина Майкълс снижи гласа си. — И то при

такива обстоятелства... Биби Райнър сигурно още се съвзема.

Зандър изпита облекчение, че Кристина явно не беше в час с лудориите на съпруга си, макар и да не се изненада. Едва ли Дърк би парадирал с извънкласните си занятия.

— Май е обречена на живот сред утайката на обществото — размишляваше Кристина с нотка на злорадство в гласа. — Представи си само! Изгоряла и пропаднала още преди началото на холивудската си кариера.

Жан Моро тъкмо влизаше в салона. Зандър го познаваше достатъчно добре, за да разбере кога си е наумил нещо. Личеше си по стойката му.

Призова всичкия си кураж, извини се пред Кристина и тръгна през тълпата от гости. Жан притежаваше вграден радар за предстоящи офанзиви и очите му моментално попаднаха върху Зандър.

— Трябва да поговорим, Моро — каза му той като се приближи достатъчно. — На четири очи.

Аврора слезе на долната палуба и тръгна по облицован с дървена ламперия коридор. Не изглеждаше особено изтънчено, затова реши, че води към екипажния отсек. Отпред се издигаше междинна стъклена преграда, отвъд която цареше луксозна атмосфера — очевидно там пребиваваха гостите.

Тук пътя ѝ красяха ръчно изработени тапети с изящен десен. Побутна вратата на една от каютите и остана удивена. Просторно легло с четири колони и бяла копринена покривка, заобиколено от богато украсени бамбукови мебели и скъп телевизор с плазмен екран. Два илюминатора с позлатени рамки предлагаха изглед към океанската нощ. Застана пред единия, взирайки се сяпо в непрогледната тъма отвън.

Аврора приседна на леглото. Наоколо цареше мъртвешка тишина.

Отражението ѝ в прозорчето я гледаше от мрака, постепенно придобивайки измъчените черти на майка ѝ — или на жената, която някога беше смятала за своя майка.

Бръкна под роклята си, напипа острието и извади ножа. Беше дълъг и излъскан, с белезникава дръжка от полирана кост.

Аврора притисна върха в крайчеца на единия си пръст, докато меката възглавничка не пусна капка алена кръв.

Сълзите ѝ рукнаха от моментната болка, но продължиха да се ронят заради онази вътрешната, по-дълбоката, чиято отрова не можеше да излее, колкото и кръв да си пускаше. Зарови лице в дланите си и даде воля на цялата си мъка.

Лори забеляза хлапето. Беше ниско и мършаво, със сериозно изражение и рой токсични наглед пъпки. Навърташе се покрай двама им с Максимо от доста време, сякаш нямаше желание да обслужва останалите гости, и вече започваше да ѝ лази по нервите.

Знаеше защо Ван дер Мейде беше се снабдил с персонал от нетрадиционен източник. За да изтъкне факта, че и той самият имаше скромнен произход и че животът е какъвто си го направиш.

А може би чувството за вина го беше подтикнало?

Дали човек като Ван дер Мейде изобщо имаше съвест?

Естествено инициативата му беше получила голяма публичност: Рубен беше по-хитър и от лисица. Но това хлапе им се беше залепило като кърлеж. Тръгнеха ли нанякъде, влачеше се по петите им.

Обсеби я споменът за злобните писма. Ами ако авторът им беше тук тази вечер?

Ако я наблюдаваше в момента?

Ланс Хломски не можеше да откъсне поглед от Максимо Диас. Актьорът му напомняше колко несправедлива е била съдбата да го обрече на грозота. Още от малък Ланс се питаше как така някои хора бяха надарени с всичко: красиво лице и божествено тяло, и сякаш това не им стигаше, ами и вървеше в комплект с двете най-големи постижения в живота на човек — момичета и пари. Докато други, като него например, прекарваха дните си в изстискване на пъпки и мастурбация, затваряйки се в собствения си комплекс за малоценност до такава степен, че си оставаха същите завинаги.

Максимо и Лори Гарсия — едва ли съществуваше по-изящна холивудска двойка. Ланс беше повече от сигурен, че никога, никога няма да разбере какво е чувството да си с жена като нея.

Не можеше да извърне поглед от тях, колкото и да го боляха очите; беше като да се взираш в слънцето, улавяйки единствено кратки, ослепителни проблясъци.

— Всичко наред ли е? — Лори изникна от едната страна на Стиви.

— Търся Зандър — обясни й тя, оглеждайки салона. Стори й се, че мярна тъмната му коса сред морето от хорски глави, но явно се беше припознала. — Да си го виждала?

— Последно ви видях заедно.

Стиви излезе през вратата и тръгна по витото стълбище към долното ниво. Двама влюбени се прегръщаха в дъното му, но като я видяха да приближава, се разделиха засрамено. Надникна в по-малкия салон и провери в бара на горния етаж. Нищо.

Само едно място оставаше — долната палуба. Тръгна през отсека за гости възхитена и в същото време отблъсната от прекалената помпозност. Нищо чудно, че Ван дер Мейде не беше поръчал да заключат вратата. Все пак беше фукульо от класа, а по-впечатляващо от това нямаше накъде.

Тъкмо се канеше да обърне посоката, когато дочу едва доловимо хлипане.

Женски плач. Стиви замръзна на място, наострайки слуха си. По-скоро момичешки. Гласът беше на млад човек.

Тръгна по звука, долепяйки ухо до вратата на всяка каюта. Акустиката обаче се оказа измамна заради всички кухни из стените и Стиви имаше чувството, че преследва перце, носено от вятъра.

Най-накрая намери каютата. Почука деликатно. Плачът моментално спря и тя напрегна слух в очакване на отговор. Когато не получи такъв, натисна дръжката на вратата.

В първия момент не разпозна момичето върху леглото. Латиненорусата й коса беше разрошена, роклята й — намачкана и разпорена, а от едната й длан към китката й се стичаше струйка кръв.

Но вдигна ли трескавия си, замъглен поглед към нея, Стиви веднага се досети коя е.

— Аврора — възкликна разтревожена. — Какво се е случило?

Маргарет пристъпваше плахо в мрака. Земята под краката ѝ беше неравна, а обувките ѝ — непрактични. Странеше от осветените пътеки, съзнавайки що за лоша шега можеше да ѝ изиграе нечия остра памет. Започнеха ли разпитите на другия ден или следващата седмица, свидетелите щяха да разровят щателно всичките си спомени от злочестата нощ.

За радост Маргарет познаваше острова по-добре от всеки друг.

Под мишницата си стискаше резервната униформа на Енрике Маркес. Чак сега проумяваше как мъже като Ван дер Мейде и Моро бяха развили зависимост към влиятелното си положение. Неволно ѝ беше предоставен достъп до всички средства, необходими за осъществяването на тайния ѝ план — от графика до униформите на персонала. Господин Ван я беше подценил. Открай време допускаше тази грешка.

Най-сетне разпозна очертанията на източния бряг. Вълните се разбиваха в скалите, превръщайки се в пяна. Надяваше се Енрике да не беше преувеличил, изтъквайки се като добър плувец.

Маргарет скъта униформата на уговореното място и вдиша с пълни гърди от нощния въздух. Какво спокойствие.

Тръгна обратно към имението, тананикайки си тихичко.

Библиотеката имаше духа на преплавал всички морета древен кораб. Стените не се виждаха от рафтове с вехти, оръфани книги и разпънати карти. Стрелката на гигантски компас върху стъклена дъговидна поставка сочеше към открито море. Внушителен античен глобус стоеше сякаш на пост до догарящия огън в камината. Масивен стенен часовник тиктакаше в унисон със сърцето на Зандър, два удара в секунда.

Жан гледаше през прозореца със заключени зад гърба си ръце.

— Трябва да направиш нещо — каза Зандър. — Поне това ми дължиш.

Другият нито помръдна, нито пророни дума. На Зандър му хрумна, че Жан като нищо можеше да е бил капитан на боен кораб в някой предишен живот. Открай време имаше такова излъчване: предвечно, сякаш дори пясъците на епохите го отминаваха незасегнат.

— Рубен не допуска чужда намеса в работите си — отговори му той. — Не мога да ти помогна.

Зандър не му беше спестил нищо: малтретирането на Биби, смъртта на Линъс, заплахите на Дърк.

— Налага се. Още не е късно да спрем производите му.

Жан се позасмя и се обърна към него.

— Произволи?

— Отлично знаеш за какво говоря?

— Опасявам се, че не знам. Май ще трябва да ми обясниш.

Зандър стовари юмрук върху масата помежду им.

— Не се подигравай с мен, Жан. Накарай Рубен да хване юздите на Дърк, и то веднага, или, кълна се, ще разкрия пред целия свят тайната ти.

— За Какатра ли? Давай. Сигурен съм, че властите ще изслушат с интерес и за твоето участие.

— Не ме приравнявай с вас.

— Защо не? Доколкото си спомням, и ти изкара доста парички.

— И до последния цент ги вложих в благотворителни каузи.

— Винаги си бил същински символ на целомъдрието.

— В сравнение с теб — не си далеч от истината. — Зандър изигра коза си с финес. — Да не увъртаме повече, Жан. Не говорех за тайната на Какатра. Говорех за тайната от миналото ни. За случилото се при последното ни съвместно мореплаване. — Последва многозначителна пауза. — Ако си готов да вдигнеш завесата, повярвай ми, на твое разположение съм.

Максимо Диас остави чашата си с омекнали колене. Морска болест ли го беше хванала?

— Какво има?

Виждаше лицето на Лори размазано.

— Нищо — успя да отговори с пресипнал глас. Никога досега не беше страдал от морска болест. — Добре съм.

Прималяваше му. Стомахът го стягаше, сякаш му се ходеше по голяма нужда.

— Просто трябва да полегна за малко. — Олюля се на краката си, едва сдържайки се да не повърне. — Веднага.

— Макс...

Ненадейно подът се вдигна да го посрещне. Последното, което видя, преди да загуби съзнание, бяха суровите очи на онова досадно хлапе. Последното, което чу, беше трясъкът на счупено стъкло.

— Да го отведем в някоя от спалните за гости — предложи Ребека Щутгарт с дискретен глас, докато двете с Лори помагаха на Максимо да се изправи. Бяха привлекли вниманието на няколко от посетителите.

— Добре съм, добре съм. — Максимо заваляше думите. От крайчеца на устата му провисваше лига и се точеше към пода.

Лори вдигна поглед. Сведе очи в бързината и веднага се вгледа пак. Класически жест на изумление, достоен за филмов кадър.

Невъзможно.

Отсреща, в другия край на салона, ясно като бял ден видя... можеше да се закълне, че видя...

Би разпознала тези черни очи навсякъде дори след толкова много време.

Рико Маркес.

Рубен разпита охраната. Гаджето на Лори Гарсия, някой си безславен актьор красавец, беше пийнал повечко. Разполагаха с медици на борда, но не му се щеше да ги впряга заради някакъв си некадърник. Къде си мислеше, че се намира — в училищната дискотека ли?

— Казах ти, че тези отвари са смъртоносни — прошепна дрезгаво Кристина Майкълс, облизвайки устни. — Ако не те познавах, щях да си помисля, че целиш да се възползваш от нас.

Рубен изтръпна. През годините Кристина се беше подлагала на толкова пластични операции, че лицето ѝ приличаше на купа с желе.

Издърпа един от служителите на охраната настрана.

— Намери Аврора Наш и я отведи в каютата ми. На момента. Свършиш ли работата, идваш сам да ми докладваш. Ясно ли е?

— Да, шефе. — Мъжът тръгна нанякъде.

Рубен изпита същото чувство на задоволство, както когато хванеше риба и я изкормеше собственоръчно. Ако пианството на Максимо Диас беше най-големият дявол за тази вечер, щеше да го преглътне. В крайна сметка всички хлапачки като Аврора бяха един дол дренки: уплашени лигли, търсеци внимание и две-три благи думи. Щеше да си поприказва с нея и да ѝ пробута някоя история. Да ѝ наговори каквото искаше да чуе — все пак това беше по неговата част.

Май напук на всички тревоги празненството щеше да протече безинцидентно.

Рубен изсмука една солена аншоа от пръста си. От двацет и четири часа насам чак сега му се отваряше апетит.

— Да извикаме ли лекар? — попита Лори, поддържайки с рамо едрото туловище на Максимо.

— Нека си отспи — отвърна Ребека. — Няма смисъл да създаваме паника.

Клатушкащото се трио слезе тромаво по стълбището. Ребека отвори вратата на първата каюта по коридора и двете го довлачиха вътре. Максимо се стовари върху леглото и моментално заспа.

Рико Маркес...

Лори опита да се отърси от спомена. Нямаше начин да е бил той; абсолютно налудничаво хрумване. Пък и нали още беше в затвора? От толкова време дори не се беше сещала за него. Просто напрежението ѝ идваше в повече. Онова смахнато сервитьорче я беше изнервило, заради него ѝ се привиждаха разни невъзможни неща.

Умишлено върна вниманието си към Максимо.

— Не разбирам какво му е — каза на Ребека. — Не е пил чак толкова много.

— Цяла вечер ли сте заедно?

— Не, но...

— След час ще е като нов. — Свалиха обувките и чорапите му, оголвайки продълговатите, восъчно бледи ходила, които Лори,

незнайно защо, намираше за отблъскващи. При вида на угриженото ѝ изражение Ребека добави любезно: — Наистина ще се оправи.

Лори притисна длан към челото на Максимо. Кожата му беше лепкава и излъчваше топлина, дишаше на пресекулки. Трябваше да го огледа добре.

— Може ли да запалим лампата?

— Да го оставим да поспи — посъветва я Ребека, придърпвайки я към вратата. — На сутринта ще ти е благодарен.

Енрике Маркес имаше чувството, че го е блъснал влак. С бясна скорост.

В момента лежеше на релсите, останал без дъх, докато пред очите му танцуваха звездички, а мозъкът му бучеше като в тенекиена кутия.

Лори го беше видяла. Беше го погледнала право в очите. Само за част от секундата, но и толкова стигаше...

Мамка му!

Някогашната искра беше пробягала помежду им. Точно тя можеше да му изиграе лош номер. Чувствата му към нея не се бяха променили. По-прекрасна беше от всякога, по-прекрасна дори, отколкото си я спомняше.

Енрике отиде в тоалетната да наплиска лицето си със студена вода. Ръцете му трепереха.

До тук всичко беше просто и ясно: планиране, преследване. Сплашващи писма. Но най-елементарното действие — да я види на живо, да срещне погледа ѝ, някак беше разклатило нервите му.

С чисто черна омраза се живееше по-лесно, отколкото с тази сива неустановеност.

Завъртя сребърната халка на пръста си.

Какво беше прочел в очите ѝ? Че го беше познала — беше. Но имаше ли и нежност? Дали още го обичаше? Възможно ли беше? Може би да. Но нима беше изключено през цялото време да е знаела, че той — добрият стар Рико, първата ѝ любов, той беше изпрацал писмата? Може би от отдавна чакаше да се хвърли в прегръдките му. Може би я измъчваше вина заради предателството ѝ и се надяваше на втори шанс...

В съзнанието му се натрапи грозна картина: отломки от красотата ѝ, парчета от божественото тяло, които бе докосвал и целувал в младините им, разпилени из океанското дъно... Досуц като момче, на път да откъсне крилцата на пеперуда, Енрике изтръпна при мисълта да унищожи това съвършенство.

Не!

Виждаше образа не на жената, в която се беше превърнала Лори през последните три години, а на онова възлюбено момиче, чиито ръце се бяха увивали около кръста му от задната седалка на мотора, на невинната хубавица в орфани кецове и мрежест потник, капнала след поредния дълъг работен ден — как идваше на пристанището, а той засенчваше очите си с ръка, за да види лицето ѝ още отдалеч.

Ароматът на кожата ѝ. Енрике вярваше, че гневът му го е потулил, затрупал го е под пластове болезнени спомени, но ето че пак се събуждаше в обонянието му, изникваше като пролетно цвете изпод пръстта.

Как не го беше проумял досега? В момента му се струваше очевидно. Тази вечер не беше тръгнал на мисия да унищожи Лори, а да си я върне. Винаги му беше принадлежала. Просто трябваше да ѝ отвори очите.

Лори беше сигурна, че чува гласове откъм съседната стая. Когато двете с Ребека излязоха тихо от стаята на Максимо, тя допря пръст до устните си.

— Тук има и някой друг — каза шепнешком.

С разпалено любопитство тръгнаха към звука. Две жени разговаряха оживено: едната с истеричен, другата с утешителен тон. Лори разпозна гласа на втората — Стиви Спелър.

Свъси вежди към съпругата на Жан.

— Какво става тук?

Ребека опря длан във вратата и я побутна леко.

Най-неприятната част беше да види въодушевеното лице на Ралф, долепено до прозореца на горния етаж. Момчето се взираше в далечната яхта, сякаш пред него беше най-изящното творение на света.

Маргарет го отдръпна от стъклото.

— Време е да си лягаш, съкровище. — Качи го в леглото и подпъхна завивките около тялото му както обичаше, превръщайки го в същинска гъсеница. После го целуна по челото. Важно беше всичко да протече както обичайно.

— Кога ще се върнат? — попита я момчето сънено. — Кога ще се върне Жан?

Тя го погали по косата.

— Няма да е скоро.

Устата на Аврора беше пресъхнала, а гърлото ѝ като че ли всеки момент щеше да пламне. Имаше чувството, че е говорила с часове. Миналото сякаш беше намерило дългоочаквания отдушник и се беше изсипало наведнъж: преживяванията ѝ с Том и Шерилин, с Жан и Рубен на острова, с Рита и Кейси, и Фара, с Паскал Деверо и семейството ѝ. Изля цялата си душа — разказа ѝ за всичко, което знаеше, и за всичко, което не знаеше и се боеше да научи.

Стиви Спелър я беше прегърнала с една ръка през раменете. За нейно удивление жената не се отдръпна дори когато грозната тайна на Какатра излезе наяве.

Сега стаята тънеше в мълчание. Стиви първа го наруши.

— Интересува ме за какви се имат тези, че си играят така с живота на хората.

Аврора налетя на Ребека.

— Ти си му съпруга! — обвини я с изнемощял глас. — Знаела си. За всичко си знаела! — Лицето ѝ придоби горчива гримаса. — Как си могла да го допуснеш?

Ребека прие с достойнство обвинението. Момичето заслужаваше откровен отговор, макар и доста закъснял.

— Съжалявам, че си научила по този начин. Още от самото начало знаех, че истината рано или късно ще изплува. Толкова големи тайни не остават скрити задълго.

— Не думай — намеси се остро Стиви.

— Арно Деверо ми разказа всичко, което знаеше. — Устните на Аврора трепереха видимо. — Само че той нямаше представа... — едра сълза се търкулна по бузата ѝ — ... не знаеше кои са били истинските ми родители. Кои са. — Тя поклати глава, мъчейки се да разсее отчаянието си. — Виждате ли? Дори не знам живи ли са, мъртви ли са.

Ребека я доближи.

— И аз не знам, скъпа. Казвам ти истината. Само Рубен...

— Как можеш да се държиш толкова хладнокръвно? — озъби ѝ се Аврора. — Хич ли не те е грижа?

— Разбира се, че ме е грижа. Още от началото се потрисах от бизнеса им и какво от това? — Издайническият трепет в гласа ѝ свидетелстваше за дългогодишните ѝ терзания. — Решена съм да напусна Жан. И острова. Всичко приключи за мен.

— Ами останалите? — Аврора избърса носа си с китка. — Останалите деца и семейства? Ами аз? За мен целият ужас тепърва започва. И никога няма да приключи! Как не те е срам да разправяш, че всичко е приключило, когато сте съсипали живота на толкова хора и сте им отнели правото на свобода?

— Никога не съм искала да се замесвам. Кълна ти се от все сърце. Никога.

— Но заради щастливия брак си е струвало да търпиш, така ли?

— Не. Съвместният ми живот с Жан никога не е бил щастлив.

Аврора се изсмия горчиво.

— Да не мислиш, че ми пука за брачните ти несгоди?

Стиви стисна рамото ѝ.

— Недей така. Вината не е на Ребека.

— Не е ли? Затваряла си е очите, твърде голяма страхливка е била, за да се опълчи! — Аврора скочи от леглото, готова да издере очите на Ребека. И щеше да го направи, ако Стиви не я беше възпряла.

— Да не се бием помежду си — посъветва жените в стаята. — Имаме общ враг.

Ребека стрелна към Лори повече от красноречив поглед.

— А, да, за малко да забравя. — Аврора се втренчи в тъмните очи на Лори. — Онази вечер, когато се запознахме на Какатра, едва издържаше да не му разкъсаш дрехите. Общ враг — друг път!

Стиви обърна недоумяващ поглед към Лори.

— Лори е спала с Моро под носа ти. — Аврора насочи вниманието си към съпругата на французина, очаквайки реакцията ѝ с жажда за мъст, достойна за камикадзе: щом беше тръгнала към дъното, щеше да ги повлече със себе си.

Но Ребека я изненада със спокойния си отговор:

— Знам за любовната им авантюра.

— Сигурно ме будалкаш — изстреля Аврора. — Значи се занимаваш и с търговия на мъже, не само на бебета?

— Сложно е... — намеси се в разговора Лори.

Аврора я прекъсна грубо и се развика насреща ѝ, търсейки повод за сбиване.

— Какво е чувството да откриеш, че тъпкачът ти продава деца в Холивуд? Че е лъжец и мошеник, и изнудвач, и престъпник? Питам те. Какво е чувството? — Искаше да ги да нарани дълбоко: и Ребека, и Лори, и изобщо, който ѝ паднеше от техния сой, да им върне услугата за болката, която ѝ бяха причинили.

Лори не потрепна.

— Не ме шокираш. Ребека ми разказа всичко още снощи.

Аврора обърна недоумяващ поглед към Стиви, а по лицето ѝ се четеше абсолютна паника.

— Съжалявам, Аврора — каза ѝ тя загрижено. — Аз също знаех. — Очите ѝ обходиха и трите жени в стаята. — А сега май е време да си поговорим като зрели хора.

— Признавам, изключително ми беше приятно да наваксаме. — Жан се отпрати към вратата. — Ще те помоля обаче да ме извиниш, чакат ме по-належащи задължения.

Зандър сграбчи лакътя му.

— Искам ти услуга, защото си ми длъжник.

— Не ти дължа нищо. — Жан се изтръгна от хватката му и изпъна ръкава на самото си. — Смъртта на Пол и Емили няма нищо общо с това.

— Има много общо.

— Надарен си с богато въображение, Джейкъбсън — отвърна му Жан с поведението на някогашното недосегаемо момче от академията, поразяващо противника само с поглед или дума. — Всичко е в главата ти. Ако не те съжалявах, досега да съм ти запушил устата.

— Винаги прибягваш до заплахи.

— А ти винаги прибягваш до старата си песен. Отегчаваше ме някога, отегчаваш ме и сега. Радвай се, че не съм от обидчивите. За звяр ли ме имаш? Наистина ли вярваш, че нарочно съм оставил родителите ми да умрат? — Очите му просветнаха. — Събуди се, приятелю.

— Знам какво видях.

— Видял си едно хлапе — заяви Жан. — Видял си хлапе, изпаднало в шок. Ето какво си видял.

В паметта на Зандър изплуваха съкрушителни картини. Семейство Моро, борещи се с вълните, собствените му протегнати през парапета на яхтата ръце, равнодушното бездействие на Жан. Шокът не обясняваше празнотата на онзи син поглед.

— Вече не ме плашиш — обяви на французина. — Някога ме ужасяваше, да. Но тези времена отминаха.

Жан посегна да отвори вратата, но очевидно размисли.

— Знаеш ли какво? Търпях подозренията ти години наред, понеже те съжалявах. Жал ми стана за теб още при първата ни среща в академията. Затова те допуснах до себе си, не защото те исках за приятел, а защото ми беше жал за теб. Сигурен съм, че и ти си го знаел. Издигаше ме в култ, даваше всичко да си на моето място — може би и до ден-днешен е така. Искаш ли да чуеш нещо? Побиваха ме тръпки, като те гледах как ми вървиш по петите и копираш всяко мое действие, всяка дума, как се държиш като някое ревниво момиченце. Всички ти се присмиваха зад гърба: влюбения, безнадежден Зандър Джейкъбсън. Никога не си ме познавал, поне не истински. Не подозираше дори какво ми костваше да съм Моро, от какво се лишавах. И още живееш в неведение. Когато ми се примоли да дойдеш във Франция онова лято — съгласих се. Когато ме умоляваше да те взема в Холивуд — съгласих се. Поиска и в Какатра да ме последваш — пак се съгласих. Преди да ме срещнеш, беше едно нищо. Нищо. Аз те превърнах в човек. Всичко, което имаш сега, дължиш на мен. Включително красивата си жена.

Зандър замахна с юмрук. Жан избегна удара, с едно ловко движение го сграбчи за реверите на сакото и го придърпа към себе си. Лицата им се озоваха на сантиметри едно от друго.

— Хлапак с богато въображение — повтори Жан. — И толкова. А съм готов да се обзаложа, че така ти е било по-лесно. Балсам за гузната ти съвест. Какатра те направи богат. Рубен те направи богат. Аз те направих богат. И за да облекчиш угризенията си, си решил да превърнеш човека, подал ти ръка, в убиец, зъл до мозъка на костите си. Правилно ли съм схванал?

— Фактите говорят... — подхвана Зандър разтреперано.

— Фактите? Добре, да разгледаме фактите. Искаш от мен да ти помогна в укриването на убийство.

— Искам от теб да ми помогнеш да опазя брака си.

Жан го пусна.

— Бракът ти е измислица.

— Не смей да ми казваш кое е истина и кое — измислица. Едва ли схващаш разликата.

— Схващам, че се опитваш да потулиш убийство. Тоест не си много по-извисен от мен, в случай че обвинението ти е основателно.

— Унищожи доказателствата срещу Биби Райнър — нареди му Зандър. — И няма да ме видиш повече.

— В противен случай какво?

— Знам достатъчно да те потопя завинаги.

— Да ме потопиш — интересно казано. — Жан огледа демонстративно внушителния интериор на библиотеката: яхтата го обграждаше като непревземаема крепост, солидна и стабилна. — Чудно как ще стане.

Максимо Диас се обърна по гръб. Стомахът го присвиваше. Имаше чувството, че пропада все по-надълбоко и по-надълбоко в черните недра на кладенец. Опита да помръдне, но не събра сили. Усецаше тялото си като оловно, а главата му се маеше шеметно. Отнякъде, недалеч, като дезориентирани прилепи долитаха женски гласове.

— Лори — изпелтечи през сухи, напукани устни. Въздухът в непрогледното помещение се точеше като сироп през гърлото му.

Къде се намираше? Краката му бяха премръзнали. Целият трепереше от студ. Гърдите го боляха.

Пресегна се към празното място до себе си и погали въображаемото й лице.

Лицето му се сгърчи в предсмъртна гримаса, протегнатите пръсти се отпуснаха върху леглото и тялото му не помръдна повече.

— Грещиш — скочи Ребека непримиримо, след като изслуша цялата история на Стиви. — Жан може и да има много провинения, но

никога не би станал безучастен свидетел на нечия смърт.

— Твърдиш, че трябва да се вслушам в думите не на съпруга си, а на човека, съсипал живота на това момиче и на още кой знае колко като нея? — Стиви не можеше да повярва на ушите си. — Сигурно се шегуваш.

— Ребека има право — подкрепи я Лори. — Не е способен на подобно нещо.

— Как имате наглостта да го защитавате? — възмути се Стиви. — И двете ли сте се побъркали?

— Точно аз съм последният човек, който би го защитавал — отбеляза Лори. — Като се има предвид какво ми е бил намислил... — Нямаше думи да опише потреса си. — Но какъвто и да е, не е убиец.

— Та ти едва го познаваш! — изкрещя Стиви. Нямаше никакво намерение да подлага изповедта на съпруга си под съмнение. Възмутителното им късогледство я подтикна към дребнави нападки. — Но явно и на теб ти е промил мозъка, както несъмнено прави с всяка женичка, имала нещастieto да излезе на пътя му.

— Щом аз не познавам Жан, значи ти го познаваш още по-малко — отбрани се Лори.

— Отвори си очите. — На Стиви ѝ се прииска да я разтърси добре. — Предвидил те е бил за родилка, Лори! Водел е двойствен живот, за който не си си давала сметка. Щял е да ти плати милиони за... за най-безценното нещо! — Цялата тази несправедливост я засягаше лично. — Бебе срещу пари! Как въобще...?

— Той не е човекът, за когото го мислиш — прекъсна я Лори. — Не мога да го намразя просто така.

— Значи си кръгла глупачка.

— Да не спорим помежду си — намеси се Ребека. — Ти сама каза, че...

— Не, връщам си думите, да поспорим. — Стиви посочи Аврора, оклюмала на леглото с кървясали очи, неспособна да осмисли новите парчета от пъзела. — Пред вас стои едно младо момиче, преживяло същински ад, а вие двете с всяка следваща дума демонстрирате точно как на Жан Моро му се е разминавало толкова много време. Застъпвате се за него! Заставате на страната на виновника!

— Не се застъпваме за него — възрази Ребека. — Изобщо не е бивало да се замесва. Но в неговите очи нещата стоят другояче.

Родителската любов, поне в биологичния ѝ аспект, не му е понятна. И как с родители като неговите? Мен ако питате, щеше да му е хиляда пъти по-добре в семейство на непознати осиновители. Не се опитвам да го оправдая, ясно е, че не е светец...

Стиви я прекъсна с горчив смях.

— Светец от класа.

— Но не е гледал безучастно как родителите му умират — вметна Лори. — Зандър се лъже.

— Ти пък откъде си толкова сигурна? — изгледа я свирепо Стиви.

— Просто съм.

— Просто си! Ех, Лори, а аз те мисля за интелигентна жена.

— Млъкнете — промълви Аврора. Никой не я чу, понеже скандалът беше в разгара си.

— Разказвал ми е за онзи злощастен ден — не отстъпваше Лори. — Знам истината.

Стиви направи гримаса.

— Нито веднъж не ти е казал истината, бъди сигурна. Ако дори за миг си въобразяваш, че ще заживеете щастливо, нека те уверя, че допускаш най-жестоката грешка в живота си. Не се намираш в шибана приказка, Лори.

— Просто завиждаш — разпали се Лори.

Стиви прихна в смях.

— Моля ти се! Напоследък се наслушах на идиотщини, но тази получава първата награда.

— Млъкнете. — Никой не забеляза как лъскавото острие на ножа изниква от роклята на Аврора.

— Завиждаш, защото Жан не ти е обърнал внимание, а ти се ще да беше. Личи си по разпалените ти приказки по негов адрес; изписано е на лицето ти. Обзалагам се, че си го представяш в леглото си. Всяка жена го желае — и ти не си различна. Спала съм с него и това те измъчва.

Стиви се тресеше от ярост.

— Права си. Защо ли? Защото в природата на мъже като Жан Моро е да лъжат и изневеряват. Вършат ужасни неща и бягат от последиците. Ограбват те до последно. Лори, не искам да се карам с

теб. Искам единствено да ме изслушаш. Да ми повярваш. Мъже като него...

— МЛЪКНЕТЕ!

Аврора вдигна ножа в ръка. В очите ѝ се вихреше буря.

Каютата потъна в тишина.

— Дай ми го, Аврора. — Ребека протегна ръка към нея. — Внимателно. Дай ми го.

— Забрави. — Ножът се тресеше в дланта ѝ. — Пропилях достатъчно време. Цели деветнайсет години.

— Прибегнеш ли до него — заговори ѝ умолително Стиви, — значи са спечелили войната.

— Така или иначе са я спечелили. — По едната ѝ страна се търкулна самотна сълза. — А аз загубих. Загубих толкова много, че вече нищо не ми остана.

— И ще пропилееш остатъка от живота си? Не им се давай толкова лесно.

— Права е — подкрепи я Лори.

От гърлото на Аврора глухо се изтръгна смесица между стон и въздишка.

— Знаете ли какво? Струва ми се, че животът не е толкова голяма работа, колкото всички го изкарват.

— Не това е начинът — продължи с утешителен глас Стиви. — Вярвай ми, не е.

Ребека отново протегна ръка.

— Дай ми ножа и лично ще ти доведе Рубен. Става ли, Аврора? Ще ти го доведе. Обещавам преди края на вечерта да намериш отговорите, които търсиш.

На Рубен му се повдигаше от тази песен. Бяха наели рок групата, оглавявала сума музикални класации в последно време — четворка палячовци с тъпанарски прически и толкова тесни дънки, че едва държаха краката си отворени.

Огледа салона за някой служител на охраната. Сигурно вече бяха спипали Аврора Наш. Успееше ли да я затвори някъде до речта си в полунощ, всичко щеше да е тип-топ.

Погледна часовника. Единайсет и половина. Краят му се виждаше.

Хубавото на яхтата ѝ беше, че не предлагаше много скривалища.

Нощната мразовитост се просмукваше чак в костите на Аврора. Солената вода се плискаше звучно по продълговатия корпус на яхтата. Тъмният въздух увисваше отгоре ѝ като мастилена завеса. Отвън, на главната палуба, беше студено. И пусто.

— Изчакай ме тук — заръча ѝ Ребека, прибирайки внимателно ножа в джоба си. — Недей да мърдаш наникъде. Ще се върна.

Лори реши да провери как е Максимо Диас, преди да се върне на горната палуба. В тъмнината се различаваше само тъмният му силует върху леглото. Едната му ръка висеше от страничната рамка. Из стаята се носеше странна миризма.

Лори затвори тихо вратата.

Едва няколко години я деляха от крехката възраст на Аврора, затова можеше да си представи какъв шок би изживяла след такова разкритие. Колко ли още деца беше поставил Жан в подобно положение? Животът на още колко хора беше разгромил? До момента се беше замисляла единствено за прекършената в зародиш възможност и нея да бяха въвлекли. За добро или лошо.

Затвори очи, прогонвайки спомена за предателството му. Чакаше я работа.

Трябваше да се изправи лице в лице с него.

Една истина в замяна на друга.

Стиви се натъкна на Зандър на път към салона.

— Къде се губиш? — попита я угрижено той. — Търсих те къде ли не.

— По-късно ще ти обясня. — Върна вниманието си към мисията им. — Някакво развитие по въпроса с Моро?

Зандър поклати глава. Думите на Жан се усукваха като паразитни лиани около гърлото му, душаха го, посрамваха го.

— Отговорът му е „не“ — отвърна й. — Ще трябва да се оправяме сами.

— Хубаво тогава. — Стиви го поведе. — Още по-добре.

Дърк Майкълс тества микрофона. Тазвечерните гости се бяха струпали пред сцената — близо четиристотин нетърпеливи лица, пламнали от алкохола и вълнението.

— Репетирал ли си? — беше го попитала по-рано жена му, изгълтвайки двайсетото си питие за вечерта. Той беше махнал в лицето й с ръка, като да пропъди досадна муха, каквато всъщност си беше. Ако мъж със статута на Дърк не можеше спонтанно да каже няколко думи за времето, прекарано със стар приятел, то кой тогава?

Надяваше се, че Рубен няма да възрази, ако използва повода за още едно благородно дело след възпоменателните хвалебствия. А именно — разбулването на истината за смъртта на обичния им Линъс: за хладнокръвната убийца Биби Райнър и съучастничката й Стиви Спелър.

Едва ли нещо друго би му се усладило повече от отмъщението в името на покойния му приятел.

Рубен го потупа по гърба.

— Имаме ли готовност? — попита го духовито.

Точно това искаше Линъс.

— Трябва да поговорим. Спешно е.

На Рубен му кипваше. Съпругата на Жан го преследваше по петите от дни с изражение на гладно улично псе. Точно сега ли намери да му досажда?

— Това също. — Върна вниманието си към Дърк, готвейки се за предстоящ панегирик.

— Мисля, че трябва да ме изслушаш.

— А аз мисля, че трябва да се разкараш.

— Рубен...

— Какво?

— Аврора Наш знае.

Яхтата стоеше неподвижно насред безбрежния океан. Накъдето и да погледнеше, Аврора виждаше само вода и небе. Обви ръце около тялото си.

— Госпожице Наш?

За нейна изненада гласът се оказа на непознат тип с радиостанция в горния джоб на самото и жица, свършваща в едното му ухо. Мъжът я беше издирвал повече от час и определено се радваше да я види.

— Бихте ли дошли с мен?

— Имам среща с един човек — отвърна тя.

— С никого нямате среща.

— Моля?

Мъжът я сграбчи за лакътя. Тя опита да се изтръгне, но хватката му беше твърде силна.

— Не се съпротивлявайте, госпожице Наш. Не бива да караме господин Ван дер Мейде да чака.

Зандър хвана жена си за ръката.

— Стиви, недей. Сигурно блъфира.

— Не блъфира. — Стиви впи поглед във врага си. Дърк се перчеше под прожекторите на сцената. Само да се усъмнеше, че е намислил да загатне дори за Биби Райнър, директно изскачаше на сцената до него. Надявала се беше да решат въпроса на четири очи, да си спестят публичното унижение, но ако на Дърк му беше скимнало да играе мръсно, нямаше да му се размине току-така. Стиви щеше да изпее цялата истина за Какатра.

След онова, на което беше станала свидетел тази вечер, не се съмняваше, че всеки присъстващ ще я изслуша с интерес.

Ребека провери и от двете страни на палубата, в случай че Аврора се беше скатала някъде. Нямаше и следа от нея.

— Не разбирам — зачуди се Ребека. — Оставих я точно тук...

Рубен стискаше здраво с ръка касата на вратата, изгърбен като маратонец на предела на силите си. Белите кокалчета прозираха през

загорялата кожа на пръстите му.

— Как е научила?

Ребека посрещна погледа му.

— Трябва да ѝ разкриеш истината, Рубен. Момичето има право да знае кои са биологичните ѝ родители. Поне толкова ѝ дължиш. Обещах ѝ да те доведе при нея.

— Как пък ти хрумна, тъпа самонадеяна кучко? — Слюнки се разхвърчаха от сбърчените му устни.

Ребека не беше очаквана толкова бурна реакция.

— Защото трябваше...

— Ти си била, нали? — Връхлетя ѝ с неистов пламък в очите. — Трябваше да се досетя, че е вътрешен човек, но точно ти ли? Мамка му! — Лицето му придоби керемиденочервен цвят, ноздрите му се разшириха като на разярен бик. — Дявол да те вземе, жено, много ти стиска.

— Бъркаш се. Не знам за какво говориш. Нищо не съм издавала на Аврора.

— Така ли? — Рубен я доближи още повече, обграждайки я с туловището си, притискайки я към металния парапет на носа. — Ами как тогава е успяла да проникне в компютъра ми? Кажй де. Как ми е пунала онази извратена бележчица, заради която треперя от страх от двацет и четири часа?

Допреди час Ребека беше приписвала бележката на Лори Гарсия. Тогава още не бе подозирала, че другите две знаеха — а сега всичко грейваше от ясно по-ясно. Аврора Наш знаеше. Тя беше отговорна за сплашващото съобщение.

Рубен сграбчи косата ѝ с груба сила.

— Да нямаш сливи в устата? — озъби ѝ се, скубейки с шепи. Ребека правеше безсилни опити да се отскубне от гнусното му туловище. Стискаше челюстта ѝ с такава жестокост, че не можеше дори да отвори уста. Най-накрая успя да се откопчи от хватката му и се изплю в лицето му.

В първия момент Рубен се слиса. После примига и се избърса с длан.

— Малката ми глупачка — изсъска подигравателно. — Малка, наивна глупачка.

— Не е каквото си мислиш — измърмори Ребека. — Не беше...

Той я зашлеви. Силата на удара я запрати към парапета и половината ѝ тяло надвисна над носа на яхтата. Мислите ѝ моментално се стрелнаха към ножа на Аврора, скрит в джоба на тоалета ѝ. Напипа го с трескави пръсти.

Рубен се изкиска умопомрачено, когато острието се извиси помежду им, проблясвайки под лунната светлина.

— И какво ще правиш с това? — присмя ѝ се, замахвайки с ръка да грабне оръжието. Вместо ножа докопа китката ѝ и започна да я извива, насочвайки острието към нейното тяло.

Ребека напрегна всички сили да го отблъсне. Но накрая ножът проникна плавно и безпрепятствено в гърдите ѝ.

В първия момент не изпита болка. Кръвта покапа по дървената палуба, разцъфвайки в пурпурно като листенцата на екзотично цвете.

Пред трескавия поглед на Енрике Маркес се мярнаха черни къдрици и ефирният плат на вечерна рокля. Търсил я беше навсякъде, зад всеки ъгъл, във всяко кътче на яхтата. Колко пъти я зърваше пред себе си само за да установи, че му се е привидяла. Този път обаче нямаше грешка. Най-сетне я беше намерил.

Но какво правеше на горната палуба с Рубен ван дер Мейде? Наближаваше полунощ. Домакинът не трябваше ли да забавлява гостите долу, в салона? Енрике се притисна към касата на вратата, напрегайки поглед, сякаш да разсее нощния мрак. Като че ли спореха, но масивната фигура на Ван дер Мейде му пречеше да види ясно Лори.

Енрике не смееше да помръдне от страх да не се издаде. За една стряскаща секунда му мина през ум, че се натискат, но в този момент писъкът на Лори прониза нощта, а заедно с нея — и сърцето му.

Нямаше време за умуване. Ритна вратата и хукна към тях.

Каютата на Рубен, царствените покои на луксозната яхта, пленяваше окото от пръв поглед. Простираше се от бакборд до щирборд, интериорът ѝ сияеше в златисто и махагон и включваше грамадна спалня с изящна позлатена рамка, седефен таван, оборудван с осветителни лунички, и килим от зеброва кожа.

Затворена сама, Аврора се впусна да разузнава. Колкото и да се противопоставяше, обстоятелствата ѝ напомниха за онази отдавнашна екскурзия до Капри на борда на яхтата на семейство Деверо, за каютата на френската двойка, от чийто люк беше подслушала най-шокиращия разговор в живота си.

Погледа ѝ привлече стара черно-бяла снимка върху тоалетната масичка. На преден план се мъдреше момче по шорти, демонстриращо с гордост улова си — риба, голяма почти колкото младия рибар.

Рубен като дете може би?

Снимката подкладе гнева ѝ още повече. Как не го беше срам да парадира с хубавото си детство, когато беше лишил много други от правото на такова? Заслепена от ярост, тя ритна крака на леглото, а после и стената с такава сила, че прехапа устната си до кръв. Металическият ѝ вкус я настърви, зареди я с опустошителна енергия, с разрушителен импулс.

Аврора издърпа чаршафите от леглото му; изпочупи порцелановите украшения; заблъска юмрук в огледалото с позлатена рамка, докато стъклото не се напука, разсичайки неистовото ѝ отражение на хиляди парченца; съдра пердетата, изтръгна ги от корниза; грабна един от столовете и го запрати по прозореца; заотваря чекмеджета и шкафове, разпръсвайки съдържанието им по пода, тъпчейки свирепо с крака, и през цялото време си представяше, че мачка него под стъпалата си, че неговото лице обсипва с удари.

Докато накрая не попадна на нещо.

Лъскав револвер „Магнум“ 357-и калибър.

Бръкна в шкафчето, склучвайки пръсти около ръкохватката му.

Дърк започваше да губи търпение. Къде се беше дянал Рубен? Празненството беше в негова чест, а той да вземе да потъне вдън земя.

Цяло море от лица се вираше в него очакващо. Погледът му се спря върху Стиви Спелър. Очите ѝ се впиваха в неговите, предизвиквайки го направи следващата, невъзможна крачка.

Майната му.

Планирал беше да остави изобличението за десерт, но отсъствието на домакина налагаше промяна в плановете.

— Опасявам се, че съм ви подготвил една неприятна новина — подхвана Дърк. — Разкритието ще е болезнено, но вярвам, че добрите ми съграждани от Холивуд заслужават да научат истината.

— Това е.

Зандър опита да я удържи.

— Стиви — изсъска панически. — Недей.

— Аз съм откровен човек — разправяше Дърк, — а знам, че и всички вие държите на прямотата...

Из публиката плъзна оживено шушукане. Любопитството осезаемо нажежи атмосферата в целия салон.

— Затова е мой дълг да ви разкрия информацията, с която разполагам от известно време.

Стиви си проправяше път с лакти през тълпата от гости. С всяка следваща крачка сцената като че ли се отдалечаваше.

— Вероятно новината ми ще е голям шок за повечето от вас. Дори, жалко, но факт, за собствената ми съпруга. Несъмнено всички знаете колко тежки бяха изминалите няколко години за колегите ми от киноиндустрията...

Свиреп гняв кипеше във вените ѝ, изгаряйки сърцето ѝ. Къкрел беше в нея още откакто бяха въвлекли Биби в мръсните си игрички. Сега лавата преливаше от червеното гърло на вулкана.

— Загубихме съкровен приятел. Смъртта му остави своя отпечатък върху всички ни.

Нямаше да го достигне навреме. Негодникът щеше да си изпее всичко, преди да е успяла да...

— И така, принуден съм с прискърбие да ви съобщя, че...

— Достатъчно, Дърк.

Стиви спря на място. Дърк примига слисан, сякаш току-що пробуден от сън, където бе притежавал върховна власт, отнета му с един замах при завръщането в реалността.

Жан Моро стоеше до него. Присвои си микрофона с галантен жест.

— Ще се наложи да ти взема думата.

Сините му очи намериха Зандър сред публиката и се впиха немигващо в него.

— Рубен ще дойде всеки момент — обяви авторитетно. — Представлението приключи.

Небето се обърна на сто и осемдесет градуса. От раната на Ребека през пръстите ѝ шуртеше гъста, лепкава кръв.

Рубен я бутна. Само толкова ѝ трябваше.

Тялото ѝ се преметна през парапета на яхтата досуц като парцалена кукла, плясвайки шумно върху разпенените води няколко метра под борда. При сблъсъка си с океана вече беше мъртва.

Нямаше време дори да зърне мъжа, затърчал се към нея от вътрешността на кораба, крещейки име, което не беше нейното.

Рубен се извъртя рязко тъкмо когато мъжът му връхлиташе. Стори му се смътно познат.

Нападателят замахна с юмрук, улучвайки го право в лицето. Зашеметен и обездвижен за момент, Рубен почувства как тънка струйка кръв потича от единия му синус, пропълзява през носа му и излиза през едната му ноздра. Свлече се на палубата.

Енрике се хвърли върху металния парапет на носа. Далеч долу вълните поклащаха безжизненото ѝ тяло като плавей, а кожата ѝ отразяваше меката лунна светлина.

Лори.

Едно-единствено нещо можеше да стори. Да скочи.

Притичвайки по главната палуба, Лори дочу силен плясък откъм носа на яхтата. Всичко наоколо беше толкова притихнало, че и най-малкият звук отекваше като гръм.

Едва успяваше да насмогне на темпото му.

— Какво се случи на сцената, Жан? — попита го.

— Връщай се в салона, Лори.

— Не. Не и докато не поговорим.

Той стигна до стълбището и се обърна към нея. В погледа му се сблъскваха огън и лед.

— Връщай се в салона — повтори ѝ. — Не искам да те виждам.

Стой настрана от мен. Отивай при приятелчето си.

— Почакай — не се отказваше Лори.

Жан махна пренебрежително с ръка.

— Не ми обръщай гръб.

Излязоха на горната палуба, значително издигната над останалата част от кораба и съвършено пуста. Овален басейн с цвят на аквамарин блещукаше под звездното небе, а на дъното му прозираше герб с инициалите „ВДМ“, увеличен като през лупа от кристалната вода.

Жан се оглеждаше за Рубен. Провери и от двете страни на палубата. Къде се беше потулил, дявол да го вземе? Трябваше да излезе на сцената преди трийсет минути. Гостите започваха да нервничат особено след недовършената изява на Дърк.

Лори се спря.

— Поне толкова ми дължиш.

— Нищо не ти дължа. — Той извърна лице към нея. — Случилото се помежду ни беше недомислица.

— Недомислица — повтори сухо Лори.

— Забрави за всичко. Аз успях някак. — Гласът му я натъжаваше. Беше го загубила безвъзвратно.

— Май наистина живееш в пълна заблуда — прошепна му тихо.

Очите на Жан светеха като стъкло, по-лазурни и от басейна зад гърба му.

— Върви си — каза ѝ равнодушно. — Напусни острова и повече не се връщай. Не си добре дошла тук.

— Как смееш? — Вятърът развяваше косите ѝ. — Как смееш след всичко, което ми причини?

— Всичко, което аз съм причинил на теб? — Най-сетне — реакция. Пъхна ръце в джобовете си, обърна се да тръгне в другата посока, но явно размисли и се върна към нея. — Държиш се невъобразимо, проумяваш ли?

— Точно ти ли ми го казваш? — избълва гневно. — Играеш си с мен още от първата ни среща. Не си спирал да ме лъжеш! Всичко помежду ни се гради върху една долна лъжа. Ако не лъжа — тогава малодушие. Не знам кое е по-лошото от двете.

— Не бих се описал като страхливец.

— Я стига! Къде се губиш толкова време, Жан? Мина цяла година. Месеци наред се мъчех да те открия, а ти ме изолираше напълно. Как се чувствах според теб?

— Толкова си наивна — изръмжа той. — Като хлапачка.

Думите сами изригнаха от гърлото ѝ:

— Знам за Какатра. Знам с какво се занимаваш на острова и знам какви са били плановете ти за мен.

Лицето му остана безизразно.

— Не отричай. Не се опитвай даже. Знам всичко.

— Бъркаш. В пълно неведение си.

По роклята ѝ се образуваха меки вълни като от разтопено злато.

— Тогава бъди така любезен да ме просветлиш.

— Има ли смисъл? Няма да разбереш.

— Досега съм разбираала всичко, което си ми казвал. Вярвала съм на всяка твоя дума и продължавам да вярвам. Може би там ми е грешката. Много хора се опитваха да ме убедят в това.

— Стой настрана — предупреди я той. — Нямах нищо общо.

— Имам и още как. След всичко, което ми сподели за чувствата си към мен... — гласът ѝ затрепери, но успя да го овладее — ... трябва да знам дали си бил откровен. Че не съм била поредната... стока. Поредната бизнес възможност.

— Жените в твоето положение са причината да се заема с работата си. — Никога досега не го бе чувала да говори толкова разпалено и го пожела въпреки гнева, който хранеше към него. — Нужна им е нечия намеса. Имат нужда от закрилник, защото никой никога не е давал и пет пари за тях. Сигурна ли си, че ако ти бях отправил предложението си, щеше да откажеш?

— Нередно е.

— Проектът ни е с хуманитарна цел, първият по рода си. Променяме живота на хората. Даваме им надежда. Връщаме ги в релси.

— Май не за пръв път се оправдаваш пред самия себе си.

— Спя спокойно нощем.

Тя се разсмя.

— Защо ли не се учудвам?

Жан проучи лицето ѝ с поглед.

— От друг човек ли научи?

— Няма значение.

— Аз решавам дали има, или няма.

Лори се върна в спомените си към онзи далечен ден на Какатра, когато бе открила документите за себе си. От онзи момент несигурността я преследваше по петите като зло куче. Сега осъзнаваше, че истината я беше осенила много преди посещението на Ребека Щутгарт.

— Като ме покани във вилата си след нощта на плажа... намерих една папка с номер LA 864. После разбрах, че не ѝ е било там мястото.

Трябвало е да попадне при тези на другите жени — подхванати проекти, замразени за момента.

В паметта ѝ изникна споменът за хранилището на ценните документи. Старият фар на отдалеченото островче: забравен от света, с обелени, побелели от солената океанска вода стени.

— Съхранени все пак, в случай че решиш да ги подновиш по-нататък — продължи тихо. — Но аз съм била изключение... не си ме пуснал по каналния ред.

Сакото на Жан плющеше на студения вятър. Мина доста време, преди да проговори.

— За нищо на света — каза тихо. — Не бих допуснал да износиш бебето на друг мъж.

Думите му увиснаха във въздуха помежду им. Лори трепереше. Дъхът ѝ излизаше на малки бели облачета, които бързо се разсейваха в тъмната нощ.

Жан пръв наруши тишината.

— Досега никой не е обсебвал мислите ми като теб. — Гласът му пресекна от вълнение. — Но не мога да забравя какво ми причини. Предаде ме.

Несподеленото я глождеше отвътре.

— Не съм те предала.

— Както и да го представяш, важното е, че свидетелството е налице.

— Какво свидетелство?

— Не ме карай да произнасям името му.

— Нека ти обясня. Има нещо, което трябва да чуеш...

— Не! — Разсече нощния въздух с ръка, а думата отекна самотно по пътя си към звездите. Досега не го беше чувала да повиши тон и силата на гласа му я стресна. — Как ти го позволи съвестта? Как можа да му се отдадеш? След случилото се помежду ни?

— Аз...

Но той вече я целуваше пламенно, заровил ръце в косите ѝ.

Целуваше я, сякаш открадваше последната целувка на земята.

Вълните връхлетяха Енрике с леденостудената си плесница. Солената вода нахълта в дробовете му, давейки го. Опитен плувец

беше, но срещу такова безпощадно течение нямаше шанс. Океанът го подхвърляше като детска играчка, загубена в пусто, призрачно мазе. Бореше се за глътка въздух, напрягайки сетни сили да задържи главата си над бушуващите води.

Зърна тялото на Лори на около петдесетина загребвания разстояние. Катраненото вълнение му пречеше да прецени дали мърда. Мъчеше ли се да плува, или движенията на океана си играеха с очите му? При следващия мимолетен поглед — пълен покой, скованото тяло на удавница, носено по очи към някой тъмен бряг, а може би вперило невидещ вгледи към графитното небе със студения му рой звезди, единствени свидетели на последното ѝ издихание.

Енрике се спусна към нея, порейки с ръце черните води, напредвайки сякаш на забавен кадър. Вълните го блъскаха без милост, отклоняваха го от курса му и Енрике имаше чувството, че всяко следващо загребване го отдалечава още повече от целта.

Яхтата остана далеч зад гърба му. Гърдите му пареха от напъна, крайниците му горяха. Като стигна до тялото, се вкопчи в него като в спасителен сал.

Рубен ван дер Мейде се добра до вратата. Неочакваното нападение го беше оставило дезориентиран и в почти пълен ступор. Водеше го някаква вградена целеустременост, вътрешна подбуда към изпълнение на неясен дълг.

А, да... гостите. Течеше празненство. Неговото празненство.

Трябваше да се приведе в нормален вид, и то възможно най-бързо.

В съзнанието му се прескачаха един куп несвързани мисли, горещи и бурни като лумнали в комин пламъци. Всеки момент очакваше главата му да избухне. Вероятно имаше сътресение.

С притъпени от шока възприятия Рубен се втурна тронаво към каютата си, блъскайки се в стените и залитайки, напрягайки сили да си възвърне равновесието.

Успя някак да се довлече и отвори вратата.

Вътре го посрещна дулото на собствения му пистолет.

Енрике преобърна тялото. Заради полепналата тъмна коса чертите на лицето ѝ не се различаваха. От гърлото му се изтръгна

хриплив стон, когато най-накрая се увери, че е мъртва: кожата ѝ беше восъчна на цвят и леденостудена на допир. Допря два пръста до врата ѝ, но не напипа пулс.

Лори.

Придърпа я в студена прегръдка, усещайки с гърдите си плисъка на водата помежду им, част от която проникна между отворените му устни. Нямаше познатия вече солен вкус на океана, а друг, неочакван: металическия вкус на кръв. Трупът ѝ плаваше върху повърхността като полупразен чувал, като кух, отвлечен от някой бряг дънер. Ръцете му се спуснаха надолу, търсейки, докато попаднаха на още топлата прободна рана в меката ѝ плът. Неволно пъхна пръст в отворилата се дупка, стомахът му се надигна и Енрике машинално отблъсна тялото от себе си.

При тласъка водата отми кичурите коса от лицето ѝ. Напрягайки поглед в тъмнината, Енрике видя мъртвешкото изражение на непознатата жена. Реши, че навярно се лъже, и протегна ръка да докосне брадичката, чиято извивка бе проследявал с пръсти милион пъти, но тази беше напълно различна.

Извъртя се и загреба сляпо към яхтата, чиито светлини сега изглеждаха на километри разстояние. Брегът лежеше също толкова недостижим в противоположната посока.

Улови неочаквано раздвижване с крайчеца на окото си. Тъмната форма изскочи от нощта на няколко метра разстояние, после се скри като фантом. Енрике примига. Страхът го полази откъм краката и обзе цялото му тяло.

Отново раздвижване. Този път нямаше съмнение.

Перка, огромна и черна. Енрике се извъртя във водата и зърна още една. Две перки, три, четири, обкръжиха ги, стеснявайки малко по малко кръга около него и мъртвата жена.

Зарита безпомощно с вкочанени, грохнали от умора крака, а водата наоколо постепенно се обагреше в червено от топлата кръв на непознатата.

Целуваха се като обезумели, изживявайки сякаш всяка една загубена секунда от месеците на раздяла. Ръцете му обхождаха жадно тялото и лицето ѝ, докато Лори се разтапяше в блаженството на

уханието и допира му. Той я притисна към себе си, приютявайки я в топлината на плътта си, обгръщайки с ръце талията ѝ, за да впие устни още по-плътно в нейните. Лори се отдаде, чувствайки солидността на гърдите му, твърдостта под кръста му, разкриваща желание, не помалко пламенно от нейното собствено. Сакото му се свлече на пода, пръстите ѝ вече откопчаваха ризата му. Вкопчени един в друг, движейки се сякво по палубата, достигнаха ръба на басейна и в следващия миг земята ненадейно се изпари под краката им. Прохладната вода изригна край телата им, сякаш внезапно разбудена от сребристия покой на съня си.

Под повърхността ѝ бялата риза на Жан се изду като корабно платно на океански бриз и се изниза от раменете му. Устните им пак се заключиха в ненаситна целувка и езиците им се преплетоха в топлотата ѝ.

Изникнаха като едно цяло в хладината на нощния въздух сред експлозия от аквамарин. Лори вкопчи пръсти в косата му, увивайки крака около кръста му, чувствайки тялото си мокро и отвтре, и отвън.

Жан проникна в нея с поривист тласък. Тя го стисна за раменете, приемайки цялата му дължина надълбоко в себе си, докато той обсипваше с жадни целувки шията и гърдите ѝ.

Потопена в екстаз, Лори отметна глава назад и посрещна погледа на безкрайния Космос.

Невидима сила го дръпна отдолу и главата му се озова под водата. Внезапно пълно потапяне, след което се усети свободен да изплува на повърхността.

Врълетя го неподправен ужас. Заплиска водата с ръце, създавайки буря край себе си, докато от гърлото му се процеждаше писклив стон, по-тънък и от въздуха. Устреми се напред, но тялото му най-необяснимо кривна наляво и чак когато бръкна с ръка под повърхността с отворена, отчаяно търсеца длан, установи, че десният му крак не е на мястото си.

Още едно подръпване. Напълно безболезнено. Този път торсът му изскочи по-лек от шамандура на повърхността, а от устата му рукна поток от гъста течност със същия онзи металически вкус.

Задави се в собствената си кръв. Нещо се блъсна в него, мощно от вълнолом. Отвърна на удара с ритник; въображаем ритник, понеже вече нямаше с какво да рита. Използва малкото сила, останала в ръцете му, да се придвижи напред, но главата му вече бучеше от прилива на кръв и паника. Пак се пресегна под водата и опипа останките от крайниците си. Левият беше отхапан малко над коляното, а десният — чак до хълбока. Нещо меко се провлече между пръстите му, хлъзгаво и плътно на пипане, и някакъв парадоксален инстинкт го накара да издърпа червата си, което му донесе неочаквано чувство на удовлетвореност, все едно че бе разплел упорит възел.

Последна глътка студен нощен въздух и беше завлечен към дълбините.

— Защо не ме дочака?

Лежаха напълно изтощени. Двама влюбени, изхвърлени от морето на самотен бряг.

— Дочаках те — промълви тя задъхано. Водата ги обграждаше с лунните си отблясъци и гальовния напев на вълните, както в онази първа нощ. — Не съм била с друг.

На една ръка разстояние — красивото му лице, белегът над горната му устна, целунат милион пъти в спомените ѝ. Знаеше как го беше получил. Доверил ѝ беше историята.

— Стига толкова лъжи — прошепна до ухото ѝ.

— Не те лъжа.

— Максимо Диас. Детето ти.

Лори се пресегна да хване ръката му и той ѝ позволи. Пръстите им се преплетоха.

— Опитах се да ти кажа — обясни му тя. — Кълна ти се. Ребека не е била откровена с теб.

По лицето му пробяга сянка на съмнение. Болка дори.

— Когато ти е казала, че не си способен да имаш деца — продължи Лори с тих глас. — Способен си. Моето дете е доказателството. Нашето дете.

Той не отлепи поглед от очите ѝ.

— Не може да бъде.

— Може и е. — Погали палеца му. — Стига толкова лъжи.

Нещо невиджано досега просветна в очите му. Доверие. Новородено, крехко: придружено от страх и надежда.

— Омар е твой.

Тя го придърпа към себе си, за да почувства сам бавното туптене на сърцето ѝ, да ѝ повярва.

— Твой син е.

— Свали пистолета, Аврора.

— Седни.

— Дай ми го...

— Седни!

Рубен се срути в най-близкия стол. Мъчеше го ужасяващо главоболие от удара в парапета и не можеше да разсъждава ясно. Какво се случваше тук? Трябваше да дойде на себе си, и то възможно най-скоро. Иначе лошо му се пишеше. Повече от лошо, мамка му.

— Ще ми разкажеш всичко от начало до край.

Притежанията му бяха разхвърляни из цялата каюта, изпотрошени, съсипани. Сякаш беше гръмнала бомба.

— Биологичните ми родители. — Револверът се тресеше пред очите му, но Рубен не можеше да прецени дали е от възможното мозъчно сътресение, или ръцете ѝ наистина треперят. — Не си прави оглушки! Кои са?

— Моля те... — заекна насреща ѝ. Жалка картинка. Никога досега не му се беше случвало да умолява някого.

— Не търси милост от мен — озъби му се Аврора. — Не си прави труда, дядка нещастен.

Рубен обичаше да си поставя предизвикателства. Така беше се издигнал в живота. Хрумваха му всякакви нечувани идеи, а той, вместо да ги отритне, си казваше „Хайде де!“ и се впускаше с главата напред.

В този случай обаче беше отишъл твърде далеч. Навлязъл беше в дълбоки води. Тайната трябваше да остане с него до гроб, сам трябваше да носи кръста си.

А тежестта му беше на път да го прекърши.

— Успокой се. — Дулото ту идваше на фокус, ту се размазваше пред погледа му. — Моля те... преди да си свършила някоя глупост. Охраната ми — пак запелтечи — ... ще те повалят...

— Кои са? — изкрещя Аврора. — Казвай веднага или ще опръскам стените с шибания ти мозък и, вярвай ми, окото ми няма да мигне.

Рубен преглътна сухо.

— Тя... — Имаше чувството, че главата му е пълна с лепкава каша. — Тя беше финландка. Беднячка. Отчаяно младо момиче.

Аврора тикна дулото на пистолета в лицето му.

— Къде е в момента? Жива ли е още?

— Май... май че да.

— Май че да?

— Не съм сигурен. — Вдигна ръце. — Но мога да проуча.

— Да проучиш? Нещо ми намирисва. Нали уж трябвало през месец да ѝ превеждаш цяло състояние? Или бъркам? Ясно. — Думите му от онази вечер в Какатра се занизаха в паметта ѝ. — Хуманитарна насока на кукуво лято, зло копеле такова.

— Аврора...

— Отвращаваш ме.

Рубен си представи, че седи до собствената си сянка и я гледа как скача от стола и се нахвърля на госпожичката, измъква ѝ оръжието и я нахулва, задето дрънка небивалици. Кое нормално дете си измисля подобни истории? В същото време истинският Рубен беше като закован на стола, седеше неподвижен с пулсиращо главоболие и изтръпнали крайници. Грохнал шейсетгодишен дъртак.

— Ами той? — подкани го гневно Аврора.

— Кой?

— Баща ми. Какво можеш да ми кажеш за него?

Дълбоко в смразеното му от ужас съзнание зави алармена сирена. Рубен се вкопчи в истината.

— Том Наш... Той...

— Какво той?

— Не мога да...

— Казвай!

— Том Наш е гей — изграчи накрая.

Аврора примига недоумяващо.

— Том е гей. Гей е — повтори Рубен.

Тя му се изсмя.

— Нали питаш защо? — засече я той, отчаяно мъчейки се да замаскира скандала, който се бе закле да не разбулва пред никого. — Ами, ето ти причина. Том Наш е гей и светът в никакъв случай не бива да научава. Затова двамата с Шерилин трябваше да се сдобият с дете, което можеха да нарекат свое — сиреч ти беше ключът към идеалната картинка, образцовото американско семейство. Някак си щеше да му окапе престижът, ако фенките разберяха, че гони мъжки дупета от тук до Тимбукту...

— Не ти вярвам. Не е възможно.

Само дето беше. Беше, да му се не види. Отделните спални на Том и Шерилин, необичайните им взаимоотношения, отчуждеността... онази Коледа в тексаското ранчо, когато Аврора беше заварила баща си и Били Боб Хокър в конюшната разсъблечени и с разкопчани колани, но какво знаеше едно малко момиченце...

Най-хладнокръвно и целенасочено Аврора притисна дулото на револвера в челото на Рубен.

— Ако Том не ми е баща... — освободи предпазителя — ... то кой тогава?

Ланс Хломски беше пометен в потока от хора, изливащ се към долната палуба. На горния етаж беше плъзнала мълва, че Рубен ван дер Мейде се издирва. Разпространяваха се фантастични слухове за въоръжен нападател, психопат на борда на кораба, който пленил милиардера за откуп.

Измишльотини. Най-вероятно на персонала му беше доскучало и твореше небивали историйки за развлечение.

Въпреки това, за да остане верен на природата си, Ланс се паникьоса. Откакто се помнеше, си беше емоционален. Или мекушав, както предпочитаха да го наричат околните. Умишлено поизостана от ентузиазираното стълкновение и отвори вратата на един от апартаментите за гости. Лъхна го странно зловоние. Светна лампата.

Максимо Диас лежеше по корем върху леглото, праметнал една ръка през рамката, а подпухналото му лице бе възприело неестествено изражение. Очите му бяха изскочили от орбитите си, а езикът му провисваше като мъртво мекотело от ъгъла на сиво-зеленикавата му уста.

В гърлото му се надигна жлъчка и Ланс отстъпи, залитайки към коридора.

Първоначално му се стори, че някой друг крещи, че друг поема контрола над ситуацията.

Но после осъзна, че чува собствения си глас.

— Смъртен случай — викаше с пълни гърди. — Вдигнете тревога!

— Кръстих те Аврора — разказваше Рубен. — На богинята на зората. Защото беше първото ми дете.

Не, не, не, не, не.

— Какво ли не бях преживял. Наситил се бях на всичко. Отегчен до смърт. Нищо че на Какатра кипеше бурна дейност: родилки, бебета, приемни семейства. Бизнесът ми носеше купища пари, но не подлагаше на изпитание волята ми. Трябваше ми ново начинание...

Тялото ѝ сякаш се разглоби. Намери опора в стената и започна да се свлича към пода като петно гъста боя.

— Чувството беше страхотно — шибана революция, казвам ти. Правех не крачка, а скок напред.

Пистолетът висеше от пръстите ѝ като мъртва риба.

— Оказа се, че не е чак толкова трудно — продължаваше той. — Не и след първия път.

— Не го казвай. Моля те, не го казвай...

— Не знам защо точно на нея се спрях. — Тонът му излъчваше примиреност с неизбежното. — Пътувах до Финландия специално, за да я видя... изникнаха усложнения с обмена на информация, и далеч не очаквах да е толкова красива. Но в главата ми моментално се зароди една гениална идея. Обясних ѝ какво се изисква от нея. Какво е положението на Том и Шерилин.

Аврора очакваше да припадне всеки момент.

— Северното сияние... под него си зачената. Чувствах се като бог — бръщолевеше умопомрачено, — като родоначалник. Изпратен на земята с една-едничка цел. *Създаване на потомство.* — Облиза устни. — Прероденият Адам! Потомците ми щяха да наследят света... нима е възможно човешко същество да се сдобие с по-голяма власт?

Рубен се тресеше целият; пръстите на краката и ръцете му бяха ледени.

— Възможно е — ако стори нещо нечувано... Помисли си само. — Безумният му поглед скочи към нея. — Деца, отгледани от заможни, влиятелни семейства в другия край на света, орисани на величие и исторически дела... *Деца, в чиито вени тече моята кръв...*

Смисълът на думите му я връхлетя като товарен влак.

Нещо варварско я подтикна да му се нахвърли с голи ръце.

— Недей! — изрева Рубен. — Аз съм единственото ти семейство!

Тя атакува с нокти очите му, косата му, всичко, до което се докопа.

— Аз съм, Аврора. Аз съм баща ти. Добре дошла у дома.

Малко по-надолу по плажа крачеше смел ловец на морски костенурки. Баща му беше казал, че нощем снасят яйцата си на брега, и момчето се оглеждаше за люспести крачка и лъснали под лунната светлина черупки в пясъчни бразди. Нямаше работа тук посред нощ — спипаше ли го навън, госпожица Дженсън, икономката, щеше собственоръчно да му извие врата, — но в имението му беше доскучало. Присви очи, за да фокусира яхтата, чиято светлинка блещукаше като че ли на стотици километри от брега, и му се прищя да е там. Бяха му обещали, че един ден всичкото това ще е негово, ще се радва на баснословно наследство. Клечеше до плискащите се вълни, обхванал с една длан брадичката си, ровейки слепешката из влажния пясък с другата ръка, и си мислеше какво ли би било да забогатее. Коленете му вече бяха мокри, но малкият продължаваше да тършува из погълналите дневната топлина копринени песъчинки в търсене на последната за вечерта находка.

Първоначално пръстите му стиснаха откритието съвсем инстинктивно, както бебешка ръчичка стисва палеца на мама. Имаше чувството, че е напипал мрежа, като онези, в които ловеше раци, но тази се оплиташе другояче, теглеше го сякаш, принуждаваше го да погледне.

Маргарет Дженсън събираше методично багажа си. Нещо се беше объркало. Какво обаче? Дали не бяха разкрили замисъла на Енрике? Дали не го бяха изнудили да си признае?

Ами ако целият им план беше разобличен? Изобщо не се и съмняваше, че ще я издаде и окото му няма да мигне.

Спипаха ли го — мъртъв беше. Тя също.

Яхтата още пълзеше на хоризонта, бавно следвайки курса си към брега. А вече минаваше полунощ. Не оставаше много време. Трябваше възможно най-скоро да ги измъкне от острова.

Мъчейки се да овладее нарастващата си тревога, Маргарет хукна към стаята на Ралф. Вратата ѝ стоеше откритата и тя я блъсна. Светлината от коридора се разли в тихото помещение.

Обзе я внезапна паника. В леглото на сина ѝ се виждаха само намачканите чаршафи, а прозорецът зееше отворен. Втурна се към него и през мъглата на отчаянието си разпозна мястото, откъдето очевидно беше слязъл на плажа.

В същия момент чу пронизителен писък. Безспорно неговият глас.

Маргарет препусна надолу по стълбището и излезе в нощта. Всяка глътка въздух замръзваше в гърлото ѝ. Спусна се към пясъчната ивица, напрягайки мускулите на краката си до краен предел, а сякаш бягаше под вода. И да полетеше, пак нямаше да е достатъчно, пак щеше да е твърде бавно.

Още няколко крачки и я заля такъв внезапен прилив на облекчение, че ѝ причерня. Момчето клечеше само на брега, по-дребно от всякога сред обкръжаващия го мрак.

Само дето не беше само.

Като изхвърлен от океана мъртъв тюлен в краката му лежеше тялото на жена. Оплетената ѝ тъмна коса полепваше по лицето ѝ. Роклята ѝ беше подгизнала. Едната ѝ ръка липсваше от лакътя надолу, сякаш изтръгната от...

Маргарет притисна Ралф към гърдите си и извърна настрана подпухналото му от плач лице. Преобърна с крак жената, която приличаше на изтласкано от дълбините умряло морско същество. Тялото се стовари по гръб, разплисквайки водата.

Като разпозна удавницата, Маргарет стисна ръката на сина си и побягна.

ЕПИЛОГ

Церемонията се проведе под лазурно, слънчево небе. Пролетта беше дошла, а с нея и първите топли дни за годината. Гостите се бяха събрали под навес от преплетени лиани и едри розови цветове, поклащани гальовно от океанския бриз.

Булката стоеше босонога в пясъка, ослепителна в изящната си, дълга до глезените рокля, с разпусната коса и искряща кожа. Колко пъти си беше представяла сватбения ден, бялата премяна, сладката напрегнатост — и него, мъжа, който щеше да вземе ръката ѝ.

— Готова ли си? — Баща ѝ се усмихна до едното ѝ рамо и я потупа нежно по ръката.

Моментът бе настъпил. Тя кимна.

Двамата тръгнаха тържествено по пътеката към олтара, съпроводени от разчувствани погледи. Всяко познато лице ѝ навяваше тъга за онези, които нямаше да зърне вече.

Погребението на Максимо Диас се състоя около месец след празненството по случай шейсетия рожден ден на Рубен ван дер Мейде. Аутопсията бе отнела повече от очакваното време, тъй като хората на Ван дер Мейде неуморно бяха поддържали тезата, че младият мъж е получил фатална алергична реакция, докато кланът Диас не щадеше усилия да разпространява из пресата догадки за предумишлено убийство. Когато подозренията им намериха потвърждение и убиецът бе арестуван, семейството изпита облекчение. Клетият Максимо най-сетне можеше да почива в мир.

Погребалната церемония протече в скръбна, потисната атмосфера. Опечалените се струпаха в черен облак над изкопа в земята, обградени от равнодушните погледи на тисовите дървета. Дъждът не секна нито за миг.

Лори Гарсия загуби част от душата си онзи пагубна нощ.

Енрике Маркес.

Убиец, терорист, похитител. Зъл до мозъка на костите си.

Момичешката ѝ любов, момчето с добродушните очи и благия смях, с дръзките възжеления и огненото сърце, някак се беше озовало на мрачно, самотно място. Бе загинал там дълго преди Лори да срещне онзи безмилостен поглед в другия край на корабния салон.

Лятото отстъпи място на есента и макар Лори да живееше в летаргия, земята продължаваше да се върти, несъпричастна с вътрешната ѝ агония. Минаха часове, дни, седмици, белязани от убийствена несигурност, докато накрая истината изплува с болезнена яснота: мерзавецът, който я бе преследвал месеци наред, който ѝ бе изпращал онези гнусни писъмца, беше отговорен и за отравянето на Максимо и — по стечение на едно злокобно недоразумение — за смъртта на Ребека Щутгарт. Медиите го провъзгласиха за маниакален психопат, нарцисист, свирепо животно, за човека, промъкнал се чрез измама на яхтата, която целял да превърне в сцена на кървава касапница.

Съзнанието ѝ не го побираше. Разкритието беше прекалено шокиращо, като от филм на ужасите или кошмар наяве.

Неспирно я изтезаваха въпроси. Как бяха допуснали престъпник на борда в епоха, когато охранителните мерки бяха толкова педантични, че граничеха с нарушаване на личното пространство? Как изобщо му бе хрумнало на човек като Ван дер Мейде да набави обслужващия си персонал от толкова необичаен източник? Как така на никого не му беше направило впечатление социопатското поведение на Енрике? Очевидно благородните намерения на Рубен Худ се бяха провалили. Онеправданите нямат желание да зависят от нечии подаяния. Богатството и властта преобразяват човека и го превръщат в парий. Рубен се беше смятал за недосегаем. Оказа се обаче, че не е.

В крайна сметка откриха бомбата, скрита на долната палуба. В самото начало усилията на следователите бяха разпръснати по многото инциденти, състояли се борда. Никой дори не беше подозирал колко мащабен е бил всъщност планът на Енрике, докато последният екип на местопрестъплението по случайност не се натъкна на смъртоносното устройство.

Лори вярваше от дъното на душата си, че Господ ги беше закрилял онази нощ. Не се беше стигнало до детонация. Но въпреки че бомбата беше намерена, същото не можеше да се каже за Енрике

Маркес — познат като Хуан Ромеро по време на съдбовните събития. Сякаш беше потънал вдън земя.

Месеци по-късно, малко преди Коледа, по южноафриканското крайбрежие уловиха голяма бяла акула. Когато изпразниха стомашното ѝ съдържание, между парчетата полусмляна храна откриха и една гладка сребърна халка. Лори се смрази от ужас, като научи.

Хлапе от гетото, чийто копнеж по недостижима жена го беше подтикнал към насилие. Вестниците изгълтаха историята като топъл хляб.

Десидерия Гомес я придружи на погребението.

— Ако мога да съм ти от помощ...

— Мисля да си почина известно време — обяви Лори. — Ще ти се обадя, като се почувствам готова.

— Къде ще отидеш? — Десидерия потърси в очите ѝ душевна потребност, която можеше да задоволи, но остана с празни ръце.

— В Испания. Ще бъдем само двамата с Омар. Самички.

— Знаеш, че съм на разположение, Лори. Ако някога...

— Знам.

Десидерия я погледа как върви към колата през проливния дъжд.

В началото на зимата, неспособна да се отърси от шока на изживяното и да спи спокойно в Лос Анджелис, Десидерия напусна „Ла Люмиер“ и се пресели на Източното крайбрежие. Омръзнало ѝ беше от Калифорния, нарцисизма и суетата ѝ, мрачните ѝ тайни. Започна работа в благотворителна организация, посветена на жертвите на природни бедствия, и още на третия ден се запозна с фотографа на име Поли.

Въпреки това не събра сили да присъства на сватбата на Лори.

Анхелика Руис и дъщерите ѝ научиха новината от репортаж по телевизията. Намираха се в търговския център, където бяха отишли да пазаруват за петото дете на Роза, и чакаха на опашка в аптеката да си купят крем за обезкосмяване. Правеха се, че не виждат обграждащите ги от всички страни реклами с красивото лице на Лориана, но когато, минавайки покрай магазина за електроуреди, Анита засече образа на Рико по телевизионните екрани, спря толкова рязко, че Роза се заби право в нея заедно с четириместната си детска количка.

— Гледай си в краката, дундо! — изграчи сестра ѝ.

Болезнено чувствителна на тема излишните си килограми, Анита не остана по-назад:

— Поне не ми надуват корема на всеки пет минути.

— Ами кой е толкова издивял, че да надуе точно пък твоя корем? И вземи най-накрая да го изрусиш тоя мустак.

Анхелика разтърва озверелите си щерки. Телевизорите излъчваха новини за убийствата на острова и Рико Маркес заемаше централно място в репортажа.

След това щяха да злорадстват на воля, да се поглезят с обувки и сладкиши по повода и да си разправят една на друга как животът на Лориана хич не бил толкова съвършен, колкото всички го изкарваха.

Но по-късно същата вечер, докато Анхелика стискаше зъби в леглото до богатия си осемдесетгодишен любовник, молейки се като всяка друга вечер да получи инфаркт най-накрая; докато Роза сменяше четиринасетия наакан памперс за деня; докато Анита изучаваше намръщено голото си отражение в огледалото, мъчейки се да игнорира жестоките подигравки на гаджето си сводник фотограф, и трите щяха да си зададат въпроса дали пък техният живот беше толкова цветущ в крайна сметка.

— Имате две минути, госпожице Райнър.

Биби Райнър кимна на асистентката си от личния си будоар на Бродуей. Публиката я очакваше. Проекторите обливаха сцената с ярка светлина. Представи си рампата, редовете заплени лица. На финала на последното действие залата щеше да избухне в бурни аплодисменти, щяха да затрупат краката ѝ с рози, да скандират възторжено името ѝ.

Биби беше нова жена. Не защото имаше слава, свобода и мечтаната работа, а защото за пръв път имаше пълен контрол над живота си. Силата беше в нейни ръце и никой празнословец нямаше да ѝ я отнеме.

Няколко дена след нашумялото парти на Рубен ван дер Мейде на вратата ѝ позвъня куриер с пратка. Оказа се диск като онзи, който беше получила от Дърк Майкълс. Само че този съдържаше запис на разговора му със Стиви Спелър, навярно от паметната нощ. Думите на

Дърк уличаваха повече от категорично както него самия, така и Линъс. Едва ли някога щеше да се омели да я припари отново.

Отпред на диска с почерка на Стиви беше написано:

„СИГУРНОСТ — СЕГА И ЗАВИНАГИ.“

Докато чакаше зад кулисите, привикнала вече към зареждащата с енергия смесица от страх и адреналин, Биби даде воля на напиратата си усмивка. Радваше се на верни приятели и семейство — с изключение на брат ѝ за жалост, който се беше преселил отвъд океана и нямаше навика да поддържа връзка — и най-накрая можеше гордо да заяви, че бъдещето ѝ е светло. Пътят зад гърба ѝ беше дълъг и труден, но беше успяла.

Знаменитостта ѝ се отразяваше добре.

Едва ли някой друг съзнаваше по-ясно от нея каква цена беше платила.

Завесите се вдигнаха и овациите изпълниха залата.

— Дами и господа, представям ви... Биби Райнър!

Дърк и Кристина Майкълс издържаха до края на годината, след което се впуснаха в грозен публичен развод. Бяха спипали Дърк с проститутка в колата на булевард „Холивуд“ и го бяха тикнали в ареста за достатъчно време, че пресата да надуши скандала и да го разтръби из всеки вестник в страната, придружен с окаяната му снимка от полицейското управление.

Жена му отдавна се беше приспособила към вероломствата в брака им: Кристина въртеше паралелно трима любовници и се радваше на удовлетворителен и авантюристичен сексуален живот, но поне тя имаше благоприличието да го държи в тайна. Когато и най-последната простъпка на Дърк излезе на бял свят, нямаше нужда от уверението на пиара си, за да осъзнае, че съвместният живот с най-печално известния любовчия на Америка си беше чисто и просто лоша идея. Особено при положение че необузданата им щерка Фара вече беше попадала зад решетките за притежание на наркотици, публично разголване в движещо се превозно средство и нападение над служител

на реда. Подавайки молба за развод, Кристина неуклончиво сочеше съпруга си като отговорна страна.

Дърк отвърна на удара с неблагоприятна поредица от пикантни разкрития около креватните им лудории в няколко онлайн социални мрежи. Явно пиянското полусамопризнание за извънбрачните му похождения, изненадало много хора на партито по случай рождения ден на Линъс, беше само върхът на айсберга. Кристина посрещна опитите му за реванш със стоическо мълчание, което като че ли подкопа още повече неговата репутация, докато в същото време облагороди нейната. Дърк се пропи, уволни агента си и се впусна в омагьосан кръг от купони, безразборен секс и злоупотреба с какви ли не дроги. Не се мина много време, преди директорският борд на „Сърчбийм Студиос“ да му хвърли мерника и да го изгони от компанията.

Понякога нощем, докато главата на някоя блондинка подскачаше нагоре-надолу в скута му, Дърк си въобразяваше, че живее живота на богоизбраните. На сутринта обаче, мярвайки тлъстото си, застаряващо туловище в огледалото, го обземаше сляпо чувство на безнадеждност.

Добре че алкохолният ступор го притъпяваше задоволително.

Паскал Деверо разпускаше в швейцарски ски курорт, когато новината за трагедията на Какатра обсеби масмедииите по цял свят. Приятелят ѝ, четирийсет и една годишен музикант на име Беноа, излезе на терасата с аристократична походка и пуловер на бели и червени ромбове, почеса се по брадата и попита:

— Какво има?

Паскал захлупи романа, който четеше, върху скута си и примижа умислено.

— Научила е.

Беноа свъси вежди. Бъркаше с лъжичка чаша чай и металът дрънчеше по страните ѝ.

— Кой какво е научил?

Удобно разположена върху дървената люлееща се пейка, Паскал огледа заснежените планински склонове и бавно изкачващите се към върховете им лифтове.

— Паскал? — Той килна глава на една страна. — Всичко наред ли е?

Французойката извади мобилния си телефон от джоба на джинсите си. Намери името на Аврора в телефонния указател и палецът ѝ закръжа над бутона за набиране.

Може и да не беше твърде късно.

— Няма значение — пророни тихо. — Не е важно.

Кейси Амос научи, докато гостуваше на приятел в Санта Моника. Ако не се беше озовал по някаква случайност прел телевизора му, вероятно щеше да чуе чак след месеци. Кейси не си губеше времето с новини.

— Пич, това чудо е фантастично — отсъди другарчето му през димна завеса от марихуана.

Дори с размътен мозък Кейси схвана, че репортажите са някак непълни. Не се беше виждал, нито чувал с Аврора Наш, откакто майка ѝ беше починала, а според слуховете бившата му приятелка възнамеряваше да „разтрогне“ роднинската си връзка с Том Наш поради „несъвместимост на семейните интереси“.

Кейси не можеше да се похвали с блестящ ум. Самовгълбената му, ленива природа го подтикваше към пренебрежение към всичко, което можеше да смути безгрижния му, апатичен начин на живот или, не дай си боже, неотклонния му порив към желирани мечета.

Именно затова не беше склонен да си спомни какво му беше разказала Аврора онзи ден в домашния киносалон на баща му. Погледът му се отмести колебливо към семейната снимка, закачена с явна любов върху стената. Сети се колко такива окичваха собствения му дом: гордите родители в компанията на обичните си, непорочни дечица.

Запали поредния джойнт.

— Аха-а — провлече мудро. — Бива си го.

— Направо не е за вярване. — Рита Клей настояваше за пресни новини на всеки час след избухването на скандала. Седна в леглото, прехвърляйки информацията върху екрана на блекбърито си. — И

всичко това заради някакъв си маниак. Като се замислиш колко хора е можело да изпрати на оня свят...

Марти Кинг набухна възглавниците зад главата си. Пресегна се да погали гърба на Рита, благославяйки Вселената, задето не се беше качила на яхтата на Ван дер Мейде онази нощ. Рита беше жената на живота му: държеше на своето си и не се даваше на никой, а точно от такава мадама имаше нужда. Не че изобщо имаше нужда от когото и да било, но все пак...

— А какво стана с твоето хлапе? — поинтересува се той.

— С Аврора ли? — Рита легна в обятията му с притъмняло от загриженост лице. — Ще се възстанови. Нагазила е надълбоко, ако може да се има вяра на слуховете за нея и Ван дер Мейде. — Свъси вежди. — Разбра ли, че са я намерили в каютата му? Стаята била обърната с главата надолу. Знам я колко е немирна, но точно с него ли намери да се хване? Та той може да ѝ е баща.

Марти я придърпа към себе си и я целуна по главата.

— Тийнейджърките са си такива — промълви сънено с дрезгав глас. — И тази фаза ще мине.

След произшествието на Какатра Том Наш изчезна от публичната сцена. Усамоти се в тексаското си ранчо, без да поддържа каквито и да било контакти с околния свят. Единственият му посетител, Стюарт Лъвъл, идваше в „Крийксайд“ под предлог, че обсъждат нов музикален проект. Само в топлотата на прегръдката му Том изпитваше поне зрънце спокойствие. Двамата не излизаха от леглото с дни, любувайки се на уединението си.

Том беше принуден да се оттегли. Споменът за свадата му с Аврора продължаваше да го натъжава до сълзи и знаеше, че ще мине доста време, преди да си спечели правото да я погледне в очите отново. Дъщеричката му. Милото му момиченце. Никога нямаше да се възстанови напълно от поражението, което двамата с Шерилин ѝ бяха нанесли. Но това не променяше факта, че е негова дъщеря, дявол да го вземе. Нямаше да се откаже от нея.

„Съжалявам“ — що за дума?

Аврора бе разкрила тайната, която през целия си съвместен живот с Шерилин се бяха борили да опазят. Научила беше истината, и

то по най-жестокия начин. Безмилостната истина, но и нещо повече.

Още една мистерия стоеше разбулена пред смаяните погледи на Том и всички останали.

Рубен ван дер Мейде беше биологичният ѝ баща.

Нима съществуваше човек, способен на такава подла измама? Само като си помислеше колко пъти се бяха срещали, колко чекове беше подписал, и то за чий джоб — за джоба на Ван дер Мейде. Но и в това стечение не липсваше известна доза справедливост. Том не беше избирал кой ще свърши работата, така че какво значение имаше дали ще е Рубен или някой непознат? Всичките до един бяха подли лъжци.

— Не те мразя — беше прошепнала Аврора в деня на завръщането си от острова с покрусено, обляно в сълзи лице. Малкото му съкровище. Погледнала го беше състрадателно, съзнавайки навярно, че годините на фалш го бяха впримчили в мрежите си безвъзвратно. — Но не мога да те погледна в очите. Още не.

Разбираше я. Много имаше да ѝ обяснява, а не знаеше дори откъде да започне. Трябваше да уважи желанието ѝ. Оставаше му единствено да чака.

Тръгнала беше на пътуване из Европа. Пресата изобилстваше от спекулации около отсъствието ѝ от публичното пространство и превратите в семейство Наш. Писа му чак през януари с обещанието да го посети, като се върне в Щатите. Преди да се прибере вкъщи обаче, имала да свърши още една задача.

Вкъщи.

Том се вкопчи в думичката: първата стъпка.

Още много ги чакаха. Но колкото и дълъг да беше пътят до помирението, Том Наш се кълнеше, че ще го следва докрай.

— Мамо? — Гласът на момчето беше плах, думата прозвуча някак чуждо от устата му.

Маргарет Дженсън излезе при Ралф на покривната им тераса в Ковънт Гардън. Слънцето напичаше ослепително. Високата точка предлагаше изглед към цял Лондон — от покривите на обкръжаващите ги сгради до стъклената кула на Сентър Пойнт, серпентината на Темза и златния шпил на Биг Бен.

— Какво има, миличък? — Тя приклепна до нивото на Ралф и докосна обичливо бузата му.

През тежък период бяха минали. Разкриването на истината пред сина ѝ се бе оказала най-трудната задача в живота ѝ.

„Трябва да ме чуеш много внимателно.“

Колко уплашено и смутено лице бе вдигнал Ралф към нея. Колко силно го беше прегърнала, изнамирайки единствените думи, които звучаха смислено в онзи момент. Че го обичаше безкрайно, че винаги щеше да е до него, че ще го закриля, докато е жива.

Думите, които толкова пъти си беше представяла, че му казва, но чак сега имаше правото да произнесе.

Господин Ван беше принуден публично да признае истинската роля на икономката си: майка на детето му. Естествено това му откровение беше засенчено от придружаващите го разкрития в пресата, но резултатът си струваше. Маргарет никога нямаше да забрави паническият страх, обзел я онази съдбова нощ. Още се будеше по тъмно, убедена, че отново е на проклетия остров и че нищо не се е променило. Но после се опомняше. Вече живееше различен живот.

Беше избягала от Какатра сякаш от смъртоносна заплаха — каквато наистина я дебнеше. Още с пристигането на континента беше се свързала с адвокатите си, без да губи всякакво време, понеже господин Ван си имаше своите методи: рано или късно щеше да ги открие. И все пак, повдигайки обвинението си срещу мъжа, който я беше принудил да живее в лъжа почти десетилетие, Маргарет се сдобила с така нужната ѝ самоувереност. Реши да запази тайната на Какатра и заяви пред адвокатите си, че двамата с Рубен били прекарвали една-единствена нощ заедно, резултатът, от която неблагоприятна в очите на работодателя ѝ постъпка бил Ралф. Рубен се срамувал да признае, че майката на момчето е някаква си проста икономка, затова я принудил да се обрече на анонимност, заплашвайки да отнеме завинаги детето ѝ.

Естествено, когато адвокатите ѝ го запознали с условията по споразумението, господин Ван се превърнал в олицетворение на услужливостта. Той единствен съзнаваше с какво унищожително оръжие разполага Маргарет. Знаеше, че възрази ли, икономката щеше да го използва срещу него, без да ѝ мигне окото. Затова подписваше чековете редовно и навременно. Идеалното споразумение.

— Може ли да отидем в парка? — попита я Ралф, подскачайки нетърпеливо на терасата.

Едва ли някога щеше да научи какво огромно наследство беше изгубил. И по-добре. Ако една поука си беше извадила Маргарет от престоя си на Какатра, то тя гласеше, че богатствата, славата, властта и имотите не са паспорт към щастието.

— Разбира се, че може, сладурчето ми.

Каква вина имаше Маргарет, че Енрике Маркес се беше разсеял? Номерът беше винаги да си нащрек, да не изпусках от поглед крайната си цел. Дори в продължение на осем години.

Върнаха се в апартамента. Една разходка в парка щеше да им се отрази добре. Вече имаха свободата да правят каквото си решат.

Рубен ван дер Мейде излезе от вашингтонската космическа обсерватория. Асистентът му го догони с грамаден хотдог и Рубен го натика в устата си, като се изцапа целият с мазнина и жълта горчица.

Обърна се към внушителния купол на сградата и засенчи очи с ръка. „Ви Ди Ем Комюникейшънс“ постигаше нови висоти в междузвездните пътешествия. Без дори да се замисля, Рубен беше инвестирал няколко милиарда долара в проект, доближаващ човечеството до ръба на неизвестното. Този свят вече го беше покорил. Ред беше на следващия. Знаеше кога да се откаже. Колкото и да го болеше сърцето, Какатра беше в миналото. Връщане назад нямаше.

Перлата в короната му беше загубила безвъзвратно блясъка си; докато продължаваха да го свързват с онова място, името му щеше да е нарицателно за смърт и насилие. Събитията от онази кошмарна лятна нощ щяха да го преследват до последния му дъх. Дори сега, месеци по-късно, настръхваше, като си помислеше на колко тънък косъм е висял.

Смачка мазната хартия и я бутна в ръцете на асистента си. Човекът разговаряше по телефона и се наложи да притисне апарата между ухото и рамото си, за да поеме боклука. Рубен се запъти към обсерваторията.

Безспорно беше прекрачил дебела морална граница, вербувайки проклетите родилки. Съзнаваше го отлично, но това не го беше спряло — та нали именно непридържането към установения ред го беше

издигнало до върха, и определено нямаше намерение да се извинява. Рубен знаеше, че е водач по рождение: в кръвта му беше.

Единственото, което го тормозеше, беше фактът, че Аврора Наш — отбягваше дори да си спомня името ѝ — за малко да го свали от престола, да разобличи тайната схема на Какатра и да му пусне куршум в главата за капак. Рубен още не можеше да прецени кое щеше да е най-лошото в случая.

Открай време се имаше за недосегаем. Чак сега съзнаваше, че далеч не е такъв. Аврора усилено издирваше отговори и за да ги получи, беше опряла дулото на револвер в челото на най-влиятелния мъж в света. Ето на това му се викаше амазонка. Едва ли не го изпълваше гордост. И какво чудно — нали му беше дъщеря.

Рубен излезе късметлия. Така му било писано. Разкритието на Аврора до ден-днешен оставаше зад сянката на кръвожадния психопат, който по някакво щастливо стечение на обстоятелствата беше превзел сцената, привличайки цялото внимание върху себе си. Аврора имаше благоразумието да запази тайната, понеже проумяваше, че излизането ѝ на бял свят щеше да навреди и на нея самата не по-малко, отколкото на Рубен. И тя като него нямаше никакво желание да се разчува за роднинската им връзка.

Хората от охраната ги бяха намерили в потресавачо състояние — Аврора с разкъсани дрехи, стаята в пълен безпорядък. Естествено, пресата си беше направила своите заключения, но Рубен така или иначе нямаше навика да се рови из жълтите вестници.

Е, съвестта го чоплеше малко заради кончината на Ребека Щутгарт. Но пък никой не го беше заподозрял, понеже Енрике Маркес, макар че копелето едва не го беше вкарало в кома онази нощ, се беше оказал идеалната изкупителна жертва. Като всички останали и Рубен оплака трагичната загуба на една прекрасна жена и съпруга и избра да си втълпи, че Маркес навярно щеше да я убие вместо него, ако я беше спипал пръв.

Съжаляваше само за момчето. За Ралф...

С него беше платил за действията си. Единствено Ралф беше признал публично за свое дете: за свой потомък и наследник. В негово име беше преглъщал тягостното присъствие на икономката си толкова години наред.

А сега му беше наложена забрана да търси контакт с детето си. Мисълта разби на парченца една дълбока част от него, вероятно сърцето му. Маргарет Дженсън разполагаше с амунициите, необходими да потопи всичките му гемии, а проблемът с нищожни личности като нея беше, че предизвикаш ли я на война, нямаше какво да губи. Хлапето обаче имаше. Отрочета на Рубен ван дер Мейде бяха разпръснати из цял Холивуд, из целия свят дори, но никое друго не предполагаше кой е истинският му баща.

Допря едното си око до окуляра на телескопа и нагласи лупата. Иронията не му убягваше.

Най-дългите две минути в живота на Стиви Спелър. Опитва да се поразсее. Оправи леглото, изми си зъбите, провери дали някой не ѝ е звънял по мобилния, отвори прозореца...

На улицата една майка гълчеше детето си. Нормални хора. Обичайно ежедневие.

Със Зандър бяха прекарвали шест месеца в Ню Йорк. И за двама им партито на Рубен ван дер Мейде бележеше повратен момент. Бяха си купили апартамент в шестетажна жилищна сграда в Гринич Вилидж и водеха кротък живот. Холивуд не им понасяше вече.

Зандър се измъкна по-лесно от публичния живот. В момента работеше върху дебютния си роман. Твърдеше, че се базирал на художествена измислица, но Стиви подозираше, че поне отчасти е автобиографичен. Беше от ясно по-ясно кои са двамата главни персонажи, съученици и близки приятели, но Зандър все още държеше историята им в тайна. Щеше да я запознае с призраците от миналото си, когато се почувстваше готов. За нея важеше същото.

Стиви срещна по-големи трудности. Марти Кинг недоумяваше защо ѝ е да напуска киноиндустрията: присъствието ѝ на Какатра в онази пагубна нощ я правеше по-привлекателна за инвестиции от всякога. Колкото и да се мъчеше да я забрави, я изживяваше отново и отново в същината си. Едва не беше разтърсила Холивуд със скандала на всички скандали, на езика ѝ беше. Още се чудеше дали дължи благодарност на Жан Моро, задето се беше намесил и не ѝ беше позволил да изтърси истината. Според нея французинът действаше от

себични подбуди, не от лоялност към Зандър. Съпругът ѝ обаче разсъждаваше другояче.

Имаше дни, в които изпитваше носталгия по снимачната площадка, но не и достатъчна, за да размисли. Вместо това реши да се запише в университета и да завърши психология, дисциплина, която открай време я интригуваше. С времето щеше да възприеме преживяванията си в Лос Анджелис като един вид обходен маршрут, пътят, който я беше научил на повече за човешката природа, отколкото която и да е книга по психология.

Телефонът ѝ изпиука за получено съобщение. Биби Райнър.
Отвори капачето с усмивка на лице.

„Новини? Целувки.“

Стиви си пое дълбоко въздух. Върна се в тоалетната, взе тънката бяла пръчица и погледна. После погледна още веднъж.

Аврора Наш прекара почти година в пътешестване из Европа. Не ѝ оставаше друг избор след историята с Том. Лос Анджелис никога нямаше да бъде същият.

Беше започнала странстването си от Азия и различни точки на земното кълбо, където постепенно се отказа от суетата — носеше косата си дълга, не използваше грим и се обличаше в свободни, практични дрехи. Общуваше с непознати по плажовете, споделяше последните си цигари и започваше да осъзнава, че пожелаеше ли, можеше да е нормална, и че хората се отнасят с теб, както поведението ти предполага, независимо от това дали си звезда или не. В Европа посети първо Италия, а от там — Испания и Франция, после мина през Англия и завърши чак на Скандинавския полуостров.

По време на престоя си в Лондон, докато се разхождаше по Крайречния булевард покрай Темза рано една сутрин, ѝ се беше сторило, че подмина сина на Ван дер Мейде с Маргарет Дженсън. Полубратът, с когото никога нямаше да се запознае лично.

Но като се замислеше, още колко ли като него бяха разпилени по света. Ако потънеше в размишления по въпроса, вероятно щеше да

обезумее.

Имаше възможност да последва примера на Маргарет и да притисне Рубен към стената. Идеята дълго я беше изкушавала. Тогава обаче беше проумяла живота на колко много хора би опропастила и че нямаше правото да постъпва така. Колко ли деца си живееха в блажено неведение? Нека си живеят. И на най-големия си враг не би пожелала съдба като нейната.

Преди няколко седмици в един бар край Хелзинки беше чула едно от парчетата на Том и Шерилин. Този път не се беше разплакала. Вече не изпитваше нужда да рони сълзи.

Вместо това се беше прибрала в хостела и се беше захванала да пише писмо до баща си. След няколко дена и безброй смачкани листови хартия в кошчето за боклук най-накрая остана удовлетворена. Всичко, което някога се бе чувствала безсилна да изкаже, стоеше черно на бяло пред нея и вече беше готова да обърне нова страница.

Целият ѝ свят — заличен. Но важното беше какво ще съхрани от развалините.

За пореден път погледна листчето хартия, макар да знаеше, че е на правилното място. Къщата изглеждаше точно както си я беше представяла. Кафяво-бяла дървена къщурка в предградията на Рованиеми, с потънал под снежна шапка покрив и туфи зелена папрат на заден план. Верандата плачеше за ремонт. От една преспа се подаваше счупена пластмасова люлка. Колата на входната алея беше издраскана и със спукана предна гума. Очевидно обещаното парично възнаграждение така и не беше напуснало банковата сметка на Рубен ван дер Мейде.

Аврора метна раницата си на рамо и побутна дворната врата. Ръцете и краката ѝ се бяха смръзнали в половинметровия сняг.

Нова зора, нов хоризонт. Животът ѝ започваше наново.

Качи се на верандата и протегна ръка да почука на вратата.

Преди да е успяла обаче, на матовото стъкло се изписа нечия сянка, сякаш я очакваха. Резето се вдигна. Бистрите сини очи на светлокосата жена се изпълниха със сълзи при вида на Аврора.

Нямаше нужда от думи.

Жената протегна ръце и Аврора се хвърли в обятията ѝ.

Жаклин Спарк излезе от офиса си на Норт Харпър авеню и взе такси до летището. Мисълта да посети Какатра след всичко случило се не беше от най-примамливите, но щом Лори настояваше да се венчае именно там, значи нямаше място за претенции.

След нашумелия инцидент Жаклин и Лори се бяха превърнали в най-сполучливия тандем на Лос Анджелис. Жаклин беше получила повишена позиция в „Един щрих“, но съвсем скоро агенцията беше започнала да ѝ се струва тясна, затова беше решила да подхване свой собствен бизнес. Лори Гарсия беше първата клиентка на „Спарк Пиар“: световноизвестен модел, муза, всеотдайна майка — и жена, за която мъжете бяха готови да убият. Печеливша комбинация.

На летището Жаклин си купи кафе с мляко. Беше твърдо против, но знаеше, че няма начин да разубеди Лори. Макар че Омар Гарсия официално си оставаше дете на покойния Максимо, разбираше желанието ѝ да обедини семейството. Работата на Жаклин беше да дава съвети. А пропаднаха ли нещата — да въдворява ред.

Пийна от горещото кафе и зачака да обявят полета ѝ.

За пръв път в живота си Ланс Хломски излизаше с момиче.

След партито на Ван дер Мейде се радваше на небивала популярност, а рейтингът му беше скочил още повече при участието му в полицейското разследване около смъртта на Максимо Диас. Откакто се беше разчуло, че той, Ланс, е открил трупа, осанката му се беше обогатила с онова героично, дори опасно излъчване, на което нежният пол не може да устои. Отвсякъде заваляха покани за интервюта, благотворителни сингли и дори за дребна роля в една от най-гледаните телевизионни комедии. Доста добре като за хлапак, който допреди шест месеца се беше примирил с идеята, че никога няма да целуне момиче, камо ли да си намери ненаситна красавица, склонна да му прави свирки по цял ден.

— Толкова си секси — измърка Дарнел, обгръщайки с ръце кокалестия му гръден кош.

Ланс проучи пъпчивото си лице в огледалото. Изстиска една от гнойните пъпки по брадичката си, удовлетворен при вида на изтеклата белезникава гадост.

Чудно му се бяха подредили нещата. При първата си среща с Хуан/ Енрике по време на обучителната им седмица далеч не беше предполагал, че страховитият кучи син ще промени живота му. И то в толкова задоволителна насока.

Не беше напълно прям с ченгетата — и какво толкова, нямаше намерение да си губи съня. Не само Маркес присъстваше в камбуза онази съдбоносна нощ, когато зареждаха подноса му. И Жан Моро се навърташе наоколо. Не друг, а Жан му беше казал какво да направи.

Все тая, голяма работа.

Нали вече не беше никой.

Лори Гарсия целуна баща си по бузата пред отрупания с цветя олтар. Тони седна с Омар в скута си и гостите притихнаха в очакване на брачните клетви.

Вълните обливаха бреговете на Какатра, личния рай на Лори и Жан.

Тук всичко започваше отначало: чакаше ги нов живот. Жан не беше намерил сили да се откаже от острова, единственият дом, който някога бе имал. Тук царуваше той, а до коляното си имаше вярна кралица.

Приказка с щастлив край.

Лори застана до избраница си. Сребристите му очи блещукаха като скъпоценни камъни в тъмна пещера.

Жан я придърпа по-близо до себе си.

— Е, съгласна ли си? — прошепна й тихо.

Тя му се усмихна, по-сигурна от всякога.

— Съгласна съм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.